Leslie L. Lawrence

Sindzse szeme

1.

Olyan gyorsan múlt el a vihar, amilyen gyorsan ránk tört. A nap sárgásvörös korongja méltóságteljesen bukkant ki a felhőrongyok mögül, amelyek gyorsvonati sebességgel száguldottak a fehéren csillogó hegycsúcsok között.

A jakok lehajtották a fejüket, és halkan morogtak. Aztán megálltak, és megrázták a bundájukat. A szőrcsomókba tapadt hóval együtt én is majdnem lepottyantam a hágó havába. Két kézzel kaptam a kantár után, amit óvatlanul eleresztettem, amikor bámulni kezdtem a napkorongot.

Ekkor két, jakok hátára csomagolt ember formájú lény kocogott mellém, kockáztatva, hogy mindhárman lezuhanunk néhány száz méter mélységbe a hágó tetejéről. Egyikük hátratolta szőrcsuklyáját, és a kapucni alól pirosra fagyott hetyke kis orrocska virított felém.

- Helló! - mondta az orr gazdája, és fél kézzel felém intett.

- Helló! - mondtam én is, de óvakodtam még egyszer akár csak egyik kezemmel is elereszteni azt az átkozott kantárt.

A szél újra fütyülni kezdett a fülem mellett, s körülbelül most átkoztam el ötezredszer azt a nyavalyás pillanatot, amikor elvállaltam ezt a tetű utazást.

A pirosarcú túlordította a szél fütyülését.

- Maga is?!

Ha azt akartam, hogy meghallja, amit mondok, kénytelen voltam ugyancsak üvölteni.

- Mit én is?!

- Magát is rászedték?

- Amint látja...

- Engem is becsaptak az átkozottak! Azt mondták, hogy megnézhetem a világ legszebb hegycsúcsait, ráadásul még pénzt is kapok érte... De erről a hidegről, a viharról meg az istenverte dögről itt a fenekem alatt, nem volt szó. Hát magánál?

- Nálam sem.

Még közelebb kormányozta hozzám a jakját, és gyanakodva az arcomba bámult.

- Magát már láttam valahol.

Elhihetik, semmi kedvem nem volt társalogni ebben a jégkatlanban. Ráadásul a nap is újra eltűnt a felhők mögött, és várható volt, hogy ismét ránk tör a hóesés.

Ez persze mind nem volt elegendő ok arra, hogy udvariatlan legyek. Mosolyt erőltettem fagytól kérges arcomra.

- Valóban?

- Biztos lehet benne. Ugyanis kiváló az arcmemóriám...

Elhallgatott, és én, ostoba már reménykedni kezdtem, hogy ezek ketten szép csendben lemaradnak mögöttem. Ehelyett a pirosorrú újra csak a szemem közé bámult, és amennyire tudta, összeráncolta dermedt homlokát.

- Nem láttuk mi egymást a múlt nyáron Svájcban?

- Nem voltam az elmúlt nyáron Svájcban, sőt tíz éve nem voltam Svájcban...

Felsóhajtott.

- Kár. Pedig nagyon szép ország. Ha nem evett még sült gesztenyét Zürichben, nem is élt igazán... Apropó. Szereti a sült gesztenyét?

- Utálom.

- Mert még nem evett igazi zürichit. Tudja, ott nem égetik csak úgy össze, adjuramisten, hanem...

Vörös köd úszott a szemem elé, és éreztem, hogy vérnyomásom gyors ütemben emelkedik. Lábfejem kegyetlenül fázott a nemezcsizmában, és éreztem, hogy remeg a kezem, amint a kantárt tartom.

A pirosorrú azonban zavartalanul fecsegett tovább:

- Akkor biztosan Londonban találkoztunk... Apropó. Nincs véletlenül selyempincsije?

- Nem fért bele a poggyászomba - nyögtem lemondóan.

Erre felkacagott, csengő hangon, mint egy karácsonyi csingilingi.

- Ó, de bohókás fiú maga!... Nem arra gondoltam, hogy itt, hanem hogy odahaza. Esküdni mernék, hogy a selyempincsi-tenyésztők londoni kongresszusán találkoztunk! Nem maga volt az, aki felszólalt az ellen, hogy a pincsiket akkor trimmeljék, amikor...

A szél sivítani kezdett a fülem mellett, és elvitte a hangját.

Amikor újra visszahozta, beszélgetőpartnerem már egészen másutt tartott.

- Vannak, akik a kínai palotakutyákra esküsznek. De ha rám hallgat, hagyja őket a csudába. Alattomos kis dögök, csak imitálják a szeretetet... Ha nem vigyáz, a lábikrájába harapnak. Apropó. Hogy is hívják magát?

Igyekeztem túlordítani a szelet:

- Lawrence!

Láttam, hogy kísérője jót nevet, de csak a szája tátogásáról, a hangja szerencsére ott úszott valahol felettünk a hópelyhekkel együtt. Aztán egyszer csak meghallottam, mit mond.

- És... mondja... maga is kém?

Majd leestem a dög hátáról.

- Micsoda?

- Hát, mint a druszája.

- Kicsodám?

- Lawrence ezredes. Nem hallott még róla? Micsoda angol maga?

- Nem vagyok angol.

- Akkor amerikai. Ó, az Empire State Building! Ha még egyszer felmehetnék a tetejére... Az a csodálatos panoráma! Lent a mélyben Manhattan...

- Amerikai sem vagyok.

- Akkor...

Egyszeriben végigfutott rajtam a rémület, hogy felsorolja az egész brit nemzetközösséget. Ezért közelebb hajoltam hozzá, és az arcába üvöltöttem:

- Álnéven utazom!

Még a szája is nyitva maradt a meglepetéstől.

- Mi a fene? És miért?

- Hogy ne akadjanak a nyomomra...

- Kicsodák, az ég szerelmére?!

Igyekeztem olyan komor képet vágni, amilyet csak tudtam, s ez, a helyzetet figyelembe véve, nem is esett különösebben nehezemre.

- A feleségeim... Nem volt más választásom. Vagy ők, vagy a Himalája... S bizonyára megérti, hogy inkább a Himaláját választottam. Gyerektartás, asszonytartás és a többi és a többi... Itt meg csak a magány, a hulló hópelyhek és a fütyörésző szelecske...

Az újra tombolni kezdő vihar maréknyi hócsomókat vágott az arcunkba, és belém fojtotta a szót. Valahonnan a messzeségből jeges hideg áramlott felénk, mintha egyenesen a pokolból jönne. Mármint a buddhisták hideg poklából.

Ahogy - vagy öt-tíz perc múlva - kissé csillapodott a vihar dühöngése, és én újra felemelhettem a fejem, döbbenten láttam, hogy még mindig ott vannak mellettem, és a hölgy mosolyogva felém int.

- A maga kellemes szelecskéje... És mondja, mégis mi az ördögöt csinál maga itt?

Már-már azon voltam, hogy valami gorombaságot mondok, de egyszeriben elszállt minden erőm. A legrövidebb és a legkevésbé fárasztó válasznak az igazság tetszett. Ezen legalább nem kellett gondolkodnom.

- Entomológus vagyok.

- Bogarász?

- Az.

Szinte rémülten nézett rám.

- Itt?

- Hogyhogy itt?

Felemelte a kezét, és végigmutatott a hágónak azon a néhány méteres részén, amelyet beláthattunk.

- De hát az ég szerelmére, hol van itt bogár?!

Nagyot sóhajtottam, és feladtam a küzdelmet. A lábam feje hasogatott, mintha tüzes késekkel szurkálták volna, arcom helyén páncélt éreztem, és tudtam, hogy lassan, de biztosan a vér is megalvad az ereimben.

- Bogár mindenütt van - préseltem ki magamból a szót.

Erre felelet helyett felém nyújtotta a kezét.

Kénytelen voltam én is feléje hajolni, amitől a szúrás csak erősödött a lábam fejében és a derekamban is.

- Baxter - mondta vagy inkább ordította rekedt hangján -, Baxter kisasszony!

Eltátottam a szám, és mielőtt még becsukhattam volna, takaros kis hólabdát tömött bele a szél.

- Hogy...an? - nyögtem keservesen, és egyszersmind igyekeztem kiköpdösni a számba került havat.

- Baxter kisasszony... Betűzzem?

Csak intettem, hogy felesleges, tökéletesen értem.

- Sosem hallott még rólam?

Határozatlanul bólintottam, és reméltem, hogy úgy fogja fel, ahogy számára a legkellemesebb.

Erre kihúzta magát, és büszkén elmosolyodott.

- Pedig én fedeztem fel a kalifornitot. Tudja, mi az?

Lehajtottam a fejem. Én szerencsétlen! Lila gőzöm sem volt arról, hogy mi az a kalifornit...

- Mindig tudtam, hogy a bogarászok csak a saját kis apró vacakjaikkal törődnek - mondta fölényes szakmai gőggel. - Közben a világ elrohan mellettük...

Nem éreztem, hogy itt a pillanat a bogarászok becsületének megvédésére, ezért inkább hallgattam.

- Én vagyok Miss Baxter, a kalifornit anyja! Legalábbis ilyeneket írtak rólam, amikor felfedeztem. Aranyos, mi?

- Az.

Kicsit hallgatott, aztán újra az arcomba bámult.

- Hogyhogy nem láttam magát a faluban?

- Csak kora reggel érkeztem... Úgy hat óra tájban. Éppen annyi időm maradt, hogy belebújjak ebbe a maskarába...

- Magát miért szerződtették?

- Jó vicc, hát hogy bogarakat találjak.

- Milyeneket?

- Mindenfélét... Amilyen akad. Sohasem lehet előre tudni, hogy mi kerül az ember útjába. Ön geológus?

- Aha.

- Látja, maga sem tudhatja mindig, hogy mire ver a csákányával. Vagy igen?

Nem válaszolt, hanem feltolta lecsúszott kapucniját a feje búbjára, nem törődve a hideggel és a repülő hópamacsokkal.

- Magát ki szerződtette?

Néhány pillanatig töprengtem, hogy hagyjam-e magam kikérdezni, aztán úgy döntöttem, hogy hagyom. Miért is ne? Másik útitársunk csendben figyelt Baxter kisasszony mögött.

- Valami Sir Thompson...

- Személyesen?

- Dehogyis. Levélben, és ami a fő, egy kis csekk kíséretében.

- Aha. És egyből ráállt?

- Miért ne álltam volna? Hiszen ez a dolgom, nem? Bogarakat találni.

- No de itt? A Himalájában?

- Mondtam már, hogy bogár mindenütt akad. Még itt is. Azután meg, képzelje csak el, ha tényleg találnék valami új fajt... Nincs még átkutatva ez a terület. Még ott is találnak meglepő dolgokat, ahol nap nap után keresgélnek.

Amikor ránéztem, láttam, hogy összehúzza a szemöldökét, és erősen gondolkodik.

- Nem tetszik valami? - kérdeztem hangosan, hogy a másik is meghallhassa.

Lassan megrázta a fejét.

- Nem hát.

- És micsoda, ha szabad kérdeznem?

- Hogy miért volt szükségük magára.

Kezdtem elveszíteni a türelmemet.

- De hát az ég szerelmére, most mondom harmadszor, hogy bogarász vagyok! Az a dolgom, hogy bogarakat fogjak.

Újra megingatta a fejét.

- Maga itt nem fog bogarakat, szegény barátom.

- Hogyhogy nem fogok?

- Nem lesz rá ideje.

- Ezt nem értem. Nem volna szíves részletesebben megmagyarázni?

A felüvöltő szélben dühösen lerántotta kapucniját, és felém kiáltotta:

- Mert valamennyien csonttá fagyunk, mielőtt elérhetnénk azt az átkozott kolostort...

Ekkor egy ránk zuhanó hólepel szerencsére végleg elválasztott bennünket egymástól.

2.

Látni nem láttam semmit, de éreztem, hogy az út lejteni kezd jakom lába alatt, ha egyáltalán útnak lehetett nevezni azt a csúszós valamit, ami mellett szédületes mélységben kőtömbök fehér hátán villant meg a nap fénye, ha egy-egy pillanatra kibukkant a felhők mögül.

Megkönnyebbülve konstatáltam, hogy Baxter kisasszony valahol felszívódott mögöttem. Sokáig nem élvezhettem azonban a hóviharral díszített magányt, mert a szürke hófüggöny mögül ismét csak mellém csúszkált valaki. Igyekeztem óvatosan félrehúzódni, hogy ha lezuhan a szakadékba, legalább engem ne rántson magával. Nem Baxter kisasszony volt, de hogy ki, nem tudtam megállapítani. Prémmel bélelt kapucniját az orrára húzta; így aztán nem sokat láthattam az arcából.

Egészen odakormányozta mellém a hátasát, hogy az állatok szinte érintették egymást. Felemelte a fejét, de csak az állát láttam és keskeny, összeszorított száját.

- Mr. Lawrence-hez van szerencsém? - kérdezte erős nepáli akcentussal, és szétnyíló ajkai mosolyt sejtettek.

- Az vagyok - morogtam, és erősen figyeltem, hogy a legelső gyanús jelre levethessem magam a szakadék szélén imbolygó dög hátáról.

- Örvendek - morogta vagy inkább bömbölte felém, és hátralökte a kapucniját. Vágott szemű, keleti arc mosolygott rám. - Sera vagyok. Sera kapitány a nepáli rendőrségtől.

- Hogy van? - kérdeztem udvariasan.

Morgott valamit, mire a kapucni lecsúszott az állára. Gyorsan visszarántotta, és felém ordított:

- Hogy tetszik az utazás?!

- Sehogy. Valaki itt az előbb azt mondta, hogy nem ússzuk meg élve... Mit szól hozzá, kapitány?

Láttam, hogy felnevet, de a hangja nem ért el a fülemig. Erre még közelebb hajolt hozzám, és szinte a fülemhez illesztette a száját.

- Baxter kisasszony ijesztette meg?

- Ő csak rátett egy lapáttal. Tudja, nem arra születtem, hogy nepáli hágókon mászkáljak.

A kapitány megcsóválta a fejét.

- Azt hiszem, téved. Nincs semmi oka az aggodalomra. Az utóbbi tíz évben legalább harminc-szor keltem át a Salu-hágón, és mondhatom, hogy ez a mostani a legkellemesebb.

Nem tudtam, hogy csak meg akar-e nyugtatni, vagy valóban így is gondolja.

- Itt mindig ennyire dühöng a szél?

Furcsán mosolygott felém.

- Csak ha idegenek jönnek...

- Hogyan?

Néhány másodpercig elgondolkozva nézett rám, nyilván azt mérlegelte, vajon megsértődöm-e, ha kimondja, amit gondol. Végül is a beszéd mellett döntött.

- Csak ha idegenek zavarják az istenek nyugalmát...

- Idegenek?

- Azok. Európai emberek... Legalábbis így tartják az idevalósiak. Az istenek nem tűrik a betolakodókat. Először megpróbálják visszarettenteni őket.

- Ezzel a viharral?

- Ezzel. Vannak, akik vissza is fordulnak, és meg sem állnak Katmanduig.

- Most, hogy mondja, igazából nekem is ehhez lenne kedvem.

- Hamarosan leereszkedünk a Nagy-Salu völgyébe - mondta, és előremutatott a szürkeségbe. - A serpák felverik a sátrakat... Néhány nap múlva pedig már Khangpa kolostorában éjszakázunk. Ha az istenek engedik.

Kellemetlen érzés futott végig rajtam. Tudja csoda, nem nagyon szeretem, ha egy rendőrkapitány mindegyre az istenekre hivatkozik...

- Figyeljen csak, kapitány - ordítottam rá -, az előbb azt mondta, hogy ez a vihar az istenek figyelmeztetése! S abból is csak az első. Azt akarja mondani, hogy lesz még több is belőle?

Elkomorult az arca, és megveregette a jak nyakát.

- Nem nagyon értek a legendákhoz, Mr. Lawrence - mondta kitérően. - Annyi kétségtelen, hogy az utóbbi időkben mintha makacsabbul őriznék titkaikat az istenek.

- Makacsabbul?

- Nézze csak - és újra feltolta fejére a kapucniját -, én rendőr vagyok, nem szerzetes... Nem szoktam társalogni az istenekkel. Bár kétségtelen tény... - és mintha zavarban lenne, elharapta a mondatot.

A szél újra beleerősített, mintha valóban az istenek próbálták volna ránk fújni minden mérgüket. Éles jégszilánkok csapódtak az arcomba, s hosszú percekig fogalmam sem volt, merre járunk: nem rajtam múlt, hogy nem a szakadék fenekén kötöttem ki.

Amikor kinyitottam a szemem, már csak bolyhos felhőfoszlányok robogtak az égen; a hóesés úgy megszűnt, mintha egy óriási folttal betapasztották volna Télapó zsákján a lyukat.

Megfordultam a nyeregben, hátrapillantottam. S a látvány, amely a szemem elé tárult, úgy belém fojtotta a lélegzetet, mintha csak valaki megfogta volna a gigámat. A hó vakítóan ragyogott a felhők közül egyre jobban kibontakozó nap sugaraiban, és az erősödő csillogásban hosszú kígyóként jakok sora kanyargott a keskeny ösvényen lefelé az irdatlan hegy oldalában. Mögöttük, iszonyatosnak tűnő távolságban, szürke ködgomolyként tombolt a hóvihar. Felettünk egészen az égig nyújtotta csúcsait a Kancsendzönga. A levegő mintha megállt volna.

Arra ocsúdtam, hogy mellettem valaki megveregeti a hátasa nyakát.

- Ugye, csodálatos látvány? - fordult aztán felém mosolyogva Sera kapitány.

Szólni sem tudtam, csak bólintottam.

- Nyolcezer és egynéhány száz méter - mutatott fel a csúcsra. - Az egyik legszebb hegycsúcs... és a legvérszomjasabb.

Akaratlanul is felnevettem.

- Vérszomjas? Hiszen ez maga a szépség.

A kapitány is elmosolyodott.

- Néha az igazán szép a legkegyetlenebb. Gondoljon rá, hogy Sir Cronwell is ilyennek láthatta.

Ez a megjegyzés aztán egy csapásra elvette a jókedvemet.

- Tudja... errefelé a hegyek istenek. Minden csúcsnak megvan a maga istene, aki védi azokat, akik hisznek benne, és megöli a betolakodókat... Legalábbis így tanítják a szerzetesek.

- Mit tud Sir Cronwellről? - szegeztem neki a kérdést. Megrázta a fejét.

- Semmit. De azért vagyok itt, hogy megtudjam, mi történt.

- Remélem, hozott magával néhányat a kollégái közül. Nem hinném, hogy a Kancsendzönga tüntette el Sir Cronwell expedícióját.

Gyorsan elfordult, és összehúzott szemmel nézte, amint a jakok sorban leereszkednek a hágón.

- Egyedül vagyok - mondta aztán, anélkül hogy rám nézett volna. - Megértheti, hogy őfelsége mégsem építhetett be egy csomó rendőrt egy tudományos expedíció tagjai közé. Ezért is jöttem magához, Mr. Lawrence... Beszélik, hogy annak idején az angol elhárítás embereként szolgált.

Egyszeriben elkedvetlenedtem. Hát sohasem szabadulhat meg az ember a múltjától?

Szeme sarkából észrevehette, hogy elborul az arcom, mert gyorsan hozzátette:

- Ne értsen félre. Nem kívánok semmit öntől... Ami engem illet, meg vagyok győződve, hogy Sir Cronwellt és expedícióját véletlen baleset érte. Talán lavina... De...

- De?

- Hát igen... Ha netalán mégis szükség lenne rá... számíthatnék a segítségére?

Kénytelen voltam bólintani.

- Természetesen, kapitány.

Úgy tűnt, hogy nagy kő esett le a szívéről.

- Köszönöm, Mr. Lawrence.

- Nincs mit, kapitány.

3.

Amikor az utolsó jak is leért a hágóról, vakítóan felragyogott a napfény, és kénytelen voltam feltenni a napszemüvegemet. A világoskék üveg kellemesebb tónust adott ugyan a világnak, de egyúttal fel is erősítette a ragyogást. Szaporán pislogva szoktattam szememet a kék fényhez, amikor jakom elbőgte magát; üdvözölte közel száz társát, „akik” ekkor már kényelmesen álldogáltak a napsütésben.

Már-már azon voltam, hogy lecsusszanjak a hátáról, amikor valaki a nevemet kiáltotta.

Lábam gyenge nyomásával elindítottam hátasomat; a kiáltozó felém sietett, és újra meglengette a kezét.

- Mr. Stewart keresni téged - szállt felém a hangja.

Áttörtettem a málhás állatok között, és a hajcsárok sorain túl eljutottam a hírmondóhoz. A serpák szokásos öltözetét viselte: hímzett gyapjúsapkát, nemezcsizmát és vastag selyemkaftánt.

- Mr. Stewart keresni téged - ismételte izgatottan, és imára kulcsolt két kezét a homloka elé emelte. - Eredj oda - és még mindig összekulcsolt kezével a hágó felé mutatott.

A jelzett irányban, talán százötven-kétszáz méterre a málhás állatoktól egy férfi állt, és a barátságosan kéklő hegycsúcsra bámult. Leugrottam a jakról, megveregettem a nyakát, és rábíztam a serpára. Aztán megindultam Mr. Stewart felé.

Már a leugráskor belenyilallt a fájdalom a térdembe, s aztán az első lépések pokolian nehezemre estek. Úgy éreztem magam, mintha a második világháború legszörnyűbb napjai tértek volna vissza, amikor Mandzsúriában menekültem napokig egy aprócska mongol lovon a japánok elől. Akkor hasogatott így a térdem, amikor a hajlári piacon...

A férfi felém nézett, és barátságosan felemelte a kezét.

Visszaintettem.

Néhány lépést tett felém előrenyújtott kézzel, aztán megragadta az enyémet, és barátságosan rázogatni kezdte.

- Üdvözlöm, Mr. Lawrence. Üdvözlöm. Nagyon örülök, hogy megismerhetem.

- Részemről a szerencse - morogtam, és megpróbáltam szemügyre venni az arcát. Az óriási, szinte egész képét eltakaró napszemüveg miatt azonban csak keveset láthattam belőle; hosszú, lekonyuló bajusza volt az egyetlen, ami valamelyes jellegzetességet kölcsönzött neki.

- Bocsásson meg, kérem, hogy csak így idehívattam. De amíg nem állítják fel a sátrakat, nincs hol beszélgetnünk. Azért is elnézést kérek, hogy tegnap este nem kerestem fel önt, de tudja - és lemondóan legyintett -, az utolsó pillanatban is annyi bosszúsága van az embernek. Nem akartam terhelni vele. Mindenesetre örülök, hogy elfogadta Mr. Thompson ajánlatát.

- Most már én is... Igaz, egy félórával ezelőtt még a pokolba kívántam a gazdáját.

- Na igen - mondta gondterhelten. - Nem úgy indult, mint egy kéjutazás. De reméljük, jól végződik a dolog. Mr. Thompson nagy súlyt helyez rá, hogy mindenki tudása és tehetsége legjavát nyújtsa. És hogy minél szebb eredményekkel térjünk vissza... Remélem, nem okozott kellemetlenséget önnek, hogy meg kellett szakítania a szabadságát.

- Hát tudja, ha valaki egy héttel ezelőtt azt mondja nekem, hogy ma Nepálban a Salu-hágón fogok viaskodni az istenekkel, azt hittem volna, hogy az őrültekházából szökött meg... Képzelje csak el, felettem a kék ég, körös-körül pálmafák, fülemben a tenger zúgása. Esténként pedig barna lányok, egy szál fűszoknyában...

Nagy ívben elhajította a cigarettáját.

- Épp így jártam én is... Costa Braván nyaraltam. Aztán hirtelen kaptam egy táviratot Mr. Thompsontól, hogy azonnal utazzak Nepálba, és vegyem át az expedíció vezetését. Érti? Csak így egyszerűen.

- Hm.

- Mit tehettem volna? Felhívtam azt a bizonyos madridi bankot, ahol a táviratban foglaltak szerint érdeklődnöm kellett. S amikor meghallottam, hogy milyen összeget kínál Mr. Thompson az expedíció vezetéséért, visszamentem a szállodába, és összecsomagoltam.

- Aha. És Katmanduban ki szervezte az expedíciót?

- Valami utazási iroda. A málhák között vannak a papírok... Legalábbis az előkészítő munkálatokat ők végezték.

Levette a napszemüvegét, és megnyomogatta szemgolyóit. Végre szemügyre vehettem az arcát. Jobb szeme sarkától egészen az álla bal oldaláig hosszú, fehéres sebhely húzódott, amely még markánsabbá tette különben is csontos, szikár arcát. A szája szeglete mellett lekonyuló fekete bajusz sajátos keleti jelleget kölcsönzött neki.

- És Mr. Thompson? - kérdeztem, miközben nagyokat lélegeztem a friss alkonyati levegőből.

Megrántotta a vállát.

- Ha minden igaz, néhány nap múlva találkoznunk kellene a kolostorban... Különben fogalmam sincs, hogyan juthat oda. Talán helikopterrel.

- Nem tanácskozta meg vele?

Megütközve bámult rám.

- Én?

- Hát maga a megbízottja, nem? Az expedíció vezetője.

Enyhe mosoly jelent meg a szája sarkában.

- Igen, az vagyok. Mindazonáltal ugyanolyan alkalmazott, mint ön.

Furcsa gyanú kezdett motoszkálni bennem.

- Mondja... Mr. Stewart. Mikor találkozott maga utoljára vele?

- Én? Kivel?

- Hát ezzel a maga Mr. Thompsonjával.

Gyermeki csodálkozás ült ki az arcára.

- Én? Soha a büdös életbe... Még csak nem is láttam. Hát nem az előbb meséltem el önnek, hogy táviratilag kaptam az ajánlatot a Costa Braván?

Éreztem, hogy az alkonyati levegővel együtt valami más is bebújik az anorákom alá, és megborzongatja a hátgerincemet.

- És elfogadta? Anélkül hogy tisztában lett volna vele, ki az illető? Aki az ajánlatot teszi?

Zavartan megrázta a fejét.

- Na és ön? De hiszen ön is ugyanezt tette!

- Csakhogy engem nem vezetőnek neveztek ki, vagy kértek fel - az ördögbe is, mindegy, hogy melyik szót használjuk -, hanem egyszerű bogarásznak. Mégiscsak van valami különbség!

Elgondolkozva simogatta a bajuszát.

- Lehet, hogy elhamarkodtam a dolgot - morogta. - De maga sem nagyon gyanakodott volna a helyemben. A táviratban szerepelt egy névsor is... A résztvevők névsora. Csupa egyetemi tanár. Válogatott társaság, ha szabad így kifejezni magam. Mi az ördögre gyanakodtam volna? És különben is... Valamennyien itt vannak, a vihart megúsztuk, egyszóval remekül mennek a dolgok. Nem?

- Tulajdonképpen igen - mondtam bizonytalanul. - És majd csak előkerül ez a titokzatos Mr. Thompson is. De beszélni akart velem, Mr. Stewart...

- Csak a napi jelentést szeretném leadni, illetve a holnapi útvonaltervet megbeszélni.

A meghökkenéstől szinte belém szorult a levegő.

- Velem?

- Hát ki a fenével?! - emelkedett meg a hangja. - Maga Mr. Thompson teljhatalmú megbízottja, vagy ki az ördög?

Ha nem lettem volna annyira meglepve, harsány kacajra fakadok a méltóságteljesen hallgató Kancsendzönga völgyében.

- Én? Honnan veszi ezt a marhaságot?

Idegesen anorákja zsebe felé kapott, és remegő ujjakkal kihúzott belőle egy összehajtott papírlapot, majd az orrom alá tartotta.

- Tessék!

Elvettem tőle, és hátraléptem.

- Mi a fene ez?

- Csak olvassa, ha nem hisz nekem.

Széthajtogattam a finom, merített papírlapot, amelyen három, piros tintával írt sor volt látható. Egyetlen futó pillantással végigolvastam az írást, aztán felnéztem, és nem mondhatnám, hogy valamely görög bölcsre emlékeztető értelmes képet vágtam.

- Mi az ördög akar ez lenni?

Elvette a papírt, és visszatette a zsebébe.

- Ma reggel kaptam, indulás előtt... Különben küldönc hozta. Mire kikérdezhettem volna, úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Néhány pillanatba telt, míg megemésztettem a levélke tartalmát. A három sorban ugyanis az állt, hogy Mr. Thompson Mr. L. L. Lawrence-t nevezi ki személyes megbízottjának az expedíció vezetője mellé. S a vezető minden este köteles jelentést tenni a megbízottnak a megtett útról, valamint a tervezett másnapi szakaszról. Aláírás: P. Thompson.

Megpróbáltam tisztába tenni a dolgot.

- Nézze, Mr. Stewart, fogalmam sincs, hogy miért nevezett ki engem Mr. Thompson a megbízottjának. Soha nem láttam, és még csak nem is hallottam róla... Mindenesetre furcsának tartom a dolgot. Egyáltalán, miért nem jött velünk?

Stewart csak a vállát vonogatta.

Ekkor hirtelen eszembe jutott valami.

- Mr. Stewart...

- Igen?

- Mondja, van valami elképzelése arról, hogy miért éppen önt választotta Thompson az expedíció vezetőjéül?

Stewart széttárta mindkét karját.

- Hát... tulajdonképpen nem nagyon. Hacsak azért nem, mert hegyi vezető vagyok az Alpokban... Az utóbbi tíz évben ugyanis Ausztriában éltem. A hegymászáshoz mindenesetre értek.

- Azért az Alpok más, mint a Himalája.

Futó mosoly suhant végig az arcán.

- Persze. De azért ez a vidék sem egészen ismeretlen nekem. A világháború alatt harcoltam a Távol-Kelet majd minden hegyvidékén. Akkortájt elég sokat cikkeztek rólam. Stewart őrnagy, a hegyek hőse meg ilyesmik... A japánok egyenesen azt hitték, hogy nem fog a golyó.

Ekkor a hátunk mögül hangos kiáltozás hangzott fel, s mindketten arrafelé fordultunk. Az alkonyati fényben fürdő völgyben már álltak a narancssárga sátrak, és a serpák éppen a jakok körül foglalatoskodtak. A málhacsomagokból sárga színű, darált köleshez hasonló valamit szórtak az állatok elé, amit azok mélabús rágcsálással kezdtek enni.

- Állnak a sátrak - mondta Stewart, és a völgy felé intett. - Félóra múlva meg kell tartanom az első eligazítást... vagy hogy is mondják ezt civil nyelven?

- Talán értekezletnek - mondtam kedvetlenül.

- Hát akkor... fel az értekezletre! - mondta vezetőnk, és elindultunk a többiek felé.

4.

A legnagyobb sátorban legalább húszan szorongtunk. Akinek nem jutott tábori szék, az oldalfalak mellé helyezett csomagokra ült, többen pedig a halkan duruzsoló olajkályha mellé álltak. Ahogy a nap lebukott a Kancsendzönga mögött, a Himalája jeges lehelete végigömlött a Salu völgyén. A hőmérséklet harminc perc alatt legalább tíz-tizenöt fokot esett, és a felragyogó csillagok jeges fénnyel borították be a völgyet.

A tábori asztal mögött Stewart ült, és elgondolkodva lapozgatta az asztalon heverő papírjait. Aztán egyszerre csak felemelte ceruzáját, és az előtte álló vizespohár oldalához kocogtatta.

- Hölgyeim és uraim! - kezdte, és aggodalmasan végigsimított a bajuszán. - Először is azt javaslom, tekintsünk el bizonyos protokolláris formaságoktól. Én is ülve maradok, és önök is üljenek vagy álljanak, ahogy jólesik. Tehát: sokan ismernek már önök közül, Kevin Stewart vagyok. Foglalkozásom: hegyi vezető. Én vagyok Mr. Thompson megbízásából az expedíció parancsnoka. Természetesen csak az expedícióért felelek, az önök tudományos programjáért nem... Az az önök dolga.

A társaság egyszeriben felzúdult, mint egy méhkas. Egy hirtelenszőke, magas lány, aki eddig az egyik bálán ült, felpattant, és feltartotta a kezét, mint az iskolában. Aztán rájött, hogy úgysem ad neki szót senki, s ömleni kezdett belőle a panasz:

- Miféle tudományos programról beszél itt, Mr. Stewart? Hiszen időnk sem volt rá, hogy felkészüljünk. Éppen hogy a szabadságomat el tudtam intézni. Először azt hittem, hogy Katmanduban ráérek majd tervet készíteni, de csak három nap állt a rendelkezésemre. Kinek van itt egyáltalán tudományos programja?

Helyeslő mormogás hallatszott mindenfelől.

- Én részt vettem már néhány expedícióban - folytatta a lány -, de olyanban, amelyiket csak úgy összecsaptak volna, mint ezt, még soha. Az az érzésem, mintha a tudományos program nem is lenne igazán fontos... Különben Eve Pickford vagyok, orientalista és művészettörténész.

A helyeslő zúgás közepette Stewart kétségbeesetten simogatta a bajuszát.

- Kérem, kérem, hölgyeim és uraim! Néhány nap múlva elérjük Khangpa kolostorát, ahol Mr. Thompson majd mindent megmagyaráz. Khangpában bizonyára lesz idejük programot készíteni.

Ekkor a kályha mellett álldogálók közül egy magas, szemüveges, égővörös hajú férfi emelte fel a kezét.

- Kérdezhetek valamit, Mr. Stewart?

- Csak tessék.

- Kíváncsi lennék, hogy ki itt a főnök. Ki ez a bizonyos Mr. Thompson? Magánszemély vagy valamilyen alapítvány megbízottja? És egyáltalán: hogyan sikerült engedélyt kapnia a nepáli hatóságoktól, hogy kutatómunkát végezhessünk a Himalája területén?

Stewart egy kicsit megemelkedett székében, majd visszarogyott.

- Az az igazság, hogy nem tudom. Én is ugyanolyan alkalmazott vagyok csak, mint önök. És én sem tudok sokkal többet önöknél. Reméljük, hogy Khangpa kolostorában erre is fény derül... Valamit azonban addig is ismertetnem kell önökkel.

Az izgatott mormogás lassan abbamaradt, és súlyos csend telepedett a sátorra.

- Mr. Thompson írásban meghagyta, hogy a következőket közöljem: az expedíció célja a Himalája meghatározott részének komplex kutatása. Szinte valamennyi fontos tudományág képviselője megtalálható önök között... Ezenkívül bizonyára hallottak arról is, hogy jó fél évvel ezelőtt a cambridge-i Cronwell vezetésével ugyancsak komplex expedíció indult a Himalájának ugyanerre a területére...

- Azt is Thompson szervezte?! - kiáltott közbe egy ismerős hang.

Arrafelé kaptam a fejem és tekintetem találkozott Baxter kisasszonyéval. Megrázta lobogó vörös haját, és úgy láttam, hogy boldog mosoly suhan végig az arcán.

- Fogalmam sincs róla - mondta Stewart.

- És hol van most Cronwell?

- Hát éppen ez az - mondta Stewart, és megsimogatta a bajuszát. - Elveszett... Egész expedíciójával együtt. Ha jól tudom, másfél hónappal ezelőtt sugárzott utoljára a rádiója. Azóta semmi hír róla.

Rövid ideig csend lett a sátorban.

- És... nem keresték? - kérdezte valaki halkan.

- Nem - mondta Stewart.

- Miért?

Stewart megvonta a vállát.

- Ezer oka lehet. Az időjárás és még sok minden más. Különben is mi fogjuk megkeresni őket. Ugyanazon az útvonalon megyünk végig. És ugyanazzal a feladattal.

- Erről szó sem volt az ajánlatban! - kiáltotta a magas, vörös hajú férfi a kályha mellől.

- Kérem, kérem - igyekezett csitítani Stewart az elégedetlenkedőket -, Mr. Thompson megígérte, hogy aki netán meggondolná magát, Khangpában még kiszállhat a buliból. És azt az összeget sem kell visszafizetnie, amelyet előlegként felvett. Azt hiszem, ez elég tisztességes ajánlat.

Ezután, amint az már lenni szokott, még egy seregnyi hosszadalmas és teljesen felesleges kérdés hangzott el, amelyre a szerencsétlen hegyi vezető képtelen volt választ adni. Csak simogatta a bajuszát, és hebegett-habogott.

Óvatosan feltápászkodtam a báláról, amelyen ültem, és az ajtó felé osontam. Stewart pillantásából ugyan rosszallást olvastam ki, de nem sokat törődtem vele.

A serpák sátrai között nagy volt a sürgés-forgás. Tábortüzek bodor füstje szállt az ég felé, és orromat megütötte a birkahús ismerős illata.

Felnéztem az égre. A csillagok gúnyosan hunyorogtak a Salu-völgy fölött, és a szélhajtotta felhőfoszlányok menyasszonyi fátylat vonták a hold köré. Minden békés volt és nyugodt, mint Tündérország februárban. Alig állhattam néhány percig a tábor szélénél, amikor megcsikordult mögöttem a hó, és halk beszélgetés ütötte meg a fülemet.

Éppen azt latolgattam, hogy legjobb volna a sátrak árnyékában lelépnem, amikor Baxter kisasszony felfedezett, és rám kiáltott:

- Maga az, csúnya fiú?! Csak nem valami rosszban töri a fejét?

Kénytelen voltam feléje fordulni. A vörös hajú, csontos fickó társaságában közeledett, aki az eligazítás alatt a kályha mellett állt.

Bárgyún rájuk vigyorogtam, és abban reménykedtem, hogy hamarosan eleszi a fene őket valamerre, s magamra maradhatok a gondolataimmal. Baxter kisasszony azonban nekem esett, és ráncigálni kezdte anorákom zsinórját.

- Na, mit szól mindehhez, szépfiú? Alaposan benne vagyunk a pácban, mi?

Újra mosolyt erőltettem az arcomra.

- Pácban? Nem túlzás ez?

- Azért ne tojjon be, szépfiú! Különben még be sem mutattam magukat egymásnak. Izé... hogy is hívják magát?

- McCormack - mondta a vörös, és fülig húzódott a szája. Meghajtottam magam, mintha a monte-carlói virágkiállításon lettünk volna.

- L. L. Lawrence.

- Már hallottam magáról.

- Igazán?

- Sőt, olvastam is néhány cikkét... A legutóbbit például a kérészekkel kapcsolatban.

Bár nem vagyok túlságosan hiú tudományos tevékenységemre, most mégis mintha hájjal kenegettek volna.

- Kolléga? - kérdeztem őszinte érdeklődéssel.

Rám kacsintott.

- Ahogy vesszük. Mi esszük meg magukat...

Ostoba képet vághattam, mert elnevette magát.

- Csodálkozik, mi? Pedig igaz, amit mondtam. Ornitológus vagyok. Az én madaraim zabálják fel a maga bogarait. Hát így.

Baxter kisasszony megdörzsölte az orrát, és elismerően bólintott.

- Humoros fiúk, nem mondom. De majd én elveszem a kedvüket.

- Csakugyan? - villantotta feléje a szemüvegét McCormack.

- Ugyanis nekem is van valami közöm a maguk dolgához - mondta, és váratlanul komolyra fordult a hangja.

- Éspedig? - kérdezte udvariasan a vörös.

- Éspedig? Mint tudják, geológus vagyok... S az én köveim közé szokták temetni az olyan vicces fiúkat, mint maguk.

Tényleg sikerült elvennie a kedvünket.

5.

Hallgatagon sétáltunk el egészen a völgyecske végéig, ahonnan hirtelen emelkedni kezdett az út a Salu-hágó felé. A hideg érezhetően erősödött, és a távolból furcsa reccsenések, meghatározhatatlan zajok szűrődtek felénk. Lábaink alatt halkan csikorgott a fagyos hó, és a gőgös Kancsendzönga újra ködfátyolba burkolózott.

- Maguknak hogy tetszik a buli? - kérdezte McCormack.

Baxter kisasszony felemelte a fejét.

- Miért ne tetszene?

- Azért ott fenn, a Salu-hágón még nem volt ilyen magabiztos - böktem feléje csúfondárosan.

Sértődötten felhúzta a vállát.

McCormack elgondolkozva nézte a Kancsendzöngát, aztán újra megszólalt:

- Elkértem Stewarttól a résztvevők névsorát. Éppen az előbb futottam át. Mondhatom, hogy ilyen furcsa listát én még soha nem láttam, pedig jó néhány expedícióval szenvedtem már együtt. Mintha egy hülye állította volna össze.

- Ezt hogy érti? - kérdeztem óvatosan.

Felénk fordult, és halkabbra fogta a hangját, mintha attól félne, hogy a Kancsendzönga lehajlik hozzánk, és meghallja, amit mond.

- Érdemes megnézni, hogy kik jöttek itt össze... Persze nem arra gondolok, hogy jó tudósok-e vagy sem. Ezt így kapásból aligha tudnám eldönteni.

- Hát akkor?

- Véleményem szerint háromnegyed részükre semmi szükség.

- Na ugye! - rikkantott elégedetten Baxter kisasszony.

- Mit na ugye?! - mordultam rá.

Mellembe bökte a mutatóujját.

- Hát nem megmondtam magának már ennek az átkozott hágónak a tetején is, hogy magára itt semmi szükség? Csak nem akartam túlságosan megsérteni.

- Kösz.

- De tényleg. Gondoljon csak bele. Mi a fene szükség van itt egy bogarászra?

Hirtelen felforrt bennem a méreg.

- Hát ide figyeljen! Az én bogaraimnak is van annyi hasznuk, mint a maga köveinek. És ha azt hiszi, hogy a jég világában nincs bogár...

Mintha menteni akarná a helyzetet, McCormack közbevágott:

- Itt vagyok például én; csak tudnám, hogy énrám mi szükség!

- Ne féljen, madár is van itt annyi, mint bogár - mondta Baxter kisasszony fagyosan.

A vörös elmosolyodott.

- Csakhogy én papagájfélékkel foglalkozom. Azokról pedig önök is tudják, hogy trópusi madarak. Ebben a magasságban és hidegben kevés a madár, papagáj pedig egyáltalán nincs.

- Hát akkor majd más madarakat keres! - próbálta lezárni a témát szokott határozottságával Baxter.

- Csakhogy én semmi máshoz nem értek - mosolygott szelíden McCormack. - Soha életemben nem is foglalkoztam mással. Számomra csak papagájok léteznek. A többi madár olyan, mint a... mint a... mondjuk...

- A kövek - vetettem közbe.

- Pukkadjon meg - mosolygott felém Baxter.

- Mint a hüllők például. Összes dolgozatomat a papagájokról írtam... Nem azért mondom, de hat akadémia választott a tagjai sorába. És kizárólag a papagájok miatt. Értik?

Kezdtem komolyan figyelni arra, amit mond.

- Egyszóval az a kérdés, hogy mi a fenét keresek én itt, ahol épeszű ember mindent keres, csak papagájt nem.

Töprengve bámultuk a havat a lábunk előtt.

- Aztán itt van Brunning. Marc Brunning. A cukorrépa termesztés a szakterülete. El tudják képzelni, hogy itt valahol cukorrépát lehet termeszteni?

Ami azt illeti, meglehetősen bizarrnak tűnt az ötlet.

- Akkor mi a fenének vállalták? Mi? Maguk is meg az a Brunning is, vagy hogy az ördögbe hívják - fakadt ki Baxter kisasszony.

- Alighanem a pénz miatt. Sőt, biztos vagyok benne... És talán azért is, mert hátha.

- Mi a nyavalya az a hátha?

- Hátha mégiscsak kijön valami a dologból. Hány nagy felfedezésről tudunk, amely eleinte elképesztő ökörségnek indult... Aztán végül mégiscsak rámosolygott valakire a szerencse. Alighanem ezért. Legalábbis ami engem illet.

- És önt, Mr. Lawrence, önt mi illeti? - mosolygott felém édesdeden Baxter kisasszony.

Nem óhajtottam újabb szópárbajba elegyedni vele, ezért inkább McCormackhoz fordultam.

- És hol kötött barátságot a papagájokkal, Mr. Cormack?

- Délen - mondta lassan -, Óceániában... Burmában, itt-ott. Valósággal beléjük szerettem. Pedig akkoriban igazán nem sok időm volt velük foglalkozni. Tudják, a háború...

- Gyalogság?

- Haditengerészet. Pedersen admirális adjutánsa voltam.

Ebben a pillanatban harsány énekszó harsant fel valahol a sátrak között. McCormack elhallgatott, és valamennyien a hang irányába fordultunk.

A sátrak közül kivált egy hosszú árnyék, és felénk iramodott. Haja futás közben kétoldalt a vállát verte, s ahogy lábai alatt ropogott a hó, mintha hernyótalpak csikorgását hallottam volna Okinava homokján. Csak akkor ismertem fel, amikor egészen a közelünkbe ért. Az a magas, szőke lány volt, aki Eve Pickfordnak mondta magát. Haragosan zihált, és csak úgy dőlt a szájából a pára.

- Mentsenek meg könyörgök, mentsenek meg!

McCormackkel együtt odaugrottunk hozzá. Láthatóan nem volt különösebb baja, csak a futás merítette ki.

- Mi történt, kisasszony? - kérdeztem, és úgy helyezkedtem, hogy elkaphassam, ha el találna ájulni. Eve Pickford azonban, úgy látszik, nem akart.

- Ez az őrült... megkergetett. Részeg, mint egy állat, és...

Az énekszó egyre hangosabb lett, és a hang gazdája is kibukkant a sátrak árnyékából. Alacsony fickó volt, hangja ércesen csengett, félreismerhetetlen ír akcentussal.

- O'Hara - morogta McCormack. - Geofizikus.

A virágos kedvű tudós egyenesen felénk tartott, már amennyire képes volt egyenesen járni. Kezében zöldesen csillogó üveget tartott, és láthatólag istenien érezte magát. Néhány lépésnyire tőlünk megtorpant, és felemelt mutatóujjával megfenyegette Eve Pickfordot, aki igyekezett elrejtőzni Baxter és McCormack háta mögött.

- Nocsak, bújócskát játszunk? Hát illik az ilyesmi? Gyere csak elő, cicamica!

Baxter kisasszony, mint egy harcos feminista, fenyegetően előrelépett.

- Nem szégyelli magát, O'Hara professzor? Művelt ember létére úgy viselkedik, mint egy... - s látható kétségbeeséssel próbált olyan hasonlatot találni, amely eléggé goromba, de azért nem elviselhetetlenül.

O'Hara egy pillanatra meghökkent, majd nagyot kurjantott.

- Nicsak, még egy pipi! Csak egy kicsit hosszú, és túl vörös... Félre az utamból, nyulambulam! Nekem a cicamica kell! - Ezzel ingadozó léptekkel Pickford felé indult.

Elérkezettnek láttam az időt, hogy közbeavatkozzak. Odaléptem az ingatag tudóshoz, és megfogtam a gallérját.

- Legyen észnél, O'Hara - mondtam, és elvettem tőle az üveget. - Jobb lenne, ha most szépen visszamenne a sátrába, és lefeküdne... Ha akarja, visszakísérem.

- Vigye innen a piszkos mancsát! - kiabált a kis kövér emberke, s megpróbálta kiszabadítani magát a kezeim közül. - Adja vissza a whiskymet, és engedjen a cicamicához, különben szétverem a képét!

McCormack felé nyújtottam az üveget, aki elvette, és letette maga mögé a hóra. Én meg felnyaláboltam O'Harát, és nem törődve rugdalózásával, elindultam vele a sátrak felé. Arra gondoltam, hogy ledobom valamelyik tábori ágyra, hadd aludja ki magát.

Még hallottam, hogy Eve Pickford hisztériás zokogásban tör ki a hátam mögött. Most jöhetett ki rajta az izgalom és az elszenvedett sérelem miatti felindulás. Baxter nyakába borult, és hüppögött, mint egy elromlott alvóbaba.

- Hallja-e, pajtás - fickándozott O'Hara a vállamon -, mi lenne, ha letenne az áldott anyahóra, he? Ki kérte magát, hogy ingyen légitársaságot alapítson? - Nagyot csuklott, és szinte éreztem, amint a feltörő whiskygőz birokra kel a salu-völgyi friss levegővel.

- Maradjon veszteg, O'Hara! - szóltam neki, és igyekeztem úgy összefogni kezét-lábát, hogy ne sokat mocoroghasson. Csizmái még így is a vesémnél kalimpáltak, és a whiskyfelhő egyre ott lebegett az orrom előtt.

Eve Pickford zokogása elkísért az első sátrakig. Hátrább csúsztattam O'Harát a vállamon, és azt latolgattam, melyik sátorban szabadulhatnék meg tőle. Ebben a pillanatban egy serpa bukkant fel előttem, és rám mosolygott.

- Adni csak ide, uram - suttogta, és tisztelettudóan meghajolt. - Én majd elvinni misztert aludni...

- Az ég küldte magát - morogtam megkönnyebbülten, és lecsúsztattam O'Harát a hóba, aki tett még néhány tétova lépést, majd bizonytalanul ugyan, de megállt egy helyben.

- Dögöljenek meg! - mondta csüggedten. - Elvették az italomat. Dögöljenek meg!

- Tudja, hogy melyik a sátra? - kérdeztem a serpát, de közben már újra a többiek felé füleltem. Valami visszahúzott Baxterhez és Eve Pickfordhoz, akinek egyre halkuló zokogása még mindig elért hozzám.

- Igen, tudom - mondta a serpa. - Mi verni fel a sátrakat. Minden sátorban két miszter. Mr. O'Hara és Mr. Paddington egy sátorban.

- Rendben van - mondtam türelmetlenül, és az anorákom zsebébe nyúltam, hogy valami pénzt adjak neki. Egy-két kacaton kívül azonban nem akadt más a kezembe.

- Hogy hívnak, fiú? - kérdeztem, és arra gondoltam, hogy holnap majd a markába nyomok néhány dollárt.

- Purbunak, uram.

- Hát akkor, Purbu...

Ebben a pillanatban azonban, kihasználva, hogy elterelődött róla a figyelem, O'Hara nekilódult, és imbolyogva futni kezdett a sátrak között. Már-már eltűnt a szemem elől, amikor egyszerre csak nagyot csattant valami, és a menekülő tudós hangos káromkodással elvágódott.

- Vigye el az ördög ezt az egész átkozott cirkuszt! - hallatszott méltatlankodó hangja. - Szarok magukra, vegyék tudomásul... És köpök a maguk Thompsonjára is... Micsoda egy lehetetlen hely, az ördögbe is! Adják vissza az üvegemet, követelem, hogy adják vissza az üvegemet!

Futásnak eredtem, és néhány lépéssel mellette termettem. O'Hara a havon feküdt, s a sátormerevítő zsinór, amelyben elbotlott, egészen a lábára tekeredett. Amikor föléje hajoltam, arcom felé sújtott az öklével.

- Maga meg mit avatkozik a dolgomba, mi? Takarodjon innen! Köpök magára is... És most már a cicababára is! Szarok erre az egész országra meg a nyavalyás hegyekre... Szarok rátok, hegyek!

Időközben a serpa is odaért, nyakamban éreztem izgatott lélegzését.

- Nem szabad, uram... Nem szabad... Te sértegeted isteneket. Nem szabad! Istenek bosszút állnak!

A serpák tábortüze tájékán ekkor már halálos csend honolt, és meg mertem volna esküdni, hogy teherhordóink a környező sátrak mögött lapulnak és hallgatóznak.

O'Hara lassan feltápászkodott, és üveges szemekkel a serpára bámult. Aztán harsányan, élesen felkacagott.

- Még hogy az istenek!... Köpök az istenekre is!

Széttárta a karját, és a csillagfényben fürdő hegycsúcs felé fordult.

- Hallod, Kancsendzönga! Köpök rád! És a többi istenre is! Peter O'Hara köp rátok!

A sátrak mögött rémült morgás támadt, majd ropogni kezdett a hó. Nyilván a serpák futottak hallótávolságon kívülre, hogy még csak ne is hallják az istentelen fehér fickó gyalázkodását.

Az én serpám azonban nem mozdult, és egyéb tanújelét sem adta annak, hogy megijedt. Mintha iménti rémülete teljesen elszállt volna. Rám emelte a szemét, utasítást várva.

Egyszeriben elegem lett O'Harából és whisky bűzéből. Gyorsan a serpa vállára tettem a kezem.

- Vigye a sátrába, és maradjon mellette. Ha fel akarna kelni, ne engedje. Tudja mit, fűzze be a sátrat kívülről. Ha éjszaka elkóborol, megfagy.

A serpa nem szólt semmit, csak felnyalábolta a részeget. Én meg sarkon fordultam, és vissza-indultam a többiekhez.

6.

Amikor megpillantottam őket, Eve Pickford már mosolygott, és McCormacknek magyarázott:

- Nem vagyok hisztériás libuska, ne higgye. Csak ezek a hegyek... Mintha agyon akarnák nyomni az embert. Valahányszor közöttük vagyok, sírni támad kedvem. És... és... sokkal idegesebb vagyok, mint másutt.

- Sokat jár errefelé... a Himalájában? - kérdezte McCormack udvariasan.

- Elég gyakran. A tibeti nyelvet és a buddhizmust tanulmányozom. És mégis... Azt hiszem, soha nem fogom megszokni ezeket az óriási hegyeket.

Az utolsó mondatok alatt értem oda a társasághoz. Baxter kisasszony máris kihasználta az alkalmat, hogy belém kössön.

- Magát is nyomasztják a hegyek, Mr. Lawrence? - kérdezte csúfondárosan.

- Sokkal inkább az olyan útitársak, mint ez az O'Hara.

Eve Pickford felém fordult, és megrázta szőke sörényét.

- Nagyon köszönöm, Mr...

- L. L. Lawrence.

- Ó igen. Eve Pickford vagyok, örvendek. Roppant sajnálom, hogy kellemetlenséget okoztam önnek. De ez a fickó alaposan kiborított.

- Holnap bocsánatot fog kérni.

Elutasítóan intett a kezével...

- Ugyan? Csak nem gondolja, hogy...

Ebben a pillanatban iszonyatos ordítás hasított a Salu völgyének csendjébe. Valamennyien megdermedtünk a hangtól, és egy pillanatra néma csend támadt körös-körül.

- Úristen! - kapta szája elé mindkét kezét Eve Pickford. - Mi volt ez?

- Valaki kinyiffant - mondta nyugodtan Baxter kisasszony.

McCormack megmerevedett, és hosszú testét előrehajtva hallgatózott.

- A sátrak felől jött - mondta Baxter, és ő indult el elsőnek közülünk. Keményen reccsentek léptei a fagyos havon. Megragadtam McCormack karját.

- Kerüljön arra! - mutattam a sátorcsoport jobb oldala felé -, és tartsa készenlétben az öklét... A legkisebb gyanús jelre üssön oda!

Vészjóslóan csillant meg a szemüvege.

- Maga csak ne féltsen engem! Mondtam már, hogy tengerész voltam valamikor...

Magam is futásnak eredtem, és bal felől kerültem meg a tábort. Láttam, hogy a sátrakban sorra gyulladnak fel az elemlámpák, és fényük izgatottan táncol a sátorfalakon. Átugráltam az utamba kerülő rögzítőköteleket, és néhány pillanat múlva szembe találtam magam McCormackkel.

- Semmi?! - kiáltottam rá.

Megrázta a fejét.

- Semmi - lihegte. - Csak a serpák tolonganak a tüzek körül... Alighanem imádkoznak...

Belekapaszkodtam az egyik sátor kötelébe.

- Magát mire emlékeztette a hang?

Egyenesen a szemembe nézett.

- Amire magát. Pár évi harctéri tapasztalat után aligha téved az ember ilyen dolgokban... Nem gondolja?

Éppen válaszolni akartam, amikor Baxter kisasszony kiáltása hallatszott a sátrak közül:

- Hé! Lawrence! McCormack! Hol az ördögben vannak?

- Máris megyünk, Baxter kisasszony!

- Vigye el az ördög magukat! - hallottuk egyre közelebbről a dohogását. - Valaki itt jobblétre szenderült, maguk meg sétálgatnak! - s azzal előbukkant a közeli sátor sarka mögül.

- Na, hála istennek! - s mintha igazi megkönnyebbülés bujkált volna a hangjában. - Találtak valakit?

- Az égvilágon senkit.

- Lehet, hogy nem is... - kezdte, de újabb rémült kiáltozás fojtotta belé a szót.

- Hé! Az ördögbe is! Jöjjön már ide valaki! Mr. Stewart, ébredjen! Kinyírták a fickót!

McCormackkel együtt máris loholtunk a hang irányába. A harmadik vagy negyedik sátor előtt egy szakállas férfi állt a hóban, és izgatottan mutogatott befelé.

- Kinyírták a szobatársamat!

- Kicsodát?! - kiáltottam rá futás közben.

- Azt a szeszkazánt... O'Harát! Egész nap piált, mint egy gödény. Azt hittem, alkoholmérgezés végez vele, de nem! Valaki besegített a whiskynek!

A szétrántott bejárati ponyva mellett bekukkantottam a sátorba. A falak mellett kétoldalt egy-egy ágy állt. Az egyikben lehúzott cipzárú, gyűrött hálózsák, mutatva, hogy éppen most mász-tak ki belőle. A másik ágy sárga műanyag pokróccal volt letakarva, és a pokrócon ott feküdt O'Hara... Mellette a havon vértócsa sötétlett.

McCormack átnézett a vállam felett, és nagyot sóhajtott.

- Ennek alighanem lőttek... Mi a csodával csinálták?

A halott mellé léptem és leguggoltam. A vér a melléből csöpögött, a szíve tájékáról. S egy furcsa, sárgaréz vagy bronz tőrmarkolat állt ki belőle, csiszolt virágai fenyegetően csillantak meg a lámpafényben.

- Van közöttünk orvos? - fordultam McCormackhez.

A vöröshajú felhúzta a vállát.

- Annyit tudok én is, mint ön.

Ekkor valaki erélyes mozdulattal félretolt, s már tudtam, hogy csak Baxter kisasszony lehet.

- Na, eredjen odébb, szépfiú! - mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

- Maga orvos?

- Is - mondta a kisasszony, miközben leguggolt az ágy mellé.

- De hiszen azt mondta, hogy geológus!

Felpillantott rám, és szokatlan ingerültséget láttam a szemében.

- A diplomámat nem óhajtja látni? Nem hallott még olyat, hogy valakinek több diplomája is lehet? Az a szörnyű magában, hogy más szellemi képességeit mindegyre a sajátjához méri! Na, tűnjön el innen!

Ha el nem is tűntem, mindenesetre hátrébb húzódtam.

Baxter elhúzta a tenyerét O'Hara tágra nyitott szeme előtt, megfogta a csuklóját, majd bosszúsan visszalökte a takaróra.

- Meghalt ez, mint a pinty! Jöhet a rendőrség!

Utóbbi megjegyzését alighanem viccnek szánta, és maga lepődött meg a legjobban, amikor a szájtátók között átfurakodva, Sera kapitány jelent meg a sátorban.

- Ne nyúljanak semmihez! - kiáltotta izgatott hangon, és még akkor is húzkodta felfelé magán a cipzárakat, amikor már a halott mellett térdepelt. - Rendőrség!

Baxter kisasszony eltátotta a száját.

- Ne mondja! Honnan a pokolból?...

Sera végre felhúzta az utolsó cipzárat is.

- Katmanduból. A nepáli rendőrség kapitánya vagyok. Én kísérem az expedíciót... Húzódjanak hátrébb, kérem!

A halott fölé hajolt, de nem érintette meg.

- Van önök között orvos?

- Elkésett, kapitány - mondta Baxter kisasszony. - Én már megnéztem. Meghalt. Leszúrták, azzal a késsel, ott az oldalában.

Sera kapitány mogorván bólintott.

- Látom. Ön szerint mióta halott?

- Pontosan öt perce.

- Ezt meg honnan tudja ilyen pontosan?

- Onnan, hogy megnéztem az órámat.

- Az óráját? Mikor?

- Amikor meghallottam az ordítást. Vagy jobban mondva meghallottuk... Ott álldogáltunk néhányan a tábor szélén. Mr. Lawrence, aztán Mr. McCormack, Pickford kisasszony és én. Maga nem hallotta?

Sera kapitány megrázta a fejét.

- Semmit sem hallottam. Aludtam, mint a tej. Arra ébredtem, hogy Mr. Stewart bekiált az ajtón, hogy valakinek baja esett.

Baxter kisasszony hátrafordult.

- Mr. Stewart? De hát hol van Mr. Stewart?

Mozgolódás támadt odakint, majd a vezető bebújt a sátorba.

- Hol lennék? Itt vagyok... Csak egy kicsit körülnéztem a tábor körül.

- És? - kérdezte Sera feltámadó érdeklődéssel.

Stewart megrázta a fejét.

- Úgy össze van taposva a hó, mintha jakcsordákat hajtottak volna végig rajta. Arról nem is beszélve, hogy az egyik nemezcsizmának olyan a talpa, mint a másiknak. Ezzel nem sokra megyünk.

A hulla közben ott feküdt előttünk az ágyon, és a felszakadt anorák rojtos szélén lassan megalvadt a vér.

Sera kapitány a feje búbját vakarta, és tanácstalanul bámulta a halottat.

- Csináljon már valamit, kapitány! - förmedt rá Baxter. - Azt akarja, hogy itt álljunk reggelig, és nézzük ezt a szerencsétlent?

Sera abbahagyta a vakarózást, és zavartan makogta:

- Persze, persze... Talán az ujjlenyomatok...

Ekkor váratlan dolog történt. Baxter kisasszony odalépett Serához, és kinyújtott mutatóujjával úgy hasba bökte, hogy a kapitány összegörnyedt a fájdalomtól.

- Ide figyeljen, Sera - mondta Baxter, és gyönyörű arcán fenyegető árnyék terült szét -, ha maga rendőr, akkor én megeszem a tollas kalapomat, pedig még csak egyetlenegyszer vettem fel, amikor az üdvhadsereg tisztjévé avattak a Trafalgar téren... Vagy ha mégis, hát akkor megvan a véleményem a nepáli rendőrségről...

Hogy mi a véleménye Baxter kisasszonynak a nepáli rendőrségről, azt nem tudtuk meg, mert Sera lassanként kiegyenesedett, s miközben még mindig fájdalmasan nyögdécselt, megpróbált tiltakozni:

- De higgyék el... Én igazán rendőrtiszt vagyok. Csakhogy...

- Csakhogy? - kérdezte fenyegetően Baxter, és mutatóujjával ismét előrebökött.

Sera rémülten figyelte Baxter ujját, és elhaló hangon nyögte:

- Csakhogy a kábítószerosztályról.

- Kábítószerosztályról?

- Onnan - bólintott Sera - Ópium, hasis, kokain.

- És mi a fészkes fenének rendelték ki magát az expedíció mellé, mi? Hogy a mi zsebünkben keressen marihuánát?

- Nem, dehogy! - tiltakozott némiképp magához térve Sera. - De képzeljék csak bele magukat a nepáli rendőrség helyzetébe...

- Megpróbáljuk - bólintott Baxter.

- Tudják, hány expedíció indul évente a hegyekbe? Sok. Nagyon sok. A hegymászókról nem is beszélve. S a rendőrségnek majd mindegyik mellé kell küldenie valakit, hogy gondoskodjék a biztonságukról. Nehogy valakinek baja essék... Tele vagyunk unatkozó milliomosokkal, szépfiúkkal, filmsztárokkal. Valamennyinek az a csillapíthatatlan vágya, hogy holdfényben láthassa a Kancsendzöngát, az Annapurát vagy valamelyik másik hegycsúcsot, és valamilyen meggondolatlansággal mindjárt kockára is tehesse az életét. Hát ezért vagyok itt... Megérthetik, hogy rendőrségünk nem tud minden expedíció mellé szakképzett kriminalistát adni...

És különben is... Ki az ördög gondolta volna, hogy egy békés tudományos expedícióban kést szúrnak valakinek a bordái közé?

Pár pillanatig csend uralkodott a sátorban. Tényleg, ki gondolta volna?

Újra csak Baxter kisasszony tért először magához.

- Tehát mire számíthatunk, Sera kapitány?

- Ami tőlem telik, kisasszony, mindent meg fogok tenni... Sajnos, a kriminalisztika nem erős oldalam.

- Ezek szerint nincs más dolgunk, mint aludni menni és várni, hogy ki ordít fel közülünk legközelebb?

Szemem sarkából láttam, hogy Eve Pickford összerázkódik, és a sátor falához húzódik.

A pillanatnyi csendben az eddig némán álldogáló Stewart egyszer csak magához tért, és odacsörtetett az ágy mellé.

- Hé! Nem addig van az! - s jelentőségteljesen felém pislantott. - Az az érzésem, hogy rendkívüli helyzetbe kerültünk.

- Hát rendkívülinek éppen elég rendkívüli - morogta McCormack.

- Ebben az esetben - folytatta Stewart - Mr. Thompson utasításai szerint kell eljárnunk.

Baxter halkan füttyentett.

- Nocsak, az öreg, láthatatlan Mr. Thompson mi mindenre nem gondolt! És mit kell tennünk, Mr. Stewart? Mondja gyorsan, mert égek a vágytól, hogy...

Stewart azonban komoran közbevágott:

- Már megbocsásson, azt hiszem, elég komoly a helyzet ahhoz, hogy megkíméljen a szellemességeitől. Ami pedig Mr. Thompson utasításait illeti, hát... hm... az az ábra, hogy rendkívüli helyzet esetén az expedíció vezetését... Mr. Lawrence veszi át. Én csak a gazdasági ügyekért felelek.

Baxter kisasszonynak az orra hegyére csúszott a szemüvege. Aztán felém bökött félelmetes mutatóujjával.

- Ez? - mondta olyan sértő hangsúllyal, hogy legszívesebben képen töröltem volna. - Hát akkor rajta, Sherlock Holmesom... Most, hogy előlépett mesterdetektívvé...

Odamentem a halott mellé, majd a sátornyílás felé intettem.

- Menjenek pihenni, kérem. Holnap nagy út áll előttünk. Ha rám hallgatnak, mindenesetre befűzik a sátornyílásukat.

Némi tanácstalan topogás után távolodó léptek zaja jelezte, hogy a kíváncsiskodók megfogadták a tanácsomat. Amikor láttam, hogy Baxter kisasszony is távozni készül, utánaszóltam:

- Baxter kisasszony! Ránk tudna még szánni néhány percet?

Olyan mosollyal fordult felém, mint aki rohadt sárgadinnyébe harapott.

- Ha magát láthatom, szépfiú, akár napokat is.

- Rendben van. És önöket is megkérem, Miss Pickford és Mr. McCormack, hogy maradjanak még néhány percig... Rendben?

Valamennyien bólintottak.

- Oké, Mr. Paddington?

A szótlanul álló nagydarab férfi eddig le sem vette a szemét a halott O'Haráról. Most szinte ijedten fordult felém.

- Parancsol, Mr. Lawrence?

- Tudna valami közelebbit mondani erről a sajnálatos esetről?

Paddington felhúzta a szemöldökét.

- A gyilkosságról? Hát, nem valami sokat. Már aludtam, amikor kinyírták... Hála istennek.

- Tehát az ordításra ébredt?

- Pontosan. Nagyon mélyen aludtam, előbb azt hittem, hogy álmodom, de aztán egyszerre felriadtam. Hallottam, hogy valaki végigzuhan a másik ágyon. Először nem is gondoltam semmi rosszra. Hiszen tudtam, hogy ez a szeszkazán egész nap nyelte a whiskyt... Azt hittem, hogy egyszerűen csak merev részeg.

- Aztán?

- Aztán? Amikor rázuhant az ágyra, felkattintottam a lámpám. Meg akartam nézni, hogy milyen állapotban van. Ha nem bújik bele a hálózsákba, reggelre úgy kell kiolvasztani a jégből.

- És mit látott?

- Azt, hogy vége. Láttam a tőr markolatát a mellében... S a kiömlő vért is, ahogy végigfolyt az anorákján. A lámpa fényében a kés csillogott a legjobban, azonnal észre kellett vennem.

- Aztán természetesen rögtön kiáltott.

- Úgy van. Nem akartam semmihez nyúlni, hanem azonnal Mr. Stewartot szólítottam. Hiszen ő az expedíció felelős vezetője. Akár baleset történt, akár más, az ő dolga...

- Nem látott belépni valakit a sátorba? Vagy menekülni? Akár csak egy árnyékot is?

Paddington megrázta a fejét.

- Senkit. Amikor lefeküdtem, egyedül voltam a sátorban. Szinte azonnal elaludtam, alighogy letettem a fejem. És csak az ordításra ébredtem fel.

- Köszönöm, Mr. Paddington - mondtam, és vezetőnk felé fordultam. - Mr. Stewart...

- Igen.

- Meg tudná mutatni, kérem, az expedíció résztvevőinek a listáját? Mint tudja, később érkeztem, mint a többiek, és végeredményben azt sem tudom, hogy kik az útitársaim.

- Természetesen. Ott a lista a sátramban. Csak egy pillanat - s már el is tűnt.

Baxter kisasszony rám villantotta a szemüvegét.

- Hát akkor most? Mihez kezd, szépfiú?

Figyelmeztetően összeráncoltam a szemöldökömet, és Paddingtonhoz fordultam.

- Mr. Paddington, megtenné azt a szívességet, hogy a mai éjszakára átköltözik a sátramba? Mr. Stewart majd megmutatja a helyét, és áthozza az én csomagomat.

Paddington örömmel kapott az ajánlaton.

- Természetesen. Egy halottal, ugye... Bár természettudós vagyok, de mégiscsak... - Zavartan ránk vigyorgott, magához ölelte hálózsákját, s kihátrált a sátorból. - Hát akkor, jó éjszakát!

Leültem Paddington ágyára, és intettem a többieknek is, hogy foglaljanak helyet.

- Azért tartottam vissza magukat, mert... akárhogy is vesszük, tulajdonképpen csak mi mondhatjuk el magunkról, hogy minden gyanú felett állunk...

Baxter kisasszony elfintorította az orrát.

- Mi igen. De magának, fiatalember, azért vannak apró lyukak az alibijén, nem gondolja?

- Hogy érti ezt, kisasszony?

- Úgy, hogy maga hurcolta el az áldozatot ismeretlen helyre. Ami engem illet, akkor láttam utoljára élve ezt az O'Harát, amikor a maga hátáról felém integetett a lábaival. Gondolom, a többiek is.

Eve Pickford lehajtotta a fejét, McCormack meg mereven bámult maga elé.

Kénytelen voltam alibisdit játszani.

- Hát ide figyeljen - mondtam kemény hangon. - Az igaz, hogy magammal vittem O'Harát, de csak azért, hogy megszabadítsam magukat tőle.

- Ami aztán túlságosan is jól sikerült, nemdebár?

- Erre nem számítottam. Különben is, amikor O'Hara felordított, én már ott voltam maguk mellett. Nem így volt?

- De - bólintott Baxter.

- Szóval addig az történt, hogy O'Harával a vállamon elindultam a sátrak felé. Próbáltam kitalálni, melyik lehet az övé, s akkor egyszerre csak előttem termett egy serpa.

- Egy teherhordó?

- Igen. Azt mondta, hogy szívesen a sátrába viszi és lefekteti O'Harát... Én természetesen odaadtam neki.

- Természetesen, hm...

- Mi van ezen csodálkoznivaló? Egyáltalán nem kötelességem, hogy hullarészeg útitársaimat a sátrukba fuvarozzam.

Senki sem szólt semmit, csak bámultak némán maguk elé.

- Miután a serpa elvitte O'Harát - folytattam -, visszatértem magukhoz. A többit már tudják.

- Ki volt az a serpa?

- Hogyhogy ki volt?

- Azt kérdeztem, hogy melyikük volt. Erről persze fogalma sincs, mi, szépfiú? - kérdezte gúnyosan Baxter kisasszony.

- Dehogy nincs - mondtam megkönnyebbülve. - Meg is kérdeztem, hogy hívják.

- Akkor mi sem egyszerűbb - emelte fel a fejét McCormack. - Megkeressük azt a serpát, és szépen kiszedjük belőle az igazságot.

- Hogy hívják, ki vele! - húzta ki magát Baxter, és olyan mozdulatot tett, mintha azonnal az ismeretlen serpa után akarná vetni magát.

Éreztem, hogy hirtelen meleg vérhullám önti el az arcomat, és elpirulok a sötétben.

- Elfelejtettem - nyögtem ki kétségbeesve.

Eve Pickford felnyögött, és esküdni mertem volna, hogy ha csak milliméterekkel is, de távolabb húzódott tőlem.

McCormacknek is értetlenség csillogott a szemében.

- Elfelejtette?

- El... Miért, maguknak annyira fontos lett volna, hogy megjegyezzék egy egyszerű teherhordó nevét? Különben is mindegyiket majdnem ugyanúgy hívják... Csupa bu-ra meg hasonlóra végződik a nevük. Egyformák, mint külsőre. Jó, hogy azt nem mondják, ismerjem fel az arcáról.

- Nem is olyan ostoba ötlet! - bólintott Baxter kisasszony.

- Csak a szemét láttam - mondtam zavartan.

- Csak a szemét?

- A villogó szemét.

- Csuda félelmetes... - mondta Baxter. - Alkalomadtán majd összeborzongok. Tehát adva van egy ismeretlen, senki által nem látott gyanús teherhordó, akinek egyetlen ismertetőjele, hogy holdfényben a havon csillog a szeme. Bravó, Mr. Lawrence!

Éppen kinyitottam a számat, hogy keményen visszavágjak, amikor kinyílt a ponyvaajtó, és kelletlen képpel megjelent Stewart. Kezében papírt tartott. A halottra pillantott, majd gyorsan elfordította a fejét.

- Itt a lista, Mr. Lawrence... A sátorbeosztás momentán nincs feltüntetve, de ha óhajtja...

Intettem, hogy nem óhajtom, aztán félhangosan felolvastam a névsort:

Kurt Zimmermann - botanika,
Marc Brunning - botanika,
William Wilson - őslénytan,
Guy Cohen - etnológia,
Rich Adamson - etnográfia,
Pietro Rollo - nyelvészet,
Susanne Baxter - geológia,
Peter O'Hara - geofizika,
Leslie Lawrence - rovartan,
John McCormack - ornitológia,
Eve Pickford - nyelvészet, művészettörténet,
Frank King - antropológia,
Marc Paddington - meteorológia.

- Tizennégyen voltunk, tizenhárman maradtunk - dörmögte Baxter kisasszony.

- Ezenkívül természetesen tagja az expedíciónak Mr. Stewart és Sera kapitány.

- És a serpák?

- A teherhordók huszonegyen vannak...

- Ez összesen harminchét.

- Csak harminchat - mondta Baxter, és a hullára mutatott. - Őt alighanem kihúzhatják a névsorból.

Ismét rövid csend ereszkedett a sátorra. Végigjártattam tekintetem az arcokon, hátha leolvashatom, ki mire gondol. Végül újra csak Stewarthoz fordultam.

- Sera kapitány aludni ment?

Stewart tanácstalanul felhúzta a vállát.

- Idehívná, Mr. Stewart?

Ekkor váratlanul a mindvégig némán hallgató Eve Pickford szólalt meg. Szavaiból közeledő hisztériás kitörés szele érződött.

- De hát minek, az istenért?! Mit akar ettől a szerencsétlen kábítószer-rendőrtől? Gyújtsunk tüzet, vagy mit tudom én... És holnap hajnalban azonnal induljunk vissza, amilyen gyorsan csak lehet. Nem a mi feladatunk a nyomozás... És... én... vissza akarok menni Katmanduba! Elegem van az egészből!

Baxter magához húzta, és nyugtatólag átölelte a vállát. Halkan sugdosott valamit a fülébe, majd ismét felém fordult.

- Tényleg, mi a fenét akar maga Serától?

Igyekeztem higgadtan összefoglalni a tényeket.

- Figyeljenek ide. Remélem, tisztában vannak a helyzettel... Gyilkosság történt, és ezért, akármikor és akárhol is, de mindannyiunknak felelnünk kell. Itt van a holttest, és itt a kés... Én nem dönthetek, hogy mi legyen velük. A kés egyébként is bűnjel, és mint bizonyítékot a hatóság elé kell tárnunk. Itt pedig egyedül Sera kapitány képviseli a hatóságot, akármennyire kábítószer-rendőr is. Értik? Serának kell megmondania, hogy mi legyen velük...

- Alighanem igaza van - sietett a segítségemre McCormack. Baxter kisasszony elgondolkodott, aztán rövid töprengés után bólintott.

- Oké. Jöjjön hát a kábítószer-rendőr.

Stewart elment Seráért, mi pedig hol a földet, hol a holttestet bámultuk. Nem szóltunk egymáshoz egyetlen szót sem. Stewart kisvártatva megjelent a kapitány társaságában.

- A sátrak között mászkáltam egész idő alatt - mondta Sera. - És próbáltam felderíteni valamit. De... - s ezzel színpadiasan széttárta a karját.

- Ide figyeljen, Sera kapitány - szólaltam meg. - Ön itt az egyetlen ember, aki a nepáli hatóságokat képviseli. Valamit tennünk kell a holttesttel. És én nem javasolnám, hogy eltemessük.

- Hanem?

- Véleményem szerint magunkkal kellene vinnünk, legalább Khangpa kolostorába...

Sera tágra nyílt szemekkel bámult rám.

- Maga megőrült?

Váratlan kitörése egészen meglepett.

- Miért? Ön talán...

- Maga tovább akar menni? A történtek után?! Csak nem képzeli, hogy folytathatják az útjukat... Nekem mint a nepáli rendőrség képviselőjének jogomban áll leállítani az expedíciót. És ezennel meg is teszem! Le van állítva!

Ha nem fekszik ott a szerencsétlen O'Hara hullája, elröhögtem volna magam a hatóság váratlanul feltámadt önérzetének láttán. Baxter szeme is gyanúsan csillogott, láttam, hogy McCormack is nagyot nyel.

- Mi legyen tehát a hullával, Sera kapitány?

- Hát... talán ebben a hidegben...

- Szerezzen egy ponyvát, Stewart. Maga pedig, kapitány, vegye ki az áldozatból a kést!

Sera önérzete egyszeriben semmivé lett.

- Én?

- Ön a hatóság egyedüli képviselője. Jogában áll leállítani az expedíciót is. Csak nem akarja azt mondani, hogy fél kihúzni egy kést egy hullából?

A kapitány O'Harához lépett, majd leeresztette a kezét, és azt suttogta:

- Az a helyzet, hogy... a kábítószerrészlegnél ugyanis...

Végül Baxter kisasszony unta meg a dolgot. Félretolta Serát, zsebkendőt vett elő, s abba tekerve, határozott mozdulattal kihúzta a kést a sebből.

- Itt van, fogja! De a zsebkendővel együtt, jóember, mert elmaszatolja az ujjlenyomatokat. Ha egyáltalán vannak rajta!

Sera éppen átvette a kést, amikor Eve Pickford felkiáltott:

- Purbu!

Egyszerre valamennyien feléje fordultunk.

- Micsoda? - szimatolt a levegőbe Baxter kisasszony.

- Purbu... Áldozókés.

- Ez?

- Igen, kétségkívül áldozókés.

Sera úgy nézett a tenyerében tartott késre, mintha kígyó tekeregne az ujjai között, készen arra, hogy a következő pillanatban belemarjon.

- Jelent ez valamit?

- Nem tudom - suttogta Eve Pickford. - Talán igen...

- Mire használják az ilyen áldozókést? - kérdeztem.

- Eredetileg a régi, buddhizmus előtti tibeti hiedelemvilág, a bon kultikus eszközeként ember-áldozatoknál használták. Ezzel ölték meg az áldozatul kiszemelteket az istenszobrok előtt. A buddhizmus aztán megszüntette az emberáldozatot, a kés azonban bevonult a lámák mágikus eszközei közé. Azt tanítják, hogy a purbu kiirtja a hitetlenséget, persze inkább csak mágikus és átvitt értelemben. A buddhisták nem ölnek... Hiszen a legnagyobb bűn elvenni másnak az életét. S aki gyilkol, következő újjászületésében elnyeri méltó büntetését.

Szemügyre vettem a kést a kapitány kezében. Meglehetősen életlennek tűnt, s a roncsolás O'Hara anorákján is ezt támasztotta alá. Nem mindennapi erővel s hozzáértéssel szúrhatták ennek a szerencsétlennek a bordái közé.

Elérkezettnek láttam az időt, hogy eláruljam felfedezésemet, amelyet éppen csak az imént tettem.

- Hogy is hívják ezt az izét? - fordultam Eve Pickford felé.

- Purbunak.

- Akkor megvan - mondtam, és megkönnyebbülten felsóhajtottam. Valamennyien felém fordultak.

- Mi van meg? - kérdezte Baxter.

- A serpa neve, amit az előbb elfelejtettem, illetve nem jutott az eszembe...

- Tényleg? - húzta el a száját. - És hogy hívják az embert?

Az áldozókés felé intettem.

- Ahogy a kést: Purbunak. Most már világosan emlékszem. Purbut mondott, amikor megkérdeztem tőle, hogy hívják. Csak akkor még nem tudtam, mit jelent.

Rövid ideig újra csend ereszkedett közénk. Az olajkályha halkan kattogni kezdett, és Stewart a kannához ment, hogy utánaöntsön.

- Van ilyen nevű embere? - kérdezte Baxter Stewartot.

A hegyi vezető megrázta a fejét.

- Az imént néztem át a papírokat... Purbu nevű nincsen. Ámbár...

- Ámbár?

- Nézze, Mr. Lawrence, a fene sem tud kiokosodni ezeknek a nevén. Az egyiknek csak egy van, a másiknak meg három-négy is. Ha valóban meg akar győződni róla, van-e közöttük Purbu, menjünk ki a tábortűzhöz. A serpák ott ülnek és beszélgetnek. Nem alszik egy sem. Azt hiszem, őket még jobban megdöbbentették az események, mint bennünket.

- Rendben van - mondtam, és összehúztam magamon a cipzárt. - Megyek és megkeresem az emberemet. Ki tart velem?

Némi bizonytalanság után végül mindannyian elindultak utánam, csak Sera és Stewart maradt hátra, hogy becsomagolja egy ponyvába O'Hara hulláját.

A hold óriási tányérja már a hegyek koronája felé húzott, és valahonnan a távolból farkasüvöltés hallatszott. Csizmánk alatt ropogott a fagyos hó; arcunkat néhány lépés után marni kezdte a Salu völgyének hidege. Felettünk, az ég magasában ott emelkedett a Kancsendzönga csúcsa, mögötte pedig, az irdatlan messzeség ellenére közelinek tűnve, a Ceringma.

A sátrak alkotta tér közepén lobogva égett a fából és szárított jaktrágyából rakott tábortűz, s körülötte ott gunnyasztottak a serpa teherhordók. Valamelyikük halkan beszélt, a többiek figyelmesen hallgatták.

Jöttünkre felnéztek, aztán egyikük, bizonyára a legöregebb felállt, és várakozó tekintetét ránk függesztette. A tűz halkan ropogott, s a lángok sárga fénnyel világították meg a havat.

- Beszél angolul? - szólítottam meg az öreget, akit talán csak azért gondoltam annak, mert anorákja kapucnija alól hosszú, deres bajusz lógott ki.

- Igen, uram - bólintott.

A tűz körül ülők közül ekkor felállt az egyik, eltűnt a sötétben, majd néhány pillanat múlva jókora halom jaktrágyával tért vissza. Óvatosan megrakta a tüzet, s a sűrűn gomolygó füst pillanatokon belül elárasztotta a környéket.

- Egy Purbu nevű serpát keresek - mondtam, és igyekeztem a szemébe nézni. Ez mindenesetre nehéz feladatnak látszott mindaddig, míg a tűz ismét fel nem lobbant.

- Purbu nevű serpát? - ismételte az öreg.

- Purbut.

Rövid ideig hallgatott, aztán megrázta a fejét.

- Ilyen nevű serpa nincs, uram. Sem itt, sem másutt.

- Hogyhogy nincs?

Az öreg megköszörülte a torkát; úgy látszik, az ő edzett légcsövét is marni kezdte a jaktrágya füstje.

- Purbu nevű serpa nincsen - ismételte az öreg. - Legalábbis én még sohasem hallottam róla. Még soha.

Baxter kisasszony megköszörülte mögöttem a torkát, amit egyaránt vehettem gúnynak és a gomolygó füst hatásának.

- Az előbb találkoztam egy serpával - próbálkoztam türelmesen. - Ott, a sátrak mellett. És ő azt mondta, hogy Purbunak hívják.

Az öreg felhúzta a vállát, aztán a tűz felé fordult. Mondott néhány szót a lángok mellett ülőknek, akik még mindig lehorgasztották fejüket, mintha O'Harát gyászolnák. Az öreg kérdésére lassan feléje fordultak, és válaszoltak valamit. A szavak jelentését nem ismertem, de nem volt nehéz kitalálnom az értelmüket.

Az öreg visszafordult felém, és a tűz körül ülőkre mutatott.

- Megkérdeztem tőlük, uram. Egyiket sem hívják Purbunak.

Már éppen újra szóra akartam nyitni a számat, amikor figyelmeztető szorítást éreztem a karomon.

Szemem sarkából láttam, hogy McCormack az, és kéri, hagyjam, hadd beszéljen ő is az öreggel.

- Ez az úr - mutatott rám McCormack - nem sokkal ezelőtt találkozott egy serpával a sátrak mellett, amikor egy részeg embert támogatott. A serpa segített neki bevinni a sátrába azt az embert. Mr. Lawrence meg akarja jutalmazni, mert a segítségére sietett. Értitek? Lehet, hogy nem is Purbunak hívták, csak Mr. Lawrence értette úgy. Ki volt közületek az, aki segített Mr. Lawrence-nek?

Az öreg hűségesen tolmácsolta McCormack szavait, minden eredmény nélkül. A serpák szótlanul bámulták a lángokat, de egy sem jelentkezett.

- Nem hiányzik közületek senki? - kapaszkodtam az utolsó szalmaszálba.

Az öreg megrázta a fejét.

- Senki. Itt vagyunk valamennyien.

Dühösen megfordultam, hogy visszamenjek a sátorba, amikor az öreg óvatosan megérintette a karomat.

- Uram...

Újult reménnyel fordultam hátra.

- Tessék.

Az öreg a többiekre nézett, mintha bátorítást várna tőlük, aztán halkan azt mondta:

- Te vagy a főnök, uram. Neked mondom tehát. Mi nem megyünk tovább, uram. Mi holnap visszafordulunk. És visszaadjuk az előleget is, uram...

Hirtelen vad harag támadt bennem. Legszívesebben megütöttem volna az öreget, pedig ő igazán nem tehetett semmiről.

- Megijedtetek?! - ordítottam rá. - Inatokba szállt a bátorság?

A bajuszos bólintott, és szelíden helyeselt:

- Megijedtünk, uram. Ezen az expedíción átok ül. Mint ahogy a Cronwell-expedíción is.

- Mit beszélsz?

- Mr. Cronwel eltűnt, uram. És mi nem akarunk a sorsára jutni.

- Ostobaság! - fakadtam ki.

- Mi nem megyünk tovább, uram - motyogta az öreg türelmesen. - Azt a misztert megölték, aki részeg volt és ordítozott. És te Purbut keresed. Mi nem megyünk tovább, uram.

Baxter, Pickford és McCormack lélegzetvisszafojtva álltak mögöttem.

- Mégiscsak tudsz valamit arról a Purburól?

Az öreg összerezzent félelmében.

- A Purbu egy kés, uram. Kés, amely megöli a hitetlenséget, és végez a szrinpókkal is.

- Kik azok a szrinpók?

- Démonok - hallottam a tarkóm mögött Eve Pickford suttogását. - Így hívják tibeti nyelven a démonokat.

- Elmondhatok egy történetet, uram? - szólalt meg az öreg.

A halkan sugdosó serpák egy csapásra elhallgattak. Többen is értenek tehát angolul, állapítottam meg, de miért is ne értenének.

- Valaha nagyon régen meghalt a király a Himalájában. Új király lépett a trónra, és elűzte a régi királynét. Szegény özvegy királynénak vándorolnia kellett, nincstelen serpák kunyhóiban élt, és a szegény serpák sajtját ette. Egyszer, amikor a királyné vándorlása közben egy hegyi legelőre ért, olyan fáradtságot érzett, hogy nem tudott továbbmenni. Lefeküdt hát a legelő zöld füvére, és álomra hajtotta a fejét. S mit álmodott, uram? Azt, hogy egy hófehér ruhába öltözött ifjú jelent meg előtte, melléfeküdt, felhajtotta a ruháját, és a magáévá tette.

Az özvegy később felriadt, és csak annyit látott, hogy a fehér ruhás ifjú egyre távolodik tőle, és úgy szökken fel a magas hegyoldalon, mint a legkönnyebb és legügyesebb kőszáli kecske.

Amikor az özvegy a vágytól és az elválás fájdalmától eltelve utánakiáltott, az ifjú visszafordult és megáldotta:

„Szülj fiat, és alapítsd meg a tibeti királyok dinasztiáját!”

- Ki volt az a fehér ruhás ifjú? - előzött meg a kérdéssel McCormack.

Az öreg lehajtotta a fejét, majd újra felemelte.

- A királyné is ezt kérdezte tőle. Ekkor az ifjú a hegy csúcsára mutatott, amely ott magasodott felettük. „Én a Kancsendzönga vagyok” - mondta. És valóban ő is volt. A Kancsendzönga istene. S aztán megmondta a másik nevét is a királynénak...

Az öreg elhallgatott, mintha véglegesen be akarná fejezni elbeszélését. Szinte akaratlanul bukott ki a számon a kérdés:

- S mi volt a másik neve?

Az öreg rám emelte barázdált arcát, és csak egyetlen szót mondott:

- Purbu.

7.

Hallottam, hogy Eve Pickford felsóhajt mögöttem. Valahonnan a messzeségből farkasüvöltés hallatszott, vagy valami hozzá hasonló. Jéghideg hajnali szél támadt a csúcsok felől, és havat csapott a sátrak oldalának. A kifeszített sátortartó kötelek halkan zengeni kezdtek, mintha óriási, láthatatlan ujj játszott volna rajtuk.

Az öreg hosszan hallgatott, majd újra megszólalt:

- Köztünk nincs Purbu, uram. Ilyen nevet nem ad serpa szülő a gyermekének. Mert az isten bosszút állna, ha közönséges, halandó ember viselné a nevét. Nincs joga senkinek sem ehhez a szent névhez, csak neki. A Kancsendzönga istenének!

Válaszolni akartam, de az öreg gyengéden megfogta a kezem.

- Nincs áldás ezen az úton, uram. Most már tudod, ki volt Purbu, adj hát parancsot a visszafordulásra. A Kancsendzönga ellenetek fordult, uram. És a Kancsendzönga bosszút is állt.

- De... hát miért? - kérdezte mögöttem Eve Pickford.

Az öreg arrafelé mutatott, ahol a sátorban a halott O'Hara teste pihent.

- Mert megsértették, uram! Az az ember olyan szavakat mondott, amelyek joggal keltették fel a Kancsendzönga haragját, és ezért pusztulnia kellett, uram! És hiába keresed Purbut közöttünk.

A szél magasra csapta a tűz lángját, és egy pillanatig úgy látszott, mintha a sátrak is lángolnának. Megfordultam, hogy visszamenjek a sátorba, de még hallottam az öreg szavait:

- Holnap visszafordulunk, uram. Aki ellene szegül a Kancsendzönga akaratának, meghal. És mi nem akarunk veletek pusztulni!

Amikor beértünk a sátorba, Stewart és Sera éppen végeztek a holttest becsomagolásával.

- További utasítás, Mr. Lawrence? - fordult felém a hegyi vezető.

Megtöröltem a homlokomat, és rároskadtam Paddington elárvult ágyára.

- Azt hiszem, vége az expedíciónak, Stewart. A serpák nem hajlandók továbbmenni. Azt mondják, hogy maga Purbu ölte meg O'Harát. S szerencsétlen jel van a vállalkozásunkon.

- Ehhez a véleményhez én is csatlakozom - mondta Baxter kisasszony.

- Purbu? Tehát megtalálta?

- Hogyne - s a sátor teteje felé mutattam. - Ott lakik fenn, a csúcson!

Stewart ostobán nézett rám.

- Hogyhogy?

- Úgy, hogy Purbu a Kancsendzönga istene, és szabad idejében az a kedvenc szórakozása, hogy vonzó ifjú képében királynékat tesz a magáévá.

- Ne legyen közönséges, Lawrence! - mordult rám Baxter.

- Az öreg így mondta. Szóról szóra.

Baxter elfintorította az orrát.

- Csakhogy ami a természet romlatlan gyermeke szájából folklór, az a magáéból kukacos gyümölcs.

Stewart gyorsan közbevágott:

- Szerintük tehát ez a Purbu ölte meg O'Harát?

- Szerintük.

- És maga szerint?

- Fogalmam sincs. De egy bizonyos: aki nekem Purbu néven mutatkozott be, nem véletlenül tette. Akár serpa volt, akár nem.

- Roppant érdekes - csüccsent mellém az ágyra Baxter kisasszony.

- Korábban meg mert volna esküdni rá, hogy serpa volt, aki segített magának.

- Korábban sem mertem volna megesküdni rá, de meg sem fordult a fejemben, hogy más is lehetett. A ruhája mindenesetre olyan volt, mint a teherhordóké.

- És a kiejtése?

Felhúztam a vállam.

- Bárki utánozhatja a serpák kiejtését, aki néhány percig figyeli őket. S vannak közöttünk nyelvészek is. Az ő számukra ez igazán nem okozhat nehézséget.

- Maga tehát úgy képzeli, hogy bárki megölhette O'Harát?

- Bárki - mondtam határozottan. - Még Purbu is, a Kancsendzönga istene. Hiszen ha jól emlékszem, O'Hara valóban sértegette a hegyet. Egy valamirevaló matrózkocsmában kevesebbért is belebökik az emberbe a halefot!

- Rendben van - mondta Baxter, azzal felkelt az ágyról, és elém állt. - Purbunak tehát van indítéka. És ha nem ő volt?

- Akkor nem tudom, ki - mondtam megadóan. - Nem ismerem az útitársainkat. Bárkinek lehetett rá oka, hogy O'Hara életére törjön. Csak kevesen vagyunk, akiknek alibijük van.

- Maga egyáltalán nem tartozik ezek közé! - mordult rám. - Maga is megölhette, éppúgy, mint más!

Sera kapitány felpattant a báláról, amelyen addig üldögélt, és mint egyházi képeken a bűnösöket jóra intő próféták, magasba emelte mutatóujját.

- Nono, Baxter kisasszony! Alapjában véve ez már kimeríti a gyanúsítás tényét.

Baxter feléje fordult, és csípőre tette a kezét.

- Maga ne szóljon bele. És különben is: ő hangoztatja úton-útfélen, hogy alibije van. Mintha csak állandóan hangsúlyozni akarná. Pedig egyáltalán nincs.

- Hogyhogy nincs? - kérdezte most már jóval halkabban a megfélemlített Sera. - Hiszen az előbb azt mondták, hogy amikor O'Hara halálordítása felhangzott, Mr. Lawrence már ott volt önök mellett. Vagy nem így volt, Baxter kisasszony?

Baxter rám mosolygott, tőle szokatlanul udvariasan.

- Dehogynem. Pontosan így.

- Hát akkor?

Baxter előbb elsétált Eve Pickford és McCormack előtt, majd megállapodott Sera mellett, s lepöckölt a kapitány anorákgallérjáról egy láthatatlan porszemet.

- Van egy jópofa mesém a maga számára, kapitány, mondjam?

Sera úgy bámult Baxterra, mint akit megbabonáztak.

- Szóval hallgassa meg az én kedves kis, hangsúlyozom, elképzelt történetemet. A szereplők és az események a képzelet termékei, s a szerző semminemű felelősséget nem vállal azért, ha valaki mégis magára ismerne. Érti, Sera?

A kapitány kényszeredetten bólintott.

- Akkor hát tegyük fel - kezdte Baxter -, hogy Mr. Lawrence valamilyen, általunk egyelőre ismeretlen oknál fogva meg akar szabadulni O'Harától. Ezért leitatja, és eltűnik előle. Közben pedig biztos abban, hogy O'Hara elindul majd, és keresni kezdi ivócimboráját. Az sem lehetetlen, hogy iszogatás közben felhívja O'Hara figyelmét Eve Pickfordra, a „cicababára".

- Na de kérem... - tört ki a felháborodás Eve Pickfordból.

- Hiszen csak mese, kedvesem - nyugtatta meg mosolyogva Baxter, majd gyorsan folytatta: - Mr. Lawrence ott áll mellettünk, és kedélyesen fecserészik. Egyszerre csak feltűnik a szerencsétlen O'Hara, Eve Pickford nyomában. Mr. Lawrence felajánlja, hogy megszabadít bennünket tőle, és a jövendő áldozattal a hátán eltűnik a sátrak között. Ott aztán azt csinálhat vele, amit akar. Mondjuk előkap egy ilyen kést... Hogy is hívják?

- Purbunak - segítettem ki.

- Kösz, Mr. Gyilkosjelölt. Egyszóval, mondjuk, betámogatja a sátrába, és megöli... Szép halkan, csendben, hogy még Paddington se hallja meg, aki mellesleg mélyen alszik. Vagy esetleg már valahol a sátrak között leböki, és a hullát cipeli be Paddington mellé. Lehet válogatni.

- Akkor vérnyomoknak kellene lenniük valahol... a sátrak között - motyogta Sera.

- Bravó, kapitány! Ha sokáig keresnénk, lehet, hogy meg is találnánk őket, hacsak valóban nem a sátorban ölte meg O'Harát hidegvérű gyilkosunk.

Nem mondhatnám, hogy különösebben szórakoztatott volna a történet, de kénytelen voltam jó képet vágni hozzá. Hiszen végeredményben valóban gyilkosság történt, és kétségkívül én is gyanúsítható voltam a tett elkövetésével.

- Ezután Mr. Lawrence szép kényelmesen visszasétál hozzánk, és mosolyogva megemlíti, hogy egy kedves, vidám serpafiú segített neki sátrába cipelni a részeg O'Harát. Közben pedig olyan elégedetten aratja le csodálkozó hálánkat, mint egy supermanbe oltott kiscserkész.

Sera gúnyosan elmosolyodott, és fölényesen bólogatni kezdett Baxter felé.

- Csodálatosan felépített teória, asszonyom. Csakhogy van egy óriási hibája.

- Éspedig? - kérdezte Baxter.

- Ön megfeledkezik arról, hogy O'Hara halálordítása akkor hangzott fel, amikor Mr. Lawrence már önök mellett állt. Ha pedig így van, akkor Mr. Lawrence-nek egyszerre két helyen kellett volna lennie. Következésképpen ha önök mellett állt, akkor nem lehetett ő a gyilkos. Következésképpen jobban tenné, Baxter kisasszony, ha csínján bánna a könnyelmű teóriákkal.

- Következésképpen figyeljen tovább, kapitány - vágott a szavába Baxter. - Tegyük fel, hogy Mr. Lawrence nem egyedül akarja eltenni láb alól O'Harát. Tegyük fel, hogy van egy cinkosa az expedícióban.

- Kicsoda?! - tört ki Sera:

- Mondjuk, hogy ön, kedves kapitány.

Sera arca elfehéredett.

- Ezt a gyanúsítást kikérem magamnak! Én itt a nepáli rendőrséget és azon túl őfelségét, a nepáli királyt képviselem. Minden felelőtlen gyanúsítgatás őfelségét sérti... Sokat eltűrtem öntől, Baxter kisasszony, de...

Baxter azonban egyetlen intéssel ismét beléfojtotta a szót.

- Ön nem szereti a tréfát, kapitány.

- Ez egyáltalán nem tréfadolog. Gyilkossággal különben sem illik tréfálni.

Ekkor váratlanul McCormack szólalt meg:

- Hagyja csak, kapitány! Ne vegye a szívére. Hiszen Baxter kisasszony figyelmeztetett bennünket, hogy mesét mond. Vegye úgy, hogy mesét hallgat.

- Nos tehát - folytatta Baxter -, Mr. Lawrence-nek van egy segítője. Ha Sera kapitány annyira kényes, akkor nevezzük X.-nek. Nos, Lawrence és X. megölik O'Harát, Lawrence visszatér hozzánk, és folytatja a beszélgetést. Aztán egyszer csak felhangzik az ordítás, majd megtaláljuk O'Hara holttestét. Persze mindannyian meg vagyunk győződve arról, hogy O'Hara ordított.

- Miért, ki más? - békétlenkedett Sera.

- Mondjuk X.

- X.?

- Úgy bizony, kapitány. X. megvárja, amíg Lawrence visszatér hozzánk, esetleg meg is győződik róla, aztán amikor úgy látja, hogy minden a legnagyobb rendben van, ordít egy rettenteteset. Mintha kést szúrtak volna az oldalába.

- Fantasztikus elképzelés - csóválta meg a fejét Sera.

- De nem nélkülöz minden alapot. S ettől az ordítástól aztán támadhatatlan alibije van Mr. Lawrence-nek. Legalábbis addig, ameddig az általam elmondottakat nem vesszük figyelembe.

Rövid csend ereszkedett közénk. Sera a térdét vakargatta, Baxter Serát figyelte, McCormack és Stewart a levegőbe bámult, egyedül Eve Pickford nézett rám leplezetlen félelemmel. Aztán ő is volt az első, aki megtörte a csendet...

- Mr. Lawrence... Mr. Lawrence, kérem... Mondjon már valamit... Istenem! Nem igaz... Ugye, nem igaz?

Kötelességemnek éreztem, hogy rámosolyogjak.

- Persze, hogy nem igaz. Annyira nem az, hogy nem is kívánok vitába szállni a mesével. De azért lenne némi hozzáfűznivalóm.

- Mondja már, kérem, mondja! - sürgette a lány.

- Nos, valóban igaza van Miss Baxternak. Így is el lehetett volna követni a gyilkosságot. Tehát valóban lehetnék én is a gyanúsított.

McCormack érdeklődve emelte fel a fejét.

- Csak az a probléma - folytattam, és Baxterre mosolyogtam -, hogy ha kételkedünk is az alibimben, a gyanúsíthatók köre még mindig meglehetősen széles.

- Ahogy mondja - bólintott Sera.

- Azaz Baxter kisasszonyt, McCormacket és Pickford kisasszonyt kivéve mindenki megölhette O'Harát. A kollégák is, a serpák is, sőt még maga Purbu is, a Kancsendzönga istene. Hát így állunk, Baxter kisasszony meséjével.

Baxter elégedetten bólintott.

- Nem is állt más a szándékomban, mint hogy magát kivonjam az alibivel rendelkezők köréből. Egyébként eszem ágában sem áll bárkit is gyanúsítani a gyilkossággal... De maga is elkövethette.

Lassan hajnalodni kezdett, s a szél egyre erősebben hárfázott a kifeszített sátorköteleken. Az olajkályha halkan duruzsolt, ám egyre hatástalanabbá vált a hajnal hidegével szemben.

Kezdett elegem lenni az egészből. Éreztem, hogy mint nedvesség a falban, lassan kúszik fel csontjaimban a fáradság.

- Mr. Stewart - intettem a vezetőnek -, kérem, kísérelje meg felvenni a kapcsolatot Katmanduval. Vagy akár a legközelebbi várossal. Adja le, hogy mi történt, kérjen utasításokat a nevemben, és közölje, hogy visszafordulunk. A serpák nem hajlandók továbbmenni. Ha végzett, kérem, jöjjön vissza és... - nem fejeztem be a mondatot.

Stewart összehúzta magán az anorákot, és aggodalmasan a kijárat felé nézett.

- El fog tartani egy darabig - mondta kelletlenül. - A rádió ugyanis nincs kicsomagolva.

Miután senki sem válaszolt, nagyot sóhajtott, és kilépett a szabadba. A nyíláson át egész hóförgeteg zúdult a sátor belsejébe.

Baxter kisasszony a lámpa körül kavargó hópelyhekre pillantott, aztán elhúzta a száját.

- Nem voltak túl optimisták a maguk serpái ezzel a mai visszavonulással? Úgy tűnik, a tegnapi hóvihar gyerekjáték volt ehhez képest.

Csendben ültünk, és hallgattuk a most már kétségkívül viharossá fokozódó szél dühöngését.

Sera lassan feltápászkodott, és a zsebére ütött.

- Elcsomagolom a bűnjelet, nehogy elveszítsem - s ezzel ő is kifúrta magát a viharba, újra kavargó hópelyhekkel árasztva el a sátrat. Eve Pickford még mindig engem nézett, Baxter és McCormack a levegőbe bámult.

Felhúztam kissé az anorákom ujját, és az órámra pillantottam. Tíz perc híján reggel öt óra volt. Felálltam, és kinyújtóztattam elgémberedett tagjaimat. Éppen szólni akartam valamit, olyasmit, hogy jó volna készülődni, amikor Sera kapitány dugta be a fejét a nyíláson.

- Phü! Két lépésre sem látni ebben az átkozott hóesésben. Különben a serpák elkészítették a teát. Hozzak egy köcsöggel maguknak is?

Élénk bólogatásba kezdtünk. Már előre éreztem számban a forró tea kellemes ízét, még akkor is, ha tudtam, hogy a serpák zöld teát isznak.

Sera feje eltűnt a nyílásban, és a többiek is feltápászkodtak, hogy kinyújtózzanak. Alig-alig néztünk egymásra, különösen Baxter és én. Vajon mi szüksége volt erre a hajnali színjátékra?

Az ajtót helyettesítő ponyva hirtelen szétnyílt, és az újabb hóförgeteg közepén Stewart ugrott be a szobába, majd villámgyorsan berántotta maga mögött az ajtó cipzárját. Lekotorta arcáról a havat, aztán lihegve a sátor közepére rontott.

- Mr. Lawrence!

Éreztem, hogy Stewart sietségének más oka is van, mint a hóvihar. Csak nem a Katmanduból érkezett válasz borította ki ennyire?

- Mr. Lawrence - lihegte újra, és a tábori asztal sarkára dőlt. - Nem tudok... Nem tudom... hívni Katmandut... és mást sem. Nincs összeköttetés, és nem is lesz.

Odaugrottam hozzá, és megragadtam a karját.

- Beszéljen már értelmesen, ember! A vihar zavarja az összeköttetést?

Stewart megrázta a fejét.

- Nem. Dehogy. A vihar nem lenne akadály...

- Hát akkor?

- Mr. Lawrence... Valaki darabokra törte a készüléket!...

8.

Én futottam legelöl, mögöttem Stewart, utánunk pedig a többiek, ha egyáltalán futásnak lehetett nevezni azt az elkeseredett küzdelmet, amelyet az orkánszerű széllel és szakadó hóeséssel folytattunk. Úgy küzdöttük magunkat előre, kétségbeesetten és elszántan, mintha az életünk függött volna attól, hogy saját szemünkkel is lássuk az expedíció rádiójának roncsait.

Amikor aztán végre megpillantottam a romhalmazt, különösebb szakértelem nélkül is megállapíthattam volna, hogy az öreg, még a háborúból visszamaradt adóvevő hősi halált halt a Kancsendzönga lábánál. A kibelezett fémdobozból darabokra tépett huzalvégek lógtak ki reménytelen összevisszaságban; a széttört lámpák maradványait lassanként teljesen belepte a hó.

Akárki csinálta is, alapos munkát végzett.

- Egyenesen idejött a sátorból? - kérdeztem Stewarttól.

A hegyi vezető megrázta a fejét.

- Először a serpákhoz mentem. Utasítást adtam nekik, hogy minden sátorba adjanak be egy kanna teát.

- Mennyi időt vehetett igénybe ez a kitérő?

Stewart megvonta a vállát.

- Egy-két percnél aligha többet. Éppen csak kiadtam az utasítást a teafőzésre, és máris jöttem vissza, hogy kikeressem a rádiós ládát.

- Hol volt a láda? - kérdezte Baxter kisasszony. - Meg tudná mutatni?

Stewart határozatlanul a hóra mutatott.

- Hát, itt valahol... a többi csomag között.

Előttünk a sátrak magasságáig érő halomban számtalan faláda, ponyvabála és egyéb csomag hevert.

- Maga szerint mennyi időre volt szüksége a tettesnek ahhoz, hogy kikeresse a rádiós ládát?

- Fogalmam sincs - morogta Stewart. - Itt van ugyan az oldalán a felirat, de ha alul volt... Véleményem szerint egyedül ki sem tudta húzni. Egészen biztos, hogy segítségre volt szüksége.

- És ha felül volt a láda?

Stewart savanyúan elmosolyodott.

- Nézze, Mr. Lawrence, én nem sokat értek a nyomozáshoz, de akármibe le merném fogadni, hogy a tettes már tegnap este tudta, hogy melyik ládában van a rádió. És készült is rá, hogy megsemmisítse.

- Gondolja?

- Nemcsak gondolom, hanem biztos is vagyok benne. Képzeljék csak magukat a tettes helyébe. Megölte O'Harát. Nyilvánvalóan számítania kellett rá, hogy a gyilkosság felfedezése után összeköttetésbe próbálunk lépni Katmanduval. Ezt pedig meg akarta akadályozni.

- No de miért? - kérdezte Eve Pickford.

- Ne tőlem kérdezzék. Mindenesetre a rádió egyszer s mindenkorra használhatatlan.

- Nem lehetne valahogy összerakni? - makacskodott Baxter.

Stewart gúnyosan elmosolyodott.

- Ezt? Aki csak egy kicsit is ért a rádióhoz, láthatja, hogy a serpák teafőzője előbb adja le a híreinket Katmandunak, mint ez a roncs itt.

Ebben a pillanatban velőtrázó ordítás hangzott fel közvetlenül a hátunk mögött. Villámgyorsan megfordultam, de csak Sera kapitány állt ott tágra meredt szemmel.

- Mi az isten történik itt?! - ordította.

Baxter megtörölte a homlokát, és Serára kiáltott:

- Még egy ilyen húzás, kapitány, és engem is odafektethet O'Hara mellé! Mit ordítozik itt, mint a sakál?

- Mi történt? Mi ez itt? Csak nem...

- Láthatja - mondtam, és legszívesebben képen töröltem volna. Még mindig remegett a lábam az ijedtségtől, és láttam, hogy Eve Pickford minden ízében reszketve McCormack karjára támaszkodik. - Igaza van Baxter kisasszonynak... Mit ordít, hogy a frász jön az emberre?

- Kérem, kérem - mormogta Sera sértődötten, majd meghúzta az anorákját, mintha csak egyenruháját igazította volna meg a nepáli rendőrség évi rendes díszszemléje előtt. - Sajnálom, hogy elvesztettem a fejemet. De hát tudnom kell, hogy mi történt.

- Nézze meg - mondta Baxter, és megfordult, hogy visszamenjen a sátrába.

- Hé! Várjon csak, kérem! - támadt fel az alvó oroszlán Serában. - Senki sem mozdulhat, amíg meg nem tudom, hogy mi folyik itt!

Baxter visszafordult, és láttam, hogy igen csúnyát készül mondani, de aztán mégis meggondolta magát, mert egészen szelíden igyekezett túlüvölteni a szelet.

- Valaki kibelezte a rádiót. Tegyen le róla, kapitány, hogy beszédbe elegyedjék rajta a főnökeivel. Csak Katmanduban tudhatja meg legközelebb, hogy kinevezték főkapitánnyá!

Sera komor arccal fordult felém.

- Mi történik, Mr. Lawrence?

- Valaki tönkretette a rádiót.

- Mikor?

- Hát éppen ez az... Sajnos, nemigen tudnám megmondani önnek, kedves kapitány. Mr. Stewart fedezte fel a roncsokat.

A többiek megelégelték a viharban való ácsorgást. Eve Pickford belekarolt Baxterbe, és mindketten eltűntek a hófüggöny mögött, majd egyszer csak nyoma veszett a hegyi vezetőnek és McCormacknek is.

Sera egyre idegesebben nézegette a törött rádiócsöveket.

- Miért volt erre szükség, akárki tette is? Miért?

- Nyilván, mert nem akarta, hogy felvegyük a kapcsolatot Katmanduval.

- De hát mi oka lehetett rá?

- Talán attól tartott, hogy Katmandu, ha értesül a gyilkosságról, veszélyes lépéseket foganatosít a számára.

- Hogyan képzeli?

- Mondjuk úgy, hogy visszarendel bennünket, vagy helikopteren egy szakasz rendőrt küld a helyszínre az eset kiderítésére.

- Azt mondja, az lehetett a célja, hogy a külvilág ne tudjon meg róla semmit?

Felhúztam a vállam.

- Mondom, hogy csak találgatok.

Sera szemében félelem csillant.

- Tudja, hogy ez mit jelent?

Bólintottam.

- Maga is arra gondol, hogy az illető attól fél, ha Katmandu értesül a gyilkosságról, az keresztezheti a terveit? Hogy még más szörnyűségek is történhetnek... esetleg újabb gyilkosságok?

Újra csak bólintottam.

Sera elgondolkodott.

- Csakhogy hiba csúszott a számításába - mondta megkönnyebbülve.

- Éspedig?

- Nem számolt azzal, hogy így is, úgy is, visszatérünk. A serpák nem hajlandók továbbmenni. S a gyilkosnak akár akarja, akár nem, vissza kell térnie velük.

- Gondolja?

Sera hirtelen kiborult.

- Mi ez az állandó „gondolja” meg „éspedig”? Úgy beszél velem, mint egy gyerekkel. Mr. Lawrence, én nagyra becsülöm magát, és mindig teljes tisztelettel viseltettem ön iránt. De önnek is kötelessége tudomásul venni, hogy a nepáli rendőrség tisztje vagyok. És nem beszélhet így velem!

Beláttam, hogy valóban megsértettem a kis kábítószer-rendőr érzékenységét. Engesztelően megfogtam a karját és az arcába néztem.

- Nem volt szándékomban megbántani magát, Mr. Sera. Csak éppen én is gondolkodom. És a kérdéseimet tulajdonképpen magamnak teszem fel, nem önnek... vegye úgy, hogy hangosan kételkedtem a saját ötleteimben.

Nem láttam rajta, hogy sikerült volna kiengesztelnem.

- Figyeljen csak ide, kapitány. Rádiónk nincs, tehát el vagyunk vágva a külvilágtól. Ön azt mondja, hogy így is, úgy is visszafordulunk, és legkésőbb holnapután kapcsolatba léphetünk Katmanduval. Csakhogy én ebben nagyon is kételkedem, kapitány.

Sera ijedten kapta fel a fejét.

- Kételkedik? De hát miért?

Válaszként felmutattam a hágó felé, amely természetesen nem látszott a kavargó hóban. Fenn, a magasban halványsárga fény szűrődött át a sűrű pelyhek függönyén, jelezve, hogy a csúcsok közül kibukkant a nap.

- Nem vagyok ismerős Nepálban - mondtam, és hátat fordítottam a rádió roncsainak -, de olvastam egyet-mást. Idejövet a repülőgépen is belenéztem néhány könyvbe. Az a gyanúm, Sera kapitány, hogy néhány hétig nem fogunk átkelni a Salu-hágón.

Megragadta a karom, és a fülembe ordított:

- Mit mond?!

Feleslegesnek tartottam megismételni a szavaimat, hiszen biztos voltam benne, hogy jól hallott mindent. Megfordultam hát, és magára hagytam. S amikor néhány lépés után visszafordultam, még mindig ott állt mozdulatlanul, hóra horgasztott fejjel, és az összetört alkatrészeket bámulta. Ha nem ismertem volna, azt hihettem volna, hogy csendesen sírdogál.

9.

A sátorba érve első pillantásom O'Harára esett, illetve a ponyvára, amelybe a szerencsétlen tudóst csavarták. Nagyot sóhajtottam, lerogytam az üres ágyra, és gondolkodni próbáltam. Nem hagytak nyugodni az elmúlt órák rejtélyes eseményei, s elsősorban nem is O'Hara megölése foglalkoztatott.

A cipzár végigszaladt az ajtót helyettesítő ponyván, és Stewart bújt a sátorba.

- Elnézést - mondta, és a hátára dobta a kapucniját. - Nem lehet kopogni ezen az átkozott ajtón.

- Ne is törődjön vele - emelkedtem fel Paddington ágyáról. - Csak nem történt ismét valami?

Stewart bólintott.

- De igen... Szerencsére nem újabb gyilkosság.

- Hanem?

- A serpák akarnak valamit közölni önnel. Az öreget küldték, aki már a tábortűznél is beszélt a nevükben az éjszaka.

Pontosan tudtam, hogy mit akarnak mondani a serpák. Elégedetten elmosolyodtam magamban. Nocsak, az első sikerélményem, mióta elindultam Katmanduból. Bár ki tudja, mi minden történik még, mire teljesen elégedett lehetek!

- Hol van az öreg?

- Itt a sátor előtt.

- Szóljon neki, hogy jöjjön be.

Stewart kibújt az ajtón, majd néhány másodperc múlva az öreg kíséretében tért vissza. A serpa bajusza most is fehér volt a hótól. Belépve hátratolta kapucniját, de nemezből készített, hímzett sapkáját továbbra is a fején hagyta.

Önkéntelenül is a teáskanna után nyúltam, hogy megkínáljam, de éreztem, hogy tartalma teljesen kihűlt.

Az öreg elhárítóan intett.

- Köszönöm, uram. Sajnálom, hogy zavarlak, de beszélnem kell veled.

- Hallgatlak, öreg.

- Uram... Sindzse szeme megjelent az égen.

Stewartra néztem, Stewart meg rám, és nem mondhatnám, hogy túl sok értelem sugárzott volna a tekintetünkből.

- Sindzse szeme? - kérdeztem.

- Úgy van, uram. És ez azt jelenti, hogy tovább kell mennünk Khangpába mindenáron.

- Sindzse szeme? - visszhangozta a hegyi vezető is, és megvakarta az orra hegyét. - Ki az a Sindzse?

A serpa meghajolt, és félig behunyta a szemét.

- A halál istene, uram. Sindzse a poklok ura. A borzalmak ura. Mindenek ura.

Stewart fürkésző szemmel bámult az öregre. Nyilván azt próbálta meg kitalálni, hogy mi ijeszthette meg a serpát.

- És... hol jelent meg Sindzse szeme?

Az öreg a sátor teteje felé mutatott.

- Ott. A hágó felett.

Kedvem lett volna felpattanni és kirohanni, hogy a halálisten szemébe nézzek. De éppen eleget éltem már ahhoz Keleten, hogy tudjam, ilyenkor jobb, ha veszteg marad az ember...

Stewart megcsóválta a fejét.

- Nem furcsa ez így egyszerre? Előbb Purbu, aztán ez a Sindzse?

A serpa felnézett, és baljóslatúan elmosolyodott.

- Sindzse nem öl késsel, uram. Purbu a hegy istene. Purbu megteheti. De Sindzse magasan felette áll, még akkor is, ha az alvilágban lakik. Sindzse nem öl egyenként. Sindzse valamennyiünket elpusztít.

Rövid ideig csend telepedett a sátorra, Stewart bajusza végét rágcsálta és a csizmáit tanulmányozta elmerülten. Látszott, hogy át akarja engedni nekem a kezdeményezést.

- És honnan lehet tudni, hogy a halottak ura fenyeget bennünket?

- A szeméből.

- A szeméből?

- Ha megjelenik az égen Sindzse szeme, a halál sugárzik belőle. Sindzse vihart támaszt, és magával ragadja az élőket a jeges pokolba. És a hágó felett ott láthatod Sindzse szemét. Megnézed, uram?

Összerántottam magamon a villámzárat.

- Gyerünk!

Kiléptünk a sátor elé. A havazás elcsendesedett, és mintha a szél süvítése is alábbhagyott volna. A Ceringma csúcsa felől a nap hatalmas, vörössel szegélyezett sárga korongja nézett velünk farkasszemet. Bár a szél még mindig marta az arcbőrömet, sokkal barátságosabb volt az idő, mint tegnap vagy akár az éjszaka.

Az öreg megfogta a könyököm, és a Salu hágója felé mutatott.

- Látod, uram?

A hágó felé kémleltem. A hidegtől s a fáradtságtól könny szökött a szemembe, de így is könnyűszerrel felfedeztem azt a fekete foltot, amely a Salu-hágó felett állt mozdulatlanul.

- Sindzse szeme - mondta a serpa.

- Az ott, az a fekete?

A serpa szótlanul bólintott.

- És ha mégis visszatérünk? Sindzse megöl bennünket?

Az öreg felém fordult, és bánatos mosoly ült az arcán.

- Uram... Sokszor megmásztam már a hágókat a Kancsendzönga és a Ceringma között. Sok vidám urat és hölgyet láttam, akik fittyet hánytak a hágók isteneinek. Onnan jöttek, ahonnan

ti. Az óceánon túlról. És sok-sok dollárt meg fontot ígértek, ha velük megyek. És gyakran velük is mentem. Igaz, soha nem mulasztottam el, hogy áldozatot adjak a hágók szellemének. De amikor megláttam Sindzse szemét, vagy amikor tavasszal a Széllovas átszáguldott a hágók felett, soha nem indultam útnak. Ők csak nevettek, uram, és kicsúfolták az isteneinket, azt mondták, hogy az övék hatalmasabb. Nekivágtak a hágóknak, és talán még ma is ott nyugszanak jégbe zárva valahol, hacsak Sindzse a lelkükkel együtt testüket is le nem vitte az alvilágba!

Nem volt okom kételkedni az öreg szavaiban. Igaz, vidámabb sem lettem tőlük.

- Rendben van, öreg. Vissza tehát nem fordulhatunk. De hát elég élelmünk van ahhoz, hogy megvárjuk, amíg újra szabad lesz a hágó.

A serpa megrázta a fejét.

- Ha megpillantod Sindzse szemét, uram, legalább harmincszor kell kibukkannia a nap arcának a Ceringma mögül, míg a hágó újra járható lesz. Addig a kolostorokban a szerzetesek engesztelő áldozatokat mutatnak be Sindzsének. Harmincszor kell kibukkannia a nap arcának a Ceringma csúcsa mögül.

- Mit tanácsolsz hát, öreg?

- Itt nem maradhatunk, uram. Hiszen a hágó itt van felettünk. És ha Sindzse lesújt a hágóra, aligha kerüljük el a haragját. Tovább kell mennünk, uram.

- Khangpába?

- Oda.

- És a másik hágó, amelyik még előttünk van?

A serpa komoran nézett rám.

- A Kis-Salu, a Salu Cshung fölött nem látod Sindzse szemét. Arra még szabad az út. De indulnunk kell, uram. Talán csak néhány óránk van már. Ha holnapután délutánra elérjük Khangpát, megmenekültünk. Ha visszafordulunk, vagy ha itt maradunk, meghalunk.

- Ti persze mindenképpen Khangpába mentek?

A serpa bólintott.

- Az élet drágább, mint a dollár, uram.

Határoznom kellett, és nem lehetett kétségem afelől, hogyan döntök. Már csak azért sem, mert nem éreztem különösebb kedvet ahhoz, hogy az alvilág urának a szemébe nézzek.

Sóhajtottam, és a türelmetlenül várakozó serpához fordultam.

- Bontsátok le a sátrakat, és málházzátok fel a jakokat. Két óra múlva indulunk Khangpába!

10.

Stewart kíséretében visszatértem a sátorba. A hegyi vezető leült velem szemben egy tábori székre, és a kezében tartott távcsövet letette az asztalra.

- Szemébe néztem Sindzsének - morogta.

- És?

- Én is azt mondom, hogy húzzuk el a csíkot, amilyen gyorsan csak lehet.

- És mit látott benne?

- Havat. Töméntelen mennyiségű havat. És szelet is... A barométer éjfél óta egyfolytában zuhan. Akármi is ez a Sindzse szeme, alighanem igaza van az öregnek. Aki megkísérli megmászni a Nagy-Salut, biztosra veheti, hogy az alvilág istenének a tornácán ébred.

- Tehát nincs más megoldás.

- Aligha.

- Úgy gondolja, hogy helyesen döntöttem?

- A körülmények ismeretében: feltétlenül. És... Mr. Lawrence...

- Igen?

- Csak annyit akartam mondani, hogy... minden körülmények között számíthat rám. És... szeretném, ha tudná, hogy bármi történjék is, ön mellett állok.

- Köszönöm, Mr. Stewart.

Megfordult és elsietett, hogy ellenőrizze a málházást.

Magamra maradtam és elhatároztam, hogy összerakom azt a kevés holmimat, amit tegnap este óta kivettem a hátizsákomból. Mielőtt azonban bármit is tehettem volna, ismét reccsent a bejárat cipzárja, és két férfi nyomakodott be a sátorba. A kis alacsony, fekete szemű embert azonnal megismertem: Pietro Rollo volt, az olasz nyelvész. Két fejjel magasabb, piros arcú társának a neve nem jutott eszembe.

- Mr. Lawrence... beszélni szeretnénk önnel! - kiabálta Rollo latinos vehemenciával, és rávetette magát az ágyamra. Aztán felugrott, és mint egy fürge kis egér, futkározni kezdett a sátorban.

- Ne haragudjék, hogy csak így betörtünk önhöz... De a többiek nevében is küldtek bennünket. Igenis. Mi küldöttséget képviselünk.

Azonnal láttam, hogy Pietro Rollónak nem erős oldala az angol nyelv. Idegesített, hogy az orrom előtt futkározik, és megpróbáltam lefékezni, mert attól tartottam, hogy kiszalad az oldalfalon keresztül a Salu völgyébe.

- Nem ülne le, Mr. Rolo?

A fürge tudós ügyet sem vetett javaslatomra. Ugrott egyet-kettőt, és csak úgy ömlött belőle a szó:

- Ez mégiscsak hihetetlen, nem gondolja? Először nincs vezér, aztán Mr. Stewart közli, hogy a vezér Mr. Lawrence. No de kérem, Mr. Lawrence, ön tudós és nem vezér. Aztán kérem, valaki - bumm! - leszúrja O'Harát, pedig kérem, O'Hara részeg volt. És a tettest senki nem nyomozta

ki, mert nincs vezér. És hol van Mr. Thompson? Én már Katmanduban mondtam, hogy egy expedíció így egy nagy hülyeség! Ennek egészen rossz lesz a vége! Sok tudós együtt önmagában kevés! Kell lenni valakinek, aki összeszervezi őket... De itten nincs. Azt mondták, hogy ön ideiglenes. De hol van a végleges? Hol van a részletes útiterv, hol van Mr. Thompson? Senki és semmi nincsen, csak egy hulla van. Gyilkos sincsen. Ez nem jó! Óriási baj lesz ennek a vége! Ezt mindenki mondja. És azt is, hogy forduljunk vissza egyenesen Katmanduba. És ha Mr. Thompsonnak kell az expedíció, megjelenik, és megszervezi normálisan az egészet, nem?

Hogy a kis ember végre kifogyott a szóból, eddig némán álló társához fordultam.

- És ön, Mr...

- Cooper... Emil Cooper.

- Örvendek, Mr. Cooper.

- Nos, ami engem illet, én is csak csatlakozni tudok Rollo professzor véleményéhez. Az előjelek nem a legjobbak, Mr. Lawrence. Nem akarom még egyszer megismételni az érveket, de mindannyiunk közös kívánsága, hogy forduljunk vissza. Fogalmunk sincs, hogy miért kellettünk Mr. Thompsonnak, de nekem nem tetszik ez az egész. Őszintén szólva már akkor sem tetszett, amikor az a szerencsétlen O'Hara még élt.

- Nekem sem tetszik sok minden - mondtam.

- Akkor minden rendben van - mondta az olasz, és újra felugrott. - Csakhogy... a serpák azt mondják, hogy továbbmegyünk a Kis-Salu-hágón Khangpába, ahelyett, hogy a Nagy-Salun Katmanduba mennénk... Ki adta a serpáknak ezt a parancsot?

- Én.

- Ön?

- Sajnos, Mr. Rollo, kénytelen voltam.

- Kénytelen? Ki érti ezt? Miért?

- Sindzse szeme miatt.

- Micsoda? - hebegte a kis olasz, és rémülten nézett rám, sőt Cooper is csodálkozva húzta fel a szemöldökét.

- Sindzse szeme? Mi az ördög az?

- Így hívják a serpák... Nézzen csak a Nagy-Salu-hágó felé. A serpák szerint óriási vihar készül. A hágó legalább egy hónapig járhatatlan lesz. Nem tehetünk mást, mint hogy amilyen gyorsan csak tudunk, megpróbáljuk elérni Khangpát. És ha szerencsénk lesz, találkozunk Mr. Thompsonnal is.

A kis olasz elcsendesedett, és komoran bámult maga elé. Aztán összerezzent, és rám függesztette fekete bogárszemét.

- Elnézést, Mr. Lawrence, hogy én itt összevissza beszélek. Én nyelvész vagyok. Szakterületem a tibeti és a nepáli nyelv. És olvastam régi krónikákat. És olvastam Sindzse szeméről is...

- És? - kérdezte Cooper. - Mit írnak róla?

- Aki írta róla, csak messziről láthatta... Mert aki közelről, az többé nem írhatott. Sindzse szeme maga a halál... És akkor már jobb Khangpa és ez a szerencsétlen expedíció, mint a halál!

Ebben mindhárman egyetértettünk.

11.

Éppen menni készültek, én meg csomagolni, amikor a változatosság kedvéért Sera kapitány rontott be a sátorba. Arcán harag és rémület ült; nem is tudtam volna hirtelenjében megmondani, hogy melyik inkább.

- Ez mégiscsak lehetetlen helyzet, Mr. Lawrence! - kiáltotta, és csípőre tett kézzel megállt előttem. - Teljességgel lehetetlen helyzet!

A két tudós meglepve bámulta az izgatott rendőrt.

- Itt senki sem hallgat rám - panaszkodott Sera, és úgy tűnt, hogy a kétségbeesés győzedelmeskedett benne. - A serpák lebontják a sátrakat. Azt mondják, hogy ön adott parancsot az indulásra. És hogy nem Katmanduba, hanem Khangpába... Nahát, ez hallatlan!

Egyelőre nem válaszoltam semmit, gondoltam, megvárom, amíg kidühöngi magát.

- Persze megtiltottam nekik, hogy Khangpába induljanak. Maga nincs tisztában a helyzetével, Mr. Lawrence! De a serpák tovább bontják a sátrakat, mintha nem is szóltam volna nekik! A nepáli rendőrség nevében egyenesen megtiltom, hogy továbbmenjenek. Kötelességem figyelmeztetni, hogy önt teszem felelőssé a továbbiakért... Mr. Lawrence, nem akarom fenyegetni, de Katmanduban nagyon megütheti a bokáját!

Úgy láttam, hogy kifulladt, s végre én is szóhoz juthatok.

- Nekem úgy tűnik, Sera kapitány, hogy ön az, aki nincs tisztában a helyzetünkkel. Nem beszélt a serpákkal Sindzse szeméről?

Sera eltátotta a száját.

- Miről?

- Tudja, hogy ki az a Sindzse?

- Persze hogy tudom. A halál és az alvilág istene... De mi köze van Sindzsének ahhoz, hogy mi visszatérünk Katmanduba vagy sem?

- Nézzen csak a Salu-hágó fölé. Lát ott egy nagy, fekete rongycsomót. Erre mondják a serpák, hogy Sindzse szeme.

- És?

- Hogy Sindzse szeme-e, nem tudom. De hogy a halál szeme, az biztos! Figyeljen ide, Sera kapitány: a serpáknak nagyobb a tapasztalatuk ezen a területen, mint bárkinek. És ők azt mondják, hogy ha az a fekete akármicsoda feltűnik a hágó felett, a Salu legalább egy hónapra járhatatlanná válik. És ezt a völgyet betemeti a hó.

- Az ördögbe!

- Nekem sem tetszik, elhiheti. Nem hobbiból megyek Khangpába egy hullával a nyakamon. De nincs más választásom. Ez az egyetlen halvány reményünk arra, hogy élve megússzuk ezt a kis kalandot.

Sera elsápadt.

- Azt mondja, hogy halvány remény?

- A Salu Cshung még előttünk van. És ha sokat vacakolunk, ott is hamarosan feltűnhet Sindzse szeme. Akkor aztán benne vagyunk az egérfogóban. Hát ez a helyzet, kapitány!

Sera leült egy székre, és tenyerébe temette az arcát. A két tudós összenézett, aztán felém fordult. Szemmel láthatóan meglepte őket, hogy a nepáli rendőrség expedíciónk mellé beosztott kapitánya gyáva nyuszi módjára viselkedik.

Magam is gyanakodni kezdtem. Csak nem történt valami más is, amit a kapitány elhallgat előlem?

Éppen oda akartam menni hozzá, amikor felemelte a fejét. Szemében leplezetlen rémület csillogott, és halkan azt suttogta:

- Beszélni szeretnék önnel.

- Tessék, kapitány.

Szeme idegesen a tudósokra rebbent.

- De...

- Mondja csak nyugodtan - vágtam a szavába -, hiszen mindannyian egyformán kutyaszorítóban vagyunk!

A kapitány megtörten sóhajtotta:

- Hát jó... Csak nem akartam pánikot kelteni... - Zavartan elhallgatott, aztán újra nekikezdte: - Az a helyzet, hogy... hát igen... egyszerűen eltűnt a bűnjel.

Éreztem, hogy megáll bennem a lélegzet.

- Micsoda?

- Eltűnt a kés. A purbu.

Jeges hullám futott végig a hátgerincemen. Mintha távolból hallottam volna saját, kissé rekedt hangomat:

- Honnan?

- A sátramból.

- Mikor?

- Ezt nem tudnám pontosan megmondani. Vagy az éjszaka, vagy ma reggel.

Ekkor Rollo halkan, de jelentőségteljesen elköhintette magát.

- Ha nem haragszik, Mr. Lawrence, mi most mennénk. Szeretnénk felügyelni a csomagjainkra. Ugye megérti?

Megértettem, hogyne értettem volna meg.

Amikor kettesben maradtunk, újra csak a kínosan feszengő Serához fordultam.

- Próbáljon meg gondolkodni, kapitány. Hova tette a kést?

- Mondtam már, hogy a sátramba.

- És azon belül hova?

- Az... asztalra.

- Csak úgy az asztalra?

- Nem csak úgy - védekezett. - Egy zsebkendőbe volt belecsavarva. Nem is tudom, hogy kié volt. Talán Baxter kisasszonyé vagy McCormacké.

- Tehát a zsebkendőbe csavart kést letette az asztalra?

- Úgy van.

Legszívesebben fejbe vágtam volna valamivel.

- És nem gondolt arra, hogy esetleg valaki elviheti? Hiszen ön is tudta, hogy fontos bűnjel. Nem gondolt rá, hogy el kellene zárnia valahova?

A kapitány széttárta a karját.

- Hova zárhattam volna? Ha a hátizsákomba teszem, akkor sem lett volna nagyobb biztonságban.

Ebben viszont kétségkívül volt valami igazság.

- Mikor látta utoljára?

- Hát... alighanem akkor, amikor odatettem.

- És később? Hogyhogy nem tűnt fel magának, hogy nincs meg a kés? Azt mondja, hogy az asztalra tette. Maga azóta jó néhányszor járt a sátrában, Sera kapitány. És mégsem vette észre, hogy hiányzik az asztaláról egy feltűnő kendőbe csomagolt valami?

- Nézze, Mr. Lawrence - nyögte a kapitány mentegetőzve -, amikor megláttam az összetört rádiót, annyira kiborultam, hogy... egyszerűen megfeledkeztem arról az átkozott késről. Amikor beláttam, hogy a rádió kész... mondtam már, hogy kiborultam, és berohantam a sátramba...

- Elaludt?

- Előbb még olajat öntöttem a kályhába. Aztán levetettem magam az ágyra, és gondolkodni próbáltam. Közben valószínű, hogy el is aludtam. Legalábbis szundíthattam egyet.

Nem mondhatnám, hogy fényes kedvre derültem Sera vallomásától. Nyilván nem véletlenül tűnt el a kés. Mindenesetre mint bizonyíték megszűnt létezni. Azonkívül az sem látszott lehetetlennek, hogy a gyilkos újra használni akarja.

Sera még mindig lehorgasztott fejjel ült, amikor két serpa bújt be a sátorba. Félreérthetetlen mozdulatokkal tudatták, hogy a sátort jöttek szétbontani.

Jobb meggyőződésem ellenére megveregettem Sera vállát.

- Szedje össze magát, kapitány. Azzal nem segít, ha befelé nyeli a könnyeit. Maga itt a nepáli kormányt és őfelségét képviseli. Nyissa ki hát a szemét!

Amikor Sera végre elment, hátizsákomhoz léptem. Kivettem öreg 38-asomat, és a zsebembe dugtam, majd becsatoltam a hátizsák szíjait.

Úgy látszik, kezdenek a dolgok komolyabbra fordulni.

12.

Amikor Stewart megadta volna a jelet az indulásra, elszabadult a pokol. A szél iszonyúan megerősödött, tépte, cibálta a ruhánkat, és nekifeszült a jakok oldalának. Sindzse szeme majd kétszeresére növekedett, és csak félórák kérdése volt, hogy átvegye az uralmat a Salu völgye fölött is.

A serpák még mindig a jakokkal piszmogtak: igyekeztek úgy felerősíteni a hátukra a terhet, hogy a dühöngő szél le ne téphesse. Végre vezetőjük Stewarthoz terelte a jakját, és mondott neki valamit. Stewart bólintott, és felemelte a kezét. A menet elejét képező serpák elindultak a meredeken emelkedő Kis-Salu, a Salu Cshung-hágó felé, amelyen túl jó kétnapi járásnyira feküdt Khangpa kolostora.

A dühöngő havas orkán percek alatt jéggé fagyasztotta az arcomat. Amennyire csak lehetett, homlokomba húztam anorákom csuklyáját, és igyekeztem megkapaszkodni a nyeregkápában. Te jó ég, mi lesz a hágó tetején, ha már itt a völgyben is szinte kibírhatatlan erővel fúj a szél!

A jakokat azonban nem zavarta a kegyetlen idő. Lassú, nyugodt léptekkel vonultak egymás nyomában, és úgy tűnt, hogy akár az örökkévalóságig ellépegetnének, dacolva a hóval és jéggel.

Ahogy aztán meredekebbé vált az út, a jakok is egyre többet csúszkáltak. Fülem dobolásán éreztem, hogy meredeken emelkedünk. A nap újra sötét felhők mögé rejtőzött, és elemi erővel kezdett szakadni a hó.

Ha felemeltem a fejem, a hófüggönyön keresztül ki tudtam venni az előttem baktató jakot, de hogy ki ül a hátán, nem tudtam volna megmondani. Mivel a hágó még nem keskenyedett szorossá, több állat mehetett egymás mellett, ha gazdáik is úgy akarták, és persze a sorrend is változhatott.

Éreztem, hogy gondolkodnom kellene. Végiggondolni a dolgokat minél előbb. Hiszen mióta tegnap este megölték O'Harát, szinte egyetlen szabad pillanatom sem volt. Ha csak félórácskám lenne! Nyugodt félórácskám, mint otthon, a Stanley Streeten, ahol ledőlhetek a kényelmes pamlagra, és Jimmy, a fekete kandúr felugrik mellém, hogy hozzám dörgölje bajuszos pofáját...

Éles hang riasztott fel álmomból:

- Mi van, szépfiú, szundikálunk?

Baxter kisasszony szorosan az enyém mellé kormányozta a jakját, és igyekezett túlüvölteni a vihart.

- Mit gondol, ezt is túléljük?

- Alighanem. Már sokan túléltek ilyesmit!

- Hallott annak a micsodának a szeméről?

- Hallottam.

- És maga szerint van benne valami?

- Ha nem hinném el, nem indultam volna semmi pénzért. Mit gondol, jókedvemben megyek ilyen időben Khangpa felé?

Furcsa hangokat adott ki magából: alighanem nevetett.

- Magától az is kitelik. Hallottam, hogy megfújták a purbut Sera sátrából. Mit szól hozzá?

- Nem örülök neki.

- Irigylem a hidegvérét. Gondolja, hogy aki elcsórta, használni is fogja?

Légcsövemet égetni kezdte a hideg levegő, így aztán úgy döntöttem, hogy nem is válaszolok. Még egy darabig próbálkozott, de őszintén szólva nem nagyon értettem a szavait. Végül nyilván feladta a reménytelen küzdelmet, mert lemaradt mögöttem.

Alighogy eltűnt, Stewart bukkant fel a semmiből.

- Minden rendben, Mr. Lawrence?! - ordított bele a hóesésbe.

Bólintottam, majd felemeltem a kezem, és a nagyujjammal mutattam, hogy minden oké. Felém intett, aztán ő is lemaradt mögöttem. Sóhajtottam, azaz óriási párafelhőt fújtam a levegőbe, és feltettem magamban, hogy ha törik, ha szakad, a következő félórában gondolkodni fogok.

Mint később kiderült, óriásit tévedtem.

13.

A hágó néhány perc múlva szemlátomást összeszűkült. Az út egyik oldalán meredek sziklafalak emelkedtek a magasba, előbb csak enyhén dőlve, hogy később szinte kilencvenfokos szögben kiegyenesedjenek. A másik oldalon szakadék tátongott, amelynek alja beleveszett a vigasztalanul és megállás nélkül tomboló hóesésbe. Előttem békésen ballagott egyik útitársam jakja, s ahogy hátratekintettem, mögöttem is ki-kibukkant a hófüggöny mögül valakinek az alakja.

Ki tudja, hányszor próbáltam meg kikaparni szemem sarkából a belefagyott könnyet hasztalanul, hiszen mindegyre a nyeregkápába kellett kapaszkodnom, hogy a meg-megcsusszanó állat le ne vethessen a hátáról. Roppant kínos volt elképzelnem, hogy csak néhány méter választ el a ki tudja, milyen mély szakadéktól.

Legutoljára a kínai fronton aludtam nyitott szemmel, amikor Harbin közelében bekerítettek a japánok. Aki próbálta már, tudja, hogy a nyitott szemmel alvó előtt összekeverednek a makacsul előtörő álomképek és a valóság éppen felbukkanó részletei. Zavaros, kusza kavalkáddá olvadnak össze, és keményen küzdenek egymással, amíg az ember el nem alszik egészen, vagy fel nem ébred.

Most éppen Liliokalani strandján feküdtem a homokon, és éreztem, hogy a lágy tengeri szél végigsimítja az arcom. A hullámok felett, valahol a messzeségben furcsa, nagy pelyhekben zuhogott a hó, és fehér palásttal vonta be a tenger közepén nőtt pálmafákat. Egyszer csak a hóesés hűvös lehelete elérte a partot is: bikinis lányok százai ültek fel a homokon, és kockás plédekbe burkolták a testüket.

A hóesés egyre közeledett, és a lányok pokrócai fehérré változtak. Aztán hirtelen egyedül maradtam a tengerparton, miközben a hullámok hangtalanul futottak végig a homokon. Ameddig csak ellátott a szem, nem volt élő ember, csak a végtelen fehérség.

Álmomban is éreztem, hogy valami nyugtalanít. Előbb a pálmafákra néztem, majd a hóesésre. S végül egy fekete pöttyön állapodott meg a szemem, amely éppen akkor tűnt fel a tengerben nőtt pálmafák felett.

- Sindzse szeme! - hallottam valahonnan egy hangot, és éreztem, hogy az én vállaimat is kockás takaró borítja már, mint az eltűnt lányokét. Aggódva bámultam a fekete pontra, amely szemlátomást növekedett. Előbb tintapacnira hasonlított, majd szinte beterítette az egész eget.

Rettegés futott át rajtam. Keleten és a Karib-tenger térségében megélt hurrikánok emlékei rémlettek fel, és tudtam, ha nem menekülök, végem.

Aztán egyszerre csak csoda történt. A fekete felhő vékony füstsodronnyá csavarodott össze, amelynek a vége egészen le, a homokpartig ért. Éppen úgy, mint amikor a mesefilmekben a póruljárt és lóvá tett dzsinn visszatér kiszabadítója palackjába. A vékony füstcsík villámgyorsan jakká változott, amely lehajtott fejjel állt a tengerpartot mosó hullámok szélénél. Szomorúan bámulta a lábánál fekvő alakot, aki mozdulatlanná dermedve hevert a homokon.

A rémület és megdöbbenés messze röppentette a szememből az álmot. Szempillantás alatt semmibe veszett Liliokalani strandja, a pálmafák, a kockás plédes lányok és a tenger homokot simogató hullámai.

A jak azonban ott állt előttem. S a férfi is ott feküdt a havon, szétvetett karokkal, mozdulatlanul.

Belekapaszkodtam a kantárba, megállítottam a hátasomat, és leugrottam róla.

A férfi a hátán feküdt, s széttárt karjaival olyan volt, mint egy repülni kívánó, óriási madár. Fejéről lecsúszott a csuklyája, s a szűnni nem akaró hóesés fehérre festette fekete haját. És a vértócsát is, amelyből még mindig párapamacsok szálltak az ég felé.

Önkéntelenül is megtapogattam zsebemben a pisztolyomat, mielőtt fölé hajoltam. 38-asom kemény nyele némi bátorságot adott, bár roppantul zavart, hogy mindössze három lépésnyire látok a hóesésben. Elhessegettem magamtól a gondolatot, hogy én is veszélyben foroghatok, és letérdeltem a férfi mellé. Rövid ideig tartottam csak kezemben a csuklóját, aztán visszaeresztettem a hóra. Nem kellett nagy művészet hozzá, hogy megállapítsam: emberem halott. És éppen most ölték meg, két-három perce...

Éreztem, hogy valaki megáll mögöttem. Villámgyorsan hátrafordultam, készen arra, hogy szempillantás alatt kirántsam zsebemből a pisztolyomat. A mozdulat félbemaradt, amikor Baxter kisasszony hunyorgó szemére esett a tekintetem.

Rémülten eltátotta a száját, kiáltani akart valamit, de mielőtt még mukkanhatott volna, odaugrottam hozzá, és megragadtam a karját.

- Menj vissza a jakodhoz! Figyelmeztesd az utánad következőt, hogy álljon meg, és ő is az utána következőket... Ha nem vigyázunk, összetorlódnak az állatok, és sorra lepotyogunk a szakadékba.

Baxter egy másodpercig dermedten állt, mintha villám csapott volna belé, aztán megfordult, és integetni kezdett a karjaival. Hallottam, hogy ordít valamit, ahogy a torkán kifér, majd beleveszett a hóesésbe.

Egyedül maradtam a halottal.

Zimmermann, ha igaz - gondoltam -, a német botanikus. Megfogtam a testét a hónaljánál fogva, és a szakadék szélére húztam. Jakom és a halotté is egyre nyugtalanabbul szaglászott a levegőbe, és félő volt, hogy megvadulnak a szokatlan látványtól.

Valahonnan hátulról kiáltozás foszlányait hallottam, majd a hófüggöny mögül három-négy sötét emberi alak bukkant elő. Csak akkor ismertem fel őket, amikor már közvetlenül mellettem álltak. Sera ért oda elsőként, kezében pisztolyt tartott, és egyenesen a mellemnek szegezte.

- Állj! - ordította. - Álljon, fel Lawrence, és emelje fel a kezét!

Felálltam térdelő helyzetemből, és dühösen rárivalltam:

- Tegye el azt a vacakot, kapitány! Különben még el talál sülni, és lassacskán nem marad élő ember ebben a nyomorult expedícióban...

Sera valamelyest lejjebb engedte fegyvere csövét, de még mindig rám irányította.

- Mi történik itt? Ki ez az ember?

- Zimmermann! - ordította Stewart, és előrébb lépett - Zimmermann professzor!

- Ön találta meg, Mr. Lawrence? - kérdezte Sera, és gyors mozdulattal zsebre tette a fegyverét. - Mivel ölték meg?

Gúnyosan elmosolyodtam, már amennyire fagyott arcom rángatózása mosolynak volt nevezhető.

- A maga eltűnt fegyverével, kapitány!

Sera döbbenten állt, és a hó alatt lassacskán eltűnő vérfoltot nézte. Közben újabb és újabb alakok bukkantak fel körülöttünk.

- Úgy érti, hogy... a purbuval?

Szó nélkül lehajoltam Zimmermannhoz. Mint O'Harát, őt is a szíve alatt találták el, úgy, hogy a kés tompa hegye nyilván felszakította az aortát.

- Ki tehette? Az úristenit neki! - káromkodott a rendőr és irtózattal nézte a bronzkés öntött markolatát, amely most nem csillogott a félhomályban.

- Bárki - mondtam, és szemem Eve Pickfordon állapodott meg, aki arca elé kapott kezekkel bámulta a halott Zimmermannt. - Bárki... ön is, én is, a Kancsendzönga istene is.

- De hát... miért?

Éreztem, hogy lábam ujjai megmerevednek a nemezcsizmában. Intettem Stewartnak és a kapitánynak.

- Mr. Stewart... Intézkedjék, hogy tegyenek szabaddá egy teherhordó jakot. Csavarják be valamibe Zimmermann holttestét és...

- A serpák félnek, uram...

- Akkor vezessen maga ide egy jakot.

Stewart eltűnt, és én újra a holttest fölé hajoltam. Nyakamon éreztem valakinek a leheletét, és már az illatáról is megismertem Miss Baxtert.

- Nos? - kérdezte. - Újra a haragvó istenek?

Gyors és erős mozdulattal kirántottam a kést a sebből.

- Van kéznél valami kendőféléje?

Előhúzott egy rózsaszínű kendőt az anorákjából, és felém nyújtotta.

- Tessék.

Belecsavartam a purbut, aztán zsebre vágtam. Sera nyelt egyet, de nem szólt semmit.

Stewart visszajött a serpák vezetője kíséretében.

Az öreg mélyen meghajolt a halott előtt, és halkan mormolta:

- Om mani padme hum!

Sera hirtelen felém fordult.

- Ezt nem engedhetem meg, Mr. Lawrence! Ha elvisszük a holttestet, megsemmisítünk minden nyomot. Máris összetapostunk mindent.

Válaszolni akartam, amikor Miss Baxter dühösen felnevetett a fülem mellett.

- Hát ez aztán mindennek a teteje! Mínusz harmincöt Celsius-fokban detektívesdit akar játszani a Himalájában? Akkor már jobb, ha egyenesen letartóztatja Mr. Lawrence-t.

- Hogyhogy? - meredt rá a kapitány.

- Mert egyre gyanúsabb, hogy minden gyilkosság valahogyan éppen vele van összefüggésben... Én a maga helyében egy percig sem haboznék, kapitány!

Sera kicsit eltátotta a száját, és feszülten gondolkodott. Úgy látszott, megpróbálja kitalálni, ugratja-e Baxter, vagy komolyan beszél.

Végül is az előbbi lehetőség mellett dönthetett, mert egyelőre nagyvonalúan eltekintett a letartóztatásomtól.

- Ön nem tudja, hogy mit beszél! - kiáltotta Miss Baxter felé. - Ha Mr. Lawrence gyanúsítható, akkor ön is és bárki...

- Bravó, kapitány! - hajtotta meg a fejét Baxter.

Eközben Stewart és a serpa megfogták a lassan megmerevedő Zimmermannt, és betekerték egy ponyvába. A serpa a vállára vette a tetemet, de mielőtt még elvitte volna, elém lépett.

- A Kancsendzönga bosszúja, uram... Nem véletlen, hogy feltűnt az égen Sindzse szeme. Átok ül rajtunk, uram!

Nem tudom, a többiek közül ki hogy volt vele, de én már kezdtem hinni a dologban.

Amikor a serpa eltűnt a holttesttel, Baxter felém fordult.

- Végig ön jött előttem?

- Alighanem.

- Biztos benne?

- Biztos nem vagyok semmiben sem. Legutóbbi beszélgetésünk óta nem figyeltem magára. De miért fontos ez?

- Megpróbálom rekonstruálni a sorrendet.

McCormack keserűen felkiáltott:

- Miféle sorrendet? Hiszen itt nincs semmiféle rend! Bárki bármikor lemaradhat, amíg elég széles a hágó. Ebben az átkozott hóesésben nagyobb biztonságban érezheti magát a gazember, mint a legsötétebb éjszakában!

- Hogyan vette észre? - kérdezte Baxter. Megvontam a vállam.

- Alighanem elbóbiskoltam. Mindenesetre egyszer csak itt feküdt a hulla előttem a havon. Ennyi az egész.

- Lehet, hogy Zimmermann ment maga előtt?

- Lehetséges.

- Akkor meg hogyhogy nem vett észre semmit?

Kezdtem újra méregbe jönni.

- Miért? Maga észrevette volna, ha engem leszúrnak?

- Mit csináljunk? Nem állhatunk itt a végtelenségig! - támadt rám dühösen Sera. - Az előbb nem engedte, hogy nyomok után nézzek, most meg valami hülye sorrenden vitatkoznak... Önnél van a purbu?

- Nálam.

- Nem adná át nekem?

- Nem.

Láthatóan meghökkent határozott válaszomtól, és ideges fintorba torzult az arca.

- Ez... ez... Miért?

- Úgy érzem, jobb helyen lesz nálam.

Sajnos, ebben ismét nagyot tévedtem.

14.

Némiképp tanácstalanul álltam, amikor Baxter kisasszony édesdeden rám mosolygott.

- Indítsam el a temetési menetet?

Mivel Stewart és a serpa eltűnt a holttesttel, nem volt semmi okunk, hogy továbbra is ott jegeljük magunkat a hágó közepén. Erősen elhatároztam, hogy messzire űzöm magamtól londoni kényelmes pamlagomat, a fekete kandúrt és a liliokalani tengerpartot. Sőt, még a bikinis lányok képét is megkísérlem elhessegetni.

Ültem a jak hátán, és azon töprengtem, hogy vajon ki lesz a következő áldozat. Nagyon nem szerettem volna, ha az út hátralévő részét ponyvába csavarva teszem meg Khangpa kolostoráig.

Alighogy nekiindultunk, a szoros újra kiszélesedett: az égig érő sziklafalak ott maradtak mellettünk, de a szakadéknak látszólag nyoma veszett. Jó erősen megmarkoltam a nyeregkápát, lehunytam a szemem, és gondolkodni próbáltam, pedig megszokhattam volna már, hogy ezen az úton nincs szerencsém vele, ha az eszemet tornáztatom.

Hirtelen furcsa, fémes csengésre kaptam fel a fejem, és belebámultam a hóesésbe. Előttem Miss Baxter jakja ballagott, mögöttem pedig minden valószínűség szerint McCormacké. Sőt, mintha más jakok körvonalai is áttűntek volna a hóesésen, előttem is és mellettem is néhány lépésnyi távolságról.

Hegyeztem a fülem, és megpróbáltam rájönni, hogy mi keltette fel a figyelmemet. Hátasom mintha nyugtalanabbul lépegetett volna alattam; lábai meg-megroggyantak, és a széles kápájú fanyereg hullámzani kezdett velem együtt a hátán.

Önkéntelenül az állat oldalához kaptam, és a kesztyűn át is éreztem, hogy meleg, nyálkás, ragacsos valamibe mélyed a kezem. Pillanatnyi habozás nélkül átvetettem jobb lábam az állat hátán, hogy egyetlen ugrással elterüljek a havon.

Már a levegőben voltam, amikor megláttam a torkolattüzet. Valószínűleg ez a hirtelen ugrás mentette meg az életemet. A halk csattanással egyidőben felém szisszenő golyó feltépte anorákom csuklyáját közvetlenül az állam alatt, és végighorzsolta a bőröm.

Pisztolyom után kaptam, hogy a felvillant fény irányába lőjek, amikor egy hatalmas test egyszerűen magával sodort. Másodpercek telhettek el, amíg a korábban láthatatlanul rejtőzködő szakadék mélye felé zuhantunk, s amíg a műanyag övem egyszerre csak megakadt valamiben. A tomboló hóviharban semmit sem láttam, de szinte biztos voltam benne, hogy a szakadék oldalán lebegek, mint Mohamed koporsója a levegőben.

Néhány pillanatig óvakodtam a legkisebb mozdulattól is. Csak akkor kezdtem el tapogatózni, amikor valahol felettem, és hála istennek, nem is túlságosan messziről, hangos kiabálást hallottam.

- Hé! - szűrődött át a szélzúgáson Baxter kisasszony rémült hangja. - Valaki lezuhant a szakadékba! Állítsák meg már ezeket az istenverte dögöket, ha nem akarják, hogy valamennyien utána menjünk!

Kiáltására hangos kórus válaszolt: a serpák kétségbeesetten igyekeztek összeterelni a teherhordó jakokat.

Óvatosan felfelé tapogatóztam a sziklafalon. Alig karnyújtásnyira tőlem vastag törzsű bokorféle vegetált egy repedésben, ennek az ágai tartóztattak fel a zuhanásban. Övem olyannyira rátekeredett a bokorágakra, hogy nyugodt lehettem, nem enged lecsúszni a halottak istenének jeges poklába.

Odafenn már egész kórus mondta a magáét, amikor óvatosan tapogatódzó lábam végre támaszt lelt egy jócskán kiugró kőpárkányon. A párkány legalább másfél méter széles lehetett; így a bokor segítsége nélkül is megtarthattam magam rajta.

Lassan a zsebembe nyúltam, és kihúztam a purbut, Sera kapitány első számú bűnjelét. Még egy halvány mosolyra is futotta az erőmből, amikor arra gondoltam, milyen képet vágna szegény kapitány, ha látná, hogy szántszándékkal tönkreteszem a rajta lévő esetleges ujjlenyomatokat. Sok töprengésre azonban nem volt időm, mert a zuhanásban a kesztyűmet is elvesztettem, és éreztem, hogy lassan, de biztosan megmerevednek az ujjaim.

Fittyet hányva bűnjelre és ujjlenyomatra, megmarkoltam az áldozati kés nyelét, és hagytam, hogy Baxter kisasszony kendőjébe belekapjon a szél. A kendő megemelkedett, és mint óriási lepke meglengette a szárnyait, mielőtt végképp eltűnt volna a szemem elől.

Felágaskodtam, amennyire csak tudtam, és elnyiszáltam vele kinyúlt övemet. Aztán óvatosan visszacsúsztattam a kést a zsebembe.

- Hé! Ki van ott lenn? - hallottam McCormack kiáltását. - Maga az, Mr. Lawrence?

A sziklafalhoz lapultam, és tölcsért formáltam jéggé fagyott kezeimből.

- Le tudnának ereszteni egy kötelet?

- Meg tud valamiben kapaszkodni?

- Ne nyugtalankodjanak miattam! - ordítottam, ahogy csak kifért a torkomon. - És eresszenek már le egy kötelet, az isten szerelmére!

Odafenn elcsendesedett a kiabálás, valószínűleg kötélért iramodott valaki. A szél az arcomba szórta a havat, és olyan lökésekkel támadt rám, mintha le akart volna tépni a sziklafalról.

- Tudja tartani magát? - hallottam újra McCormack hangját. - Sera kapitány elrohant a serpákért. Tartson ki, Mr. Lawrence! Még néhány perc, és kihúzzuk.

Mit tehettem volna, kitartottam. Felváltva leheltem a tenyereimet, hogy amennyire lehet, életben tartsam őket. Így is örökkévalóságnak tűnt, amíg Sera visszajött a serpákkal.

- Hé! - zengett a nepáli kábítószervadász hangja. - Hall engem, Mr. Lawrence?

- Hallom hát! - ordítottam vissza.

- Leengedjük a kötelet... Kiáltson, ha húzhatjuk.

Nem koptattam tovább a számat, hanem csendben megvártam, amíg feltűnik a fejem felett a kötél. Fel is tűnt, de legalább három méter távolságra, balra. Ha kinyújtom a kezem, és óvatosan odébb lépdelek, talán el tudtam volna érni, de nem akartam tovább kísérteni az isteneket. Éppen elég gondjuk lehetett így is velem.

- Húzzák vissza a kötelet! - ordítottam bele a fejem felett kavargó hóesésbe. - Aztán eresszék le kábé három méterre balra. Értik? Mintegy három méterre balra!

- Oké! - hangzott valakinek a kiáltása, és a kötél eltűnt a szemem elől.

Újra a sziklafalhoz lapultam, és továbbra is bíztam a jószerencsémben.

Ekkor azonban váratlan dolog történt: valami megmozdult a fejemben, és egyre jobban kezdett mocorogni benne. Előbb még megpróbáltam elhessegetni a frissen született gondolatot, de az villámsebesen ifjúvá cseperedett, és én már nem bírtam többé vele. Úgy is mondhatnám, hogy halvány gyanúféle fészkelte be magát az agyamba.

- Megy a kötél, Mr. Lawrence! - hallottam Sera kiáltását. - Megy a kötél!

A narancssárga műanyag mentőkötél szinte súrolta az oldalamat, és valahol a lábaim mellett, a kőpárkány alatt tűnt el a vége. Ameddig csak végig tudott rajta szaladni a tekintetem, biztos volt és eltéphetetlen.

Gyors mozdulattal elkaptam, magamhoz húztam és megrántottam. A rántásra Sera hangos kiáltásban tört ki:

- Na, hála istennek! Elkapta! Húzhatjuk, Mr. Lawrence?

Mielőtt válaszoltam volna, még egyszer megrántottam a kötelet, aztán felkiáltottam:

- Várjanak egy kicsit! Ha kiáltok, kezdjék óvatosan húzni!

Ezzel megkerestem a kötél végét, és határozott mozdulattal a bokor ágaira csavartam. Vártam még néhány másodpercet a tisztesség kedvéért, aztán felordítottam:

- Minden oké! Húzzanak, de óvatosan!

A kötél megfeszült az ágakon, és szinte láttam, hogyan erőlködnek odafenn.

- Alighanem beakadt valamibe! - véltem McCormack hangját hallani.

- Hé, Mr. Lawrence, történt valami?!

„Még semmi - dünnyögtem magamban -, de ha nem tévedek, fog...”

Még végig sem mondtam magamban a mondatot, amikor hatalmas, szinte fémes pattanással elszakadt a kötél: szabaddá vált vége mellettem vágódott le a szakadék mélye felé.

- Úristen! - sikoltott fel Baxter. - Úristen! A kötél!

- Micsoda? - rikkantott rémülten Sera. - Micsoda? Hogyhogy a kötél? Az lehetetlen...

- Mr. Lawrence! Válaszoljon... Jól van, kérem? Válaszoljon! - szólongatott McCormack is, és szinte láttam magam előtt, amint izgatottan topog a szakadék szélénél.

Úgy láttam, elérkezett az idő, hogy elrontsam valakinek az örömét.

- Itt vagyok... Csak valaki elrágta a kötelet!

- Megvan! - ujjongott McCormack. - Nem esett le! Jól van, Mr. Lawrence?

Egyszerre elegem lett abból, hogy az egészségemmel törődjenek. A falba kapaszkodtam, és felfelé fordítottam a fejem.

- Sera kapitány!

- Itt vagyok, Mr. Lawrence.

- Vegye elő a pisztolyát!

- Tessék?

- Azt mondtam, vegye elő a pisztolyát!

- No, de kérem...

- Értse meg, kapitány, élet-halál kérdése. Elővette?

Néhány másodpercnyi szünet után habozva csendült Sera hangja:

- Megtettem, amit kért, Mr. Lawrence.

- Most kezében a pisztollyal menjen el az öreg serpával egy másik kötélért! Rendben?

- Oké, de...

- Elindult, Sera?

Megadóan jött a válasz:

- El...

Dacolva a széllel és a hideggel, tovább kapaszkodtam a szakadék felett. Újabb örökkévalóság múlt el, amíg újra meghallottam Sera kiáltását:

- Itt a kötél! Ledobjam?

- Ne - ordítottam vissza. - Tekerjék le, és vizsgálják meg az öreggel, hogy nincs-e bevágva vagy beszakítva valahol. Érti?

- Értem!

Rövid szünet után kissé halkabban jött a kiáltás:

- Minden oké, Mr. Lawrence. A kötél ép!

- Tegye le a szakadék szélére!

- Igen, de...

- Tegye le!

- Letettem.

- Mr. McCormack!

- Igen.

- Kérem vizsgálja ön is végig! Sera kapitány!

- Mi van?! - kiáltotta a kapitány idegesen. - Eltehetem már a pisztolyomat?

- Éppen ellenkezőleg. Amíg McCormack leereszti a kötelet, tartsa a kezében, és ha valaki közeledni próbál, minden lelkifurdalás nélkül lőjön bele!

- Belelőjek?

- Ahogy mondom. Most pedig jöhet a kötél!

Néhány másodperc múlva újra feltűnt mellettem egy pontosan ugyanolyan narancssárga mentőkötél, mint az előbbi. Csak reméltem, hogy valamiben mégis különbözik amattól...

Néhány óriási rántás, hosszas lebegés következett a szakadék felett, majd szerencsére Sera kapitány karjai közé hullottam.

Ez egyszer megúsztam a dolgot.

15.

- Eltehetem a pisztolyt? - dünnyögte Sera, amikor kibontakoztam az öleléséből. - És megtudhatnám végre, mire volt jó ez a cirkusz?

Mindenki körülöttem csoportosult, kicsit hátrébb, a többiek mögött a serpák is.

Tűnődtem néhány másodpercig, hogy elmondjam-e a történteket. Aztán úgy döntöttem, hogy nincs jogom elhallgatni előlük semmit. Hátha éppen ezzel hívom fel valamelyikük figyelmét a gyilkosra.

- Valaki meg akart viccelni - mondtam, és körülnéztem a hóban, de nem láttam semmi gyanúsat.

- Viccelni? - hallottam Eve Pickford hangját. - Hogy mondhat ilyet?

- Valaki rám lőtt.

Sera összerándult, mintha kígyó csípte volna meg.

- Mit csinált?

- Ismétlem, valaki rám lőtt... Sajnos, az első lövés torkolattüzét nem láttam. Csak azt éreztem, hogy belecsap a golyó a jakom oldalába... Szerencsére célt tévesztett az illető.

- Ezért zuhant le a szakadékba?

Bólintottam.

- És rettenetes szerencsém volt, hogy fennakadtam egy bokron.

Ekkor Eve Pickford felkiáltott:

- Jesszusom! Hiszen maga vérzik!

Az államhoz nyúltam, és éreztem, hogy égő fájdalom kúszik az arcomon végig a homlokom felé.

- Csak horzsolás. Mégis hálás lennék, ha valaki kerítene egy mentőládát.

Szemem sarkából láttam, hogy Eve a serpákhoz fut, és keresni kezdi a málhák között a gyógyszeres ládát.

Sok időt azonban nem vesztegethettem arra, hogy magammal törődjek, ha valami nyomra akartam bukkanni.

- Sera kapitány!

- Tessék - dörmögte kedvetlenül a kábítószervadász.

- Ideadná egy pillanatra a pisztolyát?

- Minek az magának?

- Meg szeretnék nézni rajta valamit.

- Mit, ha szabad kérdeznem?

- Éppen az imént említettem, hogy ki akartak nyírni. Jogom van hozzá, hogy meggyőződjek egy s másról. Például arról, hogy nem tüzeltek-e a közelmúltban az ön pisztolyából.

Sera elsápadt és hátralépett.

- Szóval engem gyanúsít?

- Szó sincs róla kapitány. Csak egyszerűen meg akarom nézni a pisztolyát.

- Hát azt lesheti, hogy megmutatom! Nekem, mint a nepáli rendőrség tisztjének, jogom van fegyvert hordani. Önnek viszont nincs joga az én fegyveremet piszkálni, világos?

Nagyot sóhajtottam.

- Mégis arra kell kérnem, kapitány, hogy mutassa meg a pisztolyát. Megváltoztak ugyanis a játékszabályok. Itt most vadászat folyik, méghozzá embervadászat. És én roppantul utálom, ha rám vadászik valaki!

Sera még mindig habozott.

- És ha mégsem mutatom meg?

- Jól tenné, ha megmutatná neki - mondta McCormack is, és fenyegető lépést tett Sera felé.

A kábítószervadász segélykérőn körülpillantott, majd amikor látta, hogy a hangulat ellene fordult, megadóan felsóhajtott.

- Nem bánom. Nézze meg, és legyen vele boldog! - Ezzel kihúzta anorákja zsebéből a revolvert, és felém nyújtotta.

38-as volt, akárcsak az enyém.

Megszagoltam a csövét, de enyhe olajszagon kívül semmi mást nem éreztem rajta. Biztos lehettem abban, hogy napok óta nem lőttek belőle.

- Köszönöm, kapitány - nyújtottam vissza a pisztolyt. - Van még másnak is fegyvere?

Pietro Rollo furakodott oda hozzám.

- Nekem van. Kicsike olasz revolver. Inkább játékszer.

- Láthatnám, Mr. Rollo?

A kis olasz bólintott.

- Persze. Csak akkor szét kell szedni valamennyi csomagot. Ott van a ládámnak az alján. Valahol a sok vacak között.

Mivel senki másnak nem volt fegyvere, a nyomozás első szakasza csődbe jutott.

- Hogyan lehet fegyvertelenül elindulni egy expedícióra? - öntöttem rá a mérgemet a mellettem toporgó Stewartra.

A hegyi vezető csodálkozva elmosolyodott.

- Fegyvertelenül? Dehogyis vagyunk fegyvertelenek. Egy ládára való puskánk és muníciónk van a jakok hátán. Csak hát le van szegezve a láda. Ahhoz ember hozzá nem férhet.

Közben Eve Pickford visszatért egy csomó gézzel, és kezelésbe vette a nyakamat. A horzsolt sebet iszonyú erővel kezdte marni a jód, amely a szakszerűnek egyáltalán nem mondható kezelés nyomán folyt bele. Fájdalmamban felkiáltottam, és mindkét szemem megtelt könnyel.

Baxter ekkor félretolta Pickfordot, és letépte az államról a félig beleragadt kötést.

- Menjen innen, kislány! Baxter mama majd kezelésbe veszi a szépfiút! Adja csak ide azt is...

Szemeim könnyben úsztak, és úgy égett a nyakam, mintha izzó parazsat tartottak volna a közelében.

Baxter gyorsan dolgozott, és hallatlanul biztos kézzel. Néhány pillanat, és szakszerű, feszes kötés simult az állam alá.

- Így ni! Aztán vigyázzon, hogy legközelebb nehogy valami nemesebb testrészét érje a golyó!

Esküszöm, nem tudtam betelni a vicceivel!

16.

A serpák átcsoportosították a teherhordó állatokat, és új jakot adtak alám. Ez is éppen olyan fekete volt, mint az előbbi, és éppen olyan ravaszul nézett véreres kicsi szemeivel. És nekem éppen úgy nem volt benne bizodalmam, mint a szakadék mélyén nyugvó elődjében vagy pedig ebben az egész díszes társaságban.

Induláshoz készülődtünk éppen, amikor Eve Pickford somfordált oda hozzám. Ez annál is inkább meglepett, mivel eddig nem kereste túlságosan a társaságomat.

- Nagyon örülök, hogy megmenekült - mondta, és félénken rám pislantott. - Borzasztó lett volna, ha történik magával valami...

- Nagyon kedves, hogy aggódik értem.

Elpirult, egészen az orra tövéig.

- Hát persze... De mondja csak, hogyan lehetséges, hogy mi nem hallottunk semmit?

- A lövésre gondol?

- Igen.

- Nem tudom. Valószínűleg elvitte a szél a hangot. Hiszen most is ordítanunk kell, ha meg akarjuk érteni egymást. Persze az is lehet, hogy hangtompítót használt...

- Nem is sejti, hogy ki tette?

Szomorúan megráztam a fejem.

- Kedves kisasszony, ha sejteném, egészen nyugodt lehet, hogy már percekkel ezelőtt bevertem volna a fejét!

Nem mosolyodott el, hanem aggodalmas arccal bámult maga elé. Habozott néhány másodpercig, majd végül kibökte:

- Tudja... amikor McCormack felkiáltott, hogy valaki belecsúszott a szakadékba, én láttam, hogy...

Mintha elektromos áramütés ért volna, összerezzentem.

- Mit látott?

- Hát... én igazán nem is tudom.

- Mondja már, az ördögbe is! - fakadtam ki türelmetlenül, de amikor láttam, hogy fájdalmas fintor fut végig szép arcán, megfogtam a kezét, és megszorítottam.

- Ne féljen, Eve! Akkor is mondja el, ha nem biztos a dolgában. Hiszen itt embereket ölnek vagy öl valaki. Ha a legkisebb gyanúja van is... Hiszen nem tudhatjuk, hogy ki lesz a következő áldozat...

Lehajtotta a fejét, és nagyot sóhajtott.

- Igaza van. Csak tudja, nem szeretnék bizonyíték nélkül megrágalmazni vagy meggyanúsítani valakit. A másik oldala viszont az a dolognak... Szóval, amikor maga lezuhant a szakadékba, láttam, hogy egyszerre csak kibukkan valaki előttem a hófüggöny mögül...

- És?

- Onnan jött nagyjából, ahol maga lezuhanhatott.

- Ez minden?

- Hát... bizonyára nem vett észre engem. Csak annyit láttam, hogy valamit eldob. Valami fekete tárgyat... Maga után hajította a szakadékba.

- Látta, hogy ki volt? - tört ki belőlem a kérdés.

Lehajtotta a fejét.

- Majdnem biztos vagyok benne.

- Kicsoda?

- Baxter, Susanne Baxter...

Elhallgatott, és rémülten nézett rám.

- Mit akar most csinálni?

- Lehetett az a valami egy pisztoly is? - tértem ki a válasz elől.

- Nem tudom - suttogta, de ez a suttogás egy csendes szobában kiáltásnak hatott volna. - Nem tudom... Fekete volt mindenesetre. Talán...

Ekkor a havazásból az öreg serpa és Sera alakja vált ki.

- Megfelel a jak, uram? - kérdezte az öreg, és rám mosolygott.

- Biztosan. Mivelhogy nem értek hozzá.

- Nyugodt állat - morogta az öreg. - Biztosan áll a lábán.

Sera félretolta az öreget.

- Mondja, Mr. Lawrence... Micsoda játék volt ez a két kötéllel? Már kezdem azt hinni, hogy...

Nem volt türelmem végighallgatni a kifogásait.

- Ide figyeljen, Sera - mondtam, és akaratom ellenére megkeményedett a hangom. - Nem tudom, maga mit kezd hinni, nekem viszont kezd elegem lenni az egészből. Félórával ezelőtt kétszer rám lőttek, kis híján beleestem abba az átkozott szakadékba, és csak egy hajszálon, azaz az anorákom övén függött az életem. Erre ledobnak nekem egy kötelet, amelyet előzőleg gondosan preparált valaki...

Sera eltátotta a száját.

- Preparált?

- Bevágta késsel vagy akármivel. Ha nem sikerül túljárnom az eszén, most holtan fekszem odalenn.

- De hát ez... ez... lehetetlen! - motyogta sápadtan a kis rendőr.

Eközben az indulásra kész jakok mellől többen is mellénk húzódtak.

- Indulhatunk végre? - kérdezte Stewart. - Erősödik a szél. Lassan mennünk kellene, ha estére el akarjuk érni a táborhelyet.

Serát azonban momentán nem érdekelte az esti táborozás.

- Hallják, mit mond? - rikkantotta a többiek felé. - Nem véletlenül szakadt el a kötele... Legalábbis azt mondja. Valaki elvágta ugyanis...

Kénytelen voltam néhány szóban elmondani a történteket. Társaim csak álltak megkövülve, mintha az egyre erősödő hideg a hóra fagyasztotta volna őket. Legelsőnek a kis olasz tért magához, és komor képpel megcsóválta a fejét.

- És én azt hittem eddig, ilyesmi a moziban szokott előfordulni. Mintha valami nagy titok lenne itt a dolgoknak mélyén. Mozikban szokott lenni sok borzasztó logikai zavar. És sok-sok hulla.

A többiek felemelték a fejüket, és olyan szemeket meresztettek rá, hogy zavartan elhallgatott. Aztán még motyogott valamit, mielőtt beleveszett volna a havazásba.

Nem aratott különösebb közönségsikert.

17.

- Még csak ez hiányzott! - ordította Stewart. - Meg mernék esküdni, hogy egy őrült garázdálkodik közöttünk! Én mindenesetre kezem ügyében tartom a késemet. És már most kijelentem, hogy aki gyanús mozdulatot tesz, könnyen beleszaladhat a hegyébe... És mindenkinek tanácsolom, hogy vigyázzon magára. Ebben az átkozott hóban olyan biztosan mozoghat ez az állat, mint a legsötétebb éjszakában.

- Mr. Lawrence! Kérem, adja ide a purbut! - szólalt meg a kapitány. - Ha Katmanduban be kell számolnom az eseményekről, hogy magyarázom meg, hogy...

- Ha élve megússza, Sera! - vágott a szavába Baxter kisasszony. Leplezetlen fenyegetés bujkált a szavaiban.

18.

Sera kapitány azonban nem tágított mellőlem. Egészen a közelembe jött, és tovább kérlelt.

- Kérem, Mr. Lawrence - bizalmas hangot próbált megütni, és közben úgy ordított, hogy talán még azok is meghallották, akik a hófüggöny mögött lovagoltak előttünk és mögöttünk. - Jogom van a bűnjelhez! Önnek viszont nincs joga eltüntetni! Ha majd Katmanduban...

Egyszerre olyan düh fogott el, hogy legszívesebben letaszítottam volna a rendőrt a hátasáról.

- Mit követelődzik itt nekem?! - ordítottam vissza felháborodottan. - Egyszer már ott volt a kezében... De maga letette egy kutya közönséges asztalra, és kényelmesen elaludt mellette. Egy percig sem izgatta, hogy a gyilkos esetleg visszamegy érte, és újra használni fogja! Ha akkor nem izgult miatta, most se izguljon! A purbu itt van a zsebemben, és itt is marad!

Ezzel elégedetten rácsaptam a nadrágzsebemre.

Aztán villámgyorsan megragadtam jakom kantárszárát, és megrántottam. Az állat megtorpant, és fejét hátrafordítva, bambán meredt rám.

Akárcsak én Serára.

Ütésem ugyanis az üres nadrágzsebemet érte. A tibeti áldozókés nem volt sehol!

19.

Sera alighanem megsejthetett valamit a lelkemben dúló viharból, mert ő is megállította a hátasát. Megveregette az állat nyakát, aztán felém ordított:

- Mi újság? Meggondolta magát?!

Nem lehetett valami barátságos és bizalomgerjesztő az arckifejezésem, mert Sera visszahőkölt, amikor egészen a közelembe ért.

- Mi van magával, hé? Csak nem...

- A purbu - nyögtem. - A purbu!

- Mi van vele?

- Eltűnt...

Sera megingott a nyeregben, és néhány pillanatig azt hittem, hogy leesik a jak hátáról.

- Eltűnt?

Ekkorra már sikerült magamhoz térnem. Leugrottam a hóra, és jakom kantárját a kapitány kezébe nyomtam.

- Fogja meg, Sera! Vissza kell mennem a szakadékhoz! Mielőtt kihúztak volna, nálam volt a purbu. Hiszen vele vágtam el az anorákom övét, azután pedig visszatettem a nadrágzsebembe.

- Talán kiejtette.

- Lehetetlen - ráztam meg a fejem. - Magától nem eshet ki, hiszen a zsebem mély és a markolata cirádái sem engedték volna.

- Akkor hát?

Ebben a pillanatban Stewart bukkant ki a hófüggöny mögül, nyomában McCormackkel. A hegyi vezető egyik kezében jakja kantárát tartotta, másikban kihúzott tőrkését. Olyan volt, mint a lámaista panteon bikán lovagló, rémisztő istenalakjai.

Amikor megpillantott bennünket, előretartotta a kést, és szinte rémülten csengett a hangja:

- Csak nem történt már megint valami?!

Sera szemrehányóan rám pislantott, és nagy-nagy elégedettséggel a hangjában bömbölte:

- Mr. Lawrence... Mr. Lawrence elveszítette a purbut!

- Elveszítette?

Sera nem válaszolt, hanem továbbra is rajtam tartotta a szemét.

- Igaz ez, Mr. Lawrence?

Ekkor már biztos voltam a dolgomban.

- Nem veszítettem el! Valaki kilopta a zsebemből, amikor... amikor felhúztak a szakadékból. Esküszöm, hogy nem veszítettem el!

Stewart fejét csóválva visszatette tőrkését a tokjába.

- Talán vissza kellene menni érte.

- Éppen indulni akartam - mondtam -, amikor maguk felbukkantak.

- Mr. Lawrence... visszakísérjem? - kérdezte McCormack.

Ekkor már réges-régen túl voltunk azon, hogy bárki is szívesen maradt volna kettesben a másikkal.

- Még mit nem! - ordított fel Sera. - Én is mindenképpen ott akarok lenni!

- Menjünk hát vissza valamennyien - javasolta Stewart.

Elfogadtuk az ajánlatát. A hegyi vezető kiáltására az élen haladó serpák megállították a menetet. Gyalog tettük meg a körülbelül kétszáz-kétszázötven métert, amely elválasztott bennünket a szakadék szélétől. Az üvöltő orkán éppen szembefújt velünk, és majdhogynem derékszögben kellett előredőlnünk, hogy lépni tudjunk. Csaknem félórába tellett, amíg elértük azt a helyet, ahol kihúztak a szakadékból. A hulló hó és a tomboló szél addigra már minden nyomot eltüntetett. Mint fehér, alig használt menyasszonyi fátyol húzódott előttünk a hósivatag. És két-három méternyire tőlünk kezdődött a szakadék, amely talán egyenesen a pokolban ér véget.

Sera felszisszent, amikor az enyhén feltornyozódó hóról felismertük a keresett helyet.

- Hé! Vigyázzanak, ha nem akarnak úgy járni, mint Mr. Lawrence!

McCormack és Stewart letérdepelt a hóra, és nyomok után kutatott. Sera és jómagam csak álltunk, és törtük a fejünket.

Stewart csüggedten emelkedett fel, és széttárta a karját.

- Lehet, hogy itt van valahol a hó alatt... És a tavaszi olvadásig minden bizonnyal itt is marad.

- Puff neki! - dühöngött Sera. - Mit képzel, ki hiszi majd ezt el nekem?

McCormack nem értette a kábítószer-rendőr mérgét.

- Mi a baja, kapitány? Ha itt van a hó alatt, jó helyen van! Legalább senkibe sem tudják belebökni.

- Nekem Katmanduban bizonyítékok kellenek...

- Maga mit gondol, Mr. Lawrence? - kérdezte Stewart.

- Attól tartok, hogy nincs a hó alatt! - csóváltam meg a fejem. - Lehetetlen, hogy csak úgy véletlenül akármi is kiessék ebből a zsebből... Teljességgel lehetetlen!

- Azt akarja mondani, hogy szántszándékkal vették ki belőle? - kérdezte komoran McCormack.

- Valaki kilopta - bólintottam.

- Igen? És hogyan?

Megráztam a fejem.

- Nem tudom. De végül is akárki könnyen megtehette. Amikor a kötéllel felhúztak, mindenki ott forgolódott körülöttem. Ha jól emlékszem, ön, McCormack, a havat verte le a kabátomról. Stewart emelt fel, amikor hason csúszva felérkeztem a szakadékból. És ön is Sera! Egyre ott toporgott, mint egy...

- No de kérem! - tiltakozott Sera.

- No persze - vette át a szót Stewart. - Akárki lehetett. Legalábbis elméletben. Baxter kisasszony a torkát ragasztgatta, és a serpák is a közelben voltak. Nem számítva a Kancsendzönga mindenütt jelenlévő istenét...

Komoran hallgattunk. Stewartnak igaza volt. Bármelyikük elvehette azt az átkozott purbut! Stewartot azonban nem lehetett megállítani.

- Ebben az esetben csak egyvalakit hagyhatunk figyelmen kívül...

- Ki az ördögöt? - emelte fel a hangját Sera.

A hegyi vezető rám mutatott.

- Hát Mr. Lawrence-t.

Serának, amennyire a kapucnitól látni lehetett, kivörösödött az arca.

- Hohó! - kiáltotta felháborodva. - Nem úgy van az! És ha a kés még most is ott lapul Mr. Lawrence zsebében? Ha csak csel az egész, hogy elterelje a gyanút magáról, és nyugodtan használhassa a purbut, ha akarja?

Válasz helyett odaléptem, és kifordítottam a zsebeimet.

Amikor csak a zsebkendőm és egyéb ártalmatlan használati tárgyaim potyogtak ki a hóra, Sera sandán elmosolyodott.

- Ez még nem bizonyít semmit! Az is lehet, hogy eldugta valahová!

Ez ellen már nem volt mit mondanom. Csak álltunk ott egymással szemben, és gyanakodva méregettük egymást.

Végül is Stewart megtörölte a homlokát, és békülékenyen felemelte a kezét.

- Ne veszítsük el a fejünket, uraim! Egyáltalán nem biztos, hogy négyünk közül tette valaki... A kés eltűnt. Legalábbis egyelőre. Óhajtja, kapitány úr, hogy végigkutassuk a szakadék szélét?

Sera habozott, majd határozatlanul bólintott.

- Ha nem esik nehezükre...

Néhány méterre eltávolodtunk egymástól, és keresni kezdtük a purbut. A hó egyre szaporábban zuhogott, és pillanatok alatt teljesen elfedte előlem társaimat.

Letérdeltem, hogy csak úgy tessék-lássék kotorászgassak a hóban, amikor egyszerre csak csoda rossz érzésem támadt. Mintha valaki ott állt volna a hátam mögött, és le akart volna taszítani a mélységbe, ahonnan éppen csak az imént kecmeregtem ki.

Kezemet 38-asom markolatára tettem, felugrottam és megfordultam. Mögöttem azonban nem állt senki, csak a hópelyhek hullottak hangtalanul, és a szél fütyült valahol a sziklák magasságában.

Álltam mozdulatlanul, és nem kerestem az áldozókést. Biztos voltam benne, hogy valaki elvette tőlem. Elvette már akkor, amikor kihúztak a gödörből.

Egyszerre csak harsány ordítás hasított bele a szél barátságtalan fütyülésébe:

- Hé! Segítség! Eressz el, te gazember! Segítség!

Kirántottam a revolveremet, és a hang irányába vetettem magam. Néhány ugrás után Sera bukkant fel előttem, aki minden ízében reszketve és lihegve a földön ült.

- Mi történt, kapitány?! - ordítottam rá.

Sera lassan feltápászkodott, és mintha eleven kísértetet látna, bámult felém. Majd lassan kihúzta a revolverét, és rám szegezte. Így álltunk ott egymásra szegezett fegyverrel, amikor a másik kettő kibukkant a hófüggöny mögül.

- Mi az úristen történik itt?! - ordította Stewart. - Mit csinálnak, emberek?

Sera hátrébb lépett, és szinte sírásra hajlott a hangja.

- Maradjanak távol... Aki a közelembe jön, keresztüllövöm! Megértették?

Annyira megértettem, hogy biztosítottam a pisztolyomat, és a zsebembe csúsztattam. Sera remegő kézzel és kigúvadt szemekkel bámulta a műveletet.

- Tegye el a mordályát, kapitány! - igyekeztem jobb belátásra bírni: - Nem mondaná el, hogy mi borította ki?

Serának azonban esze ágában sem volt lefegyvereznie magát.

- Maradjon csak a helyén, Lawrence! És maguk is! Rohadt gyilkosok!

Remegett a pisztoly a kezében, és lassan, de biztosan kezdtem megijedni. Nemegyszer láttam annak idején a háborúban, hogy a pánikba esett ember könnyen elveszíti a fejét, és minden ok nélkül vaktában lövöldözni kezd. A golyók pedig közismerten nem válogatnak...

Stewart alighanem ugyanarra gondolt, amire én. Rám pillantott, és én biztatást véltem kiolvasni a szeméből. Kétségkívül ő vállalta magára a dolog veszedelmesebb részét. Gyorsan felemelte a kezét, mintha dobni akarna valamit a kapitány felé, majd levetette magát a hóra. Sera feléje fordult, és kétségbeesetten tüzelni próbált.

Úgy látszik azonban, a nepáli rendőrség kábítószercsoportja nem készítette fel a kapitányt az ember ember elleni küzdelemre. Gyerekjáték volt ugyanis egy balkezessel a földre küldenem, és szinte ugyanabban a pillanatban már ki is csavartam a kezéből a fegyvert.

Ott vinnyogott előttünk a havon, és az állát tapogatta. Szája széléből lassan szivárgott a vér. McCormack odalépett hozzá, és felsegítette. Gyengéden tartotta a karjai között, amíg csak a kábítószervadász magához nem tért. Megható látvány volt, annyi szent.

- Elmondaná, hogy mi az úristen borította ki? - ismételtem meg korábbi kérdésemet, amely akkor válasz nélkül maradt. Hacsak nem számítjuk annak a rám irányított katonai revolvert.

- Melyikük volt? - suttogta Sera, de a kérdést csak a szájmozgásáról tudtuk leolvasni a dühöngő szélben. Lassan azért szemmel láthatóan magához tért, és pisztolya után nyújtotta a kezét. Rövid habozás után csövénél fogva a kezébe nyomtam.

- Most aztán beszéljen, kapitány, az isten áldja meg!

Sera zsebre vágta a pisztolyt, és megcsóválta a fejét.

- Nincs sok mondanivalóm! Legalábbis egyikük számára nincs. Aki megpróbált bepasszírozni a szakadékba. Csakhogy Sera kapitány nem mai csirke, kisfiaim!

Illett volna megrémülnünk, de nem tettük. Valamennyiünket megedzettek már a váratlan események, és biztosak voltunk benne, hogy Sera nem ok nélkül ordítozott az imént.

- Azt mondja, hogy be akarták taszítani? - kérdeztem.

- Igen, azt mondom.

- És... hogyan?

Sera kapitány a szakadék széle felé mutatott.

- Hogyan? Nagyon egyszerűen. Ott térdeltem és a maga átkozott kését kerestem, amikor valaki megragadott, és megpróbált lelökni... Csakhogy elszámította magát, akárki volt is. Majdnem őt vágtam bele a lukba!

- És... nem ismerte fel az illetőt?

A kapitány savanyúan elmosolyodott.

- Gondolja, ha felismertem volna, most nyugodtan diskurálnék vele? Rég telepumpáltam volna ólommal!

- Mr. McCormack, hol volt ön, amikor Sera kapitány kiáltását meghallotta?

A vörös hajú tudós határozatlanul a szakadék felé intett.

- Hát... valahol arra.

- Látta Mr. Stewartot?

McCormack megrázta a fejét.

- A kiáltás pillanatában nem. Igaz ugyan, hogy együtt indultunk el, de megállapodtunk, hogy elválunk egymástól. Én nagyjából egy vonalban maradtam magukkal. Mr. Stewart meg egy kissé kitért jobbra. Így volt, Mr. Stewart?

- Pontosan.

- Tehát ön nem látta Mr. Stewartot, ő pedig nem láthatta önt?

- Legalábbis abban a pillanatban nem, amikor a kapitány segítségért kiáltott.

- És ön, Mr. Stewart? Látott valakit ebben az időpontban?

A hegyi vezető megrázta a fejét.

- Nem én. Igaz, hogy nem is figyeltem. El voltam foglalva a kereséssel. Találtam is néhány régebbi nyomot.

- És? - kapta fel a fejét a kapitány megélénkülő érdeklődéssel.

- Semmi különös. A jak nyoma mindenesetre világosan látszik. Az oldalán csúszott, mielőtt belezuhant volna a szakadékba. Igazán nagy szerencséje, Mr. Lawrence, hogy leugrott róla. Ha csak másodpercet is késlekedik, magával rántja.

- És ön, Mr. Lawrence? Önt látta valaki? - kérdezte a kapitány, és mintha halvány gúnyt véltem volna felfedezni a hangjában.

Megráztam a fejem.

- Biztosan nem. Amikor ugyanis kiáltozni méltóztatott, kedves kapitány, és én körülnéztem, nem volt senki a közelemben, csak a hulló hópelyhek...

- Na persze - mondta Sera.

Mind a négyen hallgattunk egy sort. Végül is kénytelen voltam összefoglalni az eseményeket.

- A dolog úgy áll, uraim, hogy valaki megpróbálta Sera kapitányt belelökni a szakadékba. Vagy én, vagy ön, Mr. McCormack, vagy Mr. Stewart... Sajnos egyikünk sem látott semmi rendkívülit. Természetesen a tettesen kívül. Nincs valamelyiküknek valami hozzáfűznivalója ehhez, uraim?

Egyszerűen nevetséges volt, ahogy a hóvihar kellős közepén detektívesdit játszottunk. Stewart feltehetően meg is elégelte a dolgot, mert dühösen szemére rántotta a csuklyáját.

- Nekem van! - kiáltotta mogorván. - Ki a fene mondta magának, hogy csak mi hárman lehettünk, mi? Ebben az istenverte hóesésben akárki a nyomunkba szegődhetett, és rátámadhatott Sera kapitányra. Miért éppen közöttünk kell keresni a tettest?

Ez bizony elgondolkoztató kérdés volt.

- Azt gondolja, hogy akárki lehetett? - tűnődtem.

- Éppen úgy, mint eddig bármikor. Biztos vagyok benne, hogy ha utánanéznénk, a többiek kilencven százalékának is sántítana az alibije. Bárki megtehette.

Sera gyanakvó pillantása mintha meglágyult volna.

- Azt mondják, hogy nem feltétlenül maguk akartak kinyírni? Ó, a fene egye meg! Erre nem is gondoltam. Tudják, tulajdonképpen önök hárman a legszimpatikusabbak nekem az egész bandából. Igazán sajnáltam volna, ha...

Stewart azonban komoran leintette:

- Csak ne rajongjon értünk, kapitány. Mi sem ugrunk a kútba magáért...

Sera beleszimatolt a hóesésbe.

- Hogy érti ezt, Stewart?

- Úgy, hogy maga is csúnyán átverhet bennünket.

A kapitány rémülten kapta a kezét a szívére.

- Én?

- Maga hát!

- Az isten szerelmére, hogyan?

- Hogyan? Hát ha, mondjuk, nem támadta meg senki... Ha esze ágában sem volt senkinek sem letaszítania magát a szakadékba... Ha csak úgy szórakozásból rendezte meg ezt az egész kis jelenetet...

Sera szeme kikerekedett, és szinte látszott, hogy szegény kapitány emberfeletti erővel próbálja megemészteni a hallottakat.

- Én rendeztem meg? Ön azt állítja, hogy nem is akart belelökni senki? Hogy csak úgy tettem, mintha... De hát miért? Miért csináltam volna?

Stewart felrántotta a vállát.

- Miért? Miért ölték meg O'Harát és Zimmermannt? Miért ez az egész nyomorult expedíció? És miért kell nekünk feltétlenül Khangpába mennünk? Miért?

Még akkor is ott dobolt a fülemben a sok miért, amikor visszafelé igyekeztünk a többiekhez.

20.

Stewart utasítására öt serpa előrement, a többiek pedig a sor végére maradtak. Mi középütt vonultunk úgy, hogy előre meghatároztuk a sorrendet. Most már mindenki tisztában volt vele, ki van előtte és mögötte. Abban is megállapodtunk, hogy ha bárki is valami gyanúsat észlel, azonnal értesíti a többieket.

A száguldó koromfekete felhők közül ekkor már egyre gyakrabban bukkant ki a nap, és fényében vakítóan felragyogott a hó. A hulló hópelyhek is egyre ritkultak, és minden reményünk megvolt rá, hogy hamarosan eláll a havazás.

Hátratoltam fejemen a csuklyát, és megfordultam. Mögöttem elnyúló menetben, mint hosszú kígyó kanyargott a csapat. Visszafordultam, észrevettem, hogy előttem Baxter kisasszony szemléli a vörös napot.

Baxter megfordult a nyeregben, felemelte a kezét, és felém intett.

- Csakhogy újra látom... Már azt hittem, fennmaradt a hágón!

- Amint látja, itt vagyok.

- És... nem maradt fenn senki? - mosolygott rám, de furcsán komor maradt a hangja. - Úgy értem, hogy...

Pontosan tudtam, hogyan érti.

- Ha felvertük a sátrakat, népszámlálást tartunk - nyugtattam meg, miközben megkezdtük a lassú leereszkedést egy folyóvölgybe, amely erősen emlékeztetett a Salu völgyére, csak nem volt olyan zárt. A Kancsendzönga óriási csúcsa valamelyest távolabbra került tőlünk, de a Ceringma sem jött közelebb.

Kinyújtóztam a jak hátán, és kellemes bizsergés futott végig a hátamon. Nincs már több átkozott hágó szüntelen hóeséssel! Holnapután, hacsak nem történik valami, végre elérjük Khangpát. No igen, hacsak nem történik valami...

21.

Amíg a serpák a sátrakkal bíbelődtek, valamennyien összegyűltünk egy óriási kőtömb közelében, amely a hajdani folyóvölgy mértani közepén állt, mintha csak egy gondos geodéta mérte volna ki a helyét.

Baxter kisasszony kiterjesztette a karját, mint egy nagy, vörös bóbitás madár, és szokatlanul lágy hangon turbékolta:

- Hát nem csodálatos? Itt vagyunk a világ tetején!

Tulajdonképpen most értünk csak rá azzal foglalkozni, hogy valójában hol is vagyunk.

A Kancsendzönga mintha jóindulatúan mosolygott volna felhőgallérja mögül, a Ceringma ábrázatát meg vörösre festette a nap. Valahol a távolban egy talán még náluk is magasabb hegy emelkedett az égre; ennek csúcsa azonban rejtve maradt előlünk. Talán az istenek dugták el a felhők mögé.

- Az a Csomolungma - mutatta Sera. - A világ legmagasabb hegye.

Szinte megigézve bámultuk az óriásokat.

- A hegyek itt istenek - suttogta Eve Pickford. - Istenek...

A lassan lenyugvó nap ragyogása furcsa módon megerősödött, és vöröses fénybe öltöztette a tájat. A gyengén fújdogáló jéghideg szélben a hegyek leheletét véltük érezni, és ha valaki azt mondta volna, hogy a Kancsendzönga vagy a Ceringma istene hamarosan meglátogat bennünket, gondolkodás nélkül elhiszem.

- Gyönyörű - morogta mellettem Pietro Rollo. - Csodálatos... Mint San Gennaro nyáron. Csak ez itten más. De ott is, itt is érezni, hogy közel van az Isten... Csak valahogy másképpen!

A jakok el-elbődültek mögöttünk, a serpák pedig szaporán kopácsoltak. Mint színes ejtőernyők egy légibemutatón, nyíltak ki alattunk a sátrak narancssárga gombái.

A kis olasz odafordult hozzám.

- Tudja, mi az érdekes ebben az expedícióban, Mr. Lawrence? - kérdezte.

- Micsoda? - dörmögtem szórakozottan.

- Furcsa egy hely lehet az a Khangpa... Senki sem akar odamenni. Sem mi, tudósok, sem a serpák. Sőt, valaki gyilkol itten egyre-másra bennünket, hogy visszafordítson. És minekünk mégis oda kell mennünk. Másképpen nem lehet. Hát nem furcsa?

Igaz, ami igaz: valóban furcsa volt.

22.

Amikor felocsúdtam gondolataimból és az olasz szavainak hallgatásából, úgy éreztem magam, mintha álomból ébredtem volna. Rollo most éppen Sorrentóról beszélt, és valami csónaktúráról, amelyet még diákkorában tett, s amelynek majdhogynem rossz vége lett a viharos tengeren.

A többiek közben eltűntek: ki erre, ki arra. Néhányan visszasétáltak a felállított sátrakhoz, mások pedig, hogy megmozgassák eltörődött tagjaikat, nekivágtak a hágóval átellenben lévő lankás hegyoldalnak, amelyen ötven-száz méter magasságban törpefenyők hosszú sora álldogált. A fenyők barátságosan és hívogatón integettek hóborította ágacskáikkal, és én is valami furcsa vonzást éreztem, hogy odamenjek hozzájuk, és megsimogassam őket.

Miközben Pietro Rollo tovább mesélt, lassan a domboldal felé sétáltunk. A levegő mintha megenyhült volna az elmúlt percekben, és a nap is még mindig ott bukdácsolt a távoli csúcsok között. Egyszerűen nem akarózott visszafordulni és bebújni a hálózsákba.

A fenyőfácskák sorai mögött hatalmas, hóval borított sziklatömbök látszottak, s a hóköpeny alól itt-ott kivillant bőrük feketesége. A völgy közepén álló óriás testvérei lehettek, arra ítélve, hogy majd egyszer, valamikor a távoli jövőben keblükre öleljék egymást.

A napkorong lassan beballagott egy vörösesnarancsban játszó felhő mögé, és a völgyre félhomály borult. A messzi távolból furcsa zajok lopakodtak felénk; halk dübörgés, majd meg gyors zakatolás, mintha csak vonat haladt volna a Kancsendzönga és a Ceringma között.

Rollo szorosabbra rántotta magán az anorákját, és szomorú arca alighanem a hirtelenjében elhagyott olasz tengerpartot siratta. Az enyém meg Liliokalani strandját. Csak álltunk egymás mellett az esti szürkületben az óriások lábainál, és bizonyára mindketten ugyanarra gondoltunk. Az motoszkált a fejünkben, hogy bármennyire csodálatos és fenséges is itt minden, bármennyire istenek is az égbe nyúló sziklacsúcsok, számunkra örökké idegenek maradnak. Soha nem lesznek a barátaink, mint Dover fehér sziklái vagy a sorrentói tengerpart.

Idáig juthattam borongós és némi honvággyal megspékelt gondolataimban, amikor meghallottam a kiáltást, amely megborzongatott, és egyszersmind cselekvésre is késztetett. Valahonnan a fenyőbokrok irányából kétségbeesett női sikoltás hasított a völgy félig-csendjébe, amelyet ugyanolyan kétségbeesett segélykiáltások követtek.

- Segítség! Gyilkos! Segít... - aztán a hangok zokogásba fulladtak.

Kirántottam zsebemből a pisztolyomat, és megiramodtam a fenyőfák felé. Hallottam, hogy ropog mögöttem a hó; Rollo is futásnak eredt. Néhány lépés után úgy éreztem, mintha apró ezüsttűk kezdenék szurkálni könyörtelenül a tüdőmet. Homlokomon kiütött a veríték, és a nyilvánvaló oxigénhiánytól fuldokolni kezdtem. Azt hiszem, az utolsó métereken már csak az akarat vitt előre a lábaim helyett. Erőm végső megfeszítésével elértem a fenyves szélét, és belekapaszkodtam az első fák ágaiba, aztán gyorsan el is engedtem őket. Éreztem, ha egyszer most megkapaszkodom, többé el nem mozdulok innen. Rollo ott lihegett néhány lépésnyire mögöttem, majd fejjel előre bebukott a fenyőfák közé. Úgy hörgött, mintha a végét járná.

- Mi... volt... ez? Ki...? - dobta ki magából a szavakat, aztán behunyta a szemét, és csak lihegett, mint egy kiszuperált gőzmozdony.

Magam sem nyújthattam valami vigasztaló látványt, mert amikor Sera kapitány közvetlenül az orrom előtt kibukkant a fák közül, úgy nézett rám, mintha kísértetet látna. Villámsebesen a kezemben sötétlő pisztolyra pillantott, majd tűrhetően gyors mozdulattal előkapta az övét is. Ezúttal azonban óvakodott attól, hogy felém irányítsa.

- Mi történt, Mr. Lawrence? - kérdezte, és nyugtalanul pislantott a havon pihegő Rollóra.

- Megtámadta valaki?

Szótlanul megráztam a fejem, mert még nem múlt el az ezüsttűk szurkálásainak a hatása.

Sera egyre nyugtalanabbul kapkodta a fejét.

- Akkor kit? Őt? - és Rollo felé mutatott.

Az olasz feltápászkodott a földről, és a fenyőágakba kapaszkodott.

- Nincs baj... Valaki segítségért kiáltozott! Talán még feljebbről... Talán onnan fentről!

Ekkorra már úgy-ahogy én is visszanyertem cselekvőképességemet, és a kapitányra kiáltottam:

- Sera! Ott fenn valaki segítségért kiáltott. Egy nő... és alighanem Miss Pickford... Gyerünk, kapitány!

Elszakítottam magam a fenyőágaktól, és megindultam a fák között felfelé. A térdig érő hóban alattomos kövek indultak meg a talpam alatt, mintha le akartak volna dönteni a lábamról. Hallottam, hogy Rollo és Sera is halkan káromkodik, miközben intenzív küzdelmet folytat a hegyoldallal.

Néhány lépés után, közvetlenül az utolsó fenyősorok előtt friss csapás tűnt a szemembe, amely a völgyből a szikla oldalában felfelé vezetett. Valószínűleg megkerülte a fenyvest, és az erdőcske déli szélén kanyargott tovább.

Visszafordultam, és az imbolyogva futó Serára kiáltottam:

- Látja, kapitány?! Itt egy csapás, amely felfelé vezet...

A kábítószervadász megtorpant, megtörölte a homlokát, és tátott szájjal lihegte:

- Lehet, hogy az enyém... Fenn... voltam... egészen fenn. Aztán megindultam lefelé. Ekkor botlottam magukba...

- Nem hallott semmit?

Mellém ért, és megrázta a fejét.

- Semmit... Igaz... hogy nem is nagyon figyeltem... Én...

- Gyerünk, Sera! Az isten szerelmére, szedje össze magát!

A biztatás alighanem saját magamnak is szólt, mert újult erővel veselkedtünk neki a hegyoldalnak. Sőt Rollo is ott lihegett mögöttünk, kezében száraz fenyőhusángot szorongatva.

Mit tagadjam, lelki szemeim előtt már újabb ponyvába csavart holttest jelent meg, és ez a holttest Eve Pickfordé volt. A gyönyörű Eve-é. Megráztam a fejem és elhessentettem magamtól a gondolatot. Átküzdöttem magam az utolsó fenyősoron is, és kiugrottam a hóval borított kopár hegyoldalra. Nem messzire tőlem két emberi test körvonalait pillantottam meg a havon.

Ha akkor stopperral mérték volna az időmet, alighanem utolsó hivatalos egyéni csúcsom megjavítását jegyezhettem volna fel. Úgy éreztem, hogy pisztolyomat előretartva szinte repülök a hó felett. Persze a többiek is ugyanezt tehették, mert amikor felismertem a hóban

elnyúlva fekvő nőalakban Eve Pickfordot és a mellette térdelő Miss Baxtert, Sera és Rollo is ott volt már közvetlenül a közelemben.

Leeresztettem a fegyvert, és valami határtalan kétségbeesés ömlött el rajtam, ahogy Eve Pickford mozdulatlan testére pillantottam. S valami határtalan dühöt is éreztem, amely felkúszott a torkomon.

- Megölték? - bukott ki belőlem a szó, amikor térdre estem mellette.

Baxter rám nézett, és most először éreztem a tekintetében igazi döbbenetet.

- Nyugodjon meg, nincs komolyabb baja - morogta rekedten, és megveregette a lány hátát. - Hagyja, hadd bőgje ki magát.

Akkor láttam csak, hogy Eve Pickfordnak gyengén meg-megremegnek a vállai, majd halk, egércincogás-féle sírását is meghallottam.

- Mi történt hát, az istenért?! - förmedtem rá Miss Baxterre.

Csodálatosképpen nem sértődött meg, és gúnyolódni sem próbált.

- Fogalmam sincs - mondta, és megrázta a fejét. - Amikor ideértem, már itt feküdt a havon, és zokogott, mint egy gyerek... Remélem, sikerült valamelyest megnyugtatnom.

- Nézze csak! - mutatott felfelé a sötétedő estében Sera. - Onnan gurult lefelé... Aligha a saját lábán jött a szerencsétlen.

Valóban látszott, hogy Eve Pickford gördülő teste széles ösvényt hengerelt a puha hóban.

Megvillant ugyan agyamban a gondolat, hogy követni kellene a lány nyomait, felfelé, de azon nyomban el is hessegettem magamtól. Az most a legfontosabb, hogy biztonságban legyen.

Éppen Eve fölé hajoltam, hogy néhány vigasztaló szót suttogjak a fülébe, amikor nagy zörgés és recsegés közepette kibukkant a fenyők közül McCormack. Vastag fenyőhusángot szorongatott a kezében. Amikor meglátott bennünket, elbődült, mint egy unatkozó oroszlán.

- Mi van magukkal? Úristen! Csak nem...

Nem is merte befejezni a mondatot.

Eve Pickford abbahagyta a sírást, és felült a havon. Baxter gyengéden átölelte, és simogatta a kezét, mint a halálra rémült kisgyermekekét szokták.

- Jól van, kicsikém, jól van... Nincs már semmi baj. Szedje össze magát. Látja, mindenki itt van, és vigyázunk magára. És Baxter mama nem engedi, hogy bántsák...

Eve még hüppögött egyet-kettőt, aztán lassan megnyugodott. Persze még mindig halálsápadt volt, mintha csak alkalmazkodott volna az arca a külvilág színeihez.

- Úristen! - suttogta. - Hol van?

- Kicsoda, kicsikém? - kérdezte a kezét simogatva Baxter.

- Hát az az ember...

- Miféle ember?

- Ott... ott, a barlangnál! - és felfelé mutatott, oda, ahonnan legurult.

- Barlangnál? - kérdezte Sera csodálkozva. - Hol van itt barlang?

Eve Pickford felemelkedett, még mindig Baxter vállára támaszkodva.

- Ott. Vagy ötvenlépésnyire innen. Ott a barlang... És ott volt az az ember! - és újra rázkódni kezdett a válla a rémülettől.

Valamennyien felnéztünk a sziklacsúcs felé, de az egyre növekvő félhomályban semmiféle barlangot nem tudtunk felfedezni.

- Merrefelé? - kérdezte Sera.

A lány nem válaszolt, de felesleges is lett volna. Ha a nyomát követjük, el sem tudjuk tévesz-teni az utat. Mielőtt azonban látogatást tettünk volna a rémület barlangjában, szerettem volna még egy s mást megtudni a lánytól.

- Miss Pickford - fordultam hozzá, és igyekeztem barátságosan és bátorítóan mosolyogni. - Elég erősnek érzi magát, hogy néhány szóban elmondja, mi történt odafenn? Vagy inkább halasszuk későbbre?

Pickford erőteljesen megrázta a fejét.

- Nem... Köszönöm, már nincs semmi bajom. Kérem, Mr. Lawrence, elmondok mindent...

- Talán jobb lesz, ha kérdezek - és még mindig tartalékoltam valamit a mosolyomból. - Egyedül ment fel a barlanghoz?

Eve bólintott.

- Igen. Keresztüljöttem a fenyvesen...

Rosszallóan megcsóváltam a fejem.

- Nem volt elég óvatos, Miss Pickford. Gondolnia kellett volna rá, hogy... - aztán elhallgattam, amikor Baxter szemrehányó pillantásával találkozott a tekintetem.

- Nem is igazi erdő - védekezett Eve, miközben apró kölnisüveget szedett elő a zsebéből, és az orra alá tartotta, majd megdörzsölte néhány cseppel a halántékát is. - Alulról láttam, hogy csak néhány sor fenyőből áll az egész. Alig húsz méter lehet csak a szélessége... Nem gondoltam volna, hogy...

- Miért nem hívott valakit magával?

- Momentán nem volt a közelemben senki. Különben is, mintha az utóbbi időben mindenki kerülné a másik társaságát.

Halvány szemrehányást véltem kiolvasni a szavaiból.

- És... nem látott senkit maga körül?

Lehorgasztotta a fejét, és a hóra bámult. Nyilván azt latolgatta magában, hogy elmondjon-e mindent. Végül is elszánhatta magát, mert határozottan bólintott.

- De igen.

- Kit?

- Többeket is... Például Sera kapitányt.

- Azonkívül?

- Hát... Miss Baxtert és McCormacket is. Aztán azt is láttam, amint maga és Rollo professzor felfelé sétálnak. Onnan, a barlangtól csoda jól lehet látni mindent!

- Mást nem látott?

Összeráncolta a homlokát és tűnődve azt mondta:

- Talán igen...

- Hogyhogy talán igen? Igen vagy nem?

Felhúzta a vállát.

- Nem tudnám biztosan megmondani... Amikor átverekedtem magam a fák között, jobbról is, balról is hallottam reccsenéseket. Aztán mintha egy anorák narancssárga színe is felvillant volna. Talán két anoráké is.

- Nem lehetett közülünk valaki?

- Lehetetlen. Hiszen maguk valamennyien túl messze voltak. Aztán meg említettem már, hogy pillanatokkal korábban láttam magukat. Nem lehettek itt is és ott is egyszerre.

Egészen logikusan hangzott az érvelése.

- És még mit látott? - kérdeztem, de már egészen másutt járt az eszem.

Elgondolkodott, közben komikusan oldalra hajtotta a fejét.

- Még? Hát... láttam a serpákat, amint a sátrakat erősítették meg, és Mr. Stewartot közöttük. Bizonyára másokat is felismertem volna, ha jobban figyelek... De hát - és tanácstalanul széttárta a karját - honnan gondolhattam volna, hogy fontos lesz egyszer, amit látok?

- És azután? - kérdezte Sera türelmetlenül.

- Azután? Arra gondoltam, hogy maguk közül igyekszik valaki felfelé a bokrok között. És egyáltalán nem féltem. Nem is gondoltam arra, hogy baj történhet.

Remegni kezdett a hangja, amikor folytatta:

- Hiszen olyan szép volt minden. A kék hegycsúcsok, az óriási, vörös nap, a fehér hó... Olyan volt, mintha karácsony lenne. Szinte már azt vártam, hogy elkezdjenek harangozni valahol.

Sera türelmetlen mozdulatot tett, de nem szólt közbe.

- Tudják, amikor megpillantottam a narancssárga anorákot a fenyőfák között, oda is akartam kiáltani neki, de aztán meggondoltam magam.

- Meggondolta?

- Nem azért, mintha gyanakodtam volna. Szó sem volt ilyesmiről. Egyszerűen borzasztóan sajnáltam volna elrontani ennek a karácsonyi áhítatnak a hangulatát. Értik, ugye?

Megpróbáltuk, de a többiek arcán láttam, hogy nemigen megy nekik sem.

- Akkor elhatároztam, hogy egy kicsit még feljebb megyek.

- Miért? - vakkantott közbe Sera.

Eve Pickford zavartan elmosolyodott.

- Arra gondol, kapitány, hogy miért mentem feljebb, amikor innen is elég jól át tudtam tekinteni a völgyet? Magam sem tudom megmondani. De talán ez a karácsonyi áhítatféle tette ezt is. Ilyenkor mintha repülni volna kedvem. Egyre feljebb és feljebb. Ha hívő lennék, azt mondanám, hogy talán az Isten közelségét kerestem.

Zavartan topogtunk, és alig mertünk egymásra nézni.

- Nos - folytatta Eve -, azután elindultam felfelé. Akkor persze nem tulajdonítottam nagyobb jelentőséget a dolognak...

- Miféle dolognak?

- Hát... a csapásnak.

- Csapásnak?

- A csapásnak a hóban. Amikor kiértem a fenyők mögül, észrevettem, hogy valaki már megelőzött. Pedig azt hittem, hogy én leszek az első. És én is jutok legmagasabbra... De akkor ott volt előttem az a csapás.

- Emberi lábnyom? Olyan, mint ezek itt? - és a hóban kirajzolódó nyomainkra mutattam.

- Persze - mondta Eve. - És egészen friss volt. Talán ha fél perccel előzhetett meg valaki... Őszintén szólva, minden átfutott akkor az agyamon, de ki is röppent belőle. Mondom, hogy egészen másfajta hangulatban voltam. És... egyáltalán nem érdekeltek a csapások.

- No persze - bólintottam.

- Akkor... egyszerűen követni kezdtem a csapást. Még örültem is, hogy nem kell nekem magamnak utat törnöm a hóban, ahogy eddig tettem, és ami őszintén szólva elég fárasztó volt. Hát így történt.

- Aztán? Folytassa, Eve.

- Aztán feltűnt valami. Egészen világosan emlékszem, hogy el is tűnődtem rajta. De persze csak másodpercek töredékéig...

- Meglátta az illetőt? - suttogta Sera.

Eve Pickford nemet intett.

- Senkit sem láttam. És éppen ez az, ami feltűnt. Előttem ment valaki, talán ha félpercnyi távolságban... aztán amikor felnéztem a hegyoldalra, nem volt sehol. Értik?

- Mire gondolt mégis? - kérdeztem türelmesen.

Ismét felhúzta szép vállait.

- Nem is tudnám megmondani. Furcsának tűnt, de a karácsonyi hangulat nyilván eloszlatta az aggályaimat. Talán arra gondolhattam, hogy akárki is az illető, nyilván lecsüccsent egy sziklatömb mellé. Maguk is erre gondoltak volna, nem?

Sera szemöldökét összeráncolva a távolba meredt, McCormack Baxterre bámult, én pedig őket figyeltem. Nagyjából biztos voltam abban, hogy egyikünk sem intézte volna el magában olyan könnyen a dolgot, mint Eve Pickford. Ahogy elnéztem magunkat, aligha fogott volna rajtunk a karácsonyi hangulat.

- Én meg csak lépkedtem felfelé, és magam sem tudtam, hogy miért. Mintha valami vonzott volna előre. Emlékszem, dalolni szerettem volna és táncolni... Arra emlékszem csak, hogy rettenetesen boldog voltam.

Összenéztünk McCormackkel. Persze! Az oxigénritkaság következtében előálló eufóriás hangulat, az úgynevezett hegyi betegség kerítette hatalmába barátnőnket.

- Ezután mit csinált? - igyekeztem kizökkenteni álmodozásából.

Összerezzent és elröppent az az édes, enyhe kis mosoly az ajkai szegletéből, amely mindeddig ott játszadozott.

- Ezután? Elindultam a csapáson. És egyszer csak ott voltam a barlang előtt.

- És a nyomok?

- Egyenesen a barlangba vezettek.

- És maga... csak nem ment be?

Megrázta a fejét.

- Nem én. Csak csodálkoztam, hogy ki az ördög mászott be abba a lyukba és miért.

- Hogyhogy lyukba?

- Hát, tulajdonképpen nem is igazi barlang az odafenn. Inkább sziklahasadék. Látják azt a két nagy sziklatömböt? - és felfelé mutatott a hegyoldalban.

Kimeresztettük a szemünket, de a szürkületben csak halvány kontúrokat tudtunk megkülönböztetni.

- Szóval inkább sziklahasadék. És benne tűntek el a nyomok... Én ekkor odahajoltam a bejárathoz és bekiáltottam.

- Bekiáltott?

- Igen. Mi van ezen csodálkoznivaló? Azt hittem, hogy vagy Sera kapitány, vagy valaki más van odabenn.

- Mi történt ezután?

- Semmi. Bekiáltottam, de nem mozdult senki. Tettem még egy kísérletet, és amikor erre sem jött válasz, arra gondoltam, hogy akárki volt is a hasadékban, már biztosan elment.

- Csak nem mászott be maga is, az isten szerelmére?! - csapta össze a kezét McCormack.

Eve elmosolyodott, és nemet intett.

- No nem... Tudja, tulajdonképpen utálom a barlangokat. Gyerekkorom óta félek a szűk lyukaktól. Biztosan valami fóbia ez is... Elhatároztam, hogy nem megyek tovább. A barlang vagy hasadék, ismétlem, üresnek tűnt, és én meg voltam győződve, hogy az illető, aki megelőzött, talán már a csúcs felé jár. Fáradt is voltam, és a jókedvem elszállt. Arra gondoltam, hogy megpihenek néhány percre a hasadék előtt, aztán visszamegyek. Egyszerre csak kimondhatatlanul fáradt lettem. - Kicsit összegörnyedt, lelógatta vállait, és úgy állt ott előttünk, mint a fáradtság élő szobra. - Éppen fel akartam állni, hogy visszajövök... amikor... amikor... az a szörnyűség történt. - Egész testében összerándult, feje előrebicsaklott, válla rángatózni kezdett a felindulástól. Baxter odalépett hozzá, és átkarolta a vállát.

- Milyen szörnyűség? - kérdeztem gyorsan, nehogy ismét rosszul legyen.

Eve azonban nem lett rosszabbul, sőt gyengéden lefejtette a válláról Baxter kisasszony kezét.

- Köszönöm, nem lesz semmi baj - suttogta. - Már jól vagyok, csak még mindig érzem azt a kezet...

- Kezet?

- Erős volt és... és...

- És?

- Hát... nem is tudom, mi lenne a helyes kifejezés. Talán... igen: könyörtelen. Könyörtelen kéz volt.

- Megragadta magát vagy megütötte?

Megrázta a fejét.

- Megfogta a torkomat, és csak szorította, hogy egyszerűen nem kaptam levegőt.

- Miss Pickford, kérem... Nagyon fontos lenne pontosan tisztázni ezt a jelenetet... Tehát ön azt mondja, hogy leült a barlang előtt. Igaz?

- Igen. Háttal a hasadék szájának, és... a tábort és a napot néztem. A sátrak úgy csillogtak, mintha narancsokat potyogtatott volna el valaki a hóban.

- Hallott valamit odabentről?

- A barlangból?

- Igen.

- Semmit... azaz...

- Azaz?

- Mintha valami kaparászást hallottam volna. Mintha apró göröngyök gördültek volna végig a sziklán. Talán kavicsok...

- Tehát a hasadékban rejtőzködött a csirkefogó - morogta McCormack.

- Nem gondolta, hogy valaki rosszat forralhat ön ellen? - kérdezte csodálkozva Sera is.

- Nem emlékszem. Olyan gyorsan peregtek az események, hogy tulajdonképpen nem is volt időm gondolkodni. Valószínűleg meglepődtem, amikor meghallottam magam mögött a mocorgást. De azért nem valószínű, hogy különösebb jelentőséget tulajdonítottam volna neki. Nem volt semmi félelmetes az egész környéken. A serpák kopácsolása egészen itt hangzott a fülemben, mintha csak közvetlenül mellettem dolgoztak volna. Aztán egyszerre csak valaki megragadta hátulról a nyakamat, és szorítani kezdte. Akkor éreztem azokat a könyörtelen kezeket... Arra sem emlékszem, hogy sikoltoztam volna, csak ott vergődtem a kezei között.

- Nem látta véletlenül az illető arcát? - hajolt közelebb Sera.

- Nem. Csak a kezeit láttam, jobban mondva a csuklóját, mert kesztyű volt rajta. Olyan, mint bármelyikünkön. Barna expedíciós kesztyű. A karját meg anorák fedte. Narancsszínű anorák.

- Hát ezzel nem megyünk sokra! - sóhajtotta Sera.

- Maga tehát megpróbált küzdeni ellene - mondta McCormack.

Eve bólintott.

- Úgy van. Maguk szerint sikoltoztam is.

- Aztán mi történt?

Maga elé meredt, és csak néhány másodpercnyi hallgatás után válaszolt:

- Nem tudom. Amikor felocsúdtam, már zuhantam lefelé a hóban. És csak egyetlen gondolat keringett a fejemben.

- Micsoda?

- Hogy megöltek... és... és... most a poklok felé zuhanok.

Összerázkódott és elhallgatott.

- Ez minden? - kérdezte Sera.

Eve Pickford igent intett.

Rövid csend ereszkedett közénk, majd Pietro Rollo szólalt meg, aki eddig némán hallgatta a lány beszámolóját.

- Talán... tisztázni kellene, ki mit csinált az előbb. Akik itt vagyunk.

- Az a csirkefogó pedig megszökik! - vicsorgott Sera. - Már így is túl sok időt vesztegettünk el... Mr. Lawrence és én előremegyünk. A többiek maradjanak hátra, hátha a gyilkos tüzelni fog.

A félhomály kezdett sötétségre váltani, és tapasztalatból tudtam, hogy máris elkéstünk. Sőt akkor is elkéstünk volna, ha Eve segélykiáltásaira azonnal felrohanunk a hasadékhoz. Biztos voltam abban, hogy akárki tapogatta is meg Eve hattyúnyakát, azonnal tovább is állt. Azóta már bizonyára nyugodtan szürcsöli sátrában a teáját.

- Nincs értelme, Sera - mondtam. - Ebben az átkozott sötétségben egy elefántot sem találna meg, nemhogy...

Ebben a pillanatban a hegyek közül lassan kibukkant a hold, és ezüstös fénybe borította a hegyoldalt. Majdhogynem nappali világosság támadt.

Serának felragyogott az arca.

- Most már megtalálhat nemcsak egy elefántot, hanem egy egeret is. Vagy talán inába szállt a bátorsága? Menjek egyedül?

Nem Sera gúnyolódása bosszantott fel. Inkább attól féltem, a többiek nem értenék meg, miért nem tartok a kapitánnyal. Újra előhúztam hát a zsebemből harmincnyolcasomat, és úgy tettem, mintha átragadt volna rám is Sera lelkesedése.

- Igaza van, kapitány! Most már egy egeret is eltalálok. Feltéve, ha találkozom vele...

23.

Sera kapitány balról közelített a hasadék szája felé, én meg jobbról. A sziklahasadék környéke az egyre jobban világító holdfény ellenére is sötétségbe burkolózott, és tudtam, hogy ha meggyőződésem ellenére mégiscsak rejtőzködik odabenn valaki, igencsak könnyű célpontot nyújtunk neki, míg ő maga láthatatlan marad.

Már csak vagy ötven lépésnyire voltunk a hasadéktól, amikor újult erővel tört rám az oxigénhiány. Egyszerűen leroskadtam a hóra, négykézlábra ereszkedtem és lihegtem, mint egy hűsölő kutya. Talán még a nyelvemet is kinyújtottam, hogy minél több levegőt kapjak. Mindenesetre azt hiszem, ha egy burleszkfilmrendező láthatott volna ebben a pozitúrában, gondolkodás nélkül szerződtet. A világ leghumortalanabb közönsége is hülyére röhögte volna magát rajtam.

Átpillantottam Serára. A kapitány egy fának dőlt, egy árva fenyőnek, amely messze társaitól, a hegyoldal és az erdő széle között árválkodott. És Sera kapitány úgy lógott az ágain, mint egy félig leszakadt karácsonyfadísz.

Legalább tíz percig lihegtünk: én a hóban, Sera a fán. Aztán mintha csak összebeszéltünk volna, egyszerre álltunk fel, hogy folytassuk utunkat a barlang felé. Talpam alatt ropogott a hó, és egyre csak az a kényelmetlen érzés motoszkált bennem, hogy sárga anorákomban a havas hegyoldalon én vagyok a világ legjobb célpontja. Persze Serát leszámítva, aki láthatóan semmire sem gondolva törtetett a hasadék felé.

Egyszerre csak megálltam, anélkül hogy valójában meg tudtam volna mondani az okát. Kezem görcsösen markolta a fegyver agyát, szemem a hasadék környékét fürkészte. Számból kék párafelhők szabadultak a Kis-Salu völgyének levegőjébe. Hirtelen megpillantottam a narancssárga anorákot a hasadék bejárata előtt.

A következő másodpercben már hasra is vetettem magam a hóban, és oldalt hengergőztem, hogy lehetőleg minél rosszabb célpontot nyújtsak.

- Vigyázzon, Sera! - ordítottam a kapitány felé. - Valaki van a barlangban!

Szemem sarkából láttam, hogy a kábítószervadász is hasra vágja magát, és eltűnik a porhóban. Mögöttem, a fák között mocorgás támadt, és hallottam, hogy valaki vagy valakik megindulnak felém. Óvatosan hátrafordítottam a fejem, és megdöbbenve láttam, hogy Eve Pickford kúszik egyenesen felém.

Felemeltem a kezem, és integetni kezdtem.

- Vissza! Azonnal forduljon vissza! Vissza!!!

Eve azonban nem hallgatott rám. Egyre csak közeledett, és amikor már majdnem mellém ért, megvillant a kezében valami.

Nagy kaliberű katonai pisztoly volt.

24.

Megvallom, meglehetős zavarban voltam. Előttem a narancssárga anorák, mögöttem Eve Pickford, aki pisztolyt szegezett a hátamnak. Éreztem, hogy a hideg ellenére izzadságcseppek igyekeznek a gerincemen lefelé, mint egy kiadós rock and roll után. Csakhogy most az idegeim járták a táncot.

- Maga mit akar itt?! És hol szerezte ezt az izét? - förmedtem rá.

Eve Pickfordnak összeszűkült a szeme, és láttam, hogy remeg a keze, amelyben a pisztolyt tartja.

- Hol van? - kérdezte rekedt suttogással, amikor mellém ért.

Válaszolni akartam, és közben azt latolgattam magamban, hogy megpróbáljam-e kitépni kezéből a fegyvert, amikor se szó, se beszéd, felemelkedett, és egymás után kétszer a barlang felé durrantott.

A következő pillanatban gyors mozdulattal elkaptam a lábát, és lerántottam magam mellé a hóba. Éreztem, hogy egész testét sírógörcs rázza.

Néhány méterrel odébb felugatott Sera pisztolya is, majd elcsendesedett a környék. Magamhoz szorítottam a lányt, és igyekeztem odébb húzni. Ha a torkolattűz nyomán a barlangból felénk lőne valaki, ne feltétlenül a fejünket találja el...

A barlang azonban néma maradt, a sárga anoráknak esze ágában sem volt viszonozni a tüzet.

A lány a havon feküdt, és zokogás rázta. Lehajoltam a pisztolyért, és a kezembe vettem. Harmincnyolcas volt az is, akárcsak az enyém.

- Hé! - hallottam Sera kiáltását. - Mi történt? Magára lőtt?

- Abbahagyhatja a lövöldözést! - kiáltottam vissza. - Nem a barlangból jött a lövés.

- Maga lőtt?

- Majd később, Sera. Most menjünk oda, és nézzük meg, kicsoda!

- Hé! - bődült el a kapitány felháborodottan. - Megőrült? Kilyukasztja a bőrét, maga szerencsétlen!

Ekkorra már felemelkedtem, és elindultam a barlang bejárata felé. De ez a pár lépés is éppen elég volt ahhoz, hogy pontosan lássak mindent.

A hasadék vagy barlang bejáratánál mozdulatlanul gubbasztott valaki; karjait az ölébe lógatva, fejét előrehajtva, mintha csak szundikált volna. Hátrafordultam, és intettem az óvatosan négykézláb közeledő kapitánynak.

- Felállhat, Sera. Nem lő magára senki.

A kapitány megtorpant, majd felemelkedett. Csodálkozva nézett rám, aztán a barlang szájában ülő alakra. Szája sarka lefittyedt, és remegő hangon szólalt meg:

- Az úristenit, Lawrence! Kinyírtuk a fickót?

Eve Pickford felzokogott mögöttem, és hallottam, hogy Baxter újra pártfogásba veszi. McCormack és Rollo pedig odatörtetett hozzánk.

- Lelőtték? - kérdezte izgatottan a skót.

Megráztam a fejem.

- Aligha. Mindenesetre jöjjenek velem.

Libasorban tettük meg a mintegy húszméternyi távolságot. Aztán némán megálltunk a barlang előtt. Eve Pickfordnak igaza volt: inkább sziklahasadék volt, mint igazi barlang, nem lehetett hosszabb tíz-húsz lábnál. A sziklákba tibeti nyelvű óriás feliratokat vésztek, s a bejárat felett hatalmas betűs *Om mani padme hum* hirdette a Három Drágakő; Sákjamuni Buddha, a Tan és az Egyház örök dicsőségét.

A sziklatömbök tetején csenevész fenyőfák dideregtek az egyre hidegebbé váló éjszakában, s mintha a hold lapos tányérja is kíváncsian közelebb húzódott volna. Ami azt illeti, látnivaló akadt bőven. Lent a völgyben a tábor, feljebb a fenyők sora, aztán a domboldalban a csendesen sírdogáló Eve Pickford, az őt vigasztalni igyekvő Baxter kisasszony és végül mi, a barlang bejárata előtt. Legeslegvégül pedig, a sárga anorákos ülő alak a barlang szájánál.

Körbeálltuk és lenéztünk rá. Ő pedig mintha mélyen aludna, ügyet sem vetett érkezésünkre. Mozdulatlanul ült tovább, fejét az ölébe horgasztva.

És ha egy purbu nyele nem állt volna ki a szíve alól, azt hihettük volna, hogy a hegymászás fáradalmait piheni ki. Csakhogy az áldozókés ott volt a mellében.

25.

Pietro Rollo kitágult szemekkel meredt az áldozatra, aztán szája elé kapta a kezét.

- Dio! Megölték... Ki ez?

McCormack föléje hajolt, és megfogta a karját. Az anorákos férfi megmozdult, és nyugodt méltósággal az oldalára dőlt.

- Cohen! - kiáltotta McCormack. - Guy Cohen. Megölték!

Csak álltam a sziklafalnak dőlve, és semmi okos dolog nem jutott az eszembe azonkívül, hogy ha ez így megy tovább, jelentősen lecsökkent létszámmal érkezünk Khangpába.

- Mi történik odafenn? - hallottuk Baxter hangját. - Felmenjünk?

Eve Pickford zokogását nem hallottam többé: úgy látszik, Baxternek sikerült megnyugtatnia védencét.

- Maradjanak ott, ahol vannak! - kiáltottam vissza. - Azazhogy... menjenek a táborba...

Baxter nem válaszolt, mi pedig egymás arcát bámultuk.

- Ez már a harmadik - mondta fenyegetően Sera.

- Ki tehette? - kérdezte az olasz.

- Aki megszorongatta Miss Pickford nyakát - morogta McCormack.

- Hátha éppen ő volt? - mutatott a halottra Sera.

- Ugyan már, kapitány! - utasította el a gondolatot felháborodottan a skót. - Guy Cohen, a Nobel-díj várományosa nem fojtogat nőket. El tudja ön képzelni... - aztán szomorúan legyintett.

Sera nem válaszolt, csak a gallérjába dünnyögött valamit.

Ebben a szempillantásban megroppant a hátunk mögött a hó, és valamennyien úgy fordultunk hátra, mintha dróton rántottak volna. Baxter kisasszony és Eve Pickford állt mögöttünk.

- Nem megmondtam, hogy... - tört volna ki belőlem a felháborodás, de Baxter felemelte a kezét, és belém fojtotta a szót.

- Jól van, jól! Állítsa le magát. Nekem legalább annyi jogom van itt lenni, mint magának. Ha jól tévedek, az én bőrömre is megy a játék, nem?

Ebben kétségtelenül volt valami.

- Legalább a lányt vitte volna a táborba...

Erre meg Eve Pickford húzta ki magát sértődötten.

- Én magának nem vagyok lány... És már jobban is vagyok. És itt akarok lenni.

Kénytelen voltam engedni.

- Bocsánat - mondtam, és utat adtam nekik. - Csak nézelődjenek kedvükre. Ez itt egy barlang, az ott egy hulla. Sajnos savanyú cukorkával nem szolgálhatok.

Baxter felém fordította a fejét, és tetőtől talpig végigmért.

- Szégyellje magát!

Vágott a szava, mint a kés. Bárcsak az én eszem is így vágott volna!

26.

Kétségkívül kitűnően megrendezett horrorfilm jellege volt az egésznek. Egy barlang szája, ahova még elér a lapátnyi hold ezüstös fénye, egy áldozókéssel szíven szúrt hulla és öt csodálkozó, rikító narancssárga anorákot viselő, egyelőre még élő csodabogár, akik mindenféle kegyeletnek fittyet hányva, harsány vitába kezdenek a halott felett.

Mindenki összevissza beszélt, a fejem pedig lassan, de biztosan kezdett megfájdulni. Felemeltem a kezem, mire mindannyian elcsendesedtek.

- Eve kisasszony... Azt mondta az imént, hogy amikor felfelé igyekezett a fenyőfák között, narancssárga anorákot látott megvillanni. Igaz?

Miss Pickford szótlanul bólintott.

- Mintha azt is mondta volna vagy sejteni engedte, hogy esetleg nem is csak egyvalaki előzte meg magát, hanem akár ketten.

A lány bizonytalanul bólintott.

- Hát, nem is tudom. Volt egy olyan érzésem, hogy ketten is vannak előttem...

- Miből gondolta?

- Hát, először... valami zajt hallottam balról. Odanéztem, és... igen, most is magam előtt látom a hajladozó fenyőfákat, amint ágaikról hópamacsok hullanak lefelé. Igen. Valami megvillan az ágak között. Egy narancssárga anorák. Ugyanolyan, mint az enyém vagy akárkié. Megvillan a fák között. És mire jobban odanézek, már nincs is ott semmi.

Mindezt úgy mondta, hogy csukva volt a szeme.

- Mondja tovább! - türelmetlenkedtem.

- Aztán teszek még pár lépést. És újra zajt hallok. Szinte ugyanonnan, ahonnan az előbb. És újra látom, hogy megvillan egy narancssárga folt. Ugyanott, ahol korábban... Ez minden.

Ezzel kinyitotta a szemét.

Sera kapitány dühösen felhorkant:

- Ez minden? Hát nyavalya ez, nem bizonyíték! Amit maga elmondott, szép hölgyem, esetleg csak arra lehet bizonyíték, hogy egyvalaki volt a fák között... A szerencsétlen Cohen.

Közbevágtam:

- Tehát azt mondja, Eve, hogy kétszer látta az anorákot ugyanott felvillanni?

- Csaknem ugyanott.

- És ön szerint, kapitány, ez azt bizonyítaná, hogy egyvalaki volt csak Eve Pickford kisasszony előtt a fenyvesben?

- Naná! Mi mást?

- Én szerintem épp az ellenkezőjét.

- Hogyhogy?

- Figyeljenek csak ide. Miss Pickford megy a fenyvesben, és tapossa a havat. Meglehetősen nehéz a felfelé haladás, amint azt önök is tudják. Alaposan neki kell feküdnie az emelkedőnek, ha valaki fel akar érni.

- Hát persze - mondta Sera.

- Az erdőben még nehezebb a helyzet. A fákat is kerülgetni kell és széthajtogatni az ágakat. Közben vigyázni, hogy a hópamacsok ne hulljanak az ember nyakába. Így van?

- Így, de az ördögbe is, mire akar ezzel kilyukadni?

- Várjon csak egy pillanatig, kapitány! Szóval Miss Pickford megy felfelé a térdig érő hóban, kerülgeti a fatörzseket, és félrehajlítgatja az ágakat. Így volt?

- Pontosan így - mondta a lány.

- Egyszerre csak zajt hall. Balra fordítja a fejét, és mit lát? Egy narancssárga anorák villan fel előtte, majd eltűnik... Igaz?

- Lehetséges - morogta Sera.

- Miss Pickford megtorpan egy pillanatra, majd tovább akar menni.

- Tovább is léptem.

- Mennyit?

- Nem tudom... De sokat biztosan nem. Talán csak két lépést.

- Azután mit csinált?

- Hát nem is tudom... Ja, igen. Megálltam, és arrafelé figyeltem, ahol az anorákot láttam felvillanni.

- Miért?

- Hogyhogy miért? Azt hittem, hogy maguk közül valaki. Még kiáltottam is az ön nevét, Mr. Lawrence.

- Miért éppen az enyémet?

- Hát... erre igazán nem tudok válaszolni.

- Oké. Menjünk tovább. Mit gondol, miért pillantotta meg Miss Pickford az első anorákot?

- Mi ez a hülyeség? - kezdett gyanakodni Baxter is. - Természetesen azért, mert odanézett!

Megráztam a fejem.

- Nem úgy értettem. De segítek. Azért, mert aki ott volt, nem messzire tőle, a mi titokzatos anorákunkban, úgyszintén egyenesen haladt felfelé. Eközben pedig ugyanúgy félrehajtogatta az ágakat, mint Miss Pickford. S azért tudta Pickford kisasszony csak egy pillanatra megpillantani, mert az ágak visszacsapódtak, és elrejtették emberünket a szeme elől. Így van?

Pickford újra behunyta a szemét.

- Ha jól emlékszem, valami kis tisztáson állhattam.

- Nagyszerű. Az illető tehát egy pillanatra felbukkant Pickford kisasszony előtt, aztán már ment is tovább.

- De miért nem állt meg, az isten szerelmére, ha Eve odakiáltott neki? - kérdezte rosszkedvűen Baxter.

- Mert Pickford kisasszony nem neki kiáltott, hanem annak, aki utána jött.

- Már megint ez a titokzatos másik! - jajdult fel Sera.

- Gondolkodjék csak, kapitány. Pickford kisasszony zajt hallott, lépett kettőt, majd újra zajt hallott, ugyanonnan. Odafordult a reccsenések felé, s mit látott ismét? Újra csak egy anorákot látott felvillanni!

Sera megfogta a fejét, és kétségbeesetten nézett rám.

- Mr. Lawrence, kezdek beleszédülni az ön anorákjaiba.

- Csak még néhány másodpercig tartson ki, kapitány! Tehát újra felvillant az anorák. Ez pedig annyit jelent, hogy valaki követte az első anorákos nyomát, aki a felvillanáskor félrehajtott egy faágat. És mivel ugyanazt a faágat a másodiknak is félre kellett hajtania, ha nem akart nekimenni a hópamacsokkal teli ágnak, Miss Pickford őt is megpillantotta. Aztán az ág visszacsapódott, és nem látott többé semmit.

Mindannyian elhallgattak, és gondolataikba merültek.

- Logikus, amit mond - morogta McCormack. - Ez tehát azt jelentené, hogy valaki - valószínűleg szegény Cohen - elindult felfelé, és egy másik valaki néhány lépés távolságból követte...

- Úgy van.

- Amikor Pickford kisasszony kiért a fák közül, már csak egy csapást látott maga előtt, amely a barlanghoz vezetett. Az elöl haladó tehát feljött ide, a másik pedig az ő csapásán haladva követte.

- Pontosan.

- Akkor ez az egész valóban világosnak tűnik - mondta a skót.

- Hohó! - kiáltott közbe Sera. - Nekem egyáltalán nem olyan világos. Rendben van, elfogadom, hogy mindketten feljöttek ide. És aztán?

- Aztán? - folytattam. - Míg Cohen gyanútlanul gyönyörködött a természetben vagy akármiben, emberünk odalopódzott, vagy egyszerűen csak odalépett hozzá - hiszen ne feledjük, a szerencsétlen Cohennek fogalma sem lehetett arról, hogy a gyilkos áll előtte -, és beleszúrta a purbut a szívébe.

- Brrr! - rázkódott össze Eve Pickford.

- Ekkor azonban meghallotta a közeledő Pickford kisasszony lépteit. Megragadta a holttestet, és beráncigálta a hasadékba. Aztán lesben állt, és várta, hogy mi történik...

- Jézusmária! - sápadt el Eve, és önkéntelenül is a nyakához kapott.

- Miss Pickford életét talán az mentette meg, hogy nem óhajtott bemenni a hasadékba. Mert ha bemegy, és megpillantja a gyilkost, az kétségkívül végzett volna vele.

- Dio! - fohászkodott az olasz. - Micsoda egy szörnyeteg!

- Eve azonban szerencsére nem ment be, hanem csak kívül nézelődött. A gyilkos azonban így is kényelmetlenül érezte magát.

- Ugyan miért? - kérdezte Baxter.

- Mert benn ücsörgött a hullával a hasadékban. Amikor felfelé jött a domboldalban Cohen nyomán, észrevehette, hogy többen is elindultak errefelé. Sera kapitány, Rollo professzor és én, McCormack, Baxter kisasszony... és talán mások is, akik közben visszafordultak. Nos,

joggal tételezhette fel, hogy néhányan feljönnek ide, és esetleg benéznek a hasadékba is. Ezt pedig mindenképpen meg kellett akadályoznia.

- Úristen! - suttogta Eve, és egyre sápadtabb lett.

- Két lehetőség állt előtte. Vagy megöli Eve Pickfordot is, vagy megrémíti, és amíg a lány menekül, lesz ideje neki is eltűnni az erdőben... Valamilyen oknál fogva, hála istennek, ezt az utóbbi megoldást választotta.

- Megkönyörült volna Miss Pickfordon? - csóválta a fejét Sera.

Láttam, hogy Eve-nek ismét rázkódni kezd a válla, és joggal számíthattam arra, hogy hamarosan újra sírásban tör ki. Hogy megelőzzem, gyorsan befejeztem következtetéseimet:

- Nem tudom. Gyilkosunk nem az a fajta, aki bárkin is megkönyörül. De talán sokkal inkább arra volt szüksége, hogy Eve pánikot keltsen... Talán hasznosabb a számára, ha Miss Pickford idegösszeomlást kap, mint ha meghal.

- Ez elég rejtélyesen hangzik - morogta McCormack.

- Elismerem - mondtam -, de hát semmi okosabb nem jut az eszembe. Csak megpróbálom beleképzelni magam a gyilkos helyébe.

- No és hogy érzi magát benne? - kérdezte Baxter kisasszony.

Elengedtem a fülem mellett a kötözködést.

- Persze az is elképzelhető - folytattam -, hogy arra számított, Eve Pickford kiáltozása elvonja a figyelmet a barlangról, s ez végül be is következett.

Egy darabig hallgattunk még, és mindannyian ugyanarra gondoltunk. Végül is Sera volt az, aki kimondta a kérdést:

- És... ha minden úgy történt, ahogy ön feltételezi Mr. Lawrence, akkor ön szerint hol van most a gyilkos?

- A gyilkos? - kérdeztem szándékosan lassan. - A gyilkos? Minden kétséget kizáróan itt van közöttünk...

27.

Dermedt csend ülte meg a barlang száját, végül ismét a kapitány szólalt meg.

- Ostobaság! - káromkodott Sera. - Honnan tudja ilyen pontosan? Akkor már azt is mondja meg, hogy kicsoda... Esküszöm, bilincsbe verve viszem Katmanduba!

Baxter szánakozva pillantott a kábítószer-rendőrre.

- Van egyáltalán bilincse, Sera?

Sera kapitány vérben úszó szemekkel nézett Baxterre.

- Ezt csak jelképesen értettem, tudja azt maga jól. Nagyon is jól.

- Mit akar ezzel mondani, Sera?

Úgy tűnt, hogy a feszültség elviselhetetlenné vált. Elhatároztam, hogy kissé engedek a nadrágszíjon. - Amit elmondtam, végeredményben csak feltételezés... - szólaltam meg.

Rollo professzor kihasználta az alkalmat, és azonnal mellém állt.

- Persze hogy az. Ez csak feltételezés. Hiszen elképzelhető, hogy a gyilkos már odalenn van a táborban.

- Lehetetlen - mondta Eve Pickford. - Akkor látnunk kellett volna. A fenyőfák és a tábor között félmérföldnyi üres terület van. Azon pedig nem ment át senki...

- Talán elrejtőzött valahol. Talán a fák között. Aztán most, hogy leszállt az est, visszaosont a táborba.

Elhallgattunk, pedig tudtuk, hogy arra, amit Rollo mond, minimális az esély. A vakító sárga anorák gazdáját innen fentről is fel kellett volna fedeznünk a ritkás fenyőfák között. Sőt még úgy is, ha leveti. Talán csak akkor kerülhette volna el a figyelmünket, ha beássa magát a hóba.

Engem azonban ekkor már valami más foglalkoztatott. Ott volt a zsebemben Eve Pickford pisztolya. S vele kapcsolatban nagyon is szerettem volna tisztába jönni néhány apróságggal. Például azzal, hogy miért rejtegette magánál a gazdája?

28.

Még mindig a barlang előtt álltunk, és szemünk sarkából gyanakodva méregettük egymást. Vajon ki lehet közülünk az, aki hidegvérrel sorra elteszi láb alól az ártatlan tudósokat? És egyáltalán... Valóban olyan ártatlanok?

Mivel egyikünk sem mozdult, elérkezettnek láttam az időt, hogy tisztázzam a dolgot Eve Pickford fegyverével kapcsolatban. Előhúztam hát a zsebemből, és a lány felé tartottam.

- Miss Pickford...

A pisztoly után nyúlt, de elhúztam előle.

- Bocsásson meg, de előbb kérdezni szeretnék valamit.

A lány arca kipirult, és furcsa módon megkeményedett.

- Milyen jogon? - kérdezte metsző éllel, és már nyoma sem volt a hangjában kétségbeesésnek vagy tanácstalanságnak. Ha most látom először, el nem hiszem semmi pénzért, hogy sírni is tud.

Előbb kicsit bambán nézhettem a metamorfózisát, de aztán összeszedtem magam.

- Nem szívesen hivatkozom jogokra, de kenyéradónk, Mr. Thompson utasítása szerint vészhelyzetben én képviselem a hatalmat. Három hulla pedig már vészhelyzetként is felfogható, nemdebár?

Haragosan felrántotta a vállát.

- Mr. Thompson? Mondja, maga még hisz ebben a fantomban?

Válaszolni akartam, de Sera kapitány megelőzött:

- Teljesen mindegy, hogy ki az a Mr. Thompson. Az is mindegy, hogy létezik-e vagy sem. Mi azonban igenis létezünk, és létezik a gyilkos is. Vészhelyzet tehát van. És mi mindannyian megbízunk Mr. Lawrence-ben. Vagy tévednék?

A többiek nem szóltak semmit, csak a hóra bámultak. Még Baxter is hallgatott.

Eve Pickford körülnézett, és amikor meggyőződött róla, hogy senkitől sem várhat segítséget, durcásan megadta magát.

- Miattam... Kérdezzen, amit akar!

Újra feléje nyújtottam a pisztolyt.

- Pickford kisasszony... Ez a magáé?

Rám nézett és bólintott.

- Úgy tűnik, hogy az enyém.

- Emlékszik, hogy odafenn, a hágón megkérdeztem, kinek van fegyvere? Miután rám lőttek. Miért nem vallotta be, hogy magának van? Félt talán?

- Hogy miért nem vallottam be? Nagyjából két oka is van. Soroljam őket?

- Ha lenne szíves.

- Numero egy. Nem szívesen árultam volna el senkinek, hogy van fegyverem. Főleg miután rálőttek magára. Hadd higgye csak a gyilkos, hogy védtelen vagyok. Logikus, nem?

Kétségkívül az volt. Persze némi kis hézaggal. Nem is tudtam megállni, hogy fel ne hívjam rá a figyelmét.

- Gondolja, hogy idefenn a barlangnál is segített volna a fegyvere?

Válaszra sem méltatta a kérdésemet, hanem felemelte a mutatóujját.

- Numero kettő. Arra gondoltam, nem kötöm a maga orrára sem, hogy van-e pisztolyom vagy nincs. Miért adjam ki magam Mr. Lawrence-nek?

- Erre az előbb már válaszoltam.

- Na igen - mondta. - Csakhogy mi van akkor, ha történetesen ön a gyilkos?

- Nézze - mondtam higgadtan -, a lenti gyilkosságokat még csak a nyakamba varrhatja, azaz megpróbálhatja, de az ittenire nincs sok esélye...

- Miért ne lenne?

- Ugyanis megfeledkezik arról, hogy együtt másztam fel a barlangig Rollo professzorral. Egy percig sem tágítottunk egymás mellől. Remélem, Rollo professzor igazolja az állításomat.

- Ó, hogyne... Persze - mondta gyorsan az olasz.

Eve Pickford elmosolyodott.

- Csakhogy ez nekem nem elég. Szeretném a jelenlevőket figyelmeztetni valamire... Amikor O'Hara professzort meggyilkolták, Baxter kisasszonynak támadt egy ragyogó ötlete. Ugyanis Mr. Lawrence-t gyanúsította a gyilkossággal.

- Kétségtelenül ragyogó ötlet - mondtam.

- Nono! - emelte fel az ujját Baxter. - Azért az nem volt konkrét gyanúsítás. Én csak a lehetőségét tételeztem fel, illetőleg igyekeztem bebizonyítani, hogy még Mr. Lawrence alibije sem megdönthetetlen.

- Így akartam én is mondani - bólintott Pickford. - Egyszóval Baxter kisasszony arra építette feltételezését, hogy Mr. Lawrence alibijén is jókora lyuk tátong. Miután megölte O'Harát, átadta néhai O'Hara professzort a cinkostársának, aki halálordítást produkált, de csak akkor, amikor Mr. Lawrence már köztünk volt.

- Elég... ostoba feltételezés - morogta Sera kapitány.

- Miért lenne ostoba? - vágott vissza Pickford. - Hiszen most is hasonló a helyzet. Senkinek nincs alibije, csak Mr. Lawrence-nek. Nem csodálatos véletlen?

Pietro Rollo csak most értette meg, hogy mire megy ki a játék. Eltátotta a száját, és rémülten dadogta:

- Dio! Csak nem tételezik fel, hogy én és Mr. Lawrence cinkosságra léptünk?

Eve Pickford csípőre tette a kezét.

- Miért ne tételeznénk fel? Csak azért, mert Mr. Lawrence a senki által soha nem látott Fantomas, Mr. Thompson megbízottja? Legalábbis veszély esetén? Ki hallotta, hogy akárki is megbízta önt, Mr. Lawrence? Van tanúja?

- Stewart - mondtam.

- Bah! És Stewart mivel tudja ezt igazolni? Hátha Stewart is hazudik? Mi van akkor?

Ekkor Baxter kisasszony erélyesen megrázta a fejét, és megfogta Eve karját.

- Lehet, hogy igaza van, Eve. A felesleges gyanúsítgatásokkal azonban nem sokra megyünk. Csak a gyilkosnak vagy gyilkosoknak segítünk vele. Ha kitör az anarchia, egymást esszük meg, mint a kannibálok.

McCormack is buzgón bólingatni kezdett.

- Szerintem fogadjuk el Mr. Lawrence-t Thompson megbízottjának. Jobbat úgysem tehetünk.

Eve Pickford váratlanul gyorsan beadta a derekát.

- Rendben van. Én csak az aggályaimat soroltam fel. De van még egy okom, talán a numero három, ami miatt nem adtam oda önnek a pisztolyomat, Mr. Lawrence.

- Éspedig?

- Lehet, hogy nem hiszi, de családi ereklye. Apámé volt a világháborúban...

Szomorú volt a hangja de valahogy nem tudott meghatni vele.

McCormack azonban felemelte a fejét, mint a katonaló, ha trombitaszót hall.

- Családi ereklye?

- Igen, az. Bármennyire hihetetlenül hangzik is.

- Félreértett - mentegetődzött McCormack. - Elhiszem, csak... miként jutott önhöz, Miss Pickford?

A lány lehorgasztotta a fejét, kicsit hallgatott, majd tétovázva megszólalt:

- Bár nem tartozik ide... abszolúte magánügy... de... szóval megölték az apámat, és én örököltem a pisztolyát.

Véletlenül éppen Sera kapitányra néztem, amikor Eve Pickford kimondta az utolsó mondatot. A kábítószer-rendőr orrcimpája rángatózni kezdett, mint a nyomozó kutyáé, amely szimatot kapott.

- Egyre érdekesebb a dolog - morogta. - Szóval az ön apját megölték?

Eve szótlanul bólintott.

Ebben a pillanatban mintha halvány gyertyafény gyulladt volna az agyam valamelyik távoli szögletében. És alighanem az én orrcimpáim is mocorogni kezdtek, mint Seráé.

- Hogy hívták az apját, Miss Pickford? Csak nem?...

- Nem tudom, kire gondol - mondta a lány gőgösen. - Az én apám John Pickford tengernagy volt.

- Picky! - tört ki McCormackból.

Sera eltátotta a száját.

- Ismerte?

Láttam, McCormack megbánta, hogy elárulta magát, ezért aztán óvakodtam kérdésekkel zaklatni.

McCormack meg egyenesen visszavonult.

- Ühüm - morogta -, még a háborúban... De csak felületes ismeretség volt.

Serát azonban nem lehetett megtéveszteni.

- Hé! Álljunk csak meg! Mintha azt mondta volna, Pickford kisasszony, hogy megölték az apját. Jól hallottam?

Eve Pickford kicsit elsápadt, de igyekezett közömbösnek látszani.

- Igen. Az apámat megölték...

- A háborúban?

- Nem. A háború után. Londonban.

- Kicsoda?

- Nem tudom. Senki sem tudja. Valószínűleg rablógyilkosság volt. A rendőrség nem jutott a tettesek nyomára. De azt hiszem, ez nem is fontos. Az ügyet lezárták. Csak azért említettem, hogy megmagyarázzam ragaszkodásomat apám pisztolyához. És azt hiszem, ez minden, amit mondani tudok!

Sera azonban még most sem hagyta magát.

- Hohó! Azért nem ilyen egyszerű a dolog. Hátha az apja megölése és ezek között a gyilkosságok között mégiscsak van valami összefüggés.

- Ugyan mi lenne? - támadt rá éles hangon McCormack. - Hiszen nem Miss Pickfordot ölték meg, hanem másokat. Olyanokat, akik még csak nem is ismerték John Pickfordot. Vagy tévednék?

- Nem téved - mondta határozottan Eve. - Honnan ismerték volna?

Sera még morgott magában valamit, aztán feladta a küzdelmet. Úgy tűnt, hogy McCormack érve megnyugtatta.

Megpróbáltam összefoglalni a dolgokat:

- Mindenesetre nagy hiba volt, Miss Pickford, hogy nem mutatta meg akkor a fegyverét. Ugyanis hiányzik az a revolver, amelyből a hágón rám lőttek. Joggal tételezheti fel akárki, hogy az ön pisztolya volt az.

Eve elsápadt.

- Kikérem magamnak a gyanúsítgatást, Mr. Lawrence! Még Katmanduban megnéztem a pisztolyomat. És meg is töltöttem. Ellenőrizheti, ha akarja.

- Ezt is teszem - mondtam nyugodtan -, csak előbb tisztázni szeretnék valamit. Sera kapitány?

- Tessék? - kapta fel a fejét a kábítószer-rendőr, aki még mindig elgondolkodva szemlélte Eve Pickford arcát.

- Hány lövést hallott ön, mielőtt megrohamoztuk volna ezt az átkozott barlangot?

- Arra kíváncsi, hogy hányszor lőtt Miss Pickford?

- Arra.

A kapitány megvakarta az orrát.

- Kétszer.

- Én is úgy hallottam. Akkor tehát nem marad más hátra, mint hogy megnézzük Miss Pickford pisztolyát - ezzel kivettem a tárat a fegyverből, és szép sorjában a tenyerembe toltam belőle a töltényeket.

Valamennyien a kihulló sárgaréz hüvelyeket figyeltük, és mindegyikünk ajka mozgott, ahogy számoltuk őket.

Amikor befejeztem, felemelkedtem, és várakozva néztem Miss Pickfordra.

Eve arca még sápadtabb lett, mint volt, és szinte sikoltva intett nemet.

- Nem! Ez lehetetlen! Valami történt, amit nem értek...

A tárból ugyanis éppen négy golyó hiányzott.

29.

- Nahát... - kerekedett nagyra Sera kapitány szeme. - Ehhez mit szól, kisasszony?

Eve Pickford Baxter karjába kapaszkodott, és képtelen volt levenni a szemét a töltényekről.

Néhány másodpercnyi csend követte Sera szavait. Igazán kíváncsi lettem volna, hogy kinek mi motoszkál a fejében. Baxter kisasszony azonban nem hagyott időt a töprengésre.

- Ismét bedobott valamit a piszkos kis trükkjei közül? - fordult felém, és dühösen lángolt az arca. - Halálra akarja rémiszteni ezt a szegény gyereket?

A „szegény gyerek" erre menetrendszerűen szipogni kezdett, amit lassan már kezdtem megszokni. Engem viszont elöntött a jogosnak érzett felháborodás.

- Micsoda piszkos kis... izé... trükkről beszél? - hápogtam. - Csak nem képzeli?

Uralkodói mozdulattal intett le.

- Csak ne mentegetőzzék! Átlátok magán, Leslie L. Lawrence!

Pontosan úgy mondta, hangsúlyozott ünnepélyességgel, mintha egy harmadrangú pinceszínház színpadán álltunk volna.

- Hé! Álljon csak meg! - kurjantotta Sera, és megvakarta a fejét. - Micsoda trükkökről beszél maga? Szerintem Miss Pickfordnak lenne inkább szüksége mentegetőzésre, nem pedig Mr. Lawrence-nek. Vagy talán tévedek?

- Vagy talán téved - hagyta rá Baxter. - Ön is megette Lawrence trükkjét?

- Mi a fenét ettem meg?

- Na, figyeljenek csak ide mindannyian! Hogy Miss Pickford miért tagadta le a fegyverét, annak megvannak az okai. Éppen az előbb hallottuk. Azt hiszem, elfogadható okok. Főleg, ha mindenki tudta, hogy Mr. Lawrence-nél is van fegyver.

Nagyot nyeltem, de nem szóltam közbe.

- Namármost. Pickford kisasszony idegességében és a kiállt izgalom hatására két alkalommal is rálőtt arra az alakra, akit támadójának hitt. Mi van ebben csodálnivaló?

Senki nem merte megzavarni az előadását.

- Továbbá. Közvetlenül azután, hogy Miss Pickford elsütötte a fegyverét, az Mr. Lawrencehez került. S ott is volt egészen mostanáig. Mr. Lawrence-nek igazán lehetett elég ideje rá, hogy eltüntessen a tárból két golyót. Most pedig mi sem könnyebb, mint erre a szegény lányra fogni azt a lövöldözést is, a Salu-hágón...

Be kell vallanom, egészen ügyesen vágta ki Miss Pickfordot a gyanú hálójából. És valóban rájött a trükkömre.

Sera gyanakodva nézegetett felém.

- Mit szól mindehhez, Mr. Lawrence?

- Természetesen egy szó sem igaz az egészből.

Baxter ekkor visszavonulót fújt.

- Ezt mindenki mondhatja. Különben eszem ágában sincs, hogy Mr. Lawrence-t gyanúsítsam akármivel is. Csak az igazság kedvéért kénytelen voltam megcáfolni támadhatatlannak hitt feltételezését. Véleményem szerint Mr. Lawrence legalább annyira gyanús, mint Miss Pickford. Vagy akár mi, valamennyien...

- De mégiscsak Miss Pickford revolveréből repült ki a golyó a Salu-hágón! - csökönyösködött Sera.

- Miért olyan biztos ebben, kapitány?

Sera kinyitotta a száját, majd újra becsukta.

Amit állított, arra ugyanis az égvilágon semmiféle bizonyítéka nem volt.

30.

Még mindig a barlang előtt toporogtunk, és sem benézni, sem pedig lemenni nem volt erőnk. A tehetetlenség valósággal odaszegezett bennünket a hasadék bejáratához.

- Legalább arról kellene valahogy meggyőződnünk, hogy nem közülünk követte-e el mégis valaki - mondta Sera, és tanácstalanul pillantott ránk. - Én ugyanis nem akarom elhinni... Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy bármelyikünk is...

- Tulajdonképpen senkinek sincs tisztességes alibije - mondta Baxter.

Elhatároztam, hogy ellentmondok neki.

- Kivéve nekem és Rollo professzornak.

Nem vette a lapot, hanem csak unottan legyintett.

- A maguk alibije! Olyan megbízható, mint a deszkavécé hurrikán idején.

- Dio! - mondta őszinte elismeréssel az olasz. - Micsoda stílus!

- Rendben van - mondtam. - Fogadjuk el, hogy Rollo professzor és az én alibim nem támadhatatlan. De mit szóljak akkor az önökéhez?

- Van annyira rozsdamentes, mint a magáé!

- Mindjárt kiderül... Miss Pickford már elmondta, hogy valami megmagyarázhatatlan eufóriás hangulat kerítette a hatalmába. Ön is ezt érezte, Miss Baxter?

Vitapartnerem elfintorította az orrát.

- Csak amikor magát megláttam. Hát nem vette még észre?

Nem válaszoltam, csak néztem rá komolyan. S mivel a többiek is komolyak maradtak, Baxter is felhagyott az ugratással.

- Meséljem el, hogy mit csináltam felfelé jövet?

Újra csak hallgatott mindenki.

- Nos, jó - mondta. - Elindultam lentről, mert elegem lett az egészből. Magukból és mindenkiből. Jöttem felfelé a fenyőfák között, és - bármennyire furcsának tűnhet is az önök számára - gondolkodtam. S ha kíváncsiak, azt is megmondhatom, hogy miről. Erről a nyavalyás expedícióról, bizony! Hogy miért van szükség rá, és a többi és a többi. Fogtam egy letört fenyőágat, és csak jöttem felfelé...

- Nem látott nyomokat maga előtt?

Megtorpant és elgondolkodott. Majd határozottan megrázta a fejét.

- Nem. Amerre én jöttem, érintetlen volt a hó.

- Azután?

- Hát nem mondhatnám, hogy én is eufóriába estem, mint Miss Pickford, mindenesetre jobban örültem a friss hó és a fenyők társaságának, mint a magukénak. Remélem, megbocsátanak érte.

- Hol volt, amikor meghallotta Miss Pickford segélykiáltását?

- Úgy nagyjából már az erdőcske vége felé jártam. Talán ha néhány fa állt csak előttem. Olyan tisztán hallottam a kiáltásokat, mintha ott történt volna minden karnyújtásnyi távolságra tőlem... Ezután elhagytam az erdőt, és futásnak eredtem a hegycsúcs felé. Már amennyire futni lehet hegynek felfelé, térdig érő hóban, háromezer méter magasságban.

- Igen...

- Egyszerre csak belebotlottam Eve-be. Ott feküdt a havon. Látszott, hogy valahonnan fentről gurult odáig. Letérdeltem mellé, és megpróbáltam életre kelteni. Azonnal láttam, hogy szerencsére nem történt komolyabb baja... Hát, nagyjából így történt. Remélem, Mr. Lawrence, kielégítettem kényes ízlését.

Elmosolyodtam.

- Tehát beismeri, hogy a tények alapján maga is lehetett a támadó?

Visszamosolygott, és széttárta a karját.

- Készséggel.

A skóthoz fordultam.

- És ön, Mr. McCormack?

- Nagyjából ugyanazt tudnám elmondani, amit Miss Baxter. Jöttem felfelé, amikor kiáltásokat hallottam. Kiugrottam a fák közül, és Miss Baxtert pillantottam meg, amint Eve Pickford mellett térdelt a hóban. Aztán jöttek maguk.

- Látta magát valaki addig, amíg oda nem futott Miss Baxterhez?

Megrázta a fejét.

- Tudtommal senki.

Sóhajtva fordultam Sera felé.

- Most már csak ön van hátra, kapitány. Mit gondol, látta valaki, amikor felfelé igyekezett a fák között?

Sera lassan megingatta a fejét.

- Aligha. Egyébként én voltam az első.

- Az első?

- Igen. Én voltam a legeslegelső, aki felmászott a hegyoldalon. Legalábbis úgy hiszem.

- Maga fenn volt a barlangnál, mielőtt...?

Sera bólintott.

- Már lentről felfedeztem a hasadék bejáratát.

- Felfedezte?

Gyanakodva néztem rá, de gyorsan lehűtötte a gyanakvásomat.

- Nézze, Mr. Lawrence, én nepáli vagyok. Tudom, hogy minden hágó után kell lennie valahol egy kegyhelynek, ahol az utas megköszönheti az isteneknek, hogy baj nélkül átsegítették a hágón. Maguk nem látták a kőrakást?

- Semmit sem láttam.

A többiek is szótlanul rázták a fejüket.

- Nem baj - mondta Sera. - Nem is fontos. Mindenesetre sejtettem, hogy lennie kell a domboldalban egy barlangnak. Alaposan végigvizsgáltam távcsővel még odalentről. Végül is megtaláltam a bejáratát.

- Ezért igyekezett hát ide!

- Úgy van. Fel akartam érni, mielőtt még a többiek felérnének.

- S ugyan mire volt jó ez a nagy sietség, kapitány?

Sera lehajtotta a fejét.

- Imádkozni akartam - mondta egyszerűen.

Rövid ideig hallgattam, hiszen teljes mértékben hihető volt, amit mondott. Mint hívő buddhistának szüksége lehetett egy kis elmélyülésre, amire aligha volt módja az elmúlt idők viharos eseményei közepette.

- Odalentről még a feliratot is sikerült elolvasnom - folytatta nyugodtan. - Valaha szerzetesek jártak ide, és Maitréjának, az Eljövendő Buddhának a tiszteletére végeztek szertartásokat. Manapság azonban már aligha járnak errefelé lámák.

- Miből gondolja?

- A barlang tele van szeméttel... Szeméttel és piszokkal. Talán rablók vagy hitetlenek tanyázhattak benne. Kitisztítás és újbóli beszentelés nélkül nem szabad benne imádkozni. Az ilyen ima csak bajt hozhat, nem szerencsét!

Kezdtem érteni a kapitányt.

- Tehát ön feljött ide, és amikor meglátta, hogy milyen állapotban van a barlang, visszafordult?

Sera bólintott.

- Úgy van. Lementem a fenyőfák közé, leterítettem az anorákomat, és meditálni kezdtem.

- Meddig?

A kapitány titokzatosan mosolyogva megrázta a fejét.

- Nem tudom. Meditáció közben gyorsan múlik az idő. A külvilág pedig egyszerűen megszűnik létezni.

- Nem is hallotta Miss Pickford kiáltásait?

- Nem. Arra ocsúdtam fel, amikor valaki, talán éppen Mr. McCormack, majdhogynem rám lépett. Ezzel aztán vége is volt a meditációmnak...

Akárcsak az én kérdezősködésemnek.

31.

Még mindig ott toporogtunk a barlang bejárata előtt, és semmivel, de a világon semmivel nem lettünk okosabbak. A gyilkosságot mindannyian elkövethettük - a többiek legalábbis így látták. Sera kapitány szedte össze magát a leghamarabb. Megfordult, és a barlang bejárata előtt ülő Cohenre mutatott.

- Alighanem nekünk kell majd levinnünk. Nem hiszem, hogy a serpák hajlandók lennének rá.

Eve Pickford rémülten hátrahúzódott, és láttam, hogy a kis olasz sem cipelné szívesen a hullát. Én is el tudtam volna képzelni kellemesebb elfoglaltságot, de azt is tudtam, hogy a megboldogult Cohen magától ugyan le nem mászik a sátrakhoz. Bárcsak fel se mászott volna idáig! Már-már odaléptem hozzá, amikor Sera megfogta a kezem.

- És a purbu?

A tibeti áldozókés ott csillogott Cohen mellében, közvetlenül a jéggé fagyott vérpatak fölött.

Csüggedten a kés felé intettem.

- Az öné, kapitány.

Legnagyobb meglepetésemre azonban Sera nemet intett.

- Tegye csak el, Mr. Lawrence. Meg vagyok győződve róla, hogy rolang lakik benne. Akkor pedig teljesen mindegy, hogy melyikünknél van. Ha akarja, úgyis önállósítja magát.

- Rolang? Mintha már hallottam volna valaha ilyesmiről...

Sera arca nyugtalan mosolyra húzódott.

- Csak úgy kiszaladt a számon.

- Mégis... nem mondaná meg, hogy mi az?

A kapitány izgett-mozgott; háta mögé tette a kezét, majd újra összekulcsolta a mellén. Közben egy pillanatra sem vette le a szemét a megboldogultról.

- A rolang tulajdonképpen csak mese. A hegyi lakók azért hisznek benne...

Egyszerre csak világosság gyulladt a fejemben.

- Azt hiszem, Mandzsúriában hallottam róla.

- Meglehet - bólintott Sera. - Hiszen azt mondják, mindenütt a világon vannak rolangok. Csak persze nem így hívják őket. De valamennyiük közül a legveszélyesebbek azok, amelyek itt vannak a nepáli és a tibeti hegyek között!

A többiek csak néztek ránk, mintha moziban lettek volna.

Végül is Miss Baxter elégelte meg leghamarabb a dolgot, mert erélyes hangon félbeszakította beszélgetésünket:

- Hé! A világért se gondolják, hogy zavarni akarom magukat, de ha nem megyünk el innen, perceken belül jéggé fagyunk. Gyilkos és jövendő áldozatok egyaránt. Egyébként mi a fene az az értelmetlen hadova, amivel voltak szívesek éppen az imént felhagyni?

- A rolangról beszéltünk - mondta kelletlenül Sera.

- Az meg mi az ördög?

A kapitány nyelt egyet, és látszott rajta, hogy egyáltalán nincs ínyére a téma. Így aztán kénytelen voltam én válaszolni:

- Majdnem ördög, csakugyan... De azért mégsem ördög egészen.

- Köszönöm a kimerítő felvilágosítást. És ha nem ördög egészen, akkor micsoda?

- Hát... nagyjából kísértet.

- Kísértet?

- Ahogy mondja. Rolang tibetiül annyit tesz, mint elvarázsolt holttest. Olyan holttest vagy kísértet, amelyik repülni tud, láthatatlanná válik, ha akar, belebújik az élő emberbe, és megrontja.

Fürkészve nézett rám.

- Azt akarja nekem bemesélni, hogy maga hisz ezekben a badarságokban?

Igyekeztem könnyedén felvonni a vállam.

- Miért ne hinnék? Aki olyan sokáig élt Keleten, mint én, még különbeket is elhisz. Egyébként miért volna lehetetlen, hogy rolangok kóboroljanak a hegyek között? Ha a skóciai várkastélyoknak saját kísérteteik vannak? Vagy a szörny a Loch Ness-i tóban?

Baxter még egy rövidke pillanatig rajtam tartotta a szemét, aztán sóhajtva elfordult. Odalépett Cohenhez, és kirántotta melléből a tőrt. Aztán felém nyújtotta úgy, hogy a hegye pontosan a szívem felé irányult.

- Elveszi, vagy fél tőle, szépfiú? Mintha az előbb Sera kapitány azt mondta volna, hogy a maguk rolangjai élettelen tárgyakba is beköltözhetnek. Talán ebben a késben is lakozik egy?

Sera kapitánynak izzadságcseppek gördültek le a homlokáról, pedig amúgy inkább a fagyhalálra volt esélyünk.

- Miért ne? - mondtam. - Ha pedig rolang lakik benne, jó lesz vigyázni. Könnyen előfordulhat, hogy magától is beleszalad valakibe. Különben mi lenne, ha a föld felé fordítaná a hegyét?

Szó nélkül a zsebébe nyúlt szabad kezével, és újabb selyemkendőt húzott ki belőle. Ha jól számoltam, immár a harmadikat, amióta megkezdődtek a gyilkosságok. Igazán kíváncsi lettem volna, hány ilyen, nőiesnek egyáltalán nem mondható kendőt cipelt magával az Oxford Streetről a Himalája csúcsai közé.

Belecsavarta a purbut a kendőbe.

- Szóval? Mi legyen a késsel?

- Tartsa magánál - mondtam.

Sera kapitánynak ráncokba szaladt a homloka, de meg sem mukkant. Bizonyíték ide, bizonyíték oda, alighanem meg lehetett győződve arról, hogy valóban rolang költözött a késbe.

A csendesen és magába merülten álldogáló McCormackhoz fordultam.

- Segítene, John?

- Szívesen, Leslie...

Így kezdtük a keresztnevünkön szólítani egymást.

32.

McCormack megfogta Cohent egyik oldalon a hóna alatt, én a másikon, és húzni kezdtük a holttestet lefelé, a fenyőfák felé.

Elismerem, láttam már életemben kegyeletteljesebb hullaszállítást is, de végtére is nem válogathattunk a módszerekben.

A többiek hallgatólagos megegyezéssel előttünk csúszkáltak, bukdácsoltak a hóban, elsősorban Eve Pickford miatt. A lány szemmel láthatóan az idegösszeroppanás határán volt: meg akartuk kímélni attól, hogy a hulla nyomában kelljen lépkednie. Persze elismerem, az sem lehetett a legkellemesebb érzés, hogy ott szánkázott mögötte a néhai Cohen professzor.

- Tényleg... mi a fene az a rolang? - kérdezte McCormack, amikor már elértük a fenyőfák első sorát. Ahogy egyre beljebb haladtunk a fák közé, szemlátomást sötétebb lett, és a holdárnyékban kísértetiesnek és valószerűtlennek tűnt az egész éjszakai világ.

- A rolang? - kérdeztem vissza elgondolkozva, és egyszerre csak visszasurrantak emlékezetembe a mandzsúriai és a belső-mongóliai évek. A titokzatos expedíció és a havasi ember... Akkor hallottam talán először róla Gungától, a burjáttól...

Óvatosan kerülgettük a fatörzseket, hogy szerencsétlen Cohen bele ne akadjon valamelyikbe.

- Sokkal többet én sem tudok, mint amennyit Sera elmondott odafönn... A tibetiek, a serpák és a mongolok körében legendák éltek róla. Még alighanem abból az időből, amikor a buddhizmus nem hódította meg a Himalája világát. A rolang nyugtalan vagy inkább nyughatatlan holttest, aki megrontja az élőlényeket. Azt mesélik a burjátok, hogy fiatal lányokból lesznek a leggyakrabban rolangok. Ha valami műhibát követnek el temetésükkor.

- Műhibát?

- Például tűzszerszámot dobnak a holttest után a sírba. Szinte biztos, hogy rolang lesz az így eltemetett fiatal nőből.

- Érdekes... De miért árt aztán a többieknek?

- Hogy miért? Hát, mondjuk bosszúból. Alighanem a rolang élete sem fenékig tejföl. Ahelyett hogy békésen nyugodna a sírjában, és várná, míg lelke kiszabadul a testéből, hogy új alakban születhessék újjá, kénytelen a világban kóborolni és ártatlan utasokra, vándorokra vadászni.

- Roppant érdekes. És... meddig tart ez az állapot?

Megcsóváltam a fejem.

- Fogalmam sincs. Erre vonatkozóan nincs általánosan elfogadott hiedelem. Egyes vidékeken úgy vélik, talán örökké, máshol azt tartják, egészen addig, amíg a rolang maga is nem változtat valakit rolanggá... Alighanem ez az ára a szabadulásának.

Időközben a fenyőerdő legszélére érkeztünk. A többiek már a sima domboldalon haladtak lefelé, és valahonnan a tábor felől megkönnyebbült kiáltozást hozott felénk a szél.

- Csakhogy itt vannak! Én meg már azt hittem, hogy valami baj történt. Éppen arra gondoltam, hogy várok tíz-húsz percet, aztán elindulok maguk után. Mi az ördögöt csináltak eddig odafönn?

A hangban Stewart orgánumára ismertem.

Közvetlenül utána Baxter ingerült szava csattant:

- Nézzen feljebb, jóember! Csak csukja be a száját, nehogy a torkára fagyjon a szó!

A hegyi vezető szája, Baxter jóindulatú tanácsa ellenére, úgy tűnt, nyitva maradt, mert jó néhány másodpercbe telt, mire meg tudott szólalni.

- Te jóságos isten! - nyögte végre. - Mi történt már megint?

- Cohen professzort megölték - mondta kissé remegő hangon Sera.

- Ki... kicsoda? - rebegte a hegyi vezető.

- Aki a többit! - mondta szárazon Baxter, és megfogta Stewart karját.

- Ennek a szerencsétlen gyereknek ápolásra és nyugalomra van szüksége. Lenne szíves megmutatni, hogy melyik az ő sátra ebben a kuplerájban?

Stewart hápogott valamit, kikerekedett szemekkel bámult a hullára, aztán megfordult, és a sátrak felé indult Baxterrel és Eve Pickforddal a nyomában. McCormack és én még mindig Cohent fogtuk, mintha valami izomerősítő társasjátékot játszottunk volna vele.

33.

Amikor végre elhelyeztük Cohen holttestét a sátorlapba csomagolt másik két áldozat mellé, megkerestem a sátramat. McCormack és Sera ott kullogott mellettem, és szavak nélkül is megértettem, hogy egyiküknek sem akaródzik álomra hajtani a fejét. Átéreztem a helyzetüket, mert bár az elmúlt éjszaka nem aludtam, nekem sem hiányzott egy tibeti áldozókés a szívem alá, még akkor sem, ha a rolangokról különben megvolt a magam külön bejáratú véleménye.

Miután megmutatta Baxternek és Eve Pickfordnak a sátrát, Stewart utasította a serpákat, hogy főzzenek teát. A hegyi vezető és a teherhordók sátrai között ezen az éjszakán is tábortűz lobogott, és a serpák csöndesen tárgyalták az újabb eseményt. Számukra teljesen világos volt az ügy. Joggal hihették, hogy a megsértett Kancsendzönga istene, Purbu ritkít bennünket... És a halálesetek addig fognak folytatódni, amíg csak Khangpában ki nem engeszteljük az istent egy kiadós áldozattal.

Stewart begyújtotta az olajkályhát, és mi úgy kuporogtunk körülötte, mint éhes mezei egerek az eldobott üres sajtosdoboz körül. Fáradtak voltunk, kedvetlenek és idegesek, ugyanakkor nem jött álom a szemünkre.

Stewart kitöltötte a teát, és elgondolkozva bámultuk a gőzfelhőket eregető fületlen ivókupákat. A zöld tea harsány illata betöltötte a sátrat, és az első kortyok a nyelvünket is megoldották.

- Maguk... maguk valóban azt hiszik, hogy közülünk tette valaki? - kérdezte Sera. - Hogy ötünk között van a gyilkos?

Ekkor már kezdett kialakulni valamiféle terv a fejemben, ezért nemet intettem.

- Ahogy jobban utánagondolok, nem egészen biztos - mondtam. - Talán csak azért gyanúsítottuk egymást, mert... nos, mert valakit végül is gyanúsítanunk kellett...

- Gondolja? - emelte föl a fejét Stewart, és McCormack is értetlenül nézett rám.

Egyre inkább belelovaltam magam a gondolatba, hogy nem köztünk kell keresni a tettest.

- Gondolják csak végig a történteket - mondtam, és úgy tettem, mintha magam is erősen gondolkodnék. - Odafenn a hágókon bárki megölhetett bárkit. Sőt még azt is el tudom képzelni, hogy olyasvalaki követte el a gyilkosságot, aki nem tartozik az expedíciónkhoz. Talán itt lopakodik a környéken, és...

Stewart letette a csészéjét, és felállt.

- Bocsánat... nekem még utána kell néznem, hogy a serpákkal minden rendben van-e. Holnap ugyanis hajnalban indulunk, és... - Aztán be sem fejezve a mondatát, kiment a sátorból.

- Persze az is meglehet, hogy a serpák között rejtőzik valaki. Esetleg a teherhordók nem hajlandók elárulni valamilyen okból...

McCormack is felemelkedett, és a bejárat felé somfordált.

- Hát, akkor elteszem magam holnapra. Jó éjszakát!

Sera még egy darabig ott gubbasztott mellettem, és az olajkályha kiszűrődő fényébe bámult, mintha csak onnan akarta volna kiolvasni a gyilkos nevét. Amikor azonban folytatni akartam feltételezéseim kifejtését, fáradtan intett.

- Hagyja csak, Mr. Lawrence. Alighanem csak az istenek tudják, hogy ki a tettes... Azok pedig, ahogy ismerem őket, hallgatni fognak!

Amikor elment, hanyatt dőltem az ágyamon. Éppen csak be tudtam bújni a hálózsákba; úgy döntött le a fáradtság, hogy még az ajtót is elfelejtettem bebiztosítani.

Mindenesetre elalvás előtt megfogadtam magamban, hogy ha kell, akár az isteneket is beszédre bírom!

34.

Hajnalban indultunk tovább, és már meg sem lepődtem, amikor ismét felfelé kezdett vezetni az utunk. Éjszaka azonban csoda történt: a hófelhőket messzire sodorta a szél, és óriási, vörös napkorong emelkedett egyre magasabbra a kéklő hegyormok között. A hőmérő mínusz 25 Celsius-fokot mutatott; ember és jak szájából egyaránt dőlt a pára.

A tiszta, csodálatosan friss hegyi levegőben irdatlan távolságra el lehetett látni, és ahogy hátrafordultam, mint óriási kígyó kanyargott mögöttem a karaván. A méltóságteljesen bandukoló jakok, hátukon a vászonba burkolt csomagokkal, a régi idők nagy felfedezőit juttatták eszembe.

Csak ha azokra a jakokra tévedt a tekintetem, amelyeknek a hátán ponyvába csavarva ember formájú csomagok himbálództak, hervadt le a mosoly az arcomról.

A kék hegyek és a szíven szúrt áldozatok átkozottul nem illettek össze.

35.

Dél felé járhatott az idő, amikor egy emelkedő tetejére ért a kígyózó karaván eleje. A legelöl haladó serpák megállították jakjaikat, és mozdulatlanul néztek valahová előre, ahova én a magam helyéről még nem láthattam el. Megütöttem hát az állat nyakát, és előrekocogtam a többiek mellett a serpákhoz.

Stewart a teherhordók vezetőjével tárgyalt, és amikor melléjük értem, egy szó ütötte meg a fülemet:

- Khangpa!

Előrenéztem, és szinte karnyújtásnyi távolságra megpillantottam utunk célját, a sokáig elérhetetlennek hitt kolostort: zöld cseréptetőin csodálatos színekben tört meg a nap fénye. Az épület felett galambcsapatok röpködtek, és mint gyorsan mozgó bárányfelhők vándoroltak a pagodatornyok között.

Megállapítottam, hogy Khangpa tulajdonképpen nem is önálló kolostor, hanem valóságos kolostorváros. Mint a földidarazsak a fészkeiket, a szerzetesek és nepáli mesteremberek egy fákkal borított hegy oldalába vájták a várost, és az agyagfalakat a sziklák oldalába tapasztották. A falakon kívül jakok és szarvasmarhák legelésztek, és egy befagyott patak partjáról süvölvény legényke integetett felénk.

Az utolsó magaslaton álltunk, ahonnan már lefelé vezetett az út, hogy közvetlenül a kolostor előtt majd ismét felfelé emelkedjék. Lent a völgyben agyagból és kőből emelt házacskák hosszú sora húzódott a kolostor falain kívül. A házak között apró pontok mozogtak: Khangpa lakói.

Megkönnyebbülve szívtam be a levegőt, és szemem Baxter kisasszonyt kereste. Amikor találkozott a tekintetünk, halvány mosoly suhant végig az arcán, aztán félrefordította a fejét.

A hátul lovagló serpák előresiettek, leszálltak jakjaikról, és csatlakoztak az elővédhez. Aztán furcsa kört alkottak, és körülfogva vezetőjüket, halkan mormogni kezdtek. Valamelyikük anorákja alól ezüstösen csillogó imamalom került elő, melyet sorbaadtak, és mindenki megforgatta néhányszor. Monoton énekként hangzott a sok százszor eldarált *Om mani padme hum*.

Tíz-tizenöt percig tarthatott a csendes szertartás, amelyet a hideg ellenére sem akarózott megzavarni senkinek. Sera kapitány nyugodtan álldogált mellettem, de keskeny arcán nyoma sem látszott örömnek. Ellenkezőleg. Gondterhelten bámulta Khangpa kolostorát, és talán azon töprengett, hogy mi minden várhat egy egyszerű kábítószer-rendőrre a hívogató falak között.

Halk parancsszóra a serpák visszaszálltak állataikra, és most már semmi akadálya nem volt annak, hogy leereszkedjünk a kolostorhoz. Legalábbis azt hittem. Körülbelül félúton azonban újra megtorpant a menet. Közvetlenül az ösvény mellett fura építmény emelkedett. Látszólag hanyagul egymásra dobált kövek alkották az alapját, a tetejéből pedig hosszú pózna emelkedett a magasba. A póznára tűzve frissen vágott jakfej véres maradéka meredt kivájt szemüregekkel Khangpa kolostora felé.

Nem volt kimondottan szemet gyönyörködtető látvány.

A jakfej alatt rongyos zászlócskát lobogtatott a lágy szellő - ha ebben a hidegben egyáltalán lágy szellőről lehetett beszélni. Mindenesetre az elmúlt napok szűnni nem akaró hóviharai után szinte kellemesnek tűnt.

A serpák ismét leszálltak a jakjaikról, egymás után lehajoltak, és egy-egy követ kapartak ki a hó alól. Aztán lassú, kiszámított mozdulattal a rakásra hajították a köveiket.

Elgondolkozva néztem az ünnepélyes arcú teherhordókat, és azon elmélkedtem, hogy mi mindent áldozott már az emberiség képzelt isteneinek, csak hogy békét találjon magának ebben a siralomvölgyben. S ha arra gondoltam, hogy Latin-Amerika indiánjai egykor kivégzettek szívét ajánlották fel áldozatul, szüzeket taszítottak élve mélységes mély kutakba, mások meg isteneik tiszteletére fel is falták ellenfeleiket, a serpák szegényes áldozata ártalmatlan gyerekjátéknak tűnt.

Az imazászló maradéka fellobogott egy friss széllökéstől, és a serpák ajkán is hangosabb lett az imádság. A kőrakás darabjai közül kézzel írt vagy nyomtatott könyvlapok libbentek elő, jelezvén, hogy az írástudók könyvtáruk egy-egy darabját is szívesen áldozzák a szellemeknek.

Felemeltem a fejem, és Eve Pickfordot pillantottam meg a jakom mellett. Mintha valami óriási, dédelgető kéz törölte volna le arcáról a tegnapi nap minden rémületét és fáradtságát: friss volt, üde és barátságos. Rám mosolygott, és a serpák felé intett.

- Mit szól hozzá? Érdekes, nem?

Éppen ekkor jutott az eszembe, hogy annak idején magam is építettem obót, azaz ilyen kőrakást. Belső-Mongóliában, amikor mongolnak álcázva menekültem a japánok elől: és számtalanszor aludtam hágókon, hasonló kőrakások védelmében...

Visszamosolyogtam és bólintottam.

- Roppant érdekes. De miért csinálják?

Közelebb terelte hozzám a jakját, és nagy komolyan rám nézett.

- Tényleg szeretné tudni?

- Tényleg - mondtam.

Hálásan a szemembe nézett.

- Tudja, nekem ez a szakmám és a nagy szerelmem - suttogta, és talán túlságosan is szentimentálisra sikerült a mondata. - Ezek a hegyek és ezek az emberek...

Nocsak... Mintha az elmúlt éjszaka új Eve Pickford született volna. Ekkor már többen is körénk gyűltek, McCormack, Rollo, a szemüveges Wilson, Sera, és láttam, hogy Baxter is felénk igyekszik.

- Mi az ördögöt csinálnak ezek? - intett a serpák felé Wilson.

- Alighanem imádkoznak - morogta Stewart.

Pickford kisasszony azonban megrázta a fejét.

- Aligha lehet imádságnak nevezni... Inkább áldozatnak. Áldozatot mutatnak be a hágó szellemének, amiért megóvta őket az úton. De várjanak egy kicsit... - Ezzel leugrott a jakról, és fürgén odasietett a serpákhoz. Néhány pillanattal később az öreggel tért vissza, ki méltósággal hajtotta meg a fejét előttünk.

- A kisasszony arra kért, hogy magyarázzam meg nektek az áldozatunkat. Ha kíváncsiak vagytok rá, megtehetem.

Várakozóan nézett ránk, és mi a hideg ellenére szapora bólogatásba kezdtünk. Tudtuk, nem tanácsos megsértenünk a teherhordókat.

- A hágón szellem lakik - mondta az öreg, és körbemutatott. - Úgy hívják, hogy gazda... Ő a gazdája errefelé mindennek. Ha szeret bennünket, a pártfogásába vesz, ha nem, megöl.

Püff neki! - gondoltam. - Újabb gyilkos.

- A gazda csak akkor haragszik meg az utasra, ha az elmulasztja megszerezni a jóindulatát. Ezért aztán áldozatot kell neki bemutatni. Ez a kőrakás az övé. Minden az övé, ami csak rajta van.

- Mit fogad a gazda legszívesebben? - kérdezte az őslénykutató Wilson.

A serpa elmosolyodott.

- A gazdának nem az a fontos, hogy mit teszel az oltárra, hanem az, hogy rátegyél valamit. Egy darab kő ugyanolyan áldozatnak számít, mintha aranyat tennél rá...

- És az a jakfej? - kérdezte Stewart.

A serpa arca elkomorult.

- Valaki jakot vágott. Megölt egy élőlényt. Ezért bűnhődnie kell. Jövendő újjászületésében lehet, hogy éppen ezért jakként jelenik meg a világban, és szörnyű szenvedésekben lesz része. Például gonosz gazdája lesz, aki halálra kínozza. Ezért, aki jakot öl, megpróbálja elkerülni, hogy gonosz újjászületésbe kerüljön. Értitek?

Bólintottunk.

- Ekkor az, aki jakot ölt, elmegy a lámákhoz, és ajándékot tesz eléjük. S a láma testvérek imádkoznak érte, hogy elkerülje a gonosz újjászületést.

Elhallgatott, és elgondolkozva bámult maga elé.

Néhány pillanat múlva Wilson törte meg a csendet:

- És hogy kerül a jakfej a dúcra? A lámák tűzik fel talán?

Az öreg megrázta a fejét.

- Nem a lámák. A láma testvérek nem szeretik a kőrakást, sem a hágó gazdáját. A gazdák akkor uralkodtak, amikor a láma testvérek még nem építettek kolostorokat a hegyek között. - Ezzel megfordult, és mint aki jól végezte dolgát, visszaballagott a többiek közé.

Wilson, akinek úgy látszik, kevés érzéke volt a vallásos hiedelmek iránt, összeráncolta a homlokát, és mérgesen kiköpött.

- A fene se érti... Zagyvaság az egész!

Eve Pickford hevesen közbekiáltott:

- Ezt csak a természettudományos gőgje mondatja magával!

Wilson visszahökkent.

- A kisasszony talán értette?

Eve hevesen bólintott.

- Hát persze... Ez az ember fél. Fél, hogy a Kancsendzönga istene neki is purbut szúr a szíve alá. Különben való igaz, hogy a lámák nem szeretik a primitív áldozati helyeket. Ez ugyanis az ősi, buddhizmus előtti hitvilág, a bon emléke. Azokból az időkből való, amikor a buddhizmus istenségei helyett még démonok és szellemalakok uralkodtak a Himalája földjén. S nyoma sem volt még újjászületésnek...

Apropó, újjászületés! Akárki akármit is mond, Eve Pickford az elmúlt éjszaka alaposan újjászületett!

36.

Ahogy lefelé ereszkedtünk a lankás hegyoldalon, megbolydult a település. A kőből és vályogból épített házak és üzletek lakói kitódultak az utcára, hogy nevetgélő csoportokba verődve bámulják bevonulásunkat. Az elöl haladó serpák csoportját heves ünneplésben részesítették; odafutottak a jakok mellé, és orrukat a lovaglók csizmáihoz nyomták. A patak partján szarvasmarhákat őrző fiú is otthagyta állatait, átfutott a réten, és a jeges pocsolyákon keresztülgázolva a serpákhoz szaladt.

A két-, sőt háromszintes kőházak barátságosan bámultak bennünket: ablakaikban tarka ruhás asszonyok álltak, és leplezetlen kíváncsisággal, minden szégyenkezés nélkül ránk nevettek. Az utcákon gyerekek hada kelt versenyre a jakokkal, ami őszintén szólva még tőlük sem volt kiemelkedő teljesítmény. Egy szó, mint száz, ha bevonulásunk nem hasonlított is a győztes seregéhez, szégyenkeznünk sem kellett miatta.

Az utcákra nyíló házak földszintjén alkudozó kereskedők kifutottak az utcára, és kezüket előretartva kínálgatták áruikat. A színes szőnyegek, díszes női fejfedők és faragott nyergek máskor talán megdobogtatták volna a szívünket, most azonban nem vonzottak: Kancsendzönga istene, Purbu alaposan elvette a kedvünket a helyi specialitásoktól!

Éppen az egy utcából álló település közepére érkezhettünk, amikor valahonnan a magasból, a kéklő hegycsúcsok közül furcsa búgás hallatszott, amely lassan betöltötte az utcát. A nevetgélő asszonyok eltűntek az ablakokból, és a viháncoló gyerekek arcán is felhő szaladt át. A kereskedők visszabújtak, egészen a falak mellé.

Eközben valamennyi jakunk beért az utcácskába, s mivel az elöl haladó serpák nem mozdultak, úgy összetorlódtunk, mint a Forma 1-es kocsik, ha valamelyik keresztbe áll a pályán a harmincadik kör táján.

Lekászálódtam hátasomról, és lesegítettem Baxter kisasszonyt is. Hálából rám mosolygott.

- Gondolta volna, hogy élve megússzuk?

Már-már válaszolni akartam valami biztatót, amikor a közelben álldogáló Sera gúnyosan felhorkant.

- Megúsztuk? Ezt meg ki mondta magának?

Volt valami a hangjában, ami nem tetszett nekem. De az ég kéken fénylett, a napfény bújócskát játszott a hegycsúcsok között, és még az állatok és emberek szájából kiáramló gőzpamacsok is barátságosan úszkáltak a levegőben.

Észre sem vettem, mikor hallgatott el a furcsa, búgó hang. Inkább csak arra figyeltem fel, hogy ismét felhangzik. Bánatosan szólt, mint a jó öreg havasi kürtök Svájcban.

Stewart tűnt fel mellettem, és futtában felém kiáltotta:

- Nem tudja, miért állunk, Mr. Lawrence?!

Felhúztam a vállam, de még mielőtt válaszolhattam volna valamit, továbbfutott a serpák felé.

- Tényleg... Mi a fene történt már megint? - fordult felém Baxter.

- Nem hallja a kürtszót? - kérdezett vissza nem túl barátságosan Sera.

- Dehogyisnem - morogta Baxter. - Nem mondaná meg kedves kapitány, hogy ki fogad itt bennünket trombitaszóval?

Sera kétségbeesett arcot vágott, majd nagyot nyelt, és mosolyogni próbált.

- Nem trombita, hanem kürt. Méghozzá kagylókürt. Szertartások alkalmával használják. - Aztán felfelé intett a pagodatetők felé. - Majd odafent közelebbről is megtekintheti.

- Jó, legyen kürt - egyezett bele Baxter. - És ezért kellett így összegömbölyödnünk, mint egy hasfájós kígyó?

Sera hátat fordított, és szó nélkül elindult a serpák felé. Baxternek vidám szikrák csillogtak a szemében, amikor rám nézett.

- Nos?

- Valóban kagylókürt - mondtam.

- Tudom - válaszolta. - Hallottam eleget.

- Mire volt ez jó?

- Micsoda?

- Ez a cirkusz Serával.

- Utálom, hogy olyan fontoskodó. Pedig annyit ért a buddhizmushoz, mint...

Megcsóváltam a fejem.

- Nem hiszem. Sera kapitány nem olyan ostoba, amilyennek néha látszik... A kábítószer-csoport nem alkalmaz hülyéket.

Megakadtam, mert láttam, hogy Stewart üget visszafelé.

- Mire várunk, főnök? - kiáltott rá a maga sajátosan közvetlen módján Baxter.

Stewart megállt, és a pagodák felé mutatott.

- A kürtszó miatt állunk. A serpák azt mondják, hogy a kürt azt jelenti, várnunk kell. Valaki vagy valakik lejönnek értünk a kolostorból, és felvezetnek... Addig nem szabad elmozdulnunk innét.

- Te jóságos Isten! - fohászkodott Baxter, és az ég felé fordította a szemét. - Pedig én már azt hittem, hogy fél óra múlva forró vízzel teli fürdőkádban ülök!

Stewartból kibuggyant a nevetés.

- Attól tartok, Miss Baxter, hogy a forró vízzel egyelőre várnia kell. Ha olyanok a lámakolostorok, amilyeneknek az útleírások mondják őket, aligha lesz alkalma leforráznia magát...

Nem akartam beleszólni, de magamban igazat adtam Stewartnak. Nemcsak hogy olyanok a lámakolostorok, hanem talán még olyanabbak is!

37.

Majd két óra hosszat ácsorogtunk Khangpa egyetlen utcájában, mígnem újabb kürthang tudatta a serpákkal, hogy a kolostor küldöttsége elindult felénk.

Megkönnyebbülve másztunk vissza hátasainkra, amikor a kolostorhoz vezető domb oldalában feltűntek a felénk gyalogló szerzetesek. Hatalmas, sőt messziről ormótlannak tűnő csizmáikban nem volt nehéz megállapítani, hogy minimum jó félórába telik, amíg ideérnek hozzánk.

Felsóhajtottam, és átadtam volna magam a csendes szemlélődésnek, ha nem kocog mellém Stewart.

- Mr. Lawrence, kérem, beszélhetnénk néhány szót négyszemközt?

Körülnéztem s megállapítottam, hogy csak Baxter áll a közelemben. Odébb húzódtam hát, s a hegyi vezetőhöz fordultam.

- Parancsoljon, Mr. Stewart.

Megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Mr. Lawrence! Csak annyit szeretnék mondani, hogy az én megbízatásom ezekben a pillanatokban lejár. Az volt a feladatom, hogy az expedíciót elvezessem Khangpába. Hát, amint látja, itt vagyunk. Elismerem, vezettem már sikeresebben is társaságot, de az ismert körülmények miatt még így is meg lehetek elégedve magammal.

- Akárcsak én, Stewart - mondtam mosolyogva.

- Köszönöm, Mr. Lawrence. Most azonban azt szeretném, ha teljes egészében átvenné az irányítást. És a szerzetesekkel már ön beszélne...

Megvallom, meglepődtem egy kissé, ugyanúgy, mint amikor közölte velem, hogy Mr. Thompson utasítására vészhelyzetben én vagyok köteles átvenni az expedíció vezetését.

- Nem értem, mi szükség van erre - mondtam. - Hiszen a kolostorban remélhetőleg már vár bennünket Mr. Thompson, és... maximum egy óra múlva átveszi a parancsnokságot.

Stewart azonban megmakacsolta magát.

- Kérem, Mr. Lawrence... beszéljen ön a szerzetesekkel. Egyszerű hegyi vezető vagyok, és... szóval jobb lenne, ha ön tárgyalna ezzel a népséggel. Ugye megteszi?

Mit válaszolhattam volna? Bár biztos voltam abban, hogy Stewart nem árulta el kérésének igazi okát, ostobaság lett volna, ha megmakacsolom magam. A kolostorban úgyis ott vár Thompson, és kezébe veszi az irányítást.

Ha csakugyan ott vár...

38.

Baxter előhúzta távcsövét, és a lassan közeledő szerzetesekre szegezte. Hosszasan szemlélte őket, aztán leeresztette a kezét, és elgondolkozva bámult maga elé. Sera ott toporgott mellette a hóban, majd idegesen felnézett rá.

- Nos?

Baxter feléje nyújtogatta a távcsövet.

- Megnézi?

Sera már-már a kezét nyújtotta a távcsőért, de aztán meggondolta magát. Nyilván rájött, hogy fel kellene másznia a jak hátára, ha látni akar valamit.

- Hányan vannak? - kérdezte végül.

- Hatan.

- És...?

- Valamennyien szerzetesek. Európai nincs közöttük. Pontosabban semmiféle Mr. Thompson nincs közöttük.

Jó húsz perc múlva a hat szerzetes elérte a település végét. Hosszú, piros palástjukban óriási madarakként szinte lebegni látszottak a fehér hó felett. Nem mindennapi teljesítmény lehetett legyalogolni a kolostorból a térdig érő hóban.

A szerzetesek azonban még csak nem is lihegtek, amikor elérték a serpákat és engem, mert ekkor már ott álltam az öreg serpa mellett a sor élén. Stewart illedelmesen a háttérbe húzódott.

A legelöl haladó szerzetes imamalmot forgatott a kezében, szája hangtalanul mozgott. A többieket nem láthattam valami jól, hiszen gondosan egymás nyomába léptek. Már csak két-három lépés választhatott el bennünket egymástól, amikor az élen haladó felpillantott, megállt, és abbahagyta az imamalom forgatását. Végignézett rajtunk, a hegyeken, a látóhatáron, s keskeny, csillogó szemével talán még az istenek világába is fellátott, ahova pedig földi halandó csak egészen kivételes esetben kukkanthat be. Aztán visszatért hozzánk a tekintete, még egyszer végignézett rajtunk, és gyorsan hátranyújtotta az imamalmot. Valaki elvette tőle, és kék selyemszalagot nyomott a kezébe. A szerzetes előrenyújtotta két kezét, hogy a szalag a csuklóit borítva végigszaladt rajtuk, majd lecsúsztatta a tenyerébe. Gyorsan újra hátrafordult, s mire láthatóvá vált a keze, a kék szalagon már egy furcsa, torony formájú, tíz-tizenöt centiméter magas barnás valami sötétlett.

A szerzetes meghajolt, és mosolyra húzta az ajkát.

- Mr. Lawrence?

- Igen - mondtam meglepetten. - Honnan tudja a nevem?

A láma nem felelt, hanem felém nyújtotta a selyemkendőt a barna tornyocskával. Ahogy jobban megnéztem, láttam, hogy sütemény, és csorten formájú, azaz ereklyetartó oszlopot mintáz. Ilyesféle áldozatokkal szokás a tibeti vidékeken kedveskedni az isteneknek és a tiszteletre méltó vendégeknek is.

Magam is meghajoltam, és az ajándékot vigyázva, két kezemet a selyemszalag alá csúsztatva úgy vettem át, hogy a csorten meg sem billent rajta. Annak idején Belső-Mongóliában volt alkalmam gyakorolni az ajándékok átvételét.

Félfordulattal én is hátranyújtottam a csortent a kendővel együtt, és éreztem, hogy Stewart vagy a serpa kiveszi a kezemből. Tudtam, hogy nekem is illenék viszontajándékot adnom, nem volt azonban semmi nálam. A láma megérezhette zavaromat, mert gyorsan ismét a kezébe vette az imamalmot, jelezvén, hogy nem vár semmit tőlem. Megforgatta, majd újra rám mosolygott:

- Mr. Lawrence... A kegyelmességes úr, az Élő Isten türelmetlenül vár benneteket. Attól tartottunk, hogy valami baj ér a hosszú úton... Sindzse szeme feltűnt a Salu felett. Ez pedig halált jelent, uram.

- Sajnos, megsérült útközben a rádiónk - mondtam óvatosan. - Így aztán nem is tudtuk pontos érkezésünkről értesíteni a kolostort.

- Hiába is tettétek volna, uram. Három napja nekünk sincs rádiónk.

- Hogyhogy? - kérdeztem rosszat sejtve.

- Valaki összetörte, uram - mondta a láma rosszkedvűen, és elhallgatott. Nem is szólalt meg aztán egészen addig, ameddig csak el nem értük a kolostor bejáratát.

39.

Amikor közvetlenül a kolostor fala mellé értünk, megállítottuk jakjainkat, és lekászálódtunk a hátukról. Valahonnan a falon túlról durva, barna szövetruhába öltözött kolostori alkalmazottak siettek elő, és mosolyogva gondjaikba vették az állatokat. A serpák is velük tartottak, csomagjainkkal együtt. Három-négy perc múlva az utolsó jak is eltűnt a szemünk elől.

Az imamalmos szerzetes megragadta a vörösre festett fakapuról lecsüngő vaskarikát, és egyet koppantott. A kapu szinte ugyanabban a szempillantásban kitárult előttünk. Keresztüllépve a küszöböt, máris bent találtuk magunkat az első zárt udvarban.

A pagodatetőkre erősített csengettyűk szüntelenül csilingeltek, ezüstös hangjuk betöltötte a belső udvarokat. Az állandó csilingelés nem volt zavaró, idővel hozzászoktam, sőt néhány nap után már fel sem tűnt a hang; csak akkor riadtam fel, ha rövid időre elállt a különben szüntelenül fújdogáló szél, és a csengettyűk megpihentek.

A csengettyűk mellé erősített imazászlók, rajtuk a szokásos *Om mani padme hum* felirattal vidáman lobogtak, mintha csak bennünket köszöntöttek volna. Önkéntelenül is anyanyelvemen mondtam magamban a selyemszalagra festett imát: „Lótuszvirág ékessége, könyörögj érettünk...”

Az első udvar falai mellett óriási imamalmok vagy inkább imahengerek sorakoztak; mindegyikük oldalából két-két vízszintes farúd meredt előre, hogy az imádkozni szándékozók kedvükre forgathassák őket. A fahengerekre ragasztott számtalan feliratos papírcetli mutatta, hogy Khangpa lakói nem mulasztják el kéréseiket időről időre az istenek elé tárni.

Libasorban haladva lépkedtünk a lámák után. Megkerültük a démonfalat, s láttam, hogy társaim kíváncsian szemlélik a falon látható istenábrázolásokat. Még a természettudósok szeme is kerekre tágult, amikor szemtől szembe találtuk magunkat Sindzsével, a halottak urával. A falba épített domborműv rettenetes volt a maga nemében, és bizonyára maradéktalanul be is töltötte azt a funkciót, amire szánták.

A szerzetesek észrevették, hogy megtorpanunk a fal előtt, ezért lelassították lépteiket. Halkan néhány szót váltottak egymás között, majd megálltak.

William Wilson, az őslénykutató kivette fogai közül mindig égő pipáját, és a nyelével Sindzsére mutatott.

- Ki ez a legény?

Válaszolni akartam, de Rich Abramson megelőzött.

- A halottak ura - mondta, és Sindzsére mosolygott. - Rég láttam ilyen szép példányt belőle...

Az őslénykutató megszívta a pipáját.

- Magának ez szép? - kérdezte csodálkozva, és megcsóválta a fejét, mint aki képtelen megérteni némely ember ízlésficamát. - Én csak annyit mondhatok, hogy nemigen találkoztam még ilyen ocsmány fickóval életemben... Igazam van, Mr. Lawrence?

Kénytelen voltam megvédeni Sindzsét, pedig nem is kért fel rá.

- Nem hiszem, professzor. Ízlések és pofonok különbözők. Bizonyára vannak, akiknek jobban tetszik az alvilág istene, mint a maga dinoszauruszcsontjai...

Wilson hátrahőkölt.

- No de ember! Hogy mondhat ilyet? Egy gyönyörű dinoszauruszt összehasonlítani ezzel az ocsmánysággal?

- Alighanem igaza van, professzor - szólalt meg egy ismeretlen hang a hátunk mögött. - Egy régi kínai közmondás szerint nehéz összehasonlítani a pincsikutyát az esőt hozó jóságos kék sárkánnyal. Mégis mindkettő fontos az ember számára. A pincsikutya megharapja a tolvaj udvaroncok lábát a császári palotában, a sárkány pedig esőt hoz a földekre. S gyarló emberi szemmel nézve a sárkány sem szép. De néha a funkció feledteti velünk az esztétikai hiányosságokat. Arról nem is beszélve, hogy a rútnak is megvan a maga esztétikája...

Meglepetve fordultunk hátra. Magas, sárga süveget viselő szerzetes állt előttünk, karjait a mellén összefonva. Arca komoly volt, de szája szegletében barátságos mosoly bujkált. Olyan tökéletes volt az angol kiejtése, hogy a legeminensebb oxfordi diák is megirigyelhette volna. Látható elégedettséggel szemlélte zavarunkat, majd előrelépett, és az éppen legelöl álló Stewart felé nyújtotta a kezét.

- Legyetek üdvözölve Khangpa kolostorában, barátaim! - Ezzel két tenyerébe fogta Stewart habozva feléje tartott kezét, és a szívére szorította.

Stewart kínosan elmosolyodott, majd amikor a tenyere kiszabadult, rám mutatott.

- Az ott Mr. Lawrence... az expedíció jelenlegi vezetője.

Előreléptem, mire megismétlődött az előbbi szertartás. A lámának finom ujjai voltak, és erős, energikus tenyere. Végül meghajolt a csoport előtt, és még mindig mosolyogva bemutatkozott:

- Karma Damcsö vagyok. A kolostor vezetője. Különben Élő Isten - ez utóbbit szinte szégyenkezve tette hozzá.

- Kitűnően beszél angolul - udvariaskodtam.

Láthatóan jólesett neki a bók.

- Pedig már sokat felejtettem. Gyermekkorom egy részét volt szerencsém Őfelsége országában tölteni.

- Londonban?

- Ott is és másutt is. Együtt játszottam az angol gyerekekkel a manchesteri utcák porában... Még ebből az időből is megőriztem valamit.

Ez utóbbi mondatot olyan hamisítatlan manchesteri kiejtéssel mondta, hogy égnek meredt tőle minden szál hajam.

- Úgy számítottam, hogy ma reggelre érkeznek - mondta az Élő Isten, visszaváltva irodalmi angolra. - Sajnos kis probléma akadt a rádiónkkal, ezért nem tudtunk érintkezésbe lépni önökkel.

Már-már a számon volt, hogy a másik láma ejtett néhány szót erről, de meggondoltam magam.

- Fatális véletlen - mondta, és palástja ujjaiba húzta mindkét kezét. - Volt egy rádiókészülékünk. Egészen komoly teljesítményű... Szükségünk is van rá, hiszen előfordulhat, hogy sürgősen segítséget kell kérnünk Katmandutól.

- A hegyekben kószáló bandák miatt? - kérdezte Stewart.

Az Élő Isten megrázta a fejét.

- Azok nemigen zavarnak bennünket. Nem annyira elvetemültek, hogy megtámadják az istenek hajlékát. Meg aztán meg is tudjuk védeni magunkat - tette hozzá rejtélyes mosollyal. - Hanem az éhínség... Tudják, errefelé nemigen terem semmi. Kizárólag Katmandu és felettes egyházi szerveink jóindulatára vagyunk utalva. És a falu is. Ha elfogynak a tartalékaink, Katmandu segítségét kell kérnünk. Az utóbbi öt évben kétszer is előfordult, hogy élelmiszer-segélyért folyamodtunk a fővároshoz s sajnos az idei termés is meglehetősen gyenge volt.

Aztán gyors fordulatot vett a beszéde.

- Látom, elcsodálkoztak a démonfalon. Pedig igen hasznos funkciót tölt be...

- Éspedig? - kérdezte Wilson.

- Elriasztja a démonokat.

- Valóban?

- Természetesen. Képzeljék csak el. Elindulnak a démonok északról, mert ahogy bizonyára önök is tudják, a világ északi része a démonok és kísértetek lakóhelye. Szóval elindulnak, hogy mondjuk megszerezzék maguknak Khangpa kolostorát, megszállják az embereket, pusztulásba kergessék őket...

Megcsuklott a hangja, és komoran csengett a szava.

- Megérkeznek, keresztülszállnak a kolostorfal felett, és aztán azt hiszik, hogy máris az övék a kolostor, övék a hatalom az emberi lelkek felett... De nem! Mi is hatalmasok vagyunk, és nálam nincs senki hatalmasabb!

Egészen a sikoltásig emelkedett a hangja, szemei vérben forogtak, kezét felemelte, s karjairól egészen a könyökéig lehullott a kaftánujj.

- Hiába jönnek az ártó kísértetek, hiába! Mert azonnal beleütköznek a démonfalba! Sindzse isten és a démonölők képe visszarettenti őket. Véres fejjel hullanak vissza Észak sötétjébe! A démonfal megvéd minket.

Ezt a legutolsó mondatot már újra halkan és mintha kissé szégyenkezve mondta volna. Homlokán a hideg ellenére verejtékcseppek gyöngyöztek, és remegett a keze, ahogy újra elrejtette a kaftán ujjában.

Valamennyiünket megrázott az Élő Isten monológja. Ami engem illet, nem tudtam volna eldönteni, hogy jól előadott színjátékot láttam-e, vagy pedig Karma Damcsö idegeivel nincs valami rendjén. Sokáig azonban nem latolgathattam a dolgot, mert a főláma ismét témát változtatott.

- Tehát nincs rádiónk... A legutolsó katmandui adást öt napja vettük. Azt mondták, hogy önök már elindultak... Csodálom, hogy nem léptek addig is kapcsolatba velünk, amíg... hm... amíg még jó volt a rádiónk.

- Hallottam, hogy valami baj történt a készülékkel. Valaki elrontotta.

Karma Damcsö felkapta a fejét.

- Ki mondta ezt magának?

Nem akartam kiadni a szerzetest, de a dolog így is teljesen egyértelmű volt. Az Élő Isten gyilkos pillantást vetett a félelmében remegő lámára.

- Ostobaság! Tudatlan barmok! Összevissza fecsegnek mindent. Senki nem rontott el semmit. Egyszerű baleset volt. A kezelő leejtette a készüléket. Ügyetlen volt és leejtette. Már meg is kapta érte a méltó büntetését. Húsz korbácsütést. Az ügyetlenek és a fecsegők büntetését.

A bennünket fogadó láma hangosan feljajdult. Már-már számon volt, hogy szólok néhány szót az érdekében, amikor valaki figyelmeztetően megszorította hátulról a kezem.

- Ne! - hallottam Eve Pickford suttogását. - Ne avatkozzék a kolostor ügyeibe!

- Így hát rádió nélkül vagyunk - tárta szét a karját az Élő Isten.

- És Mr. Thompson? - kérdeztem. - Csak nem rontották el az ő rádióját is?

Úgy nézett rám, mintha kósza démon lennék, akinek mégiscsak sikerült valamilyen ügyes csellel átküzdenie magát a démonfalon.

- Mr. Thompson? Miért tőlem kérdi?

Most ismét rajtam volt a meglepetés sora.

- Miért öntől? Hát kitől kérdezzem? Itt kell lennie a kolostorban.

Hitetlenkedve rázta meg a fejét.

- Ezt most hallom először. Hát nem önökkel van? Azt hittem, itt van önök között, és...

Most már nem törődtem azzal, hogy az Élő Istennel beszélek, hanem gyorsan a szavába vágtam:

- Bocsásson meg, kérem... szentséged... illetve...

- Szólítson csak egyszerűen Karma Damcsönek - mondta könnyed kézlegyintéssel.

- Köszönöm. Szóval: Katmanduban azt közölték velünk, hogy megbízónkkal, azaz az expedíció szervezőjével és mecénásával, Mr. Thompsonnal Khangpa kolostorában találkozunk. Az iroda, amely az expedíció ügyeit intézte, így állapodott meg Mr. Thompsonnal. S a konkrét feladatot is itt kapjuk meg tőle.

Az Élő Isten megcsóválta a fejét.

- Lehetetlen. Itt nincs semmiféle Mr. Thompson.

- Hát akkor ki?

- Senki. Legalábbis rajtunk, szerzeteseken és laikus testvéreken kívül senki. - Megcsóválta a fejét, majd a karomra tette a kezét. - Nézze, Mr. Lawrence, számunkra az ügy mind ez idáig rendkívül egyszerűnek tűnt. Mivel Khangpa az utolsó állomás Katmandu és a máig is feltáratlan határterületek között, majd minden expedíció, amelyik oda készül, nálunk állapodik meg. Itt rendezi be utolsó bázisát, mielőtt az ismeretlen területre lépne. Kis túlzással azt is mondhatnám, hogy afféle turistacentrummá alakultunk át. De megértheti, kérem, más jövedelmi forrásunk szinte nincs is. S a háború óta az állami támogatás nagyon gyéren csordogál.

- Mindig azt hittem, hogy a lámaista kolostorok a hívők adományaiból tartják fenn magukat.

Elmosolyodott, majd nagyot sóhajtott.

- Nem akarom megsérteni, Mr. Lawrence, de ön nyilván olvasmányai alapján alakította ki ezt az elképzelést... Hja, persze, a régi, feudális időkben nagyjából így is volt. Amikor még virágzó nagybirtokokat műveltek a hegyek lankáin... A háború és a hosszú forradalmak, Csang Kaj-sek és a tábornokok bandái következtében a kolostorok elvesztették hajdani mecénásaikat. Akkor, régen sokkal egyszerűbb volt minden. A kolostoroknak vagy magánbirtokaik

voltak, amelyeken a környező falvak lakói és a láma testvérek együtt dolgoztak, vagy pedig a nagybirtokos eltartotta a kolostort. Feltöltötte a kamrákat, sőt arról is gondoskodott, hogy némi pénzmag is kerüljön a kolostor pénztárába. Érti, ugye?

Sohasem hittem volna, hogy egy kolostor főnöke, aki ráadásul Élő Isten is, ennyire tisztában legyen a történelem és a világ dolgaival.

- A falvak lakóira manapság nem nagyon lehet számítani - folytatta Karma Damcsö. - Hiszen maguknak is alig van betevő falatjuk. Ha abban bíznánk, hogy ők tartanak el minket, réges-régen éhen haltunk volna. Ezért örülünk neki, hogy Khangpa éppen itt épült, és az expedíciók akarva-akaratlanul nálunk készülnek fel kutatóútjaikra.

Több szempontból is roppant érdekes volt minden szava, de engem most elsősorban Thompson érdekelt.

- És Thompson?

Az Élő Istent azonban nehéz volt eltéríteni, ha egyszer belekezdett valamibe.

- Egyszóval az expedíciók nálunk állapodnak meg s gyakran mi vagyunk az utolsók, akik látjuk őket ebben az újjászületésben.

Ismét egy érdekes megállapítás. De gyerünk csak tovább! A pokolba is, hol marad Thompson?

- Említettem, hogy van egy rádióadónk, amelynek a segítségével rendszeresen érintkezni tudunk Katmanduval. Két testvér kezeli a rádiót, mindketten hónapokig tanulták a rádiózást a fővárosban. Mégis közbejött ez a kellemetlen malőr!

Ez utóbbi szót pontosan úgy ejtette ki, és olyan mozdulat kíséretében, mintha csak a Pigalle-on mentegetődzött volna valamiért.

- Mintegy húsz nappal ezelőtt értesített bennünket a Nemzeti Idegenforgalmi Hivatal, hogy illetékes kormányszervek engedélyével expedíció indul a határvidékre Mr. Thompson vezetésével. A részleteket is rádión keresztül tisztáztuk.

- Miféle részleteket?

- Kizárólag gazdasági jellegűeket. Hogy önök hányan vannak, mennyi az elszállásolandó serpák száma, az állatoké, és hogy a hivatal megítélése szerint mire lenne szükségük. Csupa hivatalos dolgot.

- Meg tudná mondani, hogy kivel beszélt?

- Természetesen. A hivatal munkatársával, akivel általában az ilyesfajta ügyeket intézzük.

- Biztos, hogy ő volt?

- Minden kétséget kizáróan.

Nem firtattam tovább a dolgot.

- És Mr. Thompson?

Felhúzta a vállát.

- Semmit sem tudok róla. A megállapodás értelmében elkészítettük az önök szállásait, gondoskodtunk az állatok élelmezéséről is. Mr. Thompsonról csak annyit tudunk, hogy ő az expedíció vezetője. Én a magam részéről eddig még csak nem is hallottam róla. Bár a Thompson név, ha jól emlékszem, meglehetősen gyakori az angolszász nyelvterületen.

A dolog kezdett egyre rejtélyesebb lenni.

- Nézze csak, Mr. Karma... Mi a hivataltól azt a felvilágosítást kaptuk, hogy Mr. Thompson Khangpa kolostorában vár bennünket.

- Ön kapta ezt a felvilágosítást?

- Igen... azazhogy nem. Mr. Stewart...

Stewart gyorsan odalépett mellénk.

- Én intéztem az expedíció ügyeit... Mr. Lawrence távollétében és Mr. Thompson távollétében is. A hivatal világosan közölte, hogy Thompson Khangpa kolostorában vár ránk.

- Ön ismeri ezt a Thompsont?

- Nem én - mondta Stewart. - Életemben nem is hallottam róla, én csak, illetve mi...

Észrevétlenül oldalba taszítottam, mire gyorsan elhallgatott.

Az Élő Isten megvakarta fejének azt a részét, amely kilátszott a sárga süveg alól.

- Talán a hivatallal kéne tisztázni az ügyet. Persze ha lenne rádiónk... Teljességgel érthetetlen, hogy bennünket nem értesítettek semmiről. Természetesen az önök érkezésén kívül.

A többiek közben az udvarban sétálgattak, vagy pedig a démonfalat bámulták. Én is tettem néhány lépést, hogy magam után csalogassam a főlámát. Velem is jött egy darabig, de aztán határozottan megtorpant. Ekkor azonban már elég messzire voltunk a többiektől.

- Van még egy s más, Mr. Karma, amiről feltétlenül beszélnünk kell.

- Kérem - készségeskedett az Élő Isten.

- Nem akarok nyugtalanságot kelteni, de...

Várakozóan nézett a szemembe.

- Történt valami az expedícióval ideérkezésünk közben... ami...

Tiltakozóan emelte fel a kezét.

- Kérem, Mr. Lawrence. Nem akarok tudni semmiről. Az én feladatom kizárólag annyi, hogy ellássam magukat az Idegenforgalmi Hivatallal kötött szerződésünk szerint. Az expedíciók belső ügyei nem tartoznak rám.

- Mégis, ha meghallgatna szentséged.

Kelletlenül sóhajtott.

- Amennyiben mégis rám tartozna... Miről van szó, kérem?

- Három hulláról.

Úgy meredt rám, mintha egy rolangot és egy démonfalon átmászott démont látott volna a fejem tetején rulettezni.

- Miről?

- Három hulláról. Akik még élő emberek voltak, amikor elindultunk Katmanduból. Most azonban ponyvába csavarva várják, hogy az ön Buddhája új testet adjon nekik elkövetkező újjászületésükben.

Elsápadt, és remegni kezdett, mint a nyárfalevél. Egyszeriben elhagyta a nyugalma, és ha nem lett volna túlságosan profán a gondolat, azt hittem volna hogy az Élő Isten önmagához fohászkodik.

- Szerencsétlenség? - nyögte ki végül, és bal kezét kinyújtva nekitámaszkodott a démonfalnak. A halottak falon ülő istene részvéttel teli szemekkel nézte kínlódását.

- Ahogy vesszük. Nekik az, és hozzátartozóiknak is. A kriminalisztikában viszont gyilkosságnak nevezik az ilyesmit.

- Hogy történt? - kérdezte rekedten.

- Nagyon egyszerűen. Valaki szíven szúrta őket, méghozzá egy purbuval.

Erre aztán végképp összeomlott. Mindkét kezével a falnak támaszkodott, de még így is csak óriási csizmái óvták meg attól, hogy elvágódjék a havon.

Átkaroltam a vállát, és magamhoz húztam, mintha csak szerelmesek lettünk volna egymásba.

- Rosszul van? - kérdeztem.

Csak nyögdécselt a karomban, összefüggéstelenül. A falon vicsorgó Sindzse dühösen kitátotta a száját, mintha belém akarna harapni. „Nyugi, nyugi - nyugtattam magamban a vérengző istent. - Hiszen segíteni akarok a főnöködnek, nem ártani" - ezzel kihalásztam a zsebemből egy kis sósborszeszes üveget, és a láma orra alá tartottam. Nagyot tüsszentett, és lassan visszatért a vér az arcába.

- Bocsásson meg - motyogta, miközben kibontakozott a karjaimból. - Pillanatnyi rosszullét csupán.

- Megesik - vigasztaltam.

- Tudja, Mr. Lawrence... mi, hívő buddhisták, akik nem ölünk élőlényeket, sokkal inkább szívünkre vesszük az ilyesmit. És az a purbu...

- Szörnyűnek tartja?

- Magát a gyilkosságot is, de hogy egy szent áldozati eszközzel hajtsák végre!!!

- El tudja képzelni szentséged, hogy hívő buddhista megöljön valakit egy purbuval?

Felháborodott hangon válaszolt:

- Ugyan, Mr. Lawrence! Ez teljességgel lehetetlen. Aki ilyesmit cselekszik, nem méltó arra, hogy embernek nevezzék, hát még buddhistának!

Ebben egyetértettünk.

- És... hol... hol vannak a holttestek? - kérdezte még mindig reszkető hangon.

- A serpák elvitték őket.

- Lehetetlen! Serpa nem nyúl meggyilkoltak tetemehez.

- Ez esetben mégis megtették. Az anyagi érdekeltség, úgy tűnik, kialakít bizonyos kompromisszumokat.

Úgy látszik, magára vette, amit mondtam, mert néhány pillanatig eltöprengett rajta, majd csendesen megszólalt:

- Majd... gondoskodom róluk. Beleteszik őket egy jégverembe addig, amíg...

- Köszönöm, Mr. Karma - szakítottam félbe. - De az emberek halálosan fáradtak, és gondolom, félig meg is vannak fagyva. Ha lenne szíves...

Egyszerre felélénkült, és eltolta magát a démonfaltól.

- Ó, természetesen! És bocsásson meg, kérem, hogy ostobaságokat fecsegtem összevissza. Remélem, Khangpa szerencsét hoz majd önöknek.

Én is reméltem, bár őszintén szólva egyáltalán nem bíztam benne.

40.

Átvonultunk a második, majd harmadik udvaron, amelyeket átjárók kötöttek össze. A pagodatetejű kapuk égővörösre festett deszkáiról fenyegető istenalakok vicsorogtak ránk. Ekkor azonban már annyira ránk szakadt a fáradtság, hogy megijedni sem volt erőnk; legszívesebben lerogytunk volna a hóra.

A harmadik udvar végében három templom tűnt a szemünkbe. A középső volt a leghatalmasabb: pagodatetején megállás nélkül csilingeltek a csengők, lobogtak az imazászlók. Jöttünk zajára kíváncsi, kopaszra borotvált fejek kukkantottak ki az ajtónyíláson, majd a főláma közeledtére azonnal el is tűntek.

Az Élő Isten a bal oldali templom bejáratára mutatott.

- Az az épület lesz az önöké. Sajnos nem a legkomfortosabb, de hát ez mégiscsak lámakolostor, és nem szálloda. Mindazonáltal remélem, hogy jól fogják érezni magukat. Thinka testvér majd elkalauzolja önöket. Ha valamire szükségük lenne, kérem, forduljanak hozzá bizalommal - ezzel meghajolt, és magunkra hagyott bennünket.

Az addig a háttérben meghúzódó Thinka testvér nagyot sóhajtott, amikor főnöke mögött becsukódott a középső templom kapuja, de szinte ugyanabban a pillanatban már mosolyra is húzta a száját.

- Kérlek benneteket, gyertek utánam - mondta, és széles mozdulattal kitárta a kaput.

Beléptünk a hatalmas előcsarnokba, amelyből némi dohszaggal kevert hideg áramlott szembe velünk. A kívülről betörő fény négy, ember nagyságú ülő szobor oldalán csillant meg, amelyek kettesével egymás mellett, közvetlenül a bejárati kapu mellett helyezkedtek el, és kidülledő szemekkel bámultak ránk.

Thinka mosolyogva rájuk mutatott.

- Az őrző istenek. A Négy Égtáj Őrzői.

- És kit őriznek? - kérdezte McCormack.

- Valamennyiünket - mondta Thinka. - Megakadályozzák, hogy a démonok és a tisztátalan lelkek behatoljanak az épületbe.

- Már megint ezek az idegesítő démonok - morogta fejcsóválva Wilson.

- Hát mégsem elegendő ellenük a démonfal? - kérdezte kajánul Marc Brunning, a botanikus.

A láma úgy tett, mintha nem is hallotta volna a kérdést, Sera kapitány azonban, aki az utóbbi időben a háttérbe vonult, dühösen kifakadt:

- Én nem viccelődnék a maga helyében, Mr. Brunning. Tekintettel kellene lennie mások vallásos érzelmeire is.

A botanikus a haja tövéig elpirult.

- Bocsásson meg, kérem - motyogta zavartan. - Csak úgy kiszaladt a számon... Nem volt szándékomban senkit sem megbántani.

Rosszkedvűen ballagtunk fel a széles lépcsősoron az emeletre, ahol a szobáink voltak. Éppen mikor hátrafordultam, csukódott be mögöttünk a bejárati ajtó. S az őrző istenek mintha fenyegetően néztek volna utánunk.

41.

A deszkából összetákolt lépcsőfokok hangosan nyikorogtak a lépteink alatt, ahogy az emelet felé igyekeztünk. Alattunk a félhomályban hatalmas terem húzódott: az egykori imaterem. Látszott, hogy a falépcsőt csak később építették, akkor, amikor elhatározták, hogy az épületet feláldozzák a turisták istenének. Valószínű, hogy az emeletet is akkor húzták a templomra. A mélyen lecsüngő pagodatetők és a közvetlenül alájuk épített, festett falapok azonban eltakarták az építkezés nyomait.

A lépcsőfeljáró után következő folyosó sötét volt és keskeny. Jobbra-balra ajtók nyíltak; ahogy sebtében összeszámoltam, mindkét oldalon nyolc.

Thinka megállt a folyosó közepén, és felém irányozta a szavait:

- Itt vannak a szobák, uram. Attól tartok, hogy nem mindenki számára lesznek majd kielégítőek. De a kilátás kárpótolni fog benneteket az esetleges kényelmetlenségekért. A serpákat a hátulsó udvari épületben találjátok meg. A kapuk éjjel-nappal nyitva lesznek, amíg itt vagytok.

Éppen úgy beszélt, mint egy tapasztalt hoteltulajdonos.

Kinyitottam a hozzám legközelebb eső ajtót, és bekukkantottam a szobába. Sokat nem láthattam ugyan, mivel az ablakok sötét függönyfélével voltak borítva, de kellemes meleg és jóval kevésbé kellemes dohszag csapott az arcomba.

- Tegnap este óta fűtünk, uram - mondta büszkén Thinka. - A serpák már készítik a vacsorátokat. Helyezzétek magatokat kényelembe, uram.

Thinka méltósággal elvonult, és mi ott maradtunk egymás hegyén-hátán a szűk és sötét folyosón. Elérkezettnek láttam az időt, hogy némi határozottságot mutassak. Annál is inkább, mert mindenki várakozásteljesen nézett rám, és nem mondhatnám, hogy a tekintetekben felhőtlen öröm bujkált.

- Kérem, hölgyeim és uraim - kezdtem, és az ajtókra mutattam. - Összesen tizenhat szoba áll a rendelkezésünkre. Mivel éppen tizenhárman vagyunk, javaslom, hogy mindenki foglaljon el egyet, és a három üres szobába pakolják be azokat a tárgyaikat, amelyeket nem óhajtanak a saját szobájukban tartani. Egyetértenek?

- Eddig igen - morogta Paddington. - De mi lesz ezután? Hol marad a gazda?

- Fogalmam sincs. Egyelőre nem tehetünk mást, mint hogy a körülményekhez képest kényelembe helyezzük magunkat. Az is valami, hogy a szobákban meleg van. Ha kipihentük magunkat, mondjuk holnap reggelre, megpróbálunk utánanézni a dolgoknak.

- Inkább Mr. Thompsonnak kellene utánanézni - mondta Frank King, az antropológus.

Elengedtem a fülem mellett a megjegyzést.

- Lekötelezznének, hölgyeim és uraim - mondtam -, ha mindegyikük feltűzné a névjegyét az ajtajára... Hogy tudjam, kit hol találok.

Sera keserű mosolyra húzta a száját.

- Esetleg a fényképünket ne tűzzük mellé? Hogy a gyilkos véletlenül el ne tévessze az ajtót?

Kedvem lett volna alaposan fenéken rúgni.

42.

Tíz perc múlva a serpák felállították a tábori ágyakat, és alaposan meg kellett küzdenem magammal nehogy csapot-papot feledve elterüljek a magamén. Előbb azonban valaminek a végére akartam járni. McCormack volt a szomszédom. Átkopogtam hozzá a falon.

- Maga az, Leslie? - jött a válasz.

- Átjönne egy pillanatra hozzám?

- Ezer örömmel - s a következő szempillantásban már nyílt is az ajtó.

- Akar fürödni?

- Naná - mondta.

- Akkor alighanem az lesz a legokosabb, ha magunk intézkedünk. Lejönne velem a serpák-hoz?

- Természetesen.

Lebandukoltunk a lépcsőn, el a démonriasztók szobrai előtt, majd az épületet megkerülve bevonultunk a hátulsó udvarba. A serpák a hóra verték fel a sátraikat, és a narancssárga gombák között nyílt tüzeken óriási üstökben forrt a víz.

Néhány percnyi magyarázkodás után sikerült szereznünk egy fadézsát, egy fakádat és egy hosszú rudat, amivel a dézsát cipelhettük. Jó félóra múlva pedig olyan tisztán ültünk a szobámban, hogy szinte idegennek éreztem magam a saját bőrömben.

McCormack nem erőltette túlságosan a beszélgetést. Ült szótlanul az ágyam szélén, és érdeklődve nézte, amint a serpák elszállítják a fürdő maradványait.

- Lefekszik? - kérdezte végül, amikor a serpák elhagyták a szobát.

Megráztam a fejem.

- Szeretnék felmenni egy domb tetejére.

Rám nézett, de nem szólt semmit.

- És maga?

- Ha nincs ellenére, elkísérném.

Bólintottam és örültem, hogy nem kérdezett semmit. Kellemesebb útitársat, mint McCormack, el sem képzelhettem volna magamnak.

43.

McCormack visszament a szobájába, majd pár perc múlva a folyosón találkoztunk. A folyosó sarkában aprócska faasztalon halvány fényű petróleumlámpa világított. Bizonyára a serpák tették oda. Végigsétáltam az ajtók előtt, és elégedetten konstatáltam, hogy mindenki kitűzte a névjegyét. Egyetlen ajtón nem volt semmi; nyilván Seráén, akinek feltehetően névjegye sem volt. Bekopogtam, de nem kaptam választ. Ugyanúgy jártam további három ajtóval is.

Halkan elkáromkodtam magam.

- A fene egye meg! Mindre rájött a mászkálhatnék...

Ekkor nagy lánccsörgés közepette kinyílt Baxter szobája, és a vörös boszorkány szembenézett velem.

- Akárcsak magára... Mi a fenét akarnak már megint?

McCormack óvatosan hátrébb húzódott, mintha az égegyadta világon semmi köze nem volna hozzám.

- Csak meg akartam kérdezni, hogy nincs-e valami problémájuk.

- Az egész banda elhúzta a csíkot valamerre. Csodálom, hogy maga nem hallotta.

- Éppen fürödtem.

Érdeklődve nézett a szemembe.

- Maga füldugóval fürdik?

A szemem sarkából láttam, hogy McCormack lefelé oldalog a lépcsőn. Mondani akartam valamit, de Baxter megelőzött:

- Na, menjen csak. Keresse meg a többieket. Én el vagyok foglalva Eve egészségének a tatarozásával - ezzel rám kacsintott, és becsukta az orrom előtt az ajtót.

McCormack után iramodtam, aki a démongyilkosok szobrai mellett várt rám.

- Mi lehet ebben a teremben? - mutatott a hajdani imaterem bejárata felé, ahonnan olyan szag és hideg áramlott felénk, mintha kripta ajtaját nyitogattuk volna télvíz idején.

Erőltettem a szemem, de a sötétségbe hajló félhomályban csak néhány oszlopot és templomi zászlót tudtam felfedezni. A háttérben pedig mintha egy óriási emberi alak csillogott volna egészen világos, fémes színben.

Behunytam a szemem, és megnyomogattam a szemgolyóimat.

- Majd holnap reggel megnézzük. Ha jól sejtem, szobrok, áldozati asztalkák, zászlók és mindenféle kegytárgy.

McCormack bólintott, és kiballagtunk az ajtón.

A lenyugodni készülő nap vörös fénnyel búcsúzott Khangpától, s megnyújtotta árnyékainkat. A hágó teteje azonban még szinte nappali fényben fürdött, és a folyócska partján jakjait és marháit hazafelé terelgető legényke kiáltozása egészen idáig hallatszott.

McCormack elismerő pillantással nézegette a kétségkívül gyönyörű tájat, majd felém fordult.

- Merrefelé?

Felfelé mutattam, egy számunkra eleddig ismeretlen dombtetőre, amely néhány száz méterre húzódott a kolostor felett, csakhogy éppen az ellenkező irányban, mint ahonnan jöttünk. Szótlanul ballagtunk felfelé a bokáig érő hóban. Ez az út egészen másféle volt, mint a tegnap esti. A havon lábnyomok százai vezettek felfelé, jelezvén, hogy Khangpa környékén ugyancsak erős a forgalom.

Jó öt perce bandukolhattunk már egymás nyomában, amikor egy hóbucka mögül Sera kapitány bukkant elő. Távcsövet tartott a kezében, és úgy lihegett, mintha megkergették volna.

- Hát maguk? - kérdezte nem éppen udvariasan.

- Csak sétálgatunk - mondta McCormack.

Serán nem látszott, hogy fényes kedvében lett volna ezen az estén.

- Mr. Lawrence - kezdte, és leeresztette a távcsövet. - Nekem kezd elegem lenni ebből az egészből.

Beleegyezően bólintottam.

- Nekem is.

- És ezt csak így mondja? Csináljon már valamit az ég szerelmére!

Igyekeztem derűsen és optimizmussal teli hangon válaszolni:

- Nyugodjék meg, kapitány! Meglátja, minden jóra fordul...

Ettől aztán végképp elveszítette uralmát az idegei felett.

- Ne beszéljen úgy velem, mint egy taknyos gyerekkel! Mi a fenét keresünk itt egyáltalán? Be kell ismernünk, hogy valaki csúnyán átvert bennünket. Esküszöm, hogy ha visszamegyünk Katmanduba, kitöröm a nyakát! Megparancsolom magának, hogy holnap reggel induljunk vissza. Nincs és nem is lesz itt semmiféle expedíció!

Tulajdonképpen nem sok kedvem volt vitatkozni vele. Sokkal jobban érdekelt, hogy mit látok majd a domb tetejéről.

- Nézze, kapitány - mondtam, és én is felemeltem a hangom -, először is semminek sincs vége. Felvettük a pénzt, ezért kötelességünk még legalább négy napig várakozni! El tudja képzelni, hogy valaki sok ezer dollárt öl egy fantom-expedícióba csak azért, hogy valahol egy meleg szobában jót röhögjön rajtunk?

- Nem érdekelnek az érvei, hallja! Vissza akarok menni, és kész. És a többiek is velem együtt!

- Csakhogy ez lehetetlen, Sera. Amint ön is tudja, a Salu-hágón legalább egy hónapig egy egér sem juthat át. Most pedig, ha nem haragszik...

Még akkor is meredten bámult utánunk, amikor már régen fenn voltunk a domb tetején.

44.

Előhúztam zsebemből a távcsövemet, és végigpásztáztam a vidéket. A távoli hegycsúcsok egyetlen pillanat alatt olyan közelre ugrottak, hogy úgy éreztem, ha kinyújtom a kezem, akár meg is simogathatom őket. Az alattunk elterülő faluból felszűrődött hozzánk az esti lárma, és a házak füstelesztő nyílásaiból fekete füst gomolygott az ég felé.

Sietnem kellett, hiszen a hegyek tövében már hosszúra nőttek az árnyak, és a vörös napkorong is lefekvéshez készülődött. Olyanféle este volt, amely versírásra készteti a költőibb lelkeket. Sera kapitányt azonban nem lehetett különösebb költői érzékkel vádolni. Amikor belekerült távcsövem mezejébe, éppen a cipőjét nézegette, miközben elmerülten piszkálta az orrát. Aztán mintha megérezte volna, hogy figyelem, felemelte az arcát, és szembebámult velem. Néhány pillanatig farkasszemet néztünk, majd Sera elfordult, és megindult lefelé a hegyoldalon.

Odébb fordultam, és tanulmányozni kezdtem a környező hegyek lankáit, a falu szélét, majd a réteket. Igyekeztem alapos munkát végezni, módszeresen pásztáztam végig mindent.

Az alatt a mintegy húsz perc alatt, amíg a környéket vizsgáltam, sikerült némileg bekukkantanom egy himalájai falucska mindennapi életébe. Láttam öreganyót, aki a sötétedés leple alatt ellopta a szomszéd égetett agyagfazekát, és ruhája alá rejtve beosont vele a házába; láttam szerelmeseket, akik a hideg ellenére is félre nem érthető játékba kezdtek egy házacska mögött, csak éppen azt nem láttam, amit kerestem.

Aztán egyszerre csak megpillantottam Baxter kisasszonyt, amint egyedül ballagott a kolostor felől a falu felé. Később a szemembe tűnt Stewart is: serpáktól körülvéve magyarázott valamit a kolostorudvaron. Egy-egy pillanatra felvillant Paddington és Pietro Rollo arca, majd Sera háta.

Leeresztettem a távcsövet, és elgondolkozva bámultam a hóra. Tévedtem volna?

McCormack csendesen álldogált mellettem, és egyetlen szóval sem sürgetett. Amint azonban leeresztettem a távcsövet, nyilvánvaló jelét adva, hogy befejeztem a vizsgálódást, kinyújtotta a kezét.

- Ideadná egy pillanatra?

Szeméhez emelte a látcsövet, és látszólag minden cél nélkül pásztázni kezdte a hegyek oldalait, a ritkás fenyőerdők szélét és a kolostor falait.

Kérdezés nélkül is meg mertem volna esküdni, hogy ugyanazt keresi, amit én.

45.

Éppen figyelmeztetni akartam, hogy indulnunk kell, ha sötétedés előtt vissza akarunk érkezni a kolostorhoz, amikor megremegett kezében a távcső, és felkiáltott:

- Uramisten! Nézze csak... Uramisten!

Annyi iszonyat volt a hangjában, hogy azonnal a messzelátó felé kaptam, és kiragadtam a markából. Hiába néztem azonban akármerre, semmi rendkívülit nem láttam; Baxter nyugodtan ballagott a falu felé, Stewart pedig még mindig a serpákkal beszélgetett.

- Hol? Nem látok semmit...

Reszkető kezekkel a hozzánk legközelebb eső, a mienknél valamivel alacsonyabb domb teteje felé mutatott.

- Ott! Ott ni!

Végre megtaláltam, amit kerestem, és majdnem elejtettem a távcsövet. Sok szörnyűséget láttam már életemben, s a kínai front sem volt kifejezetten gyerekjáték, de ami a távcsövemben feltűnt, az engem is megborzongatott.

McCormack tért először magához. Megragadta a karom, és magával rántott.

- Gyerünk! Jöjjön azonnal, és...

A többit már futás közben mondta, és a mondat második fele beleveszett a zihálásába. Úgy rohantunk, mintha még tehettünk volna valamit.

46.

Nagyjából tíz percet vehetett igénybe az út. Ez alatt az idő alatt többször is váltakozva segítettük fel egymást a hóból, míg végül csúszva-bukdácsolva és az ájulásig kifulladva megérkeztünk a domb tetejére.

A havat errefelé simára taposták a kolostor felé vonulók csizmái, s hangosan ropogott a talpunk alatt, ahogy az obó, vagyis áldozati kőrakás felé igyekeztünk. A kőrakás ott magasodott a dombtető legmagasabb pontján, és valamivel nagyobb és talán kecsesebb is volt, mint tömzsi társa, amelyet érkezésünkkor csodáltunk meg a túlsó hegyoldalban. Ennek oldalain is kopott, tépett imazászlók lobogtak, és a kövek közül elmosódott írással díszített papírlapok kandikáltak elő. Majdnem a legtetején, közvetlenül a csúcsba szúrt farúd alatt törött imamalom hevert, melléje gondos kezek talpalatlan csizmát helyeztek. A csizma kitátotta fogatlan száját, mintha csak ránk akart volna kiáltani.

A csúcsba szúrt farúd hosszú volt és vastag. Fiatalabb éveiben talán olyan kétkerekű kordé rúdja lehetett, amilyet még napjainkban is ezerszámra használnak a Himalája falvaiban. Felületét a mindent megszépítő idő és lovak bordái koptathatták simára. Teteje büszkén magasodott az égre, s mint óriási mutatóujj meredt a lassan feltünedező csillagok felé.

Az a sötét, gömbölyű tömeg azonban, amelyet a rúd végébe szúrtak, és amely kidülledt szemekkel bámult a semmibe, nem levágott jakfej volt, mint azon a másik kőrakáson, hanem William Wilson őslénykutató feje.

Orrára csúszott szemüvegén éppen ebben a másodpercben csillantak meg a lebukó nap utolsó sugarai.

47.

McCormack sokáig és némán zihált mellettem, majd felnyögött, és a fejéhez kapott.

- Úristen... én... - Aztán csak legyintett, és nem folytatta. Megtörölte a homlokát, majd szép lassan leroskadt a hóra. Felemelt egy maréknyi jeges havat, és dörzsölgetni kezdte vele az arcát, közben félhangosan dünnyögött valamit.

Éreztem, hogy valami furcsa bágyadtság kerít a hatalmába, és a lábaim remegni kezdenek. Kis híja volt, hogy magam is le nem roskadtam McCormack mellé. Gyomrom megemelkedett, és hányinger kerített a hatalmába. Nagy nehezen legyűrtem a hányingert, és újra a fejre néztem. Bármennyire tiltakozott is ellene minden porcikám, hozzá kellett szoktatnom magam a látványhoz. McCormack is valami hasonlóban fáradozott, mert abbahagyta arca dörzsölését, és még mindig lihegve Wilson fejére nézett.

- Hogy vette észre? - kérdeztem, és nekitámaszkodtam a kőrakás oldalának.

- Véletlenül - morogta. - Nem is tudom pontosan... A rudat már korábban is észrevettem, de nem tulajdonítottam neki jelentőséget. Talán mégiscsak a jakfej miatt nézhettem meg tüzetesebben.

- A... testét... nem látta valahol?

Szótlanul megrázta a fejét.

Erőt véve magamon bekukkantottam a kőrakás mögé, de néhány rongyon kívül semmit sem találtam. A lila ruhadarabok pedig semmiképpen sem tartozhattak Wilsonhoz.

- Mit csinálunk vele? - kérdezte rekedten McCormack.

Nagyot sóhajtottam, de semmi értelmes ötlet nem jutott az eszembe. Egy kétségtelen: nem hagyhatjuk itt a ragadozó madarak prédájául.

- Le kell vinnünk - mutattam a kolostor felé.

Most McCormacken volt a sóhajtás sora. De nemcsak sóhajtott, hanem nyugodt mozdulattal le is húzta anorákján a villámzárat, és kibújt belőle. Azután, mintha csak piknikre készülne, leterítette a hóra.

Felkapaszkodtam a kőrakás oldalára, mert hiszen McCormack már elvégezte a ráeső részt. Akárhogy vesszük is, én következtem. Megragadtam a rudat, és magam felé húztam. Aztán csak annyi időm maradt, hogy félrehajoljak.

A szerencsétlen Wilson feje, mint érett körte puffant a hóra.

48.

Szótlanul mentünk lefelé a hegyoldalban a kolostor felé. McCormack hóna alatt hozta az anorákját, nekem pedig a zsebemben lapult Wilson szemüvege. Éreztem, hogy meg kellene beszélnünk a dolgot, mielőtt még elérünk a többiekhez, de nehezen nyílott szóra a szám. Úgy éreztem magam, mintha álmodnám az egészet.

Amikor aztán már csak néhány lépésnyire volt tőlünk a kolostor fala, megfogtam McCormack könyökét.

- John...

McCormack a falhoz támaszkodott, és lába mellé tette a csomagot.

- Hallgatom, Leslie.

- Az a kérdés, hogy mit mondjunk a többieknek.

- Gondolja, hogy feltétlenül el kell mondanunk?

- Nem tudom - dünnyögtem határozatlanul. - Az a legszörnyűbb, hogy fogalmam sincs, mit kellene tennünk...

- Ha elmondja, kitör a pánik.

- Ez igaz - bólintottam -, de legalább mindenki vigyáz magára. Ha eltagadjuk vagy elhallgatjuk...

- Gondolja, hogy újra gyilkolni fog?

- Miért ne?

- De meddig, Leslie, meddig?

- Ha hagyjuk, addig, amíg csak valamennyien fűbe nem harapunk.

- Eddig is vigyázott mindenki - morogta. - Gondolja, hogy bárki is fütyülne rá, mi történik körülötte?

- Mostantól kezdve még jobban kell vigyáznunk. És én esküszöm...

Ebben a pillanatban éles női sikoly hasított a kolostor csendjébe.

- Ne! Nem! Segítség! Úristen! Megölték!

McCormack felkapta a csomagot a földről, és a hóna alá szorította. Nem emlékszem, mikor került a revolver a kezembe, mindenesetre amikor az első, majd a második udvaron átrohantunk, már úgy tartottam előre, mint a hajlári nagy roham idején.

A három épület közül kettőben nem mozdult semmi, a harmadik ajtajában azonban egy fekete test hevert a küszöbön: Eve Pickford teste.

Keresztülugrottam a lányt, és egyetlen jól irányzott rúgással kivágtam az ajtót. Petróleumlámpa lobogó lángja tűnt a szemembe, majd futó léptek dobogását hallottam a lépcsőfeljáró felől. Átvágtattam a négy démonölő embernyi figurája között, és szembe találtam magam Sera kapitánnyal, aki rémült tekintettel meredt a kezemben szorongatott pisztolyra.

- Jóságos isten! - remegett a szája széle, amikor végignézett rajtam. - Már megint?

- Hol van? - ordítottam rá.

- Kicsoda, az istenért?!

- A lány azt kiáltotta, hogy megöltek valakit!

Eközben a fenti szobák felől is ajtócsapódás zaja hallatszott, és előbb Rollo, majd nyomában a többiek is lerohantak az előtérbe.

- Hol van Baxter?! - ordítottam rájuk.

- Mi történik itt már megint? - támolygott felém halottsápadtan Stewart. - Baxter? Fogalmam sincs... csak nem?

Mint az őrült rontottam be az imaterembe, de itt teljes sötétség uralkodott. Szinte eszemet vesztve rohantam fel a lépcsőn, és feltéptem Baxter kisasszony szobájának az ajtaját.

A szoba üres volt.

Amikor visszatértem, McCormack a küszöb mellett térdelt, és Eve Pickfordba igyekezett lelket önteni. A lány az ajtófélfának dőlve ült, és nehezen lélegzett.

- Hol van Baxter? - támadtam rá.

Rám nézett, mozogni kezdett a szája, de hang nem jött ki rajta. Legszívesebben megráztam volna úgy istenigazában, de óriási erőfeszítéssel uralkodtam magamon. Letérdeltem mellé, és megfogtam a karját.

- Pickford kisasszony, válaszoljon, az istenért! Hol van Baxter?

- A... faluba ment - nyögte ki végül.

Óriási kő esett le a szívemről, talán nagyobb és súlyosabb, mint a környező hegyek együttvéve.

- Kit öltek meg?

Újra csak némán mozgatta a száját, és iszonyodva meredt rám.

- Kit öltek meg hát?! - ordítottam rá.

- Nem... nem tudom.

- Hogyhogy nem tudja? Akkor meg honnan a csodából veszi, hogy egyáltalán megöltek valakit?

- Láttam... a holttestet! Szörnyű volt! - és újra kezébe temette az arcát.

McCormack jelentőségteljesen rám nézett, én pedig vissza rá. Ha valóban az történt, amire gondoltunk, akkor a mi szerencsétlen Pickford kisasszonyunknak valóban minden oka meglehetett rá, hogy kiboruljon.

Óvatosan lefejtettem a kezét az arcáról, és oly gyengéden, ahogyan csak tellett tőlem, igyekeztem szólni hozzá:

- Nincs már semmi baj... Hiszen itt vagyunk valamennyien maga mellett.

Megrázkódott a válla, de erőt vett magán.

- Higgye el, olyan borzasztó volt... És... és... azok után, amin eddig is keresztülmentünk, annyira megrémültem.

- Hol látta azt a holttestet?

Félig felemelkedett, és az imaterem felé mutatott.

- Ott bent...

Visszatámasztottam az ajtófélfához, és arra gondoltam, hogy bárcsak itt lenne Baxter, és gondjaiba venné.

Az imaterem ajtaja félig nyitva állt, pontosabban az egyik ajtószárny sarkig tárva volt, míg a másikat mintha beszegezték volna. Odabentről kellemetlen dohos szag, rég semmibe foszlott istentiszteletek füstölőinek a szaga lebbent felénk. Különben néma csend volt a teremben és teljes sötétség.

Eve Pickford közben McCormack segítségével felemelkedett, majd az ajtófélfának támaszkodott.

- Bementem... Magam sem tudom, hogy miért. Mintha valami vonzott volna befelé. Pedig a józan eszem azt diktálta, hogy ne menjek. Aztán megláttam... és csak arra emlékszem, hogy sikoltozni kezdtem...

Előhúztam a revolveremet, és közelebb léptem az ajtóhoz. Hátha a halott mellett netalán élőkkel is akad némi dolgom. Az ajtóban azonban rájöttem, hogy inkább lámpásra lenne szükségem, mint fegyverre. Odabenn az égvilágon semmi nem mozdult, és aligha hihettem, hogy a gyilkos ilyen egyszerűen belesétált volna a csapdába. Azt pedig tudtam, hogy Wilson holttestétől momentán nincs miért félni.

Sera, úgy látszik, olvashatott a gondolataimban, mert lehozta a folyosóról a lámpát. A lámpafény versenyre kelt a démonölők előtt lobogó gyertyák lángjával, s igazán csak a bagolyhuhogás hiányzott a tökéletes horrorhoz!

- Emelje fel a lámpát, kapitány! - adtam ki az utasítást, aztán a kanóc gyengén világító fénykörében bekukkantottam a helyiségbe.

Khangpa kolostorának egyik imatermét vehettem szemügyre, amely szemernyit sem különbözött a Himalája egyéb kolostorainak imatermeitől. Legalább tizenöt méter volt a hosszúsága és ugyanennyi a szélessége. A festett mennyezetről és a faragott oszlopokról, amelyek az előbbit tartották, istenalakok sokasága nézett farkasszemet velem. A falakat körös-körül polcok borították, amelyeken istenszobrocskák tömege sorakozott. Előttük lapos ezüsttálacskákban áldozati étel: gabonaszemek, faggyúdarabok és a csúcsos áldozati sütemény, a *torma*. Leégett gyertyák szürkésre porosodott csonkjai mutatták, hogy a teremben már jó ideje nem tartottak istentiszteletet, és nem is takarítottak.

A bejárattal szembeni főoltáron ember nagyságú, aranyszínű szobor üldögélt büszke méltósággal: Maitréja, az Eljövendő Buddha.

A holdsugár egy vékony csíkja beszökött a csukott ablaktáblák között, és az egyik sarokba hullott. S amit ott megvilágított, attól riadt meg teljes joggal Eve Pickford.

Bevallom, sokkal szörnyűbb látványra számítottam. Meg voltam győződve ugyanis, hogy az imateremben Wilson fejetlen holttestét rejtette el a gyilkos. Gyorsan beláttam azonban, hogy most is, mint már annyiszor az elmúlt napok során, alaposan melléfogtam.

A holdfény és Sera lámpájának világa egy szörny fejére esett: pergamen vékonyságú, koponyára aszott sárgás bőr, hosszú, vállig érő haj s vicsorgó fogak mutatták, hogy mégis emberformájú lénnyel van dolgunk. Csak azt nem tudtuk még, hogy mifélével.

Ez az ember formájú lény azonban nem jelentett veszélyt már senkire. Békésen nyugodott egy fémkoporsóban, üvegbúra alatt. Feje mellett könyvek, imamalom és feliratos szalagok hevertek.

Megkönnyebbült sóhajjal dugtam zsebre a pisztolyomat, és a mögöttem tolongók felé fordultam.

- Ez egyszer nem történt gyilkosság... Legalábbis itt nem.

- Affenét - hökkent meg Stewart. - Ki az ördög ez itt?

- Ez? Egy múmia - mondta Pietro Rollo.

A hosszú hajú mintha beleegyezően bólintott volna.

Valahol a háttérben Eve Pickford kezdett mocorogni, és kezét a szája elé szorítva a koporsóra meredt.

- Jézusom! És én azt hittem, hogy megöltek valakit! Ahogy ráesett a holdfény az arcára... értsék meg kérem, borzasztó volt!

- Ezeknek sincs jobb dolguk, mint a vendégházban tárolni a múmiáikat?! - háborgott Paddington.

- Maguk a hibásak, ha ilyesmibe botlanak - kelt a lámák védelmére Sera. - Mi közük hozzá, hogy mit tartanak az imateremben? Aki összevissza kódorog egy kolostorban, az készüljön fel arra, hogy kellemetlen meglepetések érhetik.

Senki sem mondott ellent Serának, mert mindenki érezte, hogy a kapitánynak alighanem igaza van. Hátha még azt is tudták volna, amit McCormack és én tudtam!

Néhány másodpercig ott toporogtunk a múmia mellett, és úgy néztük, mintha Ramszeszt hozták volna ide különgépen.

- Nem is tudtam, hogy errefelé is mumifikálnak - morogta Paddington.

Frank King, az antropológus rátámaszkodott a koporsó szélére.

- Mindenfelé mumifikálnak, Marc. Ebben a tiszta hegyi levegőben jobban elállnak a... hullák, mint másutt. Közismert, ugye, hogy nedves éghajlat mellett...

Szóval csuda kedélyesen elbeszélgettünk. Éppen arra gondoltam, hogy a levegőbe lövök, vagy valami szörnyű dolgot csinálok, hogy menjenek már végre a fenébe, amikor Paddington feltette utolsó kérdését:

- Érdekes... Én úgy tudtam, hogy a lámák kopaszok. Ez meg itt olyan, mint egy remete...

Eve Pickford, aki eddig a hátulsó sorokból nyújtogatta a nyakát, előrefurakodott, és olyan nyugodt kíváncsisággal nézte a koporsó tartalmát, mintha nem is ő akart volna szörnyethalni az ijedtségtől jó tíz perccel ezelőtt.

- Alighanem vörös sapkás szerzetes volt az illető - mondta teljességgel megnyugodva.

- Micsoda? - ámult el Paddington.

- Vörös sapkás láma... Tudják, a buddhizmus a hetedik század táján kezdte meg hódító útját a Himalája hegyei között. Tibetben élő első terjesztője Padmaszabháva volt, egy indiai varázsló, akinek bizony nem sok köze volt Sákjamuni Buddha tanításához.

- Pontosan - helyeselt Pietro Rollo.

- Padmaszabháva kolostorokat épített Tibetben, és a szerzetesek, akik bennük éltek, piros süveget viseltek. Persze ők is inkább csak varázslók voltak még, mintsem a buddhizmus papjai. Titokzatos szertartásokat végeztek a kolostorokban, ördögöt űztek és idéztek, és azt mondják, hogy még az emberáldozatoktól sem riadtak vissza...

- Erre nincs semmi bizonyíték - morogta Rollo.

- Aztán jóval később, több évszázad elteltével a buddhizmust megreformálták. A szerzetesek sárga sapkát öltöttek, jeléül annak, hogy megszűntek** az ördögűző szertartások, s a lámák a világ örömeitől visszavonulva, szent iratok tanulmányozásába mélyedtek. Hajukat kopaszra vágatták, és nőtlenséget fogadtak.

- Európa kísértete - mondta Paddington.

- A vörös sapkások kénytelenek voltak elmenekülni. Barlangokban, ember nem járta vidéken húzták meg magukat, és nem vetették alá magukat az új hatalomnak. Az egyszerű pásztorok és földművesek pedig ettől kezdve egyformán tisztelték a vörös és a sárga sapkásokat, sőt az előbbieket bújtatták is, ha a sárga sapkások megelégelték a konkurenciát, és le akartak csapni rájuk.

- Kezdem érteni... - morogta King.

- Az egyház ugyan hivatalosan üldözte a vörös sapkásokat, a sárga szekta papjai azonban mint magánemberek testvérüknek tartották őket. Gyakran megesett, hogy egy-egy beteg, magára hagyott vörös sapkás lámát felszedtek a hegyek között, és beszállították a kolostorukba. Gyógyították, és ha meghalt, eltemették. Sőt az is előfordult, hogy szentként tisztelték, s mint a nagy egyházi méltóságokat szokás, bebalzsamozták és ereklyéik közé helyezték őket.

- Ezek szerint ez is egy vörös sapkás szerzetes itt! - kiáltott fel Paddington.

- Egészen biztos - mondta a lány.

Sera kapitányt azonban nem hatotta meg a tudományos magyarázat.

- Én csak azt nem értem, hogy ha mindent ilyen szépen megtanítottak magának, miért visítozott úgy, mintha nyúzták volna? - s egy csepp udvariasság sem volt a hangjában.

Eve Pickford alighanem elpirult, bár itt a lámpafényben olyannak tűnt az arca, mintha barna cipőkrémet maszatoltak volna szét rajta.

- Mit gondol... eszembe jutottak akkor a szerzetesek... amikor... rám vicsorította a fogát?

Láttam Serán, hogy megvan a véleménye a tudományról, és torkig van a mai nappal. Éppen azt mérlegeltem, hogyan tudnám megelőzni a közeli és totális összeugrást, amikor vidám, elégedetten csengő hang szólalt meg a bejárati ajtó felől:

- Jó estét! Megkezdődött a vallástörténeti szabadegyetem első szemesztere?

Az ajtóban Baxter kisasszony állt. Borzasztóan megkönnyebbültem, s azt is megállapítottam, hogy ismét jókor érkezett.

Baxter kisasszony háta mögé dugta a kezét, és szokatlanul vidáman elmosolyodott.

- Ahelyett hogy megmozgatnák a csontjaikat, idebenn gunnyasztanak? Tudják, milyen jót tesz az idegeknek egy kis friss levegő?

Nem vette észre a múmiát, és csak csacsogott, mintha felöntött volna a garatra. Biztos voltam benne, hogy valami történt vele, ami ennyire feldobta. Éppen figyelmeztetni akartam, hogy mi fekszik az orrunk előtt, amikor előrántotta háta mögül a kezét, és meglóbált valamit benne.

- Hát ez meg mi, kis rendetlenek? Kié a cucc? Egy rendes csomag keresi rendetlen gazdáját!

Ott tartotta a kezében, mint egy karácsonyi ajándékcsomagot, McCormack összegöngyölt narancsszínű anorákját.

Sokan mondták már rólam, barát és ellenség egyaránt, hogy váratlan helyzetekben gyorsan reagálok, és a legnehezebb pillanatokban is képes vagyok megtalálni a leghelyesebb megoldást. Most azonban csak álltam megkövülten, mint az a bizonyos sóbálvány Szodoma környékén.

McCormack is odaragadt a földhöz, és mintha még a szembogara is megbénult volna. Csak a száját hagyta el valami hörgésszerű hang.

Baxter állt, mosolygott, vörös boszorkányhaja a vállára és a szemébe hullt.

- Na, mi lesz? Kié a cucc? Majd hasra estem benne, mert valamelyik szerencsétlen otthagyta a küszöb előtt...

Aztán észrevette, hogy egyedül McCormack van anorák nélkül, norvégmintás pulóverében, és most már határozottan feléje nyújtotta.

- Ejnye már, Mr. McCormack! Megnémult? Ha jól látom, a magáé... Fogja, vigye! Aztán meséljék el, hogy mit csinálnak ebben a hideg kriptában. Csak nem kísértetet láttak?

Ezzel jól irányzott mozdulattal McCormack felé dobta az anorákot. Ami ezután következett, az minden eddigi kalandunkat felülmúlta.

A McCormack felé hajított anorák szétnyitotta a szárnyait, s lassú lebegéssel a lábunk elé terült.

A belőle kihullott „csomag” pedig hangos koppanással lezuhant a fapadlóra, elgurult néhányunk lába mellett, óvatosan kikerülte McCormacket, és végül Eve Pickford bokájánál állapodott meg.

Nem vagyok lámaista szerzetes, de biztosra veszem, hogy ilyen iszonyatos csendet még nem élt meg a szerencsétlen imaterem. Mintha a süketnémák világkongresszusa tartotta volna benne esedékes ülését. Eve Pickford hátralépett, Wilson fejére mutatott, arcán olyan kifejezéssel, amelyet jól felkészült pszichiáterek is évekig magyarázhattak volna. Aztán elmosolyodott, legyintett egyet és az odalépő Paddington segítségével szép csendesen a földre csusszant.

Milliméterekkel Wilson feje mellé.

S ha az előbb a néma csend világcsúcsa jellemezte volna az imatermet, akkor most a Titanic fedélzetén kitört pánikot múltuk felül. Az oszlopok megremegtek, a Buddha-szobrok üvegkalitkáin megrezzent az üveg, egyedül csak a vörös süveges múmiája feküdt flegma tartózkodással a nyugvóhelyén.

Baxter szája elé kapta a kezét, és akkorát visított, hogy beléremegett a dobhártyám. A Nobeldíj várományosai pedig egymást taposva rohantak ki az ajtón. Valahol, már a szabadban pisztolylövés csattant; alighanem Sera durrantott bele az éjszakába.

Ha szerencséjük van - gondoltam -, nem találta el egyikőjüket sem.

49.

Amikor úgy-ahogy magamhoz tértem, már csak négyen voltunk az imateremben: McCormack, jómagam, az egyik oszlophoz lapulva Baxter és a földön békésen elnyúló Eve Pickford. Nem számítva természetesen a múmiát és Wilson fejét.

Baxter kinyitotta a száját, aztán homlokával nekitámaszkodott az oszlopnak. A fadúc hidege jótékony hatással lehetett rá, mert néhány másodperc múlva visszatért a nyugalom szép arcára.

- Mi... történt? - kérdezte még mindig nehezen lélegezve. - Maguk... tudták, hogy mi van... benne?

McCormack szótlanul bólintott.

- Akkor meg... mi az istennek... hagyták a küszöb előtt?

Eve Pickford halkan felnyögött, és megrebbentek a szempillái. Baxter feléje fordult, és azonnal feltámadt benne az anyai vagy még inkább a nővéri ösztön.

- Szegény gyerek! - morogta. Odaguggolt Eve mellé, és babusgatni kezdte, mint már ki tudja, hányadszor az út folyamán. Villámgyorsan átfutott az agyamon a gondolat, hogy alighanem életem végéig úgy leszek vele: ha a Himalájára gondolok, nem a hegyek jelennek meg majd lelki szemeim előtt, hanem Baxter kisasszony a boszorkányvörös hajával, amint Pickford felé hajol, és azt morogja: „Szegény gyerek!”

Baxter megpaskolta Eve arcát, de közben hátrafordította a fejét. Gyors pillantást vetett Wilson maradékára, és idegesen megrebbent a szempillája.

- Nem takarítanák el?

Egyszerre mozdultunk McCormackkel, aztán végül úgy alakult, hogy ő terítette szét az anorákot, én meg...

Tulajdonképpen jobb nem folytatni.

50.

Amikor a rémületet okozó csomag már a múmia koporsója alatt pihent, Baxter abbahagyta Pickford pofozását, és halkan megkérdezte:

- Hogyan történt?

McCormackkel együtt sikerült valamennyire értelmesen elmesélnünk az eseményeket. Arról bölcsen hallgattam, hogy észrevettem, amint a falu felé gyalogolt, és furcsa módon McCormack sem ejtett róla szót. Mire befejeztük, Baxter kisasszony visszanyerte lelki egyensúlyát, felállt, és a múmia koporsójához lépett. Lehajolt, kivette alóla a csomagot, és nagyot lélegezve szétterítette a földön. McCormack meghökkenve és ijedten morogta:

- No de kérem...!

Baxter felnézett rá, és sárga szikrák gyulladtak a szemében.

- Mintha egyszer már említettem volna, hogy orvos vagyok.

Nem mondhatnám, hogy valami gondos vizsgálatnak vetette alá Wilson fejét, mindössze futólag nézett végig rajta. Amikor újra visszatakarta, gyors mozdulatot tett: talán keresztet vetett.

- Ez minden? - kérdezte.

Bólintottam.

- És a test?

Mivel egyikünk sem válaszolt, nem kérdezett tovább, hanem villámgyorsan hátrafordult. A bejárati ajtó felől halk kaparászás hallatszott, majd megjelent a nyílásban Sera kapitány feje.

- Semmi - mondta dühösen. - Pedig még utána is lőttem!

- Kinek? - mordult rá McCormack.

- Hát a gyilkosnak... vagyis mit tudom én! Amikor az a fej leesett a földre, arra gondoltam, hogy a tettesnek itt kell lennie valahol. Talán éppen az ajtó előtt. Máskülönben hogyan tette volna oda a csomagot, és éppen az anorákjába?

- Én tettem bele - mondta McCormack.

Serának tátva maradt a szája a megdöbbenéstől, és úgy meredt a skótra, mintha rosszul hallana.

- Ön?

- Én. Miután megtaláltam odafenn.

- Odafenn?

- Az egyik domb tetején... Rá volt szúrva egy obóra, vagy hogy hívják ezeket a kőrakásokat. Úgy látszik, feláldozták a hágó gazdájának.

Lassacskán a többiek is beoldalogtak a terembe, legalábbis úgy tűnt, hogy nem hiányzik senki. Pietro Rollo halottsápadt volt, és a többieken is látszott, hogy alighanem kihányták magukat. Ebben különben nem volt semmi csodálatos: hasonló esetekben eleinte velem is ez történt. Később aztán, főleg a kínai fronton, elmúlt az embernek a hányingere, és elsősorban azért, mert a naponta átélt szörnyűségekhez képest igen keveset kaptunk enni.

- Tudnak valamit? - kérdezte halkan Sera, és mintha csak megbabonázták volna, a csomagocskát bámulta.

Megráztam a fejem.

- Tulajdonképpen semmit. Hacsak annyit nem, hogy éppen ön után mentünk fel a dombra.

Elkomorult az arca.

- Mit akar ezzel mondani?

- Hogy jobban kinyithatná a szemét! Maga képviseli itt a hatalmat, és a szeme láttára nyírnak ki valamennyiünket! Tegyen már valamit az ég szerelmére!

Igyekeztem idegesen és remegő hangon beszélni.

McCormack csodálkozva pillantott rám, aztán amikor találkozott a tekintetünk, gyorsan elkapta rólam a szemét.

- Én megteszek minden tőlem telhetőt - kezdett a szokásos nyafogásba Sera. - De hát mit csináljak, ha nekem már mindig csak a gazdátlan holttestek jutnak... Ha egyszer szemtől szemben állhatnék azzal a csirkefogóval...

Pechünkre nem tudhattuk meg, mi történne a gyilkossal, ha Sera kapitány a szemébe nézne, mert Eve Pickford magához tért, és hangos nyögdécseléssel vizet kért.

Ekkor McCormack a hóna alá vette a csomagot, és kiballagtunk az udvarra, a holdfényes éjszakába.

51.

Thinka nem látszott túlságosan meglepettnek, amikor közöltük vele, hogy gyilkosság történt. Rövid ideig hallgatott, majd megcsóválta a fejét.

- A világban semmi sem történik véletlenül. Nyilván ennek is megvan a maga oka. Bízom benne, hogy a következő újjászületés több örömet hoz majd a számára.

Elhelyeztük az anorákot a másik három ponyvába tekert csomag mellé a földbe vájt kamrába, amely a kolostor hullatermeként funkcionált. Thinka kezében megcsörrent a lakatkulcs, amikor a küszöbről visszafordult a gyászos maradványok felé.

- Az élet hamar véget ér. Akik nem nyerik el a megvilágosodás kegyelmét, úgy tévelyegnek a világban, mint a szélhajtotta száraz kóró. Vajon ki lesz a következő?

Hideg borzongás futott végig rajtam. Ebben a másodpercben éreztem át egész szörnyű valóságában az igencsak reálisnak tűnő tényt, hogy nemcsak másokat, hanem engem is kinyírhat az ismeretlen gyilkos.

Hacsak előbb el nem kapom.

52.

Mikor visszatértünk, a többiek még mindig a démongyilkosok szobrai körül toporogtak; senkinek nem akaródzott felmenni az emeletre. Többen Stewart körül álltak, és fegyvereket követeltek.

Stewart megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor megpillantott.

- Na, hála istennek! Jöjjön már, Mr. Lawrence. Az urak feltétlenül fegyvert kívánnak. Én természetesen a saját fejem után... - és széttárta a karját.

- Kérem, Mr. Lawrence - fordult hozzám Marc Brunning, a botanikus -, jogunk van hozzá, hogy megvédjük magunkat... Nem akarok pánikot kelteni, de nevetséges Sera kapitány feltételezése, hogy valami titokzatos fantom követ bennünket, és azzal szórakozik, hogy kinyírja az expedíciót... Kérem... A fantom itt van közöttünk. Lehetséges, hogy éppen ön vagy én... Vagy más. Hogy ki, azt természetesen nem tudom. De feltétlenül jogom van hozzá, hogy védjem az életemet, ameddig tudom. Ha már nem akad senki, aki megvédje.

Ezzel előbb jelentőségteljesen Serára, majd rám nézett.

A többiek - Cooper, Abramson, Paddington és King - helyeslően bólogattak.

- Valamennyien voltunk katonák, Mr. Lawrence - mondta Frank King. - Egyszerűen képtelenség, hogy csak úgy lemészároljanak bennünket.

- Nekem különben is van revolverem - mondta Pietro Rollo. - Csak a csomagban.

Viszolyogtam a gondolattól, hogy esetleg egymást lövöldözzük halomra a kiosztott fegyverekkel, viszont az is kétségtelen volt, hogy nincs jogom csak úgy egyszerűen visszautasítani a kérésüket. Hiszen az életük volt a tét ebben a játszmában, és mindeddig sem én, sem pedig más nem tudta megvédeni őket.

Mégis valami azt súgta, hogy ha nem is szabad megtagadnom a kérésüket, igyekeznem kell kitolni a teljes militarizálás határidejét.

Stewart szemébe néztem, aki megadó figyelemmel leste a parancsaimat.

- Természetesen eleget teszünk az urak kérésének, Mr. Stewart...

- Igen?

- Ha a serpák szétszedték a csomagokat, és kirámolták a fegyvereket...

Stewart szeme kerekre tágult.

- De...

- Amint a holnapi nap folyamán a serpák kicsomagolják a revolvereket, mindenkinek kioszt egyet a hozzá való munícióval együtt. Megfelel így, uraim?

Láttam rajtuk, hogy nem nagyon tetszik a haladék. Azt szerették volna, ha már a mai éjszakát pisztollyal tölthetik az ágyikójukban.

- Nem lehetne még ma... most? - morogta Brunning.

- Teljességgel lehetetlen - mondta határozottan Stewart. - A serpák aludni tértek, és amint önök is érzik, uraim, mínusz harminc fok körül járhat a hőmérséklet. Ebben a pokoli időben nem kényszeríthetek senkit arra, hogy ládákat feszegessen.

Erre már nem szólt senki. Kelletlenül belenyugodtak a holnapi felfegyverkezésbe.

Sera megfogta a lámpát, és kifelé világított.

- Talán aludni kéne...

Éreztem, azt várják, hogy mondjak néhány szót, mielőtt a hosszú-hosszú éjszaka elkezdődik.

- Egyszerre megyünk fel a lépcsőn - mondtam határozott hangon. - Azután mindenki bemegy a szobájába. Az ajtókon belül lánc van, amit könnyedén bekapcsolhatnak... Kérem, senki ne feledkezzék meg róla! És lehetőleg senki ne mászkáljon éjszaka. Igazán nem akarom megfélemlíteni önöket...

Paddington halkan elkáromkodta magát.

- Megfélemlíteni? Az ördögbe is... Ezek után? Mindenesetre egyet mondok. Én most felmegyek, és magamra láncolom az ajtót. És figyelmeztetek mindenkit, hogy aki megpróbál bejönni a szobámba, magára vessen. Mert hogy egyikünk nem jön ki belőle többé élve, arra mérget vehet!

Ezután Serával az élen felgyalogoltunk a lépcsőn. Mindenesetre kínos érzés volt, hogy a gyilkos is ott jön közöttünk, és nyilván azt fontolgatja magában, hogy ki legyen a következő áldozat.

53.

Amikor becsukódott mögöttem az ajtó, gondosan beakasztottam a biztonsági láncot, és kávéfőzéshez láttam. Begyújtottam kis úti spirituszfőzőmet, és elégedetten éreztem, hogy a kávé illata kezdi betölteni a szobát. Rövidesen olyan hangulatom támadt, mintha valamelyik alpesi üdülőhelyen tölteném a téli szabadságomat.

Megittam egy csésze kávét, aztán lefeküdtem az ágyra, és gondolkodni kezdtem. Karjaimat a fejem alá tettem, és belemeredtem a kékes sötétségbe. A spirituszégő lángját szándékosan magasra csavartam, hogy a fény a sarkokból is kiűzze az árnyakat. Tudtam magamról, hogy teljes sötétségben nehezebben megy az agytorna, különösen fáradtan.

Kényelmesen elhelyezkedtem a tábori ágyon, és legelőször is nagyot sóhajtottam az elégedettségtől. Lassan egy hete múlt, hogy elindultunk, és azóta csak percekben számolhattam azt az időt, amelyet egyedül töltöttem. Pedig hányszor, de hányszor elhatároztam, hogy néhány órácskára magamra maradok, és megpróbálom rendszerezni a gondolataimat. Végre elérkezett hát a homo sapiens órája!

Furcsa módon azt tapasztaltam azonban, hogy nem vagyok képes a gyilkosságok indítóokára, a feltételezett gyilkosra vagy a gyilkosságok körülményeire koncentrálni; ehelyett egy távoli emlék furakodott a gondolataim közé. A negyvenes évek elején Mandzsúriában és később Burmában együtt dolgoztam Fox őrnaggyal, a RAF, a Brit Királyi Légierő helyi hírszerzési főnökével. Alacsony, vörös képű emberke volt, súrolókefeszerű bajusszal, s nyikorgó csizmáiban inkább tűnt vidéki disznókereskedőnek, mint kémelhárítónak. Mivel Fox őrnagy az igazi skót whiskynek is nagy barátja volt, számtalan órát töltöttünk különböző kantinokban élénk beszélgetésbe merülve. S most, ki tudja, milyen gondolattársítás kapcsán, egyszeriben magam előtt láttam kefebajuszát, amint megremeg, és az alatta húzódó száj azt mondja, amit ezerszer hallottam tőle barátságos poharazás közben:

„Fogalma sincs a sok marhájának, hogy milyen klassz munka a miénk! Igaz, hogy kést is kaphatsz a bordáid közé, vagy a japánok lenyisszantják a fejedet, de még mindig jobb, mint százéves korodig havat lapátolni a sok gazdag szarjancsi háza előtt. Csak egyre kell vigyázni, édes fiam: hogy legyen az embernek egy társa, egy haverja, akire biztosan támaszkodhat, ha beüt a Dreck, ahogy a németek mondják. Jól kiépített szervezet vagy megbízható társ nélkül csak hazárdőr az ember, nem hírszerző. Azt mondod, hogy nincs társad? Hát szerezz egyet, a kutyaúristenit! Csak nem akarod bemesélni nekem, hogy nincs senki az ellenség emberei között, aki úgy gondolkodna, mint te? Dehogyisnem. Csakhogy, elismerem, nem könnyű ezt az embert megtalálni, sőt kutya nehéz! De hát az a jó hírszerző, fiacskám, aki megtalálja, és együtt dolgozik vele... Na, proszit, fiacskám!”

Fox őrnagy kefebajusza eltűnt a levegőben, és én újra egyedül maradtam a spirituszfőző lángjával.

Felültem az ágyon, és majdhogynem csókot dobtam az eltűnt Fox után. Az ötlet kiváló volt, a megvalósítás viszont annál nehezebbnek ígérkezett. Kétségkívül egyszerűbbé tenném a munkám, ha sikerülne megbízható szövetségest találnom.

Lógáztam a lábam az ágyam szélén, amikor egyszerre csak hideg fuvallat csapta meg a szívem. Mi lesz, ha éppen a gyilkost avatom a bizalmamba? Nyilván ez az a rizikó, amiről Fox beszélt. S az a jó hírszerző vagy elhárító, aki megtalálja a megfelelő partnert...

Visszafeküdtem a takaróra, újra fejem alá tettem a kezem, és folytattam a töprengést. Fox őrnagy nem bukkant többé elő, így csak magamra hagyatkozhattam. Legalábbis egyelőre.

Félretettem a leglényegesebb problémákat, és egyedül csak arra koncentráltam, hogy megtaláljam, ki lehetne az, akit beavathatnék abba, amit már kiderítettem, ki legyen az, akivel megoszthatnám a terheket.

Felemeltem az egyik kezem, és ujjaimon sorra vettem a lehetőségeket.

Nyilvánvaló, hogy a serpák közül senkire sem számíthatok, hiszen távol vagyunk egymástól, az együttműködés egyik alapfeltétele pedig éppen az, hogy minden pillanatban fel tudjuk venni a kapcsolatot. Továbbá az öreg vezetőn kívül senki mást nem is ismertem közülük. Ehhez jönnének bizonyos nyelvi nehézségek, hiszen csak kevesen beszélnek angolul... Arról nem is szólva, hogy annak a bizonyos Purbunak a személye, aki feltehetően meggyilkolta O'Harát és talán a többieket is, még mindig nem tisztázott... Lehetséges, hogy mégiscsak a serpák között lapul a gyilkos, bár őszintén szólva nehezen tudtam volna elképzelni.

A serpákat tehát leírhatom.

Becsuktam egyik kinyújtott ujjamat: az első lehetőséggel leszámoltam.

A másik lehetőséget a tudósok jelentették. Közülük viszont csak Pietro Rolloval, az olasszal és Marc Paddingtonnal voltam valamelyest közelebbi viszonyban. Ha egyáltalán annak lehet nevezni azt a néhány beszélgetést, amelyet az utazás során folytattunk.

Sorban magam elé idéztem az arcukat, és nem éreztem egyiknél sem, hogy az a bizonyos elektromos áram megrázott volna, amelyről pedig egyesek azt állítják, hogy a nagy felismerések biztos kísérője. Marc Brunning, a botanikus, Rick Abramson a folklorista, Pietro Rollo nyelvész, Marc Paddington meteorológus és végül Frank King antropológus arca úgy suhant el előttem, mintha valaki a falra vetítette volna. A megvilágosodás azonban elmaradt.

Becsuktam a másik ujjamat is, és úgy éreztem, hogy a tudósokat is leírhatom. S nemcsak azért, mert bizonyos indokok alapján könnyen elképzelhető volt, hogy közöttük volt a gyilkos, hanem azért is, mert egyiküket sem találtam megfelelőnek a feladatra. Még talán Frank King, az antropológus... Megremegett az ujjam, de aztán gyorsan továbbmentem. A tudósokat egyelőre hagyom a fenébe!

A lehetőségek harmadik csoportját közelebbi ismerőseim alkották. Mint például Eve Pickford... A levegőbe néztem, hogy nem bukkan-e elő ismét Fox őrnagy, bár őszintén szólva biztos voltam benne, hogy mit mondana vele kapcsolatban. Bármennyire nagy tisztelője volt is Mata Harinak, úgy általában, a női hírszerzőkről megvolt a véleménye.

Kevin Stewart? Látszólag minden szempontból megfelelő lenne. Nem hiszem, hogy oka lett volna elkövetni a gyilkosságokat, bár egyelőre fogalmam sem volt, hogy kinek lehetett rá oka... Azonkívül Stewart katona volt a világháborúban, és úgyszintén a kelet-ázsiai fronton...

Még egy kicsit vártam, aztán felkeltem az ágyról, és az ajtóhoz léptem. Óvatosan kikapcsoltam a láncot, és a tenyerembe engedtem, hogy ne zörögjön. Kiléptem a folyosóra, és behúztam magam mögött az ajtót.

A folyosón enyhe szellő fújdogált, amely a lépcsőfeljáró felől jött, magával hozva a kolostorudvar egyre süllyedő hőmérsékletét. Körülnéztem, majd McCormack szobájának ajtajához léptem. Óvatosan megkocogtattam az ajtót.

- Ki az? - hangzott bentről szinte azonnal a kérdés.

- Lawrence.

Hallottam, hogy megcsörren a biztonsági lánc, majd kitárult az ajtó. A résben McCormack állt teljesen felöltözve, mintha csak valakinek a látogatását várta volna.

- Tessék. Fáradjon beljebb - tárta ki az ajtót, és nyoma sem volt a hangjában félelemnek vagy óvatosságnak.

Megvakartam a fejem búbját.

- Az igazat szólva azt szeretném, ha maga jönne át hozzám. Főztem egy jó erős kávét...

Nagy komolyan bólintott.

- Tudom.

- Honnan?

Beleszaglászott a levegőbe.

- Átjött a falon.

Amíg ezt mondta, már át is lépett a küszöbön, és behajtotta maga mögött az ajtót.

- Akkor hát rajta! Ki ne hűljön a kávé!

A folyosó még akkor is üres volt, amikor becsuktam a szobám ajtaját. Reméltem, hogy senki nem vett észre semmit.

Helyet mutattam McCormacknek a kényelmes tábori széken, én pedig az ágy szélére telepedtem. Öntöttem a kávéból neki is, magamnak is.

Félig kiittuk a csészéket, aztán mint jól nevelt urakhoz illik, letettük az asztalra, és várakozón néztünk egymásra. Mindketten tudtuk, hogy nem egy csésze kávé miatt találkoztunk éjnek éjszakáján. Végül rájöttem, hogy nekem kell kezdenem.

- Sejti, hogy mért hívtam a szobámba, John? - kérdeztem.

- Hát úgy nagyjából. Alighanem beszélgetni akar velem.

- Eltalálta. Fox őrnagy ajánlotta magát.

Meglepődve pillantott rám.

- Kicsoda?

- Fox őrnagy, a RAF hírszerzőitől...

Feszengeni kezdett a széken, és furcsán nézett rám.

- Nem fejtené ki a dolgot bővebben?

Mielőtt még azt hihette volna, hogy komplett őrült vagyok, elmeséltem neki Fox látogatását.

- Nyilván a fáradtságtól és a kimerültségtől van az egész. Egyszerűen megjelent előttem Fox őrnagy a levegőben, és csoda bölcs tanácsot adott... - fejeztem be az elbeszélést.

Még mindig gyanakodva szimatolt a levegőbe.

- Mintha az előbb whiskyt említett volna.

Kénytelen voltam megnyugtatni.

- Ne féljen, nem vagyok részeg. És bolond sem. Legalábbis nem bolondabb, mint az emberiség nagyobbik része.

- És a kisebbik?

- Az bolondabb nálam.

- Oké. Folytassa.

- Nos... tudja, annak idején gyakran voltam együtt Fox őrnaggyal. Sok whisky mellett sokat beszélt a hírszerzői hivatásról. Ez volt, azt hiszem, egyetlen szenvedélye. S amikor az előbb lefeküdtem az ágyra, Fox szavai jutottak az eszembe. Hogy tudniillik a jó hírszerzőnek társra van szüksége, mert egyedül csak félember... Érti?

Komolyan bólintott.

- Értem hát. De mondja csak, maga hírszerző?

Elmosolyodtam.

- Dehogyis. Bogarász vagyok. Csakhogy ki akarom nyomozni ezeket az átkozott gyilkosságokat. Mert az a szörnyű gyanúm támadt, ha nem kapjuk el a tettest, bennünket is kinyír. Magát is és engem is. Tiszta sor.

- Alighanem - bólintott.

- Namármost, ha el akarom kapni, akkor szükségem van valakire, aki segít. Egyedül aligha boldogulnék a feladattal.

- Remélem, nem Watson doktort akar csinálni belőlem?

- Ugyan már! Egyszerűen segítségre van szükségem.

Hátradőlt a székében, és behunyta a szemét.

- Valóban megbízik bennem?

- Valóban - válaszoltam őszintén.

- De miért? Hiszen nem is ismer.

- Egyszer említette, hogy Pedersen tengernagy szárnysegéde volt. Azt hiszem, ennél jobb ajánlólevél nem is kell.

Ekkor a zsebébe nyúlt, és egy 38-as pisztolyt húzott elő. Megfogta a csövénél, és felém nyújtotta.

- Ehhez mit szól?

Nem vettem el, csak néztem szótlanul.

- A magáé? - kérdeztem rövid hallgatás után.

Bólintott.

- Az enyém.

A fegyverért nyúltam, és beleszagoltam a csövébe. Jó olajszaga volt, és biztos lehettem benne, hogy nem lőttek belőle az elmúlt napok során.

- Tehát nem vallotta be, amikor kérdeztem, hogy kinek van fegyvere - konstatáltam a tényt.

- Úgy van.

- Nem bízott bennem?

- Nem én. De miért is bíztam volna? Honnan ismerem én magát? Sehonnan. Ki biztosított róla, hogy nem maga öldösi rakásra az embereket? Senki. Hülye lettem volna kiszolgáltatni magam akárkinek is.

- És most?

Elvette a pisztolyt, és visszadugta a zsebébe.

- Nagyjából meggyőződtem róla, hogy nem maga az, akit keresünk... Azt a jelenetet ott a szakadék szélén nem lehetett megjátszani. Valóban ki akarták nyírni... És még valami. Mióta csak elindultunk, figyelem magát. És egyre inkább biztos vagyok benne, hogy egy oldalon állunk...

- Köszönöm. Tehát teljes a bizalom?

- Azt hiszem, igen.

- Elfogadja az ajánlatomat?

- Természetesen.

Felálltam, a hátizsákomhoz léptem, és előhúztam belőle egy lapos whiskys üveget. Szétöntöttem a tartalmát két úti bádogpohárba, az egyiket nekiadtam, a másikat pedig megemeltem és rákoccintottam.

- Csirió! Az együttműködésünkre!

- Oké. Arra, hogy elkapjuk a fickót vagy a fickókat!

Egyetlen húzásra bekaptuk az italt, és nagyon sajnáltuk, hogy ilyen hamar kifogytunk belőle. Az expedíció whiskykészlete még mindig az udvarban hevert kicsomagolatlanul, és sajnos abban sem lehettünk biztosak, hogy a fagy nem feszítette-e szét az üvegeket.

Mivel abszolút reménytelennek tűnt az utánpótlás, megpróbáltam visszatérni a témához. Hátamat a falnak vetettem, és azon törtem az agyam, hogy mivel is kezdjem. McCormack felemelte a fejét, és fürkészve nézett rám.

- Ön nem angol, ugye?

- Brit állampolgár vagyok.

- Dél-afrikai születésű?

Nem tudtam ugyan, hogy miért érdekli a származásom, de ha azt akartam, hogy a bizalmába fogadjon, nem volt szabad eltitkolnom előle semmit. Legalábbis sok mindent nem.

- Nem - mondtam az igazságnak megfelelően. - Nem dél-afrikai. Kelet-Európából jöttem.

- Jugoszláv?

- Nem. Magyar.

Meglepetten húzta fel a szemöldökét.

- Magyar? Nocsak. A háború előtt jártam az önök országában... Azok a gyönyörű hidak a Duna felett!

Nem sok kedvem volt Budapest szépségeiről társalogni vele.

- Igen - mondtam kedvetlenül. - Azok a szép hidak nem is olyan régen még a vízben hevertek. A nácik elintézték őket... Én pedig 1938 óta brit állampolgár vagyok.

Ezzel aztán el is intéztük a személyes kérdéseket.

- Hol kezdjük? - nézett rám várakozón.

Nagyot sóhajtottam. Tényleg, hol a fenébe is kezdjük?

- Talán az indulással... - javasolta.

- Rendben van - bólintottam. - Ön kezdi, John, vagy mondjam én?

Udvariasan biccentett.

- Jobb, ha maga kezdi, Leslie.

- Tehát: adva van egy expedíció, amelyik olyan furcsán kezdődik, mint egy szürrealista regény...

- Álljon csak meg, Leslie! - vetette közbe. - És az a másik expedíció?

- Van összefüggés a kettő között?

- Miért ne lenne?

- Biztos benne?

- Semmi esetre sem. De miért nem azzal kezdjük? Időben megelőzi a miénket.

- De ha a Cronwell-expedíciót vesszük előre, már eleve feltételezzük, hogy kapcsolat van a kettő között. Ez pedig tévútra vihet bennünket.

- Én mégis azt mondanám, hogy kezdjük azzal. Azonnal meg fogja érteni, hogy miért.

- Ahogy akarja, John. Tehát?

- A Cronwell-expedíció.

- Az igazság az, hogy nem sokat tudok róla. Csak annyit, amennyit az újságokban olvastam.

- Akkor majd én - emelte fel az ujját. - Figyeljen csak ide! Él Londonban egy bizonyos férfi, akit úgy hívnak, hogy Tyron Peters, és olajkutató mérnök. Mellesleg egyik legjobb barátom. Hosszú évek óta a tenger alatti olajkutatással foglalkozik. Megrögzött elképzelése, hogy a brit szigetek kontinentális talapzata alatt óriási olajkincsnek kell lennie. A Harrison intézetben dolgozik, előadásokat tart kutatásairól; egyszóval van mit aprítania a tejbe. Egy napon Tyron Peterst felkeresi Lord Cronwell, aki mellesleg a lordok házának a tagja. Cronwell pokolian gazdag és pokolian nyughatatlan. Volt már oroszlánvadász Afrikában, tigrisvadász Indiában, és azt mesélik róla, hogy valamelyik zulu király egy ünnepi lakoma után felajánlotta neki éjszakára mind a háromszáz feleségét. S Lord Cronwell nem az az ember, aki ilyen ajánlatra nemet mond...

- Ez már igen! - bólintottam elismerően.

- Nos, Cronwell felkeresi Tyront, és ajánlatot tesz neki. Elmondja, hogy expedíciót szándékozik indítani a Himalájába, és szeretné megnyerni magának a világ legkiemelkedőbb tudósait. Az expedíció célja komplex kutatások folytatása, azaz a Himalája nepáli részének részletes feltárása. Az expedícióban számos tudományág képviseltetné magát.

Tyron habozik, és gondolkodási időt kér. Bár hízeleg neki, hogy Cronwell, a világ legkiválóbb tudósainak a sorába helyezi, azt is tudja, hogy számára az expedícióban eltöltött idő olyan, mintha a Waterloo-Bridge alatt sátorozna. Azaz teljességgel haszontalan. A Himalája csúcsai között őrültség olajat keresni. S ezt Cronwellnek is tudnia kell.

Cronwell azonban makacs, és ha valamit a fejébe vesz, nem sajnálja rá a pénzt. Olyan összeget ajánl Tyronnak, hogy elakad tőle a szava. S mivel Tyron éppen ebben az időben válik a feleségétől, és a járulékos hercehurca nem kis anyagi terhet jelent, elfogadja Cronwell ajánlatát. Nem szívesen teszi, ezt hangsúlyozom, de végül is az ajánlat rendkívül csábító. És

van még valami. Tyron még soha nem járt a Himalájában. Úgy érzi, az a legjobb, ha kirándulásként fogja fel az utazást.

Említettem, hogy Cronwell azzal csalogatta Tyront: a világ legkiválóbb tudósait gyűjti össze expedíciójában. S ha ez így azért egy kissé túlzás volt is, kétségkívül kiváló szakemberek érkeztek Katmanduba, hogy részt vegyenek a munkában.

- Valamennyien olyan kedvetlenül, mint Tyron?

- Dehogyis. Sokuk számára rendkívüli lehetőségekkel kecsegtetett az utazás. Biológusnak, meteorológusnak, geológusnak valósággal mennyország a Himalája és vidéke...

- Értem.

- Nos, a kutatók összegyűltek Katmanduban. Lord Cronwellnek nem okozott különösebb nehézséget megszerezni a nepáli kormány támogatását. A fennálló rendelkezések értelmében az expedíció eredményeit amúgy is nagyobb részben a helyi kormány hasznosította volna, a gyűjtött anyag pedig a nepáli múzeumokban nyert volna elhelyezést. A társaság minden különösebb csinnadratta nélkül indult útnak; Cronwell nem szeretett előre inni a medve bőrére. Úgy számított, hogy csak akkor rukkol elő a nagy felfedezésekkel, ha már biztos benne, hogy valóban azok is.

- Mire gondol?

- Én? Semmire. S hogy ő mire gondolt, azt is csak a jó ég tudja. Az sem biztos, hogy gondolt egyáltalán valamire. Talán csak azt hitte, hogy biztosan talál valamit, ami nagy port ver majd fel. Lehet, hogy soha nem fogjuk már megtudni...

- Elképzelhető.

- Egy hónapig nagyjából követni tudjuk az expedíció útját. Katmandutól azt az utat követték, amit mi. Itt szálltak meg, Khangpában, és innen is indultak tovább.

- Merrefelé?

- A pontos útirányt nem ismerem. Mindenesetre északnak. A határvidékre.

- Kína felé?

- Igen. Valahova arra.

- Aztán?

- Egy darabig rendszeresen jöttek a rádióadások. Igen nagy teljesítményű rádiót vittek magukkal. Mondom, egy darabig rendben ment minden, aztán mintha valami történt volna az expedícióval...

- Éspedig?

- Hát... például meghalt a rádiós.

- Meghalt?

- Igen. Legalábbis ez a jelentés érkezett Katmanduba.

- És... hogyan?

- Ez az, ami nem derült ki az adásból. Amikor a katmandui központ vette az adást, egy Norbu nevű serpa adta a híreket... A rádióson kívül állítólag egyedül ő értett a bonyolult rendszerű adó kezeléséhez, mivel a háborúban az okinawai központban szolgált a híradósoknál. Később

kiderítették, hogy valóban dolgozott Okinawán egy Norbu nevű nepáli, és felsőfokú rádiós kiképzést kapott. Norbu helyzete tehát tisztázódott.

- Értem.

- Van azonban egy bibije a dolognak, ami kissé megkeveri az egészet...

- Micsoda?

- Figyeljen csak ide. A katmandui központ vette Norbu adását, de nem értette, hogy a szerencsétlenül járt rádiós helyett miért nem Redhull geofizikus ad, aki civilben kiváló rádióamatőr. Válasz azonban nem érkezett a kérdésre, Norbu vagy megszakította az adást, vagy magától megszakadt.

- Ejha!

- Várjon csak egy kicsit... A katmandui központ gyanakodni kezdett, és lázasan kezdte keresni a kapcsolatot az expedícióval. Harmadnap sikerült is venni az adásukat.

- És?

- Újra Norbu volt a rádiónál. Közölte, hogy erős viharok miatt képtelen volt kapcsolatot létesíteni Katmanduval. Ami pedig a három nappal azelőtt elhangzott kérdést illeti, hallotta, csak válaszolni nem tudott rá, mert villám csapott be a közelükben. Sajnos az a helyzet, hogy nemcsak a rádióst, Bill Harrisont sodorta el egy lavina, hanem Redhull fizikust is. Rajta kívül pedig nincs senki, aki értene a rádióhoz.

- Ez eddig világos.

- Az a fenét! Szóval Norbu közölte, hogy mindenki ép és egészséges, természetesen a két áldozatot kivéve, és folytatják az utat a megbeszélt övezetbe. Ezzel megszakadt az adás.

- Mire mondta az előbb, hogy nem világos?

- A rádiósok személyére. Ismerem Tyront, gyerekkori barátok vagyunk. S azt is tudom, hogy a háború alatt ő is a legmagasabb rádiós kiképzést kapta, akárcsak Norbu.

- Igazán furcsa.

- De még mennyire az! Sőt, vannak ennél még cifrább dolgok is. A katmandui Idegenforgalmi Központ és az illetékes minisztérium gyanakodni kezdett, hogy valami nincs rendben az expedíció körül. És nemcsak a kettős haláleset miatt. Az expedíció tagjai megbecsült tudósok, és többnyire brit állampolgárok. Rendkívül rossz fényt vetett volna a nepáli államra, ha kiderül, hogy nem tudja szavatolni a területén tudományos munkát végző idegen állampolgárok biztonságát. Főleg mostanában, amikor tudomásom szerint Nepál nemzeti jövedelmének nagy része a növekvő turistaforgalomból származik.

- Értem.

- Tehát az Idegenforgalmi Hivatal és a biztonsági szervek gyorsan elhatározták, hogy közös akciót indítanak a Cronwell-expedíció sorsának felderítésére. Az akció azonban nemhogy eredménnyel járt volna, hanem még növelte is a rejtélyek számát.

- Hogyhogy?

- Először is a kiküldött helikopterek dolguk végezetlenül tértek vissza. S később a repülőgépek is. Pedig olyan részletes légifelvételeket készítettek a keresett területről, hogy még a fákon ülő madarakat is látni lehetett. Az expedíció azonban nem volt sehol...

- Hihetetlen.

- Pedig így van. Repülőgépek és helikopterek kutatták át minden zegét-zugát annak a területnek, ahol Cronwelléknek tartózkodniuk illett volna, ők azonban nem voltak sehol.

- Nem lehet, hogy közben odébbálltak?

- Természetesen erre is gondoltak az illetékesek. Akkora területet vizsgáltak át, amekkorát emberi számítás szerint az expedíció csak megtehetett. És minden irányban. Hiába volt azonban minden, Cronwell és emberei úgy eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket.

- És ez nem lehetséges?

- Micsoda?

- Hát hogy valóban a föld nyelte el őket. Mondjuk egy földrengés vagy lavina.

- Elvileg lehetséges, de a gyakorlatban nem. Norbu ugyanis közben még egyszer adott. Közölte a koordinátákat és azt, hogy minden rendben, folytatják a kutatást.

- És?

- A nepáli légierő azonnal átvizsgálta a jelzett területet, az expedíciót azonban nem találta most sem.

- Hm.

- A biztonsági szervek ekkor új nyomot kezdtek el követni. Miután kiderült, hogy a Norbu nevű serpa a háború alatt Okinawán teljesített szolgálatot, később pedig őrmesterségig is vitte az amerikai hadseregben, kapcsolatba léptek az amerikai hatóságokkal. Kiderült, hogy Norbut 1946-ban saját kérésére elbocsátották az amerikai fegyveres erők kötelékéből, és hozzájárultak ahhoz, hogy hazatelepüljön Nepálba. Pontosabban egy Pem nevű faluba. A biztonsági szolgálat emberei felkeresték Pemet, és érdeklődni kezdtek Norbu iránt. És mit gondol, mit mutattak nekik a serpák?

- Valami rosszat sejtek.

- Tökéletes a megérzése. Ugyanis megmutatták nekik Norbu sírját... Norbu 1953-ban elhalálozott, heveny kőomlás következtében.

- Biztos?

- Abszolúte. Gondolhatja, hogy a biztonsági emberek nem érték be a lakosok elbeszéléseivel, hanem kibontották a sírt, és megvizsgálták, hogy ki fekszik benne. S minden kétséget kizáróan bebizonyították, hogy az illető valóban Norbu.

- Hogyan?

- Az amerikai archívumból megszerezték Norbu egészségügyi adatait. Ez aztán elég támpontot adott az azonosításhoz...

- Akkor ki a fene lehet az, aki felvette Norbu nevét?

Rám nevetett, és bólogatni kezdett.

- Ha ezt tudnánk, Leslie, alighanem karnyújtásnyira lenne tőlünk a megoldás. És a mi gyilkosunk is.

- Még mindig azt hiszi, hogy a két dolog között van valami összefüggés?

- Biztos vagyok benne. De figyeljen csak ide. Hadd mondjak el még mást is, ami, gondolom, fúrja az oldalát... Odaát a jó öreg Angliában természetesen nem tudtam mindezeket. Annyit tudtam csak, amennyi a hírügynökségek jelentéseiből elcsordogált odáig. Az pedig édeskevés.

A nepáliak diszkréten intézték az ügyet, már csak az idegenforgalom miatt is. Így aztán csak jó sokára érkezett el hozzám egy-két olyan hír, amelyből rájöttem, hogy az én Tyron barátom alighanem nagy bajban van. S mivel gyerekkori barátok vagyunk, elhatároztam, hogy utánanézek egy kicsit ezeknek a hegyeknek... Erre még különben sem jártam.

Hirtelen furcsa gyanú támadt bennem, amelyet azonban nem mertem még kimondani.

- Egyelőre nem tudtam mit kezdeni a tervemmel. Mit érek vele, ha eljutok is Katmanduba? Ahhoz túl szűkösek az anyagi erőforrásaim, hogy expedíciót szervezzek, még akkor is, ha a nepáli hatóságok különben hozzájárulnának. És egyébként is. Nem ismerem a hegyeket, és sokkal nagyobb a valószínűsége annak, hogy én is otthagynám a fogamat, mint hogy megtalálom Tyron barátomat - legalábbis így gondolkodtam akkoriban. A véletlen azonban a segítségemre sietett. A jól sikerült közmondás szerint is: hol a legnagyobb a szükség, legközelebb a segítség. Én mondom magának, ha nem lennék meggyökeresedett ateista, csak ilyen feliratokat festegetnék szabadidőmben.

- Aha.

- Azonnal vége, ne türelmetlenkedjék... Szóval, amikor éppen azon töprengtem, hogy miképpen tudnék összeverbuválni egy mentőexpedíciót, valaki meghívott egy társaságba. És ott találkoztam valakivel.

- Elég homályosnak tűnnek az utolsó mondatai.

- Mindjárt kiderül minden. Találkoztam tehát valakivel, aki elmondta, hogy egy bizonyos Thompson expedíciót szándékozik indítani a Himalája hegyei közé, megközelítőleg ugyanarra a területre, ahol az én Tyron barátom elveszett. S őt is szeretné Thompson magával vinni.

- Értem.

- Megkönnyítette a dolgomat, hogy ennek a bizonyos férfinak esze ágában sem volt útra kelni. Pénzre volt szüksége, de úgy érezte, hogy saját tudományával mit sem kezdhet a Himalája jeges bércei között.

Ekkor már mindent értettem.

- Ez az ember természetesen McCormack volt.

Elismerően mosolygott rám.

- Bravó, Leslie! Gyorsabban rájött, mint gondoltam volna. Igen. John McCormack volt, a híres ornitológus. Aki kifejezetten trópusi papagájokkal foglalkozik. Fogalma sem volt, hogy miért kellett ő annak a bizonyos Thompsonnak. Megvallom, nekem sincs. Nem tudna esetleg kisegíteni, Leslie?

- Egyelőre nem - mondtam -, de folytassa.

- Igen. Szóval a dolog egyszerűbb volt, mint gondoltam. Megkértem McCormack professzort, hogy adja kölcsön a nevét az expedíció időtartamára. S ő volt olyan szíves, és hozzájárult a dologhoz. Így lettem én John McCormack, a Thompson-expedíció tagja, papagájszakértő és ornitológus.

- Ezek után már csak egyetlen kérdésem maradt... legalábbis önnel kapcsolatban.

- Hogy ki az ördög vagyok én, igaz?

- Pontosan.

Felállt, kihúzta magát, és felém nyújtotta a kezét.

- Engedje meg, Leslie, hogy bemutatkozzam. Erwin Long vagyok, a Daily Telegraph helyettes főszerkesztője.

Kezet ráztunk, és visszaültünk a helyünkre. Felém nézett, és kíváncsian várta, hogy mit teszek a vallomása után.

- Valami ilyesmit is vártam - mondtam könnyedén. - Azt ugyanis már észrevettem, hogy nem sokat ért a papagájokhoz...

- A fenébe is! Pedig hogy vigyáztam! Igyekeztem befogni a számat.

- Éppen ezzel követte el a hibát... Erwin.

- Lekötelezne, ha továbbra is Johnnak szólítana. Nem lenne értelme leleplezni magam a többiek előtt.

- Igaza van. Tehát John... Éppen azzal követte el a hibát, hogy hallgatott, mint a csuka. Maga nem ismeri a tudósokat. Egyik sem állhatja meg félóránál tovább, hogy akárkinek is, de ne beszéljen arról, amit éppen csinál. Ismeri a szamárfülű kán történetét?

Értetlenül rázta meg a fejét.

- Nem én. De hogy jön ez ide?

- Egyszerűen. Szóval volt egy kán valahol Mongóliában, akinek szamárfülei voltak. És valószínűleg gyorsan is nőtt a haja. Bizonyos időközönként magához hívatott a legderekabb legények közül egyet-egyet, hogy vágja le az üstökét. S aki levágta, annak azonnali halál lett a jutalma. Hogy miért? Mert senkinek nem volt szabad megtudnia, hogy a kánnak szamárfülei vannak. A kán ugyanis biztos volt benne, hogy borbélyai közül senki sem tudná megtartani a nagy titkot... Ezért inkább kivégeztette őket.

- Elég nagy disznóság.

- Csakhogy egyszer a szegény asszony fiára került a sor. Az pedig anyja tejével sütött magának pogácsát, és miközben vágta a szamárfülű kán haját, majszolgatni kezdte. A kánnak megütötte az orrát a pogácsa illata, és kért tőle... Evett a pogácsából, majd megkérdezte, hogy miből készült, mert ilyen finomat még nem evett életében.

- Hm.

- A legény erre elmesélte, hogy a pogácsát az anyja tejével sütötte. A szegény szamárfülű pedig borzasztó pánikba esett.

- Nocsak?

- Bizony pánikba, mert a nomád szabályok szerint azok, akik egy anya tejét vették magukhoz, tejtestvérekké válnak, és sohasem emelhetnek kezet egymásra.

- Puff neki!

- Szegény kánunk csak toporgott, mint a tojógalamb, de végül is kénytelen volt szélnek ereszteni újdonsült tejtestvérét. Búcsúzásul azért szavát vette, hogy megtartja a titkot, hogy tudniillik szamárfülei vannak az ország uralkodójának.

- Végül is miért ne lehetne egy kánnak olyan füle, amilyet akar?

- Mert megdöntenék a trónját, és különben sem lenne poénja a történetnek. Csak nem képzeli, hogy az alattvalók eltűrnék egy szamárfülű kán uralmát?

- Hm.

- A fiú tehát hazament, egy darabig csak hallgatott, majd megbetegedett. Belebetegedett, hogy senkinek sem mondhatja el, amit tud. A mese szerint már halálán volt, amikor csodálatos ötlete támadt. Kiment a közeli folyóparti nádasba, és a nádszálaknak elsuttogta a titkát... Meg is gyógyult tüstént, és élt, mint hal a vízben.

- Kész a happy end.

- Dehogyis. Mert mi történt ezután? Valaki arra járt, levágott egy nádszálat, sípot csinált belőle, és fújni kezdte. És mit gondol, Er... John, mit dalolt a sípja?

- Szörnyű sejtelmeim vannak - morogta nagy komolyan McCormack.

- Azt, hogy „A kánnak szamárfülei vannak! A kánnak szamárfülei vannak!”

- Borzasztó!

- Naná! A nép megtudta a dolgot, fel is lázadt annak rendje és módja szerint, és megdöntötte a szamárfülű kán uralmát.

- Kezdem érteni, hogy mire akar kilyukadni.

- A tudósok pontosan olyanok, mint a fiú a pogácsával. Ha valamit csinálnak, belehalnak, ha nem beszélhetnek róla. Kizárt dolog, hogy félóránál tovább hallgatni tudnának!

- Tökéletes megfigyelés.

- A többiek úgy is viselkedtek, mint az igazi tudósok. Pietro Rollo előadást tartott nekem a buddhista frazeológiáról, Emil Cooper és a szerencsétlen Wilson a Himalájában talált őslénytani leletekről, Paddington pedig a hegyek feletti sajátos felhőképződésről. Csak maga hallgatott a papagájairól... Nem tudtam, hogy ki maga, de szinte biztos voltam benne, hogy nem az, akinek mondja magát.

- Mégis engem választott?

- Természetesen. Hiszen végül is mindegy, hogy kicsoda, és minek hívják. Az a fontos, hogy megbízhassak magában. Hogy legyen legalább egy ember, akinek nyugodtan hátat fordíthatok.

- Értem. És maga miért csinálja?

- Mit miért csinálok?

- Hát ezt az egészet. Miért játszik detektívesdit, miért keres barátot, miért akarja leleplezni a gyilkost és a többi?

- Roppant egyszerű. Bár van egy hosszadalmasabb és nehézkesebb magyarázat is.

- Talán kezdje az egyszerűvel.

- Oké. Mert ha nem kapom el, ő kap el engem. Világos?

- Tökéletesen. És a bonyolultabb magyarázat?

- Minden gyilkost el kell kapni. Akárki is az, és akármikor kerüljön is rá sor. A gyilkosoknak bűnhődniük kell. Csak ennyi.

Olyan barátságosan mosolygott rám, amilyen mosolyt még soha nem láttam tőle.

- Azt hiszem, meg fogjuk érteni egymást, Leslie.

- Én is őszintén remélem.

Kezet ráztunk, és roppantul sajnáltam, hogy nem mondhatok el neki őszintén mindent, amit tudok vagy sejtek, sőt még a tíz százalékát sem.

54.

Újra feltettem a kávéfőzőt a spirituszlángra, és csak akkor folytattuk a beszélgetést, amikor már ott gőzölgött előttünk a kávé az asztalon.

- Hát akkor, hogyan tovább? - fordult felém, miután megitta a kávéját.

- Végig kellene mennünk az eseményeken - javasoltam. - Hátha sikerül kisütnünk valamit.

- Oké - bólintott -, de most ön lesz a beszélő. Én már, amint hallotta, Katmanduban vagyok.

Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat.

- Azzal kezdeném, hogy a Thompson-féle expedíció a legfurcsább ebben a műfajban, miről csak tudok. Maga újságíró. Tudja, mi az, hogy komplex expedíció?

- Nagyjából.

- Nos, általában akkor indítanak ilyet, ha egy ismeretlen területet akarnak ismertté tenni. Vagy hogyan is magyarázzam? Ha egy olyan területet akarnak feltárni, amelyet még egyáltalán nem vagy csak igen kevéssé tártak fel eddig. Mondjuk, mint a XVIII. századi Afrikát vagy Ausztráliát. Egyébként is az ilyesfajta feltárás az elmúlt évszázadokra volt inkább jellemző. Elindult egy expedíció, amelyben majd minden tudományág képviseltette magát, letelepedett valahol, és amit csak talált, összeszedett. A bogarász rovarokat gyűjtött, a folklorista népmeséket, a nyelvész szövegeket, a geológus köveket. Az ilyesfajta kutatás kétségkívül nem elhanyagolható előnyökkel járt: például azzal, hogy minden tudományág megsejtett valamit a kutatott terület gazdagságából. Gyakorlatilag az addig fehér folt kezdett kiszínesedni.

- Aha. Tehát az a terület, amelyre mi készülünk, hasonlóan fehér folt?

Megráztam a fejem.

- Egyáltalán nem. S ez az, ami bizonyos mértékig felkeltette a gyanakvásomat.

- A Cronwell-expedíció esetében is?

- Mondjuk.

- Folytassa, Leslie.

- Egyszóval ma már nem divat ilyesfajta expedíciót indítani. Igaz ugyan, hogy a Himalája bizonyos körzetei lakatlanok, és kevéssé ismertek, de azt azért túlzás lenne állítani, hogy fehér foltokkal lenne telis-teli a világ teteje. A légi fényképezés korában nehezen maradhat rejtve akármi is az érzékeny optikák előtt.

- Akkor mivel magyarázza, hogy rövid időn belül két ilyen, ön szerint divatjamúlt expedíció is útnak indult, és éppen ide? És különben is, milyen ön szerint egy divatos expedíció?

- Milyen? Amelyik szakemberekből áll, de kizárólag egy bizonyos szakma szakembereiből. Egy olajkutató csoportban például, mérget vehet rá, nem lesz egy árva bogarász vagy folklorista sem. Mi a fenéért is lenne? Olajat keresnek, és nem bogarat meg népdalt. Ami pedig azt a kérdést illeti, hogy mégis miért indul útnak ilyen expedíció manapság, és mindjárt kettő egymás után... nos, csak találgatni lehet.

- Hát akkor találgassunk!

- Lord Cronwell esetében talán maga a lord a magyarázat.

- Gondolja?

- Nézze, éppen ön mondta, hogy óriási vagyona van, vadászott oroszlánra, tigrisre és zulu királyok feleségeire. Miért ne próbálkozhatna meg azzal is egyszer, hogy meglátogassa a Himaláját?

- Ezt megtehetné egyedül is vagy a titkára kíséretében.

- Megtehetné természetesen. Csakhogy akkor elkerülné a kalandot, az meg őt. Lord Cronwell nyilván nem az az ember, aki arra vágyik, hogy egy minden luxussal leöntött szuperszálló erkélyéről nézegesse a Ceringmát és a Kancsendzöngát. Neki oda kell mennie a hegyek közé, és ott feltétlenül történnie kell valaminek, amiért érdemes volt odamenni.

- Ha ez volt a célja, alighanem elérte.

- Valószínűleg. Ezenkívül lehetett más indítóoka is.

- Éspedig?

- A hiúság.

- Hiúság?

- Igen, a gazdag emberek hiúsága. Gondoljon csak bele, hányan vannak, akik milliókat áldoznak azért, hogy az utókor számára megörökíthessék a nevüket. Könyvtárat alapítanak, kórházat, árvaházat, és ki tudja, még mi mindent nem? Mások pedig feltétlenül ki akarják venni valamilyen tudományos felfedezésből a részüket, hogy ennek kapcsán maradjon fenn a nevük a világ végezetéig.

- Kezdem érteni.

- Ha például a Cronwell-expedícióban a bogarász felfedez egy új fajt, a geológus egy új ásványt vagy az ön Tyron barátja egy olajmezőt, biztos, hogy felfedezéseiket mecénásukról nevezik majd el, esetleg néminemű nyomás következményeként. Ez pedig végül is megér néhány milliócskát, nem?

- Főleg akinek van. És gondolja, hogy a mi expedíciónkkal is ez a helyzet?

- Erre már nem tudok következtetni. Főleg, miután azt sem tudom, hogy ki az a Mr. Thompson. Elismerem, eléggé meggondolatlanul ugrottam fejest ebbe az egészbe. De hát álmomban sem gondoltam, hogy ez lesz belőle.

- Nemcsak maga van így ezzel.

- Na igen. Elvileg persze Thompsonra is vonatkozhatna mindaz, amit az előbb a Cronwell-expedícióval kapcsolatban elmondottam.

- Nem lenne furcsa véletlen? Két milliomos, akinek két hónap differenciával ugyanaz jut az eszébe, és ráadásul mindent ugyanúgy is csinál? Még a hely is egyezik!

- Valóban furcsa volna. És tulajdonképpen az az érzésem, hogy Thompson célja nem is a tudományos kutatás. Vagy legalábbis csak ürügyként szeretné felhasználni a tudósokat. Már-mint azokat, akik élve megússzák.

- Felhasználni? Mire?

- Ez az, amit én sem tudok. Teljesen a sötétben tapogatódzom. De az nyilvánvaló, hogy Thompsonnak is van valami célja velünk.

Kissé elsápadt, és összeráncolta a szemöldökét.

- Lehetséges... gondolja, az a célja, hogy mi valamennyien meghaljunk?

Bólintottam.

- Lehetséges. Már erre is gondoltam.

- Köszönöm. Megnyugtat.

- Miért ne volna elképzelhető? Hiszen azt sem tudjuk, hogy kivel állunk szemben. Milliomossal-e, valamilyen maffiával vagy egy őrülttel. Mindenesetre van valaki köztünk, aki tervszerűen végrehajtja az utasításait.

- Gondolja, hogy az ő utasítására történik mindez?

- Ki máséra? Persze ha jobban utánagondolok, ez sem biztos. Lehetséges, hogy valaki vagy valakik Thompson tüzénél akarják megsütni a pecsenyéjüket.

- Lehetséges, hogy Thompsont is megölték?

- Tulajdonképpen minden lehetséges.

Felemelkedett, és merev tekintettel a spirituszfőző lobogó fényébe bámult, mintha onnan próbálná kiolvasni a megfejtést.

- Azért én biztos vagyok valamiben.

- Éspedig?

- Ha megoldjuk a mi kis gyilkosságaink ügyét, az én Tyron barátom dolgára is fény derül.

- Őszintén kívánom, John.

- Mit tegyünk tehát?

- Azt javaslom, hogy tekintsük át az eseményeket, amelyek Katmandu óta történtek velünk.

- Oké. Kezdje.

- Először is megölték O'Harát. Tulajdonképpen minden előzmény nélkül.

- Azért ez túlzás, Leslie. Ne felejtse el, hogy O'Hara káromolta a Kancsendzönga istenét.

- Na és?

- Szerintem éppen ezért ölték meg.

- Kinek fűződhet érdeke ahhoz, hogy megtorolja a Kancsendzöngán és egyáltalán a lámaista isteneken esett sérelmeket?

- A legkézenfekvőbb válasz az, hogy azoknak, akik hisznek bennük.

- Igen ám, csakhogy lámaista hívő nem gyilkol. Aki lámaista vagy buddhista, még állatot sem ölhet, nemhogy embert. És pláne egy purbuval, áldozati késsel!

- Mi lehet hát a magyarázat?

- Az, hogy valaki rémületet akart kelteni a gyilkossággal. És talán nem is elsősorban közöttünk, hanem a serpák között. Azt akarta, hogy megtagadják a továbbmenetelt... Adva van egy hitetlen, nyugati ember; ez részegen és tele szájjal szidalmazza a félelmetes hegycsúcs istenét, akit ráadásul ugyanúgy hívnak, mint a korábban emberáldozatra használt áldozókést. S az isten éppen egy ilyen kés segítségével bosszút is áll rajta. Erre éppen én vagyok a koronatanú. Én találkoztam azzal az ismeretlen serpával, aki Purbuként mutatkozott be. És aki később

feltehetően kinyírta O'Harát. A gyilkos kitűnő munkát végzett. Vagy Purbu isten a gyilkos, vagy én.

- Vagy más.

- Na igen. Mindenesetre a serpák megrémülnek, és vissza is akarnak fordulni. És ha az a felhő, Sindzse szeme nem jelenik meg a Salu felett, az expedíció befejezte volna működését.

- Úgy, ahogy a gyilkos eltervezte.

- Úgy bizony.

- Csakhogy hiba csúszott a számításába. A vihar megakadályozta a serpákat a visszatérésben, és belátták, hogy el kell érniük velünk együtt Khangpát, ha életben akarnak maradni. Azt hiszem, máig meg vannak győződve arról, hogy Purbu követte el a gyilkosságokat... És mindaddig ölni is fog, amíg csak úgy nem érzi, hogy bosszút állt rajtunk sérelmeiért.

- Igen... De menjünk tovább.

- A gyilkos belátja, hogy bár jó munkát végzett, a természet keresztülhúzta a számításait. A serpák megrémültek ugyan, de kénytelenek folytatni az utat. Ekkor újra munkához lát. Összetöri a rádiót, hogy ne tudjuk felvenni a kapcsolatot Katmanduval.

- Mit gondol, miért?

- Miért? Talán mert gyanítja, hogy a katmandui biztonsági szervek már rájöttek valamire, ami számára veszélyes. Tehát összetöri a rádiót, és elhatározza, hogy folytatja a gyilkosságokat, hiszen ezzel bízták meg. Ellopja Sera sátrából a purbut, amit az a szerencsétlen csak úgy gondatlanul odatett az asztalára.

- Ehhez tudnia kellett, hogy Seránál van a tőr.

- Úgy van. És ez megint csak amellett szól, hogy nem a serpák között kell keresnünk a gyilkost. Hiszen nekik fogalmuk sem lehetett róla, hogy kinél van az áldozati kés.

- Ez viszont eléggé behatárolja a lehetséges tettesek számát.

- Látszólag igen. Csak néhányan tudhattuk, hogy Sera magához vette a gyilkos szerszámot.

- Valakiről, azt hiszem megfeledkezik.

- Kiről?

- A titokzatos Purburól. A Kancsendzönga istenéről.

- Gondolja, hogy őt is számításba kellene vennünk? Valami azt súgja nekem, hogy az a titokzatos lény nem is létezik. Hogy egy nagyon is ismert személy rejtőzik a Kancsendzönga istenének álarca mögött.

- De hiszen ön mondta, hogy amikor a részeg O'Harát a sátor felé vitte, egy serpa vette át magától azzal az ürüggyel, hogy a sátrába segíti, nem?

- Igen ám, csakhogy az az állítólagos serpa bárki lehetett. Még az orra hegye is alig látszott ki a kapucnija alól. Ha már korábban is történt volna valami velünk, biztos, hogy gyanút fogok. Akkor azonban ki gondolt volna bármi rosszra? Éppen túl voltunk a gonosz Salun, a nap lenyugodni készült, csend és béke honolt mindenütt, ahogy a költő mondaná. Még a berúgott O'Hara sem tudta elrontani a hangulatot.

- Ez kétségtelen.

- Egyszóval nem néztem meg alaposabban az emberemet. Hiszen úgysem tudom a serpákat megkülönböztetni egymástól. Ehhez európai szemnek legalább három-négy napra van szüksége még akkor is, ha naponta többször látja őket. Ő csak úgy mormogott, ha jól emlékszem, a sálján keresztül, amit a szája elé húzott. Végeredményben ez sem volt meglepő, hiszen legalább huszonöt fok hideg volt. Boldog voltam, hogy valakinek a nyakába akaszthatom azt a részeg disznót.

- Semmi különleges nem volt azon a serpán?

Megráztam a fejem.

- Semmi. Talán csak az, hogy elrejtette az arcát. De az is csak utólag tűnt fel, amikor már tudtunk a gyilkosságról.

- Lehetett európai is?

- Simán.

Felsóhajtott, és az asztalra könyökölt.

- Akkor hát ezzel nem sokra megyünk. Bárki megölhette O'Harát.

- No, azért nem egészen. Vannak néhányan, és ön is éppen ezek közé tartozik, akiknek csinos kis alibijük van.

- Ebben az esetben kétségtelenül.

- Maguk hárman: Baxter kisasszony, Eve Pickford és ön egész idő alatt együtt voltak. Vagy tévednék?

- Nem téved.

- Tehát hármójuk közül senki sem követhette el a gyilkosságot, és nem lehetett serpa sem.

Tűnődve a levegőbe bámult, majd rám szegezte a tekintetét.

- Mondja, ismerte maga már korábban is ezt a Baxtert?

- Miért fontos ez?

- Valami szeget ütött a fejembe.

- Éspedig? - kérdeztem nyugtalanul.

- Baxter kisasszony mindent elkövetett, hogy magára terelje a gyanút. Nem vette észre?

- Észrevettem - morogtam.

- Mit gondol, miért?

- Fogalmam sincs. Talán nem vagyok neki szimpatikus...

- Áááá - csóválta meg a fejét -, nem hiszem. Egyszerű antipátia miatt az ember nem akar útitársa nyakába varrni egy gyilkosságot.

- Hát akkor?

- Két oka lehet - mondta elgondolkodva. - Alapvetően két oka.

Éreztem, hogy egyre idegesebb leszek, és egyre nehezebben tudok uralkodni magamon.

- Éspedig?

Figyelmesen rám nézett, aztán halkan folytatta:

- Nos, az egyik az, hogy meg van győződve róla, maga a tettes. Látott vagy talán hallott valamit, amiből erre következtet. Esetleg talált valamit vagy feltűnt neki valami útközben.

- Akkor miért nem áll elő vele?

- Mert mondjuk kevés a bizonyítéka. Vagy már nincs is a birtokában.

- Ezt hogy érti?

- Mondjuk úgy, hogy ellopták tőle.

- Nem túl élénk az ön fantáziája?

Felvonta a vállát, de nem látszott rajta, hogy megsértődött volna.

- Lehet. De hát azért maradtunk fenn éjnek évadján, hogy elméleteket gyártsunk, nem?

Erre aztán őszintén elszégyelltem magam.

- Bocsásson meg. Csak valahogy nem szoktam még meg, hogy gyanúsítottként szerepeljek egy gyilkosságban.

- Nem a gyanúsítás volt a szándékom. De talán folytassuk.

- Kérem.

- Nos, a második oka talán az lehetett, hogy esetleg másvalakinek a bűnösségéről van meggyőződve.

- Hogyan?

- Esetleg biztos abban, hogy más követte el a gyilkosságot.

Nem vághattam valami szuperintelligens pofát.

- Már megbocsásson, de akkor miért akarná rám kenni?

- Vagy, vagy.

- Mi ez a „vagy, vagy”?

- Két okból akarhatta magára kenni. Vagy azért, mert tudja, ki a gyilkos, és azt is tudja, hogy annak viszont fogalma sincs arról, hogy ő leleplezheti. Na mármost ebben az esetben az a legokosabb, ha mélyen hallgat arról, amit tud, és rajta tartja a szemét az emberünkön. Ehhez azonban az kell, hogy a gyilkos tökéletes biztonságban érezhesse magát. Ezért Baxter kisasszony önre támad, és ezzel eltereli a figyelmet az igazi gyilkosról. Hiszen, már megbocsásson, valamennyien azon töprengtek egész éjszaka, hogy milyen érdeke fűződhetett önnek a szerencsétlen O’Hara kinyírásához.

- Eddig tökéletes az elmélete.

- Akkor hát továbbmegyek. A másik lehetőség viszont az, hogy Baxter tudja, ki a gyilkos, és a gyilkos is sejti, hogy Baxter tudja ezt róla. Baxter gyanítja: a gyilkos tudja, hogy a nyomában van. Tud követni?

- Nagyjából - nyögtem.

- Baxternek tehát védekeznie kell a gyilkos ellen. Feltételezi, hogy a gyilkos nem egészen biztos abban, hogy lelepleződött előtte. Csendben ül, és figyeli Baxtert. S a lány tudja ezt. Azt is tudja, hogy ha egyetlen aprócska jellel is elárulja, hogy ismeri a gyilkos kilétét, vége az életének. Ezért elterelő hadműveletbe kezd.

- Kezdem érteni.

- Megvádolja magát, és reméli, hogy sikerül elaltatnia a gyilkos gyanakvását.

Éreztem, hogy meleg izzadságcseppek futnak le a hátgerincemen.

- A történtek azt bizonyítják, hogy Baxter terve sikerrel járt. A gyilkos ugyanis meg sem kísérelte megölni.

- Úgy gondolja, hogy Baxter tudja, ki a gyilkos?

- Legalábbis sejti.

- Akkor... miért nem mondja meg?

- Mert nem bízik senkiben. Maga bízna? Hiszen jószerével azt sem tudjuk, hogy mi lesz velünk. S a gyilkos továbbra is itt van köztünk.

- Eléggé lehangoló, amit mond - tértem lassan magamhoz.

- Ez van. De talán folytassuk az események számbavételét.

- Helyes. Következik Zimmermann halála. A hágó tetején ölték meg a purbuval. Olyan hóvihar tombolt odafenn, hogy jóformán az orrunk hegyéig sem láttunk. Bárki megölhetett bárkit.

- Kivéve a serpákat.

- Ugyan miért?

- Emlékszem, milyen keskeny volt a hágó. Elképzelhetetlen, hogy valaki a sor végéről előrehaladva elérte Zimmermannt, és eközben senki nem vette észre.

- Elöl is voltak serpák.

- Igaz. Voltak vagy hárman. De ők is körülbelül ugyanakkora távolságra voltak Zimmermanntól. Valaki csak észrevehette volna, hogy egy jak várakozik a szűk út mentén.

- Tehát ön szerint a serpák ártatlanok?

- Ebben az esetben feltétlenül. Csak közülünk tehette valaki, mégpedig olyan, aki Zimmermann közelében lovagolt.

- Maga tudja, milyen sorrendben haladtunk?

Megrázta a fejét.

- Honnan tudnám? Hiszen nem is volt normális sorrend. Mindenki ott ment, ahol akart. Ha jól emlékszem, csak ezután határozta meg Mr. Stewart a jakok rendjét.

- Én is úgy emlékszem.

- Nos, ezek szerint Zimmermannt bármelyikünk megölhette.

- Ennek némiképpen ellentmond, hogy először rám lőttek, majd meg bele akartak pottyantani a szakadékba.

- Kétségkívül. Legalábbis első blikkre.

- Hogyhogy első blikkre?

- Figyeljen csak ide - mondta, és nagyon nyugodt volt a hangja. - Az előbb már említettem, hogy talán Baxter kisasszony ismeri a gyilkost. Tegyük fel, hogy maga az...

- No de kérem!

- Mondom, tegyük fel! Baxter magán tartja a szemét, és nem olyan félénk lélek, mint amilyennek az előbb lefestettem. Megölik Zimmermannt. Baxter gyanítja vagy látja, hogy ön volt a tettes... Érti? Ezért megpróbál leszámolni önnel. Bár szíve szerint legszívesebben átadná az igazságszolgáltatásnak, belátja, hogy a Himalája csúcsai között csak a saját pisztolya jelentheti az igazságszolgáltatást. Belátja, csak egyetlen módon tudja megakadályozni a maga további gyilkolásait: nevezetesen ha megöli önt. Ezért aztán összeszedi minden lelkierejét, és magára lő... Sajnos nem talál.

- Mi az, hogy sajnos?

- Mármint a feltételezett Baxter szempontjából. Maga, zutty! beleesik a szakadékba, de Baxter pechjére fennakad egy bokron... Erre a nagy kavarodásban, amikor mindenki ide-oda rohangál, Baxter bemetszi a kötelet, és azon akarja magát felhúzatni. Pechjére ez a terve sem sikerül.

- Kösz.

- Maga kimászik a szakadékból, és Baxter kezdheti az egészet elölről, miután a pisztolyát természetesen nem vallotta be.

- Gondolja, hogy így történt?

Tehetetlenül tárta szét a karját.

- Fogalmam sincs. Mindenesetre elméletnek tetszetős, nem?

- Azt a lehetőséget kivéve, hogy én vagyok a gyilkos.

- Továbbmegyünk?

- Tessék - legyintettem kedvetlenül.

Úgy tűnt, észre sem veszi pocsék hangulatomat.

- Ami Cohen megölését illeti, valamennyien elkövethettük... Még Eve Pickford is. Hátha csak mesteri módon alakítja a „szerencsétlen gyereket”.

- És Wilson?

Elmosolyodott.

- Maga azt kérdezte az előbb, komolyan hiszem-e, hogy maga a gyilkos. Hát egyáltalán nem hiszem, és még akkor sem hinném, ha minden maga ellen szólna. Egy újságírónak, higgye el, jó a szimata. Egy ilyen öreg rókának meg, mint én, pláne. S a szimatom azt mondja, hogy maga ártatlan, mint a frissen esett hó. S ebben csak megerősít Wilson ügye. Hiszen együtt voltunk, amikor Wilsont megölték... Tehát maga nem ölhette meg!

- És ha nem magányos gyilkossal van dolgunk? Ha többen vannak, akik ki akarnak nyírni bennünket?

Az üres kávéfőzőre nézett és felsóhajtott.

- Hát kétségtelen, hogy ez merőben megváltoztatná a leányzó fekvését. De miért kell mindjárt a legrosszabbra gondolni? Igaz is... Nem főzne még egy kávét?

55.

Ugyancsak benne voltunk már az éjszakában, amikor a harmadik csészét is kiürítettük.

- Nos, támadt valami zseniális ötlete? - kérdezte McCormack, miközben letette a csészéjét az asztalra. - Vagy talán rosszul játszom Watson doktor szerepét?

- Egyelőre nem támadt - mondtam az igazságnak megfelelően. - Gondolataim vannak ugyan, de csak a jövő mutathatja meg, hogy mennyit érnek. Ha egyáltalán lesz időm még a nyilvánosság elé tárni őket!

Hátradőlt a székében, és gúnyosan mosolygott maga elé.

- Maga mindig ilyen könnyen feladja?

Erről tudtam volna mesélni egyet-mást, pláne a múltból, de hát ezt nem láttam időszerűnek. Inkább koncentrálni próbáltam.

- Mi lenne, ha sorra vennénk mindenkit, és megvizsgálnánk pro és kontra... Talán kisül belőle valami.

Egyszerre nyugodt elégedettség ömlött el az arcán.

- Na látja! Ez a beszéd!

- Maga valóban azt hitte, hogy fel akarom adni? - kérdeztem.

- Miért ne? - mondta nagy komolyan. - Hiszen egyszer mindenkinek fel kell adnia!

Furcsa volt, ahogy mondta. És még később, napok múlva is, ha eszembe jutottak a szavai, töprengésre késztettek, hogy vajon a gyilkosra értette-e, amit mondott.

56.

- Kezdjük talán a serpákkal - mondtam.

- Felesleges - válaszolta. - Idáig két alkalommal állapítottuk meg, hogy nem lehet közük a gyilkosságokhoz.

- Rendben - mondtam.

- Ezzel huszonegy nevet ki is húzhatunk a gyanúsítottak képzeletbeli listájáról.

- Marad még azért ott elég...

- Hát akkor igyekezzünk, hogy reggel előtt végezzünk velük is. Ez volt nekem is a leghőbb vágyam.

57.

- Következnének a tudósok...

- Név szerint?

- Akik élve maradtak: Brunning, Cooper, Abramson, Rollo, Paddington és King.

- Miért ne lehetett volna közülük bárki is?

- Miért lett volna?

- Kezdjük komolyan - javasoltam. - Tételezzük fel, hogy közülük valaki követte el a gyilkosságokat. Oké?

- Oké!

- A kérdés tehát az, hogy miért. Mi lehetett az indítéka?

- Ez valóban nagy kérdés.

- Ha öntől kérdeznék, milyen indítékot tudna felhozni?

Megvonta a vállát.

- Nem ismerem őket. Lehettek személyes indítékok is.

- Például?

- Például? A fene sem tudja... Talán féltékenység. Ez az! Szakmai féltékenység. Tudósok esetében ezzel mindig számolnunk kell.

- Világos. Akkor nézzük csak sorjában. O'Hara geofizikus volt, s mint ilyen, egyetlen a csoportban. Mi a fenéért ölték volna meg más szakma képviselői?

- Fogalmam sincs.

- Vagy nézzük Kurt Zimmermannt. Botanikus volt a szerencsétlen. Van ugyan köztünk egy másik botanikus is, Marc Brunning, aki kinyírhatta volna... De kérdem én, ha a féltékenység az indíték, miért ölte meg a többieket is? Egy néprajzkutatót, egy őslénykutatót, a geofizikusról nem is beszélve?

- Sosem hallott még a tökéletes gyilkosságról?

- Miről?

- A tökéletes gyilkosságról.

- Nem fejtené ki bővebben?

- Dehogynem. Mondjuk, *A* meg akarja ölni *B*-t. Csakhogy sejti, ha megöli, mindenki rá fog gyanakodni... Mondjuk azért, mert feltételezik a szakmai féltékenységet. Érti?

- Eddig csoda világos.

- Namármost. *A* így gondolkodik: ha megölöm *B*-t, rájönnek, hogy én voltam. Ezért olyan szituációt kell teremtenem, amely elmossa az indítékot. Belekeverem tehát *B*-t *C*, *D*, *E* és *F* társaságába.

- Hm.

- Mikor ez megtörténik, megölöm mondjuk *F*-et. Gyanakodnak ugyan rám, de nem tehetnek semmit, mert az égegyadta világon nincs semmiféle indítékom. Ezután megölöm *D*-t, amivel megismétlődik az előbbi helyzet: indítékom most sincs, tehát nem lehetek gyilkos. Ekkor gyorsan megölöm *B*-t, akit eredetileg is ki akartam nyírni.

- Bravó!

- Erre már lenne indítékom, csakhogy ekkor már nem vizsgálhatják külön ezt az ügyet: óhatatlanul összekeveredett a többiekével. Érti?

- Azt hiszem, igen.

- Akkor már a rendőrség vagy akárki nem úgy teszi fel a kérdést, hogy volt-e indítéka *A*-nak megölni *B*-t, hanem úgy, hogy volt-e indítéka megölni *F*-et, *D*-t és *B*-t. Így együtt a hármat. Erre viszont nincs indítékom. Indíték híján pedig nem vagyok gyanúsítható. S máris előállott a tökéletes bűntény.

Rágyújtott egy cigarettára, és szép, kerek füstkarikákat fújt a feketésbarna famennyezet felé.

- Ötletnek nem rossz - mondta végül -, csakhogy mielőtt még elindultunk volna, utánanéztem néhány dolognak.

Kissé meglepett, amit mondott.

- Ön sejtett valamit, hogy magánnyomozást végzett?

Fáradt mosoly futott át az arcán.

- Fenét nyomoztam. Csak ne feledje, hogy újságíró vagyok. Tyron barátom sztorija mellett másra is fel akartam készülni. Elvégre először járok a Himalájában, és... nos, arra gondoltam, hogy riportsorozatot írok a tudósokról, amint nehéz körülmények között áldozatos munkával végzik kutatásaikat. „Az ember legyőzi a Himaláját!” „A tudomány megszállottjai és a fenséges csúcsok!” - valami ilyesmire gondoltam.

- Értem.

- Katmanduban volt időm telefonálgatni. Megkaptam az utazók listáját, mire sorra felhívogattam a haverjaimat a különböző szerkesztőségekben. A tudományos rovatoktól, sőt... nos, a bűnügyiektől is...

- És mit állapított meg? - kérdeztem mohón.

Úgy tett, mintha észre sem vette volna az érdeklődésemet, csak fújta a füstöt tovább, sokkal lassabban, mint illett volna.

- Ezt is, azt is. Először, hogy senki nem volt még büntetve...

- Megáll az ész! Hogy jutott egyáltalán eszébe, hogy tudósok után a bűnügyi rovatoknál érdeklődjék?

Derűsen mosolygott.

- Merő rutinból. A bűnügyiek mindenbe beleütik az orrukat... Olyasmire is kiterjedhet a figyelmük, ami a tudományosokét elkerülné. Csak azért.

- Oké. Tehát?

- Semmi bűnügy. A tudományos rovatoktól azonban kaptam egy paksamétára való anyagot.

- Érdekes?

Felvonta a vállát.

- Ahogy vesszük. Annyi mindenesetre kiderül, hogy az expedícióban részt vevő tudósok rendkívül heterogén színvonalat képviselnek.

- Ez meg mi az ördög?

- Lehet, hogy rosszul fejeztem ki magam. Azt akartam mondani, hogy vannak köztük egészen kiválóak is, mint mondjuk Frank King vagy a szerencsétlen Zimmermann. Annak mondható természetesen Paddington is, aki a Nobel-díj várományosa. A többi azonban csak aprócska pont a tudományos életben.

- Miért érdekes ez?

- Hogy miért? Szerintem azért, mert ez is bizonyít valamit.

- Éspedig?

- Nézze csak a Cronwell-expedíciót. A világ legkiválóbb szakemberei vesznek részt benne. De ez a miénk? Ez egészen másfajta. Mintha annak, aki összeállította, egyáltalán nem az lett volna a célja, hogy tudományos kutatásra használja őket, hanem valami másra... Érti?

- Nagyjából.

- Utánanéztem pácienseink anyagi helyzetének... Nos, egy-két kivételtől eltekintve valamennyien nehéz anyagi körülmények közé kerültek az utóbbi időben...

- Érdekes. De mit bizonyít ez?

- Hogy ez volt a fő indítóok, amiért pont őket választotta ki a mi titokzatos Thompsonunk. Neki olyan tudósok kellettek, akik biztosan vállalják a feladatot. Nem volt ideje arra, hogy ezer tudósnál próbálkozzék, és kivárja, amíg tizenöt-húszan elfogadják az ajánlatát. Neki biztos emberek kellettek és azonnalra.

- Hm. De miért?

- Mert nem érdekelte semmi más, csak az, hogy az expedíció elinduljon, és hogy tudósokkal induljon el. Hogy az emberei kifélék-mifélék, és hogy mit tudnak, abszolúte nem érdekelte.

- Roppant érdekes, amit mond.

- Továbbmegyek. Amikor mindenkiről megkaptam az adatokat, kiderült, hogy senki sem találkozott korábban senkivel. Legalábbis nyilvánosan nem. Mintha csak szántszándékkal válogatták volna így őket.

- És ez nem lehetséges?

- Lehetséges, de őszintén szólva nem látom értelmét a feltételezésnek. Én inkább a véletlen mellett szavaznék.

- Tehát?

- Miután korábban nem ismerték egymást, összeomlik a tökéletes bűntény elmélete. Azon kívül el tudja maga képzelni, hogy viszonylag névtelen, kis kaliberű tudósok, akik még csak nem is látták eddig egymást, úgynevezett féltékenységből gyilkoljanak?

- Hát, nehezen.

- És *így*? Látta, hogyan vágták le Wilson fejét. Egyetlen nyisszantással... És hol van az a szerszám?

Tényleg, egészen valószínűtlennek tűnt az egész.

58.

Hosszú másodpercekig hallgattunk.

- És most? - kezdtem végül.

- Alighanem a harmadik csoport következne... Ha nem tévedek, szántszándékkal hagyta őket a végére.

- Ühüm.

- Miért?

- Egyszerű. Mert ők állnak hozzánk a legközelebb.

- És mert ők gyanúsíthatók leginkább.

- Nem jobban, mint a többiek.

- De mégiscsak... Mindig éppen ott voltak, ahol a gyilkosságok történtek... Valahogy benne voltak az események sűrűjében.

- Tehát?

- Kezdjük magunkkal?

Megráztam a fejem.

- Felesleges. Hiszen ez sértené az elveinket. Ha jól emlékszem, együttműködésünk azon alapszik, hogy bízunk-e egymásban. Ez esetben pedig el kell állnunk attól a feltételezéstől, hogy kettőnk közül valaki a gyilkos.

- Én is így gondolom.

- Tehát két nevet máris kihúzhatunk a listáról: a magáét és az enyémet!

- Bravó! Ha így megy tovább, még valami kis alvásra is jut majd idő a mai éjszakából.

Őszintén szólva, én már nemigen mertem reménykedni benne.

59.

- Ki legyen a következő? - kérdezte McCormack.

Csak úgy találomra böktem ki.

- Talán Stewart.

- Oké - bólintott, és elnyomott egy enyhe kis ásítást. - Róla aztán jószerével nem tudok semmit. Arra már nem volt időm, hogy a személyzet felől is érdeklődjem. Maga tud róla valamit?

- Csupán annyit, amennyit ő maga elmondott nekem.

- Tehát?

- Kevin Stewart őrnagy a világháború alatt Burmában és Indonéziában harcolt. Állítólag akkortájt tele voltak a nevével az újságok. Ő volt Stewart őrnagy, a hegyek hőse. Leszerelése után, úgy látszik, kamatoztatni igyekezett a hegyek között szerzett tapasztalatait, mert hegyi vezető lett az Alpokban. Az utóbbi tíz évet Ausztriában töltötte. Éppen szabadságon volt a Costa Braván, amikor megkapta P. Thompson távirati felkérését, hogy vezessen egy expedíciót a Himalája hegyei közé. A többi a szokásos. Az anyagiak olyan csábítóak voltak, hogy Stewart, otthagyva csapot-papot, feledve a Costa Brava-i mámoros éjszakákat és a csapodár lányokat, repülőre ült, és meg sem állt Katmanduig.

- Eegen... Nem gyanús magának, hogy első szóra elvállalta a dolgot?

- Miért lenne gyanús? Hiszen Stewartnak ez a foglalkozása, ha nem is éppen Nepálban. Abból él, hogy embereket visz a hegyek közé. Thompson ajánlata pedig rendkívül kedvező volt...

- Mégis... Miből gondolta Stewart, hogy alkalmas lesz arra a posztra, amelyre a mi titokzatos Mr. Thompsonunk szánta?

- Konkrétan nem tudnám megmondani. De nézze csak: tapasztalt hegyi vezető, ez kétségtelen. Azonkívül saját bevallása szerint ismeri az ázsiai hegyvidéket. Lehet, hogy nem mondott el mindent, ami a háborúban történt vele. Lehet, hogy erre is járt. Ki tudja?

- Ó.

- No persze. Csakhogy most meg kell elégednünk azzal, amit mi tudunk róla.

- Azért valamit még mindig nem értek - vakargatta az orrát McCormack. - Azt még csak el tudom képzelni, hogyan toboroz valaki tudósokat... Mondjuk, bemegy az első tudományos könyvtárba, és kivesz egy szakfolyóiratot. Megnézi a szerzőket, és találomra kiválaszt néhány nevet. Legalábbis én így tettem volna Thompson helyében.

- Lehetséges, hogy ő is így tett.

- De honnan a fenéből tudta, hogy Stewart egyáltalán a világon van? Nem érti? Van itt valami, ami nem tetszik nekem. Ha például maga lenne Thompson, és egy expedícióvezetőre lenne szüksége, hogy állna neki a keresésnek?

- Hát... nem is tudom. Talán úgy, mint a tudósok esetében. Igen. Bemennék egy könyvtárba.

- És?

- Hát... Utánanéznék a Himalája-expedícióknak. Kiválasztanék egy tapasztalt vezetőt, és megkörnyékezném. Vagy inkább többet, a biztonság kedvéért.

Elégedetten dőlt hátra a székében.

- Na látja. Én is éppen ezt tenném... De Thompson nem ezt tette.

- Nem bizony.

- Hanem valamilyen rejtélyes oknál fogva kiválasztott egy névtelen senkit, aki, legalábbis a látszat szerint, soha nem járt a Himalájában. Tíz éve idegenvezető az Alpokban, és most ráadásul éppen Costa Braván nyaral. De a mi Thompsonunk megtalálja. Nem rest táviratozni neki és nagy összeggel csalogatni. Éppen Stewartot.

Kénytelen voltam beismerni, hogy van valami a fejtegetésében.

- Na igen, valóban furcsa. Lehet, hogy Thompson betlire játszik.

Csodálkozva meredt rám.

- Mire?

Önkéntelenül is felnevettem.

- Semmi, semmi... Egyszóval lehetséges, hogy Thompson az expedíció pusztulására spekulál... S csupán tessék-lássék szerződtetett valakit, aki mégiscsak ért valamit a hegyekhez, hogy kivédje az igazságszolgáltatás kellemetlen kérdéseit... mármint a pusztulásunk után.

Kissé elkomorodott.

- Gondolja, hogy Thompson esetleg biztosítócsalásban utazik?

- Lehetetlen - ráztam meg a fejem. - Annyi itt a gyanús körülmény, hogy nincs a világnak az a naiv biztosítója, amelyik egy centet is hajlandó lenne fizetni értünk. Egykettőre kinyomoznák a gyilkosságokat is és azt is, hogy Thompson a terepet nem ismerő vezetőt szerződtetett.

- Akkor hát mi lehetett Thompson célja?

- Talán mégis az, hogy ne legyen a Himaláját ismerő vezetőnk.

Most meg ő rázta meg a fejét.

- Nem jó. Hiszen itt vannak a serpák.

- Ez igaz!

- Bizony. Ezerszer megtették már az utat Khangpa és a határvidékek között, ha nem is azon a területen át, amerre mi szándékoztunk menni. A serpák egyedül is képesek elboldogulni mindenféle vezető nélkül, a legnehezebb terepen is... Egyáltalán nem biztos, hogy Stewart kiesésével az expedíciót baj érte volna.

- Miféle kiesése?

- Hát nem arra spekulál, hogy Stewartnak is az áldozatok között lenne a helye?

Ekkor valami megmagyarázhatatlan, szinte felhőszerűen könnyű és alaktalan gondolathalmaz kezdett kialakulni a fejemben, amelynek nem volt még se eleje, se vége; a felhők tetején kérdőjelek ültek, és egyre nagyobbra nőttek.

McCormack a levegőbe bámult és legyintett.

- Higgye el, Stewarttal nem megyünk semmire. Tökéletes zsákutcának látszik... Arról nem is beszélve, hogy amikor Cohent megölték, éppen a táborban volt, és a serpákkal tanácskozott. Valamennyien láthattuk odafentről. Ha továbbra is ragaszkodunk ahhoz a kiindulópontunk-

hoz, hogy valamennyi gyilkosságot ugyanaz a személy követte el, Stewartot ki kell húznunk a gyanúsítottak listájáról.

- Sajnos így látom én is - mondtam sóhajtva. - Ki a következő?

- A férfiakkal kezdtük, folytassuk is a férfiakkal. Sera kapitány.

- Róla mit tud?

- Az égvilágon semmit. Annyit láttam csak, hogy kiszállt egy rendőrségi dzsipből, beballagott a szálloda kapuján, és jelentkezett Stewartnál... A dzsip elindult, Sera ott maradt.

- Nem sok.

- Ez igaz, de nem tanácsos a rendőrség ügyeibe avatkozni. Egyébként sok mindent maga Sera mondott el.

- Magának is?

- Persze. Hogy kábítószer-rendőr, és hogy ezerszer elátkozta már azt a napot, amikor nem jelentett beteget a feletteseinek, hanem hagyta, hogy kinevezzék az expedíció mellé megfigyelőnek. Egyébként az a benyomásom, hogy sokkal inkább otthon érzi magát a katmandui lányok között, mint a Himalájában.

- Érdeklődött valaki a rendőrségen Sera felől?

- Aligha - rázta meg a fejét. - Mindenesetre a kapitány szabályos megbízólevéllel érkezett. Stewart maga mondta, hogy minden rendben. Ettől függetlenül... azt hiszem, Sera nem kifejezetten reklámja a nepáli rendőrségnek. Nem valami dörzsölt, és... elég gyáva is.

- Azonkívül megszagoltam a pisztolyát.

Kissé furcsán nézett rám.

- Mit csinált?

- Megszagoltam a pisztolyát, miután rám lőttek. Nem ő volt. Persze lőhetett egy másik pisztolyból is...

- Hát ennyit Seráról. El tudja képzelni, hogy összejátszik Thompsonnal?

- Fogalmam sincs, hogy mit gondoljak róla. Egy azonban kétségtelen: furcsa lenne, ha tízegynéhány lehetséges gyilkos közül pont a rendőr volna az igazi.

- Azért volt már ilyen, nem?

- Kétségkívül.

Ismét holtponton voltunk.

60.

- Ki következik? - kérdezte rövid tűnődés után.

- Eve Pickford - mondtam gyorsan.

- Oké. Róla mit tud?

- Semmit.

- Akkor majd én. Amikor a tudósok dolgában telefonálgattam, róla is kértem információt. Mint a keleti nyelvészet és művészettörténet tudósáról. Nem furcsa?

- Mi lenne a furcsa? Hogy nő létére orientalista?

- Nem az. Hanem hogy huszonhárom éves.

- Na és?

- Épp egy éve végzett az egyetemen... És tudja, hol?

- Nem én.

- Berlinben.

- Na és?

- Nyugat-Berlinben.

- Még mindig nem értem.

- Nem az a fontos, hogy hol végzett, hanem hogy mennyi idős. Nézze csak. A nyugatnémet szisztéma szerint, aki éppen hogy csak elvégezte az egyetemet, az még a tudományos élet küszöbét sem lépte át. Előbb le kell doktorálnia, azután fogadja csak be a tudomány.

- Ezzel én is tisztában vagyok.

- Akkor, kérdem én, mi az ördög keresnivalója van Eve Pickfordnak a tudósok között?

- Az, hogy Mr. Thompson meghívta. Mint a többieket.

- Hát éppen ez az, amit nem értek. A mi kis félénk Eve-ünknek mind ez ideig egyetlen 40 soros recenziója jelent meg egy német tudományos szaklapban. Negyven egész sor! Érti? Százával futkosnak szerte a világban sokkal kiválóbban képzett orientalisták, akik örömmel tettek volna eleget Thompson meghívásának... De neki éppen Eve Pickford kellett. Miért?

- Tényleg, miért?

- Jó lenne tudni.

- Kérdezzük meg tőle - javasoltam.

Csak legyintett.

- Biztos vagyok benne, hogy ő maga sem tudja. Megkapta az ajánlatot, és két kézzel kapott utána. Addig semmi reménye állásra, amíg a disszertációját meg nem írja. Az pedig évekig tarthat, és élni addig is csak kell valamiből.

- Ez igaz. Mit tud még róla?

- Apja Pickford tengernagy, a távol-keleti hadműveletek egykori kiváló parancsnoka.

- Csak volt.

- No igen.

- Úgy hallottam, megölték.

- Méghozzá Londonban.

- Nem tud valami közelebbit az ügyről?

Összeráncolta a homlokát.

- Hát, ami azt illeti, elég homályos história. Pickford közvetlenül a háború után nyugdíjba vonult. A jó öreg Picky...

- Maga ismerte?

- Nem én. De számtalanszor láttam a fényképét, arról nem is beszélve, hogy az én újságom is leközölte a róla szóló sztorikat.

- Milyen sztorik voltak?

- Lényegtelenek. Egyszerű és nem mindig finom katonatörténetek a felderítőről, aki nem japán nyelvet fogott, hanem saját felderítőtársát kapta el, és még egy csokorra való hasonló ostobaság. Persze lehet, hogy aki átélte, annak ez roppant mulatságos. Már ahogy az ilyen katonatörténetek esetében lenni szokott...

- Értem.

- Ahogy a háború befejeződött, leszereltetését kérte, amihez a vezérkar nagy kegyesen hozzá is járult.

- Volt valami különleges oka, hogy lelépjen?

- Nem hiszem. Inkább azt gondolom, hogy a kora miatt vált meg az egyenruhától. Talán túl öregnek érezte magát. Azt mondják, hogy a háborús évek duplán számítanak.

- Ebben lehet valami.

- Semmi sem szivárgott ki, hogy miért történt a dolog. Sem akkor, sem később. Láthatóan nem volt semmi kideríthető botrány körülötte.

- Aha. És azután?

- Azután? Visszavonultan élt Londontól nem messze. Sokat nem tudok róla, mert jószerével nem is írtak róla semmit. Mintha megfeledkeztek volna az öregről.

- Gondolja, hogy szándékosan?

- Nem merném állítani... Hiszen előbb-utóbb mindenkiről megfeledkeznek. Pláne egy öreg, kiszolgált csatalóról.

- Kár.

- Azért nem volt olyan vészes a dolog. Néha-néha meghívták, hogy tartson emlékbeszámolót meg ilyesmit... Tudja, a nemzeti ünnepeken.

- Mit hallott a haláláról?

- Csak annyit, amennyi az újságokban állt. Nem tartózkodtam akkoriban Angliában, és csak hazajövetelem után értesültem a dologról. Azt mondták, hogy rablógyilkosság.

- Rablógyilkosság?

- Az. Pickford az emeleten aludt, lánya viszont valahol táncolt. Az öreg arra ébredt, hogy a földszinten, a könyvtárszobában, ahol különben a páncélszekrénye volt, matat valaki. Azt hihette, hogy a lánya jött meg, és leballagott hozzá... A betörő rálőtt, és pontosan szíven találta. A helyszínen meghalt.

- És a tettes?

- Összeszedte a cuccot: készpénzt és értékpapírokat, és elpucolt. Nyomot nem hagyott, s az ügyet mint felderítetlent, befagyasztották. Amíg csak valamilyen más ügy kapcsán le nem bukik valaki, aki sáros a dologban. Volt már ilyen ezeregy.

- Nem írt az öreg emlékiratokat?

- Tudomásom szerint nem. A rendőrség egyértelműen a részvények és a pénz eltulajdonítását jelölte meg a gyilkosság okául. Szerinte sem politikai, sem pedig másféle háttere nem volt a dolognak.

- Oké. És Eve?

- Úgy érti, hogy Eve-et is kihallgatták-e?

- Inkább úgy, hogy volt-e valami szerepe az ügyben.

Tűnődve felvonta a vállát.

- Azt csak a jóisten tudja. Mindenesetre támadhatatlan alibit igazolt. Egész este egy bárban táncolt néhány barátjával. Legalább harmincan látták.

Valami újra az eszembe ötlött, és nem hagyott nyugodni.

- Nem tudja, hogy Eve miért az orientalisztikát választotta hivatásául?

Bambán meredt rám, majd lassan megrázta a fejét.

- Fogalmam sincs. Bár...

- Bár?

- Talán azért, mert egész gyermekkorát a Távol-Keleten töltötte. Burmában, Malájföldön és még ki tudja, hol. Amerre csak a jó öreg Picky megfordult. Talán egy-két keleti nyelvet is megtanult. Gondolom, ezért.

- Úgy tűnik, hogy vele sem megyünk sokra.

Összeráncolta a homlokát, és a szemembe nézett.

- Nézze, Leslie, nem tudom, hogy mit forgat a fejében, de egyre esküdni mernék. Nevezetesen arra, hogy nő nem lehet a gyilkos. Aki ilyen szakértelemmel és hidegvérrel lenyisszantja valakinek a fejét, és... és a purbu is. Nem tudom elhinni...

Felvontam a vállam.

- Sokat tudnék mesélni magának bizonyos nőkről, akik bizonyos helyzetekben sokkal bestiálisabban viselkedtek, mint a férfiak. Olyanokat is láttam, akik egyetlen nyisszantással fejeket vágtak le... De ebben az esetben valóban igaza lehet. Eve Pickfordról magam sem tudnám elképzelni...

Igyekeztem visszafojtani az ásításomat, de elemi erővel tört ki belőlem. S mivel az ásítás ragályos, McCormack is követte a példámat. Előbb csüggedten kapta fejét a kávéfőző felé, majd legyintett. Úgy tűnt, egyszeriben elege lett a detektívesdiből.

- Mi lenne a véleménye arról, ha eltennénk magunkat holnapra... azaz reggelre? - kérdezte és felemelkedett a székről. - Mára alighanem elkészültem...

Úgy tettem, mintha én magam még bírnám.

- És Baxter? - kérdeztem könnyedén.

Nyújtózkodott, és az ajtó felé sandított.

- Baxter? Hiszen megállapítottuk, hogy nő nem követhette el a gyilkosságokat, nem?

- Hát... tulajdonképpen igen.

- Akkor meg miért koptatnánk tovább a szánkat? Mindenesetre nyitva tartom a szemem... és ha benne van, holnap folytathatjuk a konzultációt.

Az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és kikémlelt a folyosóra.

- Remélem, a gyilkos is alszik... Hát akkor szép álmokat!

Felém intett, és már majdnem becsukta az ajtót, amikor ismét visszadugta a fejét a résen.

- Ja, és még valamit. Majdnem elfelejtettem.

- Igen?

- Susanne Baxterrel kapcsolatban...

Megmerevedtem, és óvatosan a szemébe néztem.

- Baxterrel kapcsolatban? Micsodát?

Maga mögé pillantott a folyosóra, majd még suttogóbbra fogta a hangját:

- Roppant érdekes. Már előbb el kellett volna mondanom magának, de csak most jutott az eszembe.

- Micsoda, az istenért?!

- Tudja, amikor Katmanduból tudakozódtam, hogy ki kicsoda, Susanne Baxterrel kapcsolatban is feltettem néhány kérdést. És tudja, milyen választ kaptam?

- Milyet? - kérdeztem mogorván.

- Hogy Susanne Baxter kiváló geológus, ötven év körüli, alacsony, fekete hajú és kontyos... Tehát nem fiatal, nem magas, nem karcsú, és nincs vörös lófarka... Csak ennyit akartam mondani. Különben szép álmokat!

61.

Visszakapcsoltam a biztonsági láncot, és főztem magamnak még egy kávét. Bár egyáltalán nem voltam álmos, úgy éreztem, jól esne a kávé zamata és melege. Öntöttem egy adag olajat a kályhába, és leültem az ágy szélére. Gondolkozni próbáltam, de nem sok sikerrel.

Talán ha tíz perc múlhatott el McCormack látogatása óta, amikor megzörrent az ajtó. Halk koppantást hallottam: hármat gyorsan egymás után, majd kis szünet után újra kettőt.

Elfújtam a petróleumlámpát, és az ajtóhoz léptem. Nem kérdeztem semmit, csak levettem a biztonsági láncot, és kitártam az ajtószárnyat.

Úgy osont be rajta, mint egy elragadó kísértet.

- Remélem, nem látott meg senki - lihegte, miközben leroskadt az ágyam szélére. - Nem szerettem volna egy purbut a bordáim közé.

- Éppen most ment el McCormack - védekeztem.

- Tudom. Már azt hittem, hogy el se megy reggelig. Kisütöttetek valamit?

- Nagyjából.

- Rájöttél valamire?

- Nem tudom. Egyelőre még elég zagyva minden. Vannak ötleteim, de nem tudok mit kezdeni velük. Bár mintha valami egyre határozottabb alakot kezdene ölteni bennem.

Felém lesett.

- Elmondod?

Megráztam a fejem.

- Nem. Az ötlet elég hihetetlennek tűnik, és nem szeretnélek befolyásolni. Talán csak tévútra vezetnélek.

- Oké - bólintott. - Nem erőltetlek. Csak még valamit... Sejted, hogy ki a gyilkos?

- Természetesen.

- Még mindig rá gyanakszol?

- Kire másra?

- És mit szándékozol tenni?

- Mit tehetnék? Semmi bizonyítékom nincs. Amíg nem áll helyre az összeköttetés Katmanduval, tehetetlen vagyok.

- Nem lenne jobb valamilyen módon mégis ártalmatlanná tenni?

Megráztam a fejem.

- Ki vállalja a felelősséget, ha mégis tévedek? Ha tegyük fel, nem ő a gyilkos, és én lekapcsolom. Az igazi gyilkos a markába nevet, mi meg eggyel kevesebben leszünk.

- Ez igaz. De ha szabadon hagyjuk garázdálkodni, azért is vállalnunk kell a felelősséget. Talán Wilson is életben maradhatott volna, ha... elkapjuk.

- Ez a rohadt rádió! - káromkodtam.

Hozzám hajolt, és a nyakam köré fonta a karját.

- Tudom, hogy nem lenne szabad, de nem bírom nélküled. Az idegeim is kezdenek kikészülni... Az a szörnyű koporsó odalenn. Brr!

Éreztem, hogy vékony köpenye alatt nincs rajta semmi, és tudtam, hogy pillanatokon belül megfeledkezem mindenről, Katmanduról, gyilkosról, fejetlen hulláról és a Himalájáról.

- Nem láttál semmi gyanúsat a hegyek felé? - kérdeztem, és a mellét kereste a szám.

Hátradőlt, és éreztem, hogy megfeszül a teste.

- Nem tudtam... továbbmenni... Az összes gyerek utánam rohant, és... képtelen voltam, de esküdni mernék, hogy... arra, a hegyen túl... jaj, te édes, édes...!

62.

Hajnalodott, amikor felébredtem. Egyedül feküdtem az ágyon, és a biztonsági lánc be volt akasztva az ajtón. Annyira kábult voltam még, hogy nem is emlékeztem, mikor akaszthattam a helyére.

A hajnali fény beosont az ablakot takaró fatáblák között a szobába, és a rózsaszín napfénycsíkokban porszemek táncoltak. Az olajkályha kialudt; a Himalája hidege betöltötte a szobát.

Felültem az ágyon, magamra kaptam tréningruhámat, és szétnyitottam a fatáblákat. Csodálatos látvány tárult a szemem elé. Ameddig csak elláttam, hegycsúcsok végtelen sora tört a felhők felé, s közülük is kiemelkedett egy-egy komor óriás. A hóval borított sziklák között fehér bárányfelhők kószáltak, és a nap vidám sugarakkal festette meg a gleccsereket. Az alattunk fekvő falu reggeli lármája tompítva szűrődött el a fülemig. Valahonnan messziről, a szemközti hegyoldal tájékáról állatok szelíd bőgését hozta felém a szél.

Csak álltam az ablaknál, és nem tudtam betelni a látvánnyal. Csodáltam az óriásokat, s jó érzés volt tudni, hogy csaknem a világ tetején állok. Valószínűtlennek tűnt, hogy odalent, néhány ezer méternyire metropolisok lármája tör az ég felé, emberhangyák milliói nyüzsögnek, futnak kicsinyes céljaik után, gyárak dohognak, hajók hasítják a tengerek vizét: alattam szenved és örül talán az egész emberiség.

Magamra kaptam a köpenyemet, előhúztam a távcsövemet, és az ablakból gondosan végigkutattam a vidéket. Ugyanúgy, mint tegnap, most is szinte centiméterről centiméterre haladtam, mégsem találtam meg, amit kerestem.

Éppen befejeztem a környék tanulmányozását, amikor kopogtak. Kinyitottam az ajtót, s legnagyobb meglepetésemre két szerzetes állt a küszöb előtt.

Sárga köpenyt viseltek, amely tetőtől talpig beborította testüket, fejükön furcsa sapka volt, amelynek két szárnya előreállt a fülük mellett, mintha fecskefarok lett volna. A hozzám közelebb álló meghajolt, mondott valamit, amiből természetesen egy árva szót sem értettem. A másik meg csak állt mögötte olyasféle mosollyal az arcán, amilyet eddig csak Buddha-szobrokén láttam.

- Beszélnek angolul? - próbálkoztam meg a lehetetlennel.

Csak mosolyogtak türelmesen, majd miután eltelt néhány perc e furcsa várakozással, az elöl álló szelíden félretolt az ajtóból, és a másik kíséretében besétált a szobámba. Tiltakozni akartam, de amikor láttam, hogy olajat öntenek a kályhába, és egyikük szakszerűen begyújtja egy furcsa tűzszerszámmal, kezdtem érteni a dolgot. Alighanem szolgálattételre rendelte mellénk őket a főláma.

- Hol vannak a serpák? - próbálkoztam újra.

Rám néztek, egyikük mondott valamit és határozatlan mozdulattal kimutatott az ablakon. Sóhajtva láttam be, hogy ettől nem lettem okosabb.

Egy darabig még ott téblábolt mellettük, végignéztem, amint rendet csinálnak, s csak akkor döntöttem a végleges távozás mellett, amikor láttam, hogy vödörben vizet és egy söprűt hoznak be a szobába. Magamra rántottam az anorákomat, és kioldalogtam a folyosóra.

Alig léptem párat, amikor az egyik szerzetes utánam vágtatott, és megragadta a karom. Kétségbeesetten hadonászott az orrom előtt, és egyre csak hadart valamit érthetetlen nyelvén. Bár nem volt kifejezetten támadás, ami ért, mégis kihozott a sodromból a fickó erőszakossága, és magam sem tudom, hogy miért, mongolul kiáltottam rá:

- Engedd el a kezem, és takarodj!

A hatás engem is meglepett. Mindenesetre a szerzetes eleresztette a kezem, és úgy nézett rám, mintha egy szrinpóval találkozott volna valamelyik hágón, és a szörnyeteg rátátotta volna mind a száznyolc száját.

- Te tudsz mongolul? - nyögte hamisítatlan belső-mongóliai kiejtéssel.

Most viszont rajtam volt a sor, hogy meglepődjek.

- Te mongol vagy? - kérdeztem vagy inkább nyögtem én is, mint az előbb ő.

- Az vagyok - bólintott, és lassan magához tért. - Honnan ismered a nyelvünket?

- Sokáig éltem köztetek - mondtam. - Még a nagy háború előtt és alatta is...

- Én a háború alatt menekültem el - morogta, és újra felvette a söprűt, amelyet az előbb elhajított. - Amikor a japánok bevonultak Csahar területre. Tibetbe jöttem... A kolostorunkat felégették.

- A japánok?

- Nem tudom. Katonák voltak, japánul is és kínaiul is beszéltek. Lehet, hogy rablóbanda volt, és csak el akarták rabolni a kincseinket. Sokat meg is öltek közülünk, a kolostort pedig felgyújtották. Én éppen nem voltam odabenn, hanem a rokonaim jurtáit látogattam. Így maradtam élve. A kolostorba nem mehettem vissza többé, hiszen kolostor sem volt... Már régóta terveztem, hogy ellátogatok a szent városba...

- Láttad Lhászát?

Komolyan bólintott.

- Láttam. És őszentségét is. Csakhogy később onnan is menekülnöm kellett. Hosszú út után érkeztem ide.

- Hogy hívnak?

- Móhunnak.

- A főláma rendelt a szolgálatomra?

- A helyettese. S megparancsolta, hogy reggelire főzzünk teát nektek. Ezért futottam utánad, mert láttam, hogy reggeli nélkül akarsz elmenni. Nem várod meg, amíg megfőzöm?

A másik szerzetes is megállt a munkában, s amíg mi beszélgettünk, rezzenéstelen arccal fürkészett bennünket. Valami halvány terv kezdett alakot ölteni bennem, de nem volt időm, hogy hagyjam, amíg véglegesen kiformálódik.

- A társad beszél mongolul? - kérdeztem.

- Nem beszél itt senki, csak én - mondta nem kis büszkeséggel a hangjában.

- Eljönnél hozzám délután egy kis beszélgetésre? - kérdeztem, és vidáman elmosolyodtam, mintha csak valami vicceset mondtam volna neki.

Visszamosolygott, és még el is kaccantotta magát.

- A délutáni ima után megkereslek. De tényleg nem akarod, hogy teát főzzek?

Barátságosan nemet intettem, és máris McCormack ajtajánál termettem. Halk kopogtatásomra az ajtóhoz csoszogott, és nagy csörgés közepette lepottyantotta a láncot. Teljesen fel volt öltözve, és éppen az anorákja villámzárát húzta össze magán, amikor kinyitottam az ajtót.

- Jó reggelt - mondta morózusan. - A maga szobájában is elromlott a központi fűtés?

- Most közölte a meteorológiai intézet, hogy afrikai eredetű léghullámok közelednek.

Halvány mosolyt erőltetett az arcára, aztán végigmustrált.

- Csak nem egy kiadós reggeli séta előtt áll?

- De bizony - bólintottam -, s azt szeretném, ha maga is velem tartana.

- Oké - biccentett, és becsukta maga mögött az ajtót. A szobám felé nézett, és csodálkozó képet vágott, amikor meglátta a két szerzetest, akik buzgón sikálták a padlót. - Hát ezek meg kik?

- Szerzetesek. A főláma utasítására teljesítik minden kívánságunkat.

Összehúzta a szemöldökét.

- És hová lettek a serpák?

- Nem tudom. Valószínűleg az udvarban táboroznak. Lehetséges, hogy a khangpai szállásba ez a szolgáltatás is beletartozik.

- Ne kérdezzük meg Stewartot?

- Ő sem tudhat többet, mint mi.

Elégedetlenül csóválta a fejét.

- Nem tetszik ez nekem. Nem szeretem, ha idegenek mászkálnak a szobámban.

Lementünk a lépcsőn, és elhaladtunk a démonriasztók mellett. McCormack odalépett az olajmécseshez, és két ujja között elcsippentette a lángját. Gyors pillantást vetett az imaterem belseje felé, ahol a piros süveges szerzetes aludta zavartalannak korántsem mondható álmát.

Végigsétáltunk az udvaron, ahol a tegnapi nappal ellentétben csak úgy nyüzsögtek a szerzetesek. A központi épület felől csengettyűk és cintányérok hangja hallatszott, talán a reggeli szertartásra próbálgatták hangszereiket a kijelölt lámák. Amikor visszanéztem lakóépületünkre, az ablakok többségén még be volt hajtva a fatábla, jelezve, hogy lakóik az igazak álmát alusszák.

Legalábbis így reméltem.

63.

Amikor rátértünk a faluba vezető útra, McCormack néhány kekszet húzott elő a zsebéből, és testvériesen kétfelé osztotta. Csendben rágcsáltuk, s a gondolatainkba mélyedtünk.

Szerencsére az utolsó falatokat is lenyeltük már, amikor körülfogtak bennünket a gyerekek. Hangosan kiáltoztak, megfogták a ruhánkat, és húztak bennünket a lakóházak felé. Talán vendégségbe invitáltak, talán csak játszani akartak velünk. Végre felbukkant egy öregember barna kaftánban és tiszteletre méltó hosszúságú bottal a kezében. Rámordult a gyerekekre, és félkomolyan feléjük rázta a botját. A gyereksereg mint rémült verébcsapat rebbent szét, és csak a szomszéd sarok mögül nyújtogatta a nyelvét az öregre. Az apó elégedetten szemlélte művét, majd barátságosan felénk intett. Visszaintettünk, és folytattuk utunkat.

A falu melletti patak partján most is ott volt a süvölvény legényke, és a metsző hideg ellenére vidáman énekelt. A jakok meg úgy bámulták, mint egy előkelő operaház nézőközönsége.

Nem messze a jakcsordától átkeltünk a túlsó partra, ami nem volt nagy művészet, hiszen a patak fenékig be lehetett fagyva. Gumitalpú csizmánk meg-megcsusszant, s ilyenkor egymásba kapaszkodva igyekeztünk visszanyerni egyensúlyunkat. Arra mindenesetre jó volt ez a reggeli torna, hogy feledtesse velünk, ha csak rövid időre is, az elmúlt napok szorongását.

A patakot elhagyva felfelé igyekeztünk egy domb oldalában. McCormack most sem kérdezett semmit, csak elgondolkozva kémlelte az alattunk elterülő tájat.

A dombon felfelé haladva kitűnő kilátás nyílott az egész vidékre: Khangpa kolostorára és a falura is; s a falu mellett egy kis erdőcskére, amely mögött lapos legelőféle húzódott egészen a közeli hegyek lábáig. A mindent beborító hó alól itt-ott zöld fűcsomók tűntek elő, többet azonban nem láthattam, mert az erdő fáinak a csúcsa eltakarta előlünk a kilátást.

Megpróbáltam megsaccolni a távolságot, aztán hallgatag társamhoz fordultam.

- Maga szerint mennyi időbe telne, amíg elérnénk azt a kis erdőt?

- Legalább másfél órába.

- Velem jön?

- Miért ne mennék?

McCormack jól becsülte volna meg a távolságot, ha kitaposott úton haladhatunk. A domboldalt azonban, amelyen fel kellett kapaszkodnunk, jó harminc centis hó fedte. Lihegve küzdöttük fel magunkat az erdőig, és bizony több mint három órába tellett, amíg elértük az első fákat. S éppen három óra húsz perce mentünk már, amikor egyszerre csak McCormack felkiáltott: közvetlenül előttünk vékony ösvény húzódott a hóban, s kanyarogva eltűnt az erdőben.

McCormack lehajolt, és felemelt valamit a hóról. A szeme elé tartotta, aztán felém nyújtotta. Lapos, furcsa formájú gyufaskatulya volt. Elvettem tőle, és alaposan megvizsgáltam. Gyufa nem volt benne, kivéve egy fej nélküli csonka szálat. A skatulya fedelén ferde szemű kislány futott egy virágos réten hatalmas labdája után. Felirat vagy ár nem volt rajta.

Nem szóltam semmit, zsebre vágtam a dobozt, majd az erdő felé mutattam.

- Mit gondol, mi lehet a fákon túl?

McCormack elmosolyodott.

- Tudja mit, Leslie? Ne találgassunk... Alighanem egyre gondolunk.

Lihegve küzdöttük át magunkat a fenyőfák között, és tíz perc múlva az erdő szélén álltunk. A lapos legelőcskén láthatóan akadálytalanul száguldozhatott a vad szél, itt-ott buckákat emelt, máshonnan teljesen elhordta a havat. A megszabadult zöld fűszálak pedig csalóka módon a tavaszt hirdették a himalájai tél kellős közepén.

Egyszerre léptünk ki a mezőre, és egyszerre torpantunk meg, mint akiknek földbe gyökerezett a lába.

A legelő közepén szürkésbarna, légcsavarját bánatosan lógató helikopter állt. Felénk néző ablakaira ráfagyott a zúzmara, kerekei mélyen a hóba süppedtek. A gép körül érintetlen volt a hó, jelezvén, hogy utasai már napokkal ezelőtt, a legutolsó hóesés előtt elhagyták.

- Hát mégis - suttogta McCormack. - Hát mégis...

- Igen - mondtam, és megtörölgettem izzadó homlokomat. - Mr. Thompson mégiscsak megérkezett...

64.

Óvatosan körüljártuk a helikoptert, de nem találtunk semmi érdekeset. Őszintén szólva nem is nagyon tudtuk, hogy mit keresünk. Talán egy névjegykártyát, amelyet Mr. Thompson hagyott ott a számunkra.

Mindenesetre a névjegykártya nem volt sehol, a helikopter ajtajai viszont be voltak zárva. Úgy jártunk körülötte összevissza, ahogy az ősember kerülgethette a döglöttnek tűnő dinoszauruszt. Kíváncsian és készen arra, hogy az első gyanús jelre kereket oldjon.

Gyanús jelet nem észleltünk, viszont a gyomrunk lassan kezdett delet harangozni. A helikopternek, úgy látszik, nem volt szüksége kajára, mert olyan mozdulatlanul lógatta légcsavarja szárnyait, mint megérkezésünkkor. Régi amerikai masina volt, s a számtalan bevetés és gyakorlat következtében, amelyben részt vett, alighanem alaposan elfáradt. Úgy tűnt, szívesen álldogál a csendes himalájai levegőben.

Szótlanul caplattunk visszafelé a fenyőerdőn át, és csak amikor az utolsó fát is elhagytuk, szólalt meg McCormack:

- Nos, mit szól hozzá?

- Ezek szerint Thompson megérkezett.

- Olyan biztos benne?

- Maga nem?

- De igen... Csak magától is szeretném hallani.

- Thompson megérkezett. Igenis megérkezett. Ki másé lenne a masina?

Nem válaszolt, hallgatva lépkedett mellettem. Jó idő múlva szólalt meg újra:

- Ezek szerint fogalmunk sincs, hogyan állunk ezzel a Thompsonnal.

- Így van.

- Az az érzésem, hogy valami piszok nagy disznóság készülődik a mi kis expedíciónk körül. Valakik ki akarnak nyírni valakiket... és részben már ki is nyírták. Csak tudja, mit nem értek? Hogy mi a fene közöm van nekem mindehhez?

- Magának semmi - morogtam -, de hogy John McCormacknek van, arra mérget vehet!

- De hát mi az ördög?

- Ha tudnám, sokkal egyszerűbb lenne minden... Képtelen vagyok rájönni, hogy mi folyik itt.

- Mi a fenét csináljunk hát? - nézett rám valóban tanácstalanul. Megvakartam sapkám tetején keresztül a fejem búbját.

- Sokat nem tehetünk. Mindenesetre jó lenne tudni, hol rejtőzködik Mr. Thompson.

- Gondolja, hogy a kolostorban?

- Vagy a faluban.

- Én mégis inkább a kolostorra szavaznék.

- Mindenesetre nem ártana körülnézni a faluban. Velem jön?

A kérdés költőinek tűnt, így aztán nem válaszolt rá. Már csak azért sem, mivel ebben a pillanatban áthaladtunk a falu első házai között.

65.

A falubeli gyerekek csodálatosképpen nem voltak sehol: nyilván ebédeltek a kalyibák homályos sarkaiban. Az öregember a nagy bottal azonban most is az egyik ház sarkának dőlve álldogált, kezében imamalmot tartott, és néha-néha megforgatta. Ajka mozgott, mint a buzgó imádkozóké. Jöttünkre felemelte a fejét, és nagyot fordított az imahengeren.

Sokért nem adtam volna, ha szóba tudtam volna elegyedni vele. Tibeti és pláne nepáli nyelvtudásom azonban mindössze néhány szóra korlátozódott. Sóhajtva álltam meg vele szemben, és azon töprengtem, hogy megpróbálkozzam-e a mongollal, amikor McCormack megelőzött.

- Beszél angolul? - bökött az öreg felé.

Az öregúr végre kegyeskedett észrevenni bennünket. Eltüntette az imahengert kaftánjában, aztán egy jóízűt köpött a lábunk elé.

- Miért ne? - mondta furcsa, mély hangon. - Mit akarnak tőlem?

Még McCormack is meglepődött a váratlan sikertől.

- Izé... - mondta. - Hogy van?

Az öreg válaszra se méltatta, csak újra kiköpött. Erre kénytelen voltam gyorsan átvenni a kezdeményezést.

- Van unokád, öreg?

- Van - mondta lakonikusan.

- Szeretnék neki ajándékot adni - mondtam, és kihúztam néhány fontot a zsebemből. - Sajnos, más nincs nálam, csak ez.

Az öreg szakértő szemekkel mustrálta végig a pénzt, gyorsan érte nyúlt, és az imamalom után küldte. Aztán már valamivel barátságosabban nézett ránk.

- Mit akartok tudni?

McCormack rám pillantott, de nem éreztem helyénvalónak az óvatoskodást.

- Jártak erre mostanában idegenek, öreg?

Hallgatott, és úgy bámult rám, hogy attól tartottam, nem érti a kérdést. Ezért aztán kénytelen voltam megismételni:

- Jártak errefelé idegenek?

- Rajtatok kívül nem - morogta végül. - Erre, a falu felé régóta nem járt már senki. Azóta, hogy még a nyáron sokan elmentek a kolostorból. Angol urak, mint ti.

Ez utóbbit látható megvetéssel mondta, és nem is nagyon igyekezett elrejteni érzelmeit.

- A Cronwell-expedíció - mondta McCormack.

- Merrefelé mentek? - kérdeztem gyorsan.

Az öreg a hegyek felé intett.

- A hegyeken túlra. De nem tért vissza egy sem.

Talán csak a képzelet játszott velem, de úgy éreztem, hogy határozottan kárörvendő a hangja. Most azonban nem értem rá megsértődni.

- Szóval azt mondod, hogy amióta azok az urak elmentek, és ameddig mi nem jöttünk, senki idegen nem ment keresztül Khangpán?

Szótlanul bólintott.

- Meg lehet közelíteni a kolostort másképpen is? - kérdezte McCormack.

Az öreg segélykérőn nézett rám. Hiányos nyelvtudásával nyilván nemigen értette a skót hadarását.

- El lehet jutni a kolostorba a túlsó oldalról is? - fordítottam le a kérdést.

Az öreg megforgatta kezében a botját.

- Akik Katmanduból jönnek, csak innen jöhetnek. Hacsak nincs szárnyuk, hogy átrepüljenek a falun.

- És valaki átrepült mostanában?

Összehúzta mellén a kaftánt, és ellökte magát a faltól.

- Repülni csak rolangok és szrinpók szoktak - morogta, előhúzta az imamalmát, és hóna alá vette a botot. Aztán köszönés nélkül eltűnt a következő utcácska sarkán.

- Nos? - kérdezte McCormack, amikor az öreg elment.

Felemeltem a fejem, tekintetem végigsiklott a napfényben fürdő kolostoron, és éreztem, hogy hideg borzongás fut végig a hátamon.

- Thompson odafenn van - mondtam. - Most már kétségtelen, hogy odafenn. Csak az a kérdés, hogy mi a fenét akar tőlünk!

66.

A kolostor udvarain hatalmas sürgés-forgás fogadott bennünket. Szerzetesek jöttek-mentek, vállukon nehéz üstöket cipelve: Khangpából érkezett földművesek és pásztorok fát vágtak, s az imatermek mindegyikéből harsány csengettyűszó csapott felénk. Néhány lámainas hatalmas, havasi kürthöz hasonló, jó kétméternyi hosszúságú hangszert súrolt valami fehér porral.

- Ez meg mi a fene? Csak nem a mi tiszteletünkre rendeznek zenés köszöntőt? - ámult el McCormack.

- Az újévi ünnepségre készülnek - mondtam.

Elhűlve meredt rám.

- Megőrült? Hiszen március közepe van.

- Csakhogy itt nem. A buddhista újévet a holdhónapok alapján számítják. Többnyire február végére, március közepére esik. Mint most is.

- Úristen! - kapott a fejéhez. - Ha valaki Londonban szilveszterkor azt mondta volna nekem, hogy ebben az évben kétszer ünneplem az újévet!

Félbe kellett szakítani a mondatot, mert a harmadik udvar felől Stewart bukkant elő.

- Na, hála isten! - kiáltotta, és megtörölte a homlokát. - Már mindenkinek, aki még él, úgy örülök, mintha a rokonom lenne. Merrefelé jártak?

- Sétáltunk egyet - mondtam közömbösen.

- Én meg igyekeztem gatyába rázni a serpákat. Még szerencse, hogy ez a Thompson megpattant. Hiába is erőlködne, nem hiszem, hogy képes lenne a serpákat továbbmenetelre kényszeríteni. Főleg amióta megtudták, hogy mi történt Wilsonnal.

- Ki mondta meg nekik?

- Mit tudom én. Talán a láma, Thinka. Gondolja, hogy sok értelme lett volna titokban tartani? Azt hiszem, Wilson halála már csak ráadás volt a számukra. Meg vannak győződve, hogy átok ül rajtunk, és elpusztulunk az utolsó szálig. És ők is, ha velünk tartanak...

Nem akartam mondani neki, de úgy gondoltam, hogy alighanem jó orruk van a serpáknak. Ha nem teszünk gyorsan valamit, valamennyiünket kinyiffantanak.

67.

A lakóépületben feszült és robbanás előtti volt a hangulat. Legtöbben biztonsági lánccal bezárt szobáikban várták az idő múlását, s ha ki is merészkedtek az udvarra vagy a kolostor elé, lapos pillantásokkal méregették egymást.

Amikor Stewart és McCormack társaságában beléptem az épületbe, néhányan már az imaterem előtti bejáróban ácsorogtak, közvetlenül a démonölők szobrai előtt. Napfényben sokkal barátságosabbnak tűnt minden, és ha nem vetődik ránk az elmúlt napok árnya, akár kellemesen is érezhettük volna magunkat ebben az élő múzeumban. Az árnyak azonban jelen voltak: mindenki ideges volt és ingerlékeny.

- Hé! - kiáltott Paddington Stewartra, ahogy beléptünk. - Maga itt a gazdasági góré, vagy nem? Mi lesz az ebéddel?

- Éppen ez ügyben jövök - nyugtatta meg Stewart - Mindenesetre lenne egy kérésem...

- Ki vele, öregfiú! - mondta Abramson.

- A serpák felverhetnek egy nagy sátrat odakinn is étkezőnek, de nem ajánlanám. Akkora a zaj, hogy egymás szavát sem értenénk. A szerzetesek az újévi ünnepre készülnek.

- Volt szerencsém hallani - morogta Cooper. - Arra feleljen, hol a fenében lesz az ebéd.

- Éppen erről akarok beszélni. Thinka szerint nincs a kolostornak egyetlen szabad terme sem. Ezért azt javasolnám, hogy rendezzük be itt az ebédlőnket - és az imaterem felé mutatott.

Eve Pickford, aki éppen a lépcső tetején állt, halkan elsikkantotta magát.

- Itt? Ne, kérem... Egy falat sem menne le a torkomon e mellett az izé... múmia mellett.

- Teljesen igaza van a kisasszonynak - mondta lovagiasan Cooper - keressünk valami más helyet magunknak.

Paddington azonban akkorát horkantott, mint egy sebzett orrszarvú.

- Hát nem! Egyszer s mindenkorra elegem van a kisasszony hisztériáiból! Nem elég, hogy valaki szó szerint a fejünkre vadászik, naponta végig kell hallgatnunk egy hisztériás csirke nyavalygását is. Köpök a múmiára és mindenkire, akinek nem megy le a torkán a kaja! Én itt akarok zabálni, és kész!

Pickford halkan felsikoltott, elfehéredett, és úgy tűnt, hogy azonnal lezuhan a lépcsőn. Szerencsére feltűnt mögötte Baxter, aki elkapta, és a karjaiban tartotta, mint tegnap, tegnapelőtt és talán már születése óta.

- Nem szégyelli magát, Paddington! - támadt a meteorológusra. - Ha annyira kedve van hozzá, csak tömje a fejét itt, a hulla tetején! Arra azonban nem kényszeríthet senkit, hogy kövesse a maga ferde hajlamait!

Paddington elfehéredett a dühtől, és egy lépést tett a lépcső felé. Mielőtt azonban még közbe kellett volna avatkoznom, meggondolta magát, és leeresztette fenyegetően felemelt karját. Nagyot fújt a levegőbe, aztán még mindig idegesen sziszegte:

- Hogy kinek ferdék a hajlamai, még elválhat, kedves kisasszony. - Aztán Stewarthoz fordult. - Nekem hozzák ide az ebédet! A többiek meg zabáljanak, ahol akarnak! Különben szarok minden múmiára!

Stewart tehetetlenül téblábolt körülöttünk, és csak akkor mert megszólalni, amikor Baxter és Eve Pickford visszavonultak a szobáikba.

- Van az urak közül valakinek kifogása az ellen, hogy ideküldjem a serpákat?

- Nekem nincs - mondtam, hogy mentsem a menthetőt.

- Nekem sincs - morogta McCormack.

- Naná, hogy nincs - mondta Cooper. - Én nem is azért mondtam, csak...

- Mert egy gyáva, gerinctelen csirkefogó vagy! - tört ki az indulat Paddingtonból. - Hát nem arról beszéltünk egészen idáig, hogy elegünk van ennek a kis kurvának a nyafogásából?! Ha csak a szemem elé kerül, ökölbe szorul a kezem. S erre te mit teszel! A legelső alkalommal a pártját fogod! Szemét egy csirkefogó vagy, Cooper!

Csak álltam ott dermedten, és nem hittem a fülemnek. Úgy tűnt, átléptük azt a határt, amelyen túl már minden lehetséges.

Cooper villámgyors mozdulattal Paddingtonnak ugrott, állon vágta, majd lerántotta a padlóra. Ott hemperegtek tépve és marva egymást, olyan hangokat hallatva, mint a zsákmányért egymást ölő farkasok.

- Abbahagyni! - ordította mellettem Stewart, és megpróbálta szétcibálni a verekedőket. Azok azonban ügyet sem vetettek rá; gyomrozták egymást elkeseredetten. Már-már én is közéjük vetettem magam, amikor a lépcsőfeljáró felől harsány ordítás hallatszott:

- Paddington! Nem hagyod abba, te szemét! - s egy emberi test vált el a lépcső tetejéről, hogy óriási zuhanással a küzdőkre vesse magát.

Marc Brunning volt, a botanikus.

Pillanatok alatt kitört a tömegverekedés. Pietro Rollo és Frank King is belevetette magát a küzdelembe, csak azt nem tudtam megállapítani, miért és kinek az oldalán.

Stewart kétségbeesetten ordította felém:

- Mr. Lawrence! Mi a csodát csináljunk? Szóljon már valamit, az istenért, hiszen megölik egymást!

Egyelőre azonban nem láttam igazán veszélyesnek a dolgot. A démonölők szobrai mellé lapuló McCormack felé ordítottam:

- Hagyja őket! Csak akkor avatkozzék be, ha kést vagy fegyvert látna náluk!

Magam is a falhoz dőltem, és jobb híján a verekedőket néztem, akik egyre lassúbb mozdulatokkal puhították egymást. Arra gondoltam, talán jobb is, hogy így történt. Talán az értelmetlen verekedéssel kiadják magukból mindazt, ami az elmúlt napok során felgyülemlett bennük. Talán én követtem el hibát, hogy egész délelőtt magukra hagytam őket. Talán...

Tovább azonban nem folytathattam az elmélkedést, mert Paddington felemelkedett a földről, felrántotta a négykézláb álló Coopert, majd olyan hatalmas ütést mért az állára, hogy tulajdonképpen meg kellett volna dicsérnem érte. Igazán szép teljesítmény volt egy meteorológustól!

Cooper pedig úgy viselkedett, ahogy ilyenkor viselkedni szokás. Szétterjesztette a karját, s mint egy forgó dervis, szép kényelmesen körülkeringte a démonölők előtti terecskét, aztán mintha csak irányították volna, beforgott az imaterem félig nyitott ajtaján. Paddington vérző arccal bámult utána, készen arra, hogy ha ellenfele visszatalálna forogni, újra behúzzon neki egyet.

Coopernak azonban, úgy tűnt, esze ágában sem volt visszatérni. Tíz-húsz másodpercig csend honolt az imateremben, és Paddington már-már leeresztette a kezét, amikor iszonyatos csattanás és harsány üvegcsörömpölés jelezte, hogy Cooper végérvényesen megpihent odabent.

A zajra Stewart a fejéhez kapott.

- Úristen! A koporsó!

Mintha rugók löktek volna ki bennünket, a bejárati ajtóhoz ugrottunk. Rollo és King közben abbahagyta a verekedést, és a földön ülve bambán bámult utánunk.

Az imateremben meglehetős sötétség uralkodott: a bejárati ajtón keresztül kevés fény szűrődött be, s az istenszobrok előtt sem égtek áldozati gyertyák. Maitréja Buddha nagy szemeket meresztett ránk, mintha csak csodálkozna, hogy zavarni merészeljük csendes meditációját. Ajkai körül mosoly játszott: máskor talán barátságos mosolygásnak nézhettem volna, most azonban akár fenyegetés is lehetett.

Pár lépés után megtorpantam. Tántorogva, meggörnyedt alak tartott a kijárat felé.

- Mi van, Cooper? - ordítottam rá. - Megsérült?

Közben McCormack kitárta mögöttem a másik ajtószárnyat is, és a démonölők gyertyáinak fénye bevilágított az imaterembe. Cooper szemében iszonyat tükröződött, szája szélén vércsík szivárgott.

- Ez rettenetes! - kiáltotta. - Ez rettenetes - azzal oldalra fordult, és öklendezni kezdett.

Paddington reszkető hangját hallottam magam mögött:

- Ezt nem akartam... Istenem, mit csináltam...!

A széttört koporsó darabjai szétszóródtak, egy kerek valami odébb gurult, egészen Maitréja Buddha lábai elé. Az üvegdarabok és a felborult szarkofág mellett hosszú fekete árnyék feküdt a földön: egy ember vagy inkább egy valamikori ember teste. Cooperhez léptem, és megráztam a vállát.

- Ember, térjen már magához! Megsebesült? Mitől borult ki ennyire? Hiszen tudta, hogy ott a múmia!

Cooper visszafordult felém, és csak tátogatta a száját, mint a partra vetett hal:

- Ott! Ott! Borzasztó!...

Paddington félretolt, és átkarolta az őslénykutató vállát.

- Hagyd már abba, Emil! Borzasztóan sajnálom, hogy elvesztettem a fejem. Kérlek, bármit megteszek, hogy elégtételt adjak neked, csak hagyd abba!

Cooper azonban lerázta magáról Paddington kezét, és még mindig úgy forgatta a szemét, mintha kísértetet látna. Ahogy megláttam kifordult szeme fehérjét, komolyan megijedtem, hogy valami szörnyű és helyrehozhatatlan dolog történt vele.

Ekkor már valamennyien ott tolongtak körülöttünk: Rollo, King, Brunning, McCormack és Stewart. Egy csapásra mindenki megfeledkezett iménti sérelméről.

- A kezem! - kiáltotta szinte sikoltva Cooper. - Véres lett a kezem! Rajta van az ő vére!

Önkéntelenül is az őslénykutató kezére pillantottam, de néhány horzsoláson kívül nem láttam rajta semmit.

- Kinek a vére, Emil? Kié? - rázta meg Paddington Coopert, és érzett a hangján, hogy azonnal elsírja magát. - Hiszen nincs vér a kezeden Emil... Tiszta a kezed!

Stewart hirtelen eltolta magát az ajtófélfától, és az üvegdarabokkal telehintett deszkapadlóra térdelt. Megfordította a sötét testet, majd felém fordult, és rekedten tört elő a szájából a suttogás:

- Úristen, Mr. Lawrence... Úristen!

Úgy éreztem magam, mintha villám sújtott volna belém. Most jutott csak el a tudatomig, hogy Cooper nem a vörös süveges szerzetes múmiájától rémült meg.

Elengedtem az őslénykutatót, akit elhagyott minden ereje, és Paddington karjaiba csuklott, magam pedig Stewart mellett termettem, és úgy vágtam le magam a padlóra, hogy csak úgy csikorogtak térdeim alatt a koporsó tetejének üvegszilánkjai.

- Ki az, Stewart? Ki az? - s reszketve tapogatóztam a sötét test után.

A beszűrődő fény csak halvány kontúrokat mutatott. De a test, amelyről a vörös süveges szerzetes feje legurult, aligha lehetett bebalzsamozva, mert orromat az a jellegzetesen édeskés szag csapta meg, amelyet mindenki érzett már, aki részt vett abban az ezerszer is elátkozott, istenverte háborúban. Ezenkívül ahogy szemem hozzászokott a sötéthez, láttam, hogy a fejetlen holttest élesre vasalt fekete csíkos nadrágot, kétsoros zakót és valamikor fehér selyem, de most szürkére porosodott, vérmocskos inget viselt.

Semmi kétség, William Wilson teste feküdt a koporsóban, mielőtt Cooper kiborította volna belőle.

68.

Megkövülten térdeltem az üvegcserepek között, és alig hatolt el a tudatomig, hogy Cooper halkan sír mögöttem. Stewart kerített egy gyertyát, meggyújtotta és felemelte, hogy jobban beláthassa az imatermet.

Az üvegvitrinekből szánakozva nézett bennünket a sok száz istenszobor, s Maitréja arcán most kifejezetten gonosz árnyalatot kapott a mosoly. A valamikori szerzetes elgurult feje, mint ősztől töppedt, elfelejtett dinnye hevert az Eljövendő Buddha lábainál.

Csend ülte meg a termet, iszonyatos csend. S ebben a csendben rémítő fenyegetésként hangzott Stewart suttogása:

- Úristen... Így végezzük valamennyien... Így végezzük...

Szólni akartam, valami vigasztalót mondani vagy akármit, csak szólni, hogy megtörjem ennek az átkozott percnek a varázsát, de nem jött ki hang a torkomon.

Cooper feje Paddington vállán nyugodott, és a felületes szemlélő nyugodtan hihette volna, hogy az őslénykutató elszenderedett. Rollo, King és Brunning is csak állt némán: talán saját jövendőbeli holttestüket látták az üvegcserepek között.

Ebben a pillanatban hatalmasat csattant a külső ajtó, mindannyiunkat megcsapott az udvar hidege. Stewart kezében meglibbent és kialudt a gyertya lángja. Ekkor újra csattant az ajtó, és a démonölők felől Sera kapitány vidám hangja hallatszott:

- Hé! Hol bujkálnak? Elő a kanalakat, villákat! Hozzák a serpák az ebédet!

69.

A délutánt a szobámban töltöttem gondolataimba merülve. Pedig már nem is egyszer majdnem elindultam, hogy bekopogjak McCormack ajtaján, de minden alkalommal meggondoltam magam. Volt valami, aminek egyedül szerettem volna a végére járni.

Nagyjából hat óra múlhatott, amikor kopogtattak az ajtón. Kinyitottam, és legnagyobb meglepetésemre fiatal, még felszenteletlen szerzetesnövendék toporgott odakünn.

- Hát te ki vagy? - kérdeztem angolul, és értetlenül néztem rá.

A legényke szétlesett a folyosón, majd behajolt a szobába, és halkan felém súgta:

- Móhun!

Bólintottam, felkaptam az anorákomat, eloltottam a lámpát, és becsuktam magam mögött az ajtót. A folyosó néptelen volt, a szobákból nem szűrődött ki még egy köhintés sem. Gyilkos és jövendő áldozatok védőláncaik oltalmában készülődtek az éjszakára.

- Hova megyünk? - kérdeztem a legénykét, aki azonban nem válaszolt, csak felhúzta a vállát, mint aki nem ért semmit. Valószínűleg nem is értett.

Elhaladtunk a démonölők előtt, keresztülmentünk a második belső udvaron át az elsőbe. Felettünk tiszta, csillagos volt az ég: a hegyek hósapkája fehéren világított.

Nem is vettem észre, mikor tűnt el mellőlem. Amikor a démonfalhoz értem, már nem volt a közelemben: egyedül álltam a dombormű alatt. A holdfényben vigyorgó démonarcok nem voltak éppen idegnyugtató hatásúak, még akkor sem, ha valamennyiük sorsa beteljesedett; egy-egy isten fűzte őket éppen lándzsája hegyére, vagy taposta el kunkori orrú csizmájával. Sindzse, a halottak ura tüzet okádva meredt a semmibe. Tamgrin, a lófejű isten lándzsájára bökött egy vinnyogó démont: koponyákból fűzött nyaklánca a földet súrolta.

Amúgy, a körülményektől eltekintve, egészen barátságos volt a környék.

70.

Jobb híján a falhoz dőltem, hogy legalább a hátam védve legyen, ha valami történne. Nem számítottam ugyan támadásra, de végigfutott az agyamon a gondolat, hogy azok sem számítottak ilyesmire, akik mostanra már a kolostor hullatermében pihennek.

A mongol szerzetes olyan váratlanul termett előttem, hogy összerezzentem. Nyilván a fal vége mögött rejtőzködhetett, s zajtalanul lépett elém. Lapos, sárga színű sapkát viselt, s vörös palástja fölé barna leplet kanyarított.

Feléje nyújtottam a kezem, ő megfogta jobbjával a könyökömet, baljával pedig magához húzott. Ezzel a futó öleléssel jelezte, hogy barátjává fogadott.

Igyekeztem felidézni magamban a csahar nyelvet, amelyet az elmúlt évek alatt bizony alaposan elfelejtettem. S csodálkozva tapasztaltam, főleg később, a beszélgetés előrehaladtával, hogy a régi szavak sorra kibújnak emlékezetem mélykútjából, és nyelvem örömmel ízlelgeti az elfeledettnek hitt beszéd zamatát.

- Bocsáss meg, hogy nem mentem hozzád - kezdte a mongol -, de azt hiszem, bölcsebb így. Azt hallottam, hogy Padmaszambháva hűséges tanítványának összetörték a koporsóját. Testét ellopták, és a fejét is megszentségtelenítették - hangja szemrehányóan csengett.

Kötelességemnek éreztem, hogy elmondjak neki mindent. Vagy legalábbis majdnem mindent.

Figyelmesen végighallgatott, aztán bólintott.

- Úgysem hittem volna, hogy szántszándékkal történt. De a szerzetes teste eltűnt, az tény.

Erre nem volt mit mondanom.

- Ez pedig szerencsétlenséget hoz a kolostorra. Valaki megjósolta még sok-sok évvel ezelőtt. Bár akkor még az itteni lámák közül senki sem élt.

- Azt akarod mondani, hogy valaki felhívta a figyelmet a régi jóslatra?

- Így is lehet mondani - bólintott. - Mindenki tudja, hogy Padmaszambháva tanítványának eltűnt a teste. Aztán ma délelőtt elterjedt a hír a jóslatról... Nem tudom, hogy ki terjesztette. De a láma testvérek félnek. Nagyon félnek, hogy valami történik a kolostorral. Azt szeretnék, ha elmennétek innen. Minél messzebbre és minél előbb.

- Gondolod, hogy veszélyben forog az életünk?

Gyorsan megrázta a fejét.

- A testvérek miatt nem. A testvérek csak szeretnék, ha elmennétek.

- Mi is szeretnénk - mondtam -, de egyelőre lehetetlen. Te is jól tudod, hogy Sindzse szeme megjelent a Salu-hágó felett.

Nem válaszolt, csak bámult mereven a levegőbe. Talán azon töprengett, hogy mit csinálna a helyemben.

- Tovább nem mehettek? A hegyek felé? - kérdezte végül.

- Várunk valakire - mondtam, és igyekeztem közömbös hangon beszélni, nehogy felkeltsem a gyanúját. - Várunk valakire. Napokkal ezelőtt meg kellett volna érkeznie... Sajnos semmi nyoma. Amíg nem érkezik ide, nem tehetünk semmit. Nem mehetünk tovább.

Lehajtotta a fejét, és gondolkodott. Szerettem volna a gondolataiba látni, de csak reménykedhettem, hogy később talán majd sikerül.

- Beszélni akartál velem - emelte fel a fejét.

- Igen - bólintottam. - Kérdezni akarok valamit. De előbb szeretném, ha tudnád, hogy a barátod vagyok.

- Beszéled a nyelvünket, és ez nekem elég.

- Sok évvel ezelőtt köztetek éltem. Megfordultam Köke Kotában és a többi városban is. Szeretném, ha bíznál bennem.

Udvariasan meghajolt.

- Nincs okom, hogy bizalmatlan legyek.

Őszinte volt a hangja, de mégsem olyan, amilyennek szerettem volna.

- Őszintén válaszolsz, ha kérdezlek?

Fürkészve pislantott rám.

- Kérdezz!

- Nos... Azt szeretném tudni, hogy az elmúlt hetek során, úgy értem, azután, hogy az előző expedíció továbbment, érkeztek-e Khangpába idegenek.

- A kolostorba?

- Igen.

Elgondolkozott, és újra kérdezett. Meg mertem volna esküdni, hogy időt akar nyerni.

- Miféle idegenek?

- Bármifélék.

Lassan megrázta a fejét.

- Olyan idegenek, akik téged érdekelnének, aligha. Azóta, amióta a sok angol elment a hegyek felé, nem jött Katmanduból senki. Előttetek senki.

- És a hegyek felől?

Összehúzta a szemöldökét, és gyanakodva pislantott rám.

- Miért érdekel, hogy ki jött a hegyek felől? Az angolok közül nem tért vissza senki.

- És más?

A holdra pillantott, aztán megremegett. Talán eszébe juthatott valami, mert szorosabbra húzta magán a palástot.

- Mennem kell... Rövidesen kezdődik az esti istentisztelet. És készülnünk kell az újévi ünnepre is.

Megfogtam a karját, és igyekeztem gyengéd erőszakkal visszatartani.

- Csak arra válaszolj, hogy jött-e valaki a hegyek felől. Talán néhány nappal ezelőtt...

Körülkémlelt, aztán egészen suttogóra fogta a hangját:

- Nem hiszem, hogy téged érdekelne... De jöttek néhányan a hegyek felől. Talán Tibetből jöttek. Bár...

- Bár?

- Ha jobban meggondolom, Tibetből aligha jöhettek. Nem volt sem jakjuk, sem málhájuk. Mintha nem is messziről jöttek volna. Persze az is lehet, hogy örömükben elhajigálták mindenüket, amikor meglátták a kolostort. És teherhordóik sem voltak. Igazán furcsa...

- Hányan voltak?

- Úgy öten-hatan.

- Fehérek?

- Tessék?

- Angolok?

- Nem tudnám megmondani. Szerzetesruhát viseltek.

- Te láttad őket?

- Véletlenül úgy esett... Éppen hóért mentem, hogy megolvasszam, amikor bejöttek a kapun. Az arcukat nem láthattam, mert a hideg elől kendővel takarták be. És csak egy beszélt közülük.

- Mit mondott?

- Megkérdezte, hogy merre van a főláma.

- Erre te megmutattad neki?

Nemet intett.

- Nem én, hanem valaki más. Egy másik szerzetes. Én távolabb álltam.

- Beszélhetnék azzal a szerzetessel?

Újra csak nemet intett.

- Nem tudom, hogy ki volt. Csak nemrégen kerültem ide, nem ismerem mind a testvéreket. Nem tudom, ki volt az, akivel a zarándok beszélt.

- Zarándok?

- Egészen biztos, hogy Lhászából jöttek. Bizonyára titokban csúsztak át a kínai határon. Megesik az ilyesmi, ha nem is túl gyakran.

- Azután mi történt?

- A főláma után kérdezősködtek... Aztán bementek hozzá a középső lakóházba. Jobban mondva a középső épületbe.

- Azután?

Csodálkozva nézett rám.

- Nem tudom. Talán már tovább is mentek.

- Látták őket elmenni?

- Én nem láttam. De azért elmehettek. Talán éjszaka indultak. Akik Lhászába mennek, vagy onnan jönnek, nem nagyon szoktak beszélni az útjukról.

- És ha még itt vannak?

Elkerekedett a szeme.

- Itt?

- Lehetetlennek tartod?

Újra töprengő képet vágott, majd felvonta a vállát.

- Nem lehetetlen éppen, de furcsa volna. Mit csinálnának ilyen hosszú ideig a kolostorunkban?

- Mondjuk, Sindzse szeme miatt maradtak.

- Nem hiszem. Azután, hogy ők megérkeztek, még sokáig senki sem tudhatta, hogy Sindzse szeme meg fog jelenni a falu felett. Ha pár nap múlva indultak, már régen Katmanduban lehetnek... Sőt biztos, hogy ott is vannak.

Újra indulni akart, de még mindig nem engedhettem el a kezét.

- Mondd csak... El lehet úgy rejtőzni a kolostorban, hogy senki ne tudjon róla? Öt embernek is?

- Gondolod, hogy...? - s ijedt arcot vágott.

Igyekeztem megnyugtatni:

- Nem gondolok semmit. Csak kérdezem.

- Hát... elrejtőzni éppen el lehet, csak nehéz. Ha meg nem hoztak magukkal elég élelmet... Nem, azt hiszem, lehetetlen. Néhány nap után feltétlenül észrevennék őket.

- Tehát mindenképpen a főláma tudomására jutna?

Bólintott.

- Minden bizonnyal.

- Lehet, hogy Karma Damcsö tud róluk?

- Lehet. A főláma nem szokta megtárgyalni velünk az ügyeit.

Hirtelen valami furcsa, nagyon furcsa dolog jutott az eszembe.

- Mikor láttad utoljára Karma Damcsőt!?

Láttam rajta, hogy nem egészen érti, hová akarok kilyukadni.

- A főlámát? Hát... nem is tudom. Meglehetősen régen... Újabban nemigen mutatkozik.

- És régebben?

- Régebben mindennap láttuk. De úgy hírlik, hogy gyengélkedik, hiszen öreg és beteg már...

Úgy megszorítottam a kezét, hogy felszisszent a fájdalomtól.

- Jaj! Mi ütött beléd! Hagyj most már. Mondtam, hogy vissza kell mennem!

- Bocsáss meg - dünnyögtem -, csak még egy szót! Azt mondod, hogy Karma Damcsö, a főláma, öregember?

- Mi más lenne? - nézett rám sértődötten. - Túl van már a kilencvenen is.

A nyelvem hegyén volt a kérdés, hogy ha ez így van, akkor ki lehetett az a fiatal láma, aki kitűnő angolsággal fogadott bennünket Karma Damcsöként, de végül nem kérdeztem semmit. Nem akartam, hogy megrémüljön, és elrontson mindent.

- Mondd csak, Móhun... nem azóta tűnt el a főláma, hogy azok a zarándokok megérkeztek?

Összeráncolta a homlokát, és feszülten gondolkodott.

- Hát... nagyjából. Körülbelül attól az időtől kezdve betegeskedik Karma Damcsö. De hát miért kérdezed?

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna a kérdést.

- Azt beszélik, hogy a kolostor rádiója elromlott... egy szerzetes, a kezelője véletlenül leejtette. Erről mit tudsz?

- Semmit - mondta határozottan. - Ez nem tartozik a testvérekre. Ez őszentsége, Karma Damcsö dolga.

Lassan kezdett összeállni minden. Vagy legalábbis sok minden. Mielőtt még kiszabadíthatta volna a kezét, igyekeztem összefoglalni az elmondottakat.

- Tehát senki nem jött a kolostorba érkezésünk előtt, csak az az öt zarándok a hegyek közül. Így volt?

- Dehogy - emelte fel a fejét. - Még jött valaki.

Most viszont én kaptam fel a fejem.

- Kicsoda?

- Azt hiszem, egy zarándok. Csakhogy ő éjszaka jött a hegyek felől... Őt Demba testvér látta.

- Éjszaka a hegyek felől?

- Úgy van. És valaki a kolostorból kinyitotta neki a kaput. Aztán eltűntek, mintha a föld nyelte volna el őket. Demba testvér rájuk is szólt, amiért a kaput nyitva felejtették. Demba testvérnek kellett később becsuknia.

- Őt sem látta senki elmenni?

- Tudtommal nem.

- Most már csak arra lennék kíváncsi...

Móhun kihasználta, hogy meglazult a szorításom a kezén, és gyorsan kiszabadította magát. Óvatosan oldalt lépett, és meghajolt felém.

- Most már igazán mennem kell. Amit tudsz, nem tőlem tudod. Nekem itt menedéket adtak, és én itt szeretnék meghalni. Ugye érted?

- Természetesen.

Szó nélkül sarkon fordult, és eltűnt a démonfal mögött.

71.

Hátamat újra a falnak vetettem, és összegezni próbáltam, amit megtudtam. Thompson tehát megérkezett. Pillanatnyi kétségem sem volt ugyanis afelől, hogy a hegyekből érkezett zarándokok a helikopter utasai voltak. De ki lehetett a késői magányos vándor? Ő is Thompsonnal együtt érkezett volna? Akkor miért jött a kolostorba később, napokkal Thompsonék után? Talán a helikopternél kellett maradnia? Talán híreket várt Katmanduból?

A fal hidege átjárta a hátam, de nem törődtem vele. Éreztem, hogy valami nem stimmel a zarándokok körül, de nem tudtam rájönni, hogy mi. Nem tetszett az a később érkezett akárki sem. Nem vágott a képbe.

Persze - gondoltam - az is lehetséges, hogy visszafordult a helikopterrel, majd újra iderepült. Erre utalhat az a tény is, hogy valaki belülről nyitotta ki neki a kaput. Ki más lehetett volna a segítője, mint a Thompson-csapat egyik tagja?

A hold előbukkant a hegycsúcsok mögül, és fehér, ezüstös fénnyel öntötte el az udvart.

Hirtelen az eszembe jutott valami. Kihúztam a zsebemből a gyufaskatulyát, amit McCormack a helikopter mellett talált, és újra vizsgálni kezdtem. A ferde szemű kislány vidáman mosolygott a címkén, és megpróbálta utolérni az óriási pöttyös labdát. Forgattam, nézegettem a dobozt, de most sem lettem okosabb tőle.

Messziről, az imatermek felől halk mormogás szűrődött az udvarokon át, s a főépület ereszei alatt halkan csilingeltek a felerősített csengettyűk. Nem tudtam volna megmondani, mennyi idő telt el azóta, hogy Móhun elköszönt tőlem. Teljesen lefoglalt a zarándok rejtélye, aminek következtében sikerült elveszítenem az időérzékemet. Lehet, hogy csak öt perc múlt el a távozása óta, lehet, hogy félóra. Ezt persze akkor nem gondoltam végig, csak később, amikor megpróbáltam visszapergetni az eseményeket. És amikor már nem sokra mentem vele.

Álmodozásomból hangos és semmihez se hasonlítható sikoltás vert fel, amely pillanatok múlva szörnyű hörgésbe fulladt. És talán az volt a legborzasztóbb az egészben, hogy ott hangzott fel egészen a közelemben. A sikoltás kitépett a detektívesdi karjaiból. Ellöktem magam a faltól, és előrántottam a revolverem. Futás közben kibiztosítottam, és csak annyi tudatosodott bennem, hogy kellemetlen nyöszörgéssel, csikorgással sír a talpam alatt a jeges hó.

A középső udvar fala állított meg a futásban. Ott meredt előttem komoran, majdhogynem fenyegetően. Villámgyorsan visszafordultam, de nem mozdult mögöttem semmi. Néma csend ülte meg az udvart, még a halk zsolozsmaszó is elhallgatott.

Újra futásnak eredtem a csikorgó havon, és visszafutottam egészen a démonfalig. Tamgrin isten csodálkozva bámult rám a lófejével, mintha nem értené, minek ez a sietség, amikor már úgyis bevégeztetett minden. Megkerültem a démonfalat, végigfutottam fekete árnyékán, át a második udvaron, egészen a főépületbe vezető kapuig. Egyetlen udvarban sem találtam senkit.

Megtöröltem a homlokomat, és zsebembe süllyesztettem a revolvert. Hallucináltam volna tán?

Óvatosan az első udvarba vezető kapuhoz osontam, és keresztülléptem a küszöböt. A lámák imatermeinek ajtaján világosság szűrődött ki, és a halk mormogás újra megerősödött. Tanácstalanul álldogáltam a küszöbön túl. Már-már vissza akartam vonulni, amikor az egyik imaterem ajtaja sarkig kitárult, és nehézkesen húzva a lábát, két láma sétált ki az udvarra. A bő szárú, kunkori orrú csizmák akadályozták őket a gyors mozgásban. Bármennyire izgatott is a korábbi sikoltás, önkéntelenül eszembe jutottak a régi idők, amikor szerzetesnek öltözve

magam is hasonló csizmákban jártam, nehogy a japánok elkapjanak. Akkor tudtam meg, hogy mi az értelme az óriási lábbelinek. „Azért hordunk ilyet - magyarázta Dordzsceren, a mesterem -, nehogy kárt tegyünk vele más élőlényekben. Hívő lámista nem nyomorít meg élőlényt. Ha bőrtalpú, hegyes orrú csizmában rálépsz egy rovarra, ott pusztul el a szerencsétlen a lábad alatt. S az sem mentség, hogy véletlen volt: a következő újjászületésnél akkor is számon kérik majd tőled, ha látszólag nem tehetsz semmiről..."

A lámák végigimbolyogtak az udvaron, és a közepe felé járhattak már, amikor egyikük megtorpant. Éppen azon voltam, hogy eltűnök, nehogy összetalálkozzak velük, amikor magam is megdermedtem. A láma izgatottan mondott valamit a másiknak, és letérdelt az udvar közepén egy hosszúkás fekete test mellé, amelyet innen az ajtóból korábban nem vehettem észre.

A fekete test minden kétséget kizáróan egy ember teste volt.

A később odaérkezett szerzetes hirtelen futásnak eredt. Hangosan óbégatva az imaterem ajtajáig futott, bedugta a fejét, és kiálthatott valamit, mert a zsolozsmázás abban a pillanatban megszűnt. A szerzetesek abbahagyták az istentiszteletet, hangos csoszogás és kiáltozás közepette kitódultak az ajtón, végigkacsáztak az udvaron, és odasereglettek a fekete test mellé.

Ekkor én is elérkezettnek láttam az időt, hogy cselekedjek. Levettem az anorákom, és a bélésével kifelé fordítottam. Bár ezzel korántsem lettem lámává, a khaki szín sokkal kevésbé volt feltűnő, mint a harsogó narancssárga. Kapucnimat mélyen a szemembe húztam, és odaoldalogtam a lámák mellé.

Úgy tűnt, nincs túlságosan nagy szükségem az óvatosságra. A lámák minden figyelmét lefoglalta a földön heverő test: izgatottan toporogtak körülötte, és beszéltek megállás nélkül, amiből egyetlen szót sem értettem. Egy fedetlen fejű idősebb szerzetes lehajolt, megfordította a hasán fekvő testet, s hangos jajszóval tántorodott hátra, amikor az üvegesen csillogó szemekre esett a hold fénye.

A fekvő szerzetes minden kétséget kizáróan halott volt. Nyakán narancssárga kötélből készített hurok látszott, amellyel megfojtották.

S minden kétséget kizáróan Móhun volt, a csahar láma, akivel alighanem én beszéltem életében utoljára.

72.

Óvatosan visszavonultam, mielőtt a szerzetesek felfedezhettek volna. Segíteni úgysem tudtam, és csak bonyodalmakat okozott volna, ha észrevesznek. Sajnáltam Móhunt, és felelősnek éreztem magam a haláláért. Talán azért kellett az életével fizetnie, amit elmondott nekem... Akkor pedig jó lesz vigyáznom. Alighanem én következem...

Kezemben szorongatva pisztolyomat, óvatosan osontam be a lakóépületbe. A démonölők elégedetten bámultak rám, az imaterem ajtaja csukva volt. Néhány pillanatig kísértést éreztem, hogy benézzek a baljós helyiségbe, és meggyőződjek róla, vajon a serpák vagy a lámák összetakarították-e a cserepeket. Aztán mégis meggondoltam magam. Rájöttem, hogy alkalmasabb helyet aligha találhatnék önmagam megöletésére.

Fellépegettem a lépcsőn, becsuktam magam mögött az ajtót, és leroskadtam az ágyra. A szoba meleg volt, az olajkályhában csendesen lobogott a láng. A szomszédos szobákból a legkisebb zaj sem hallatszott át hozzám.

Néhány percnyi pihenés után erőt vettem magamon, és meggyújtottam a petróleumlámpát. Előkészítettem a kávéfőzőt, és főztem egy kiadós feketét. Bármennyire megerőltetőnek tűnt is, még egyszer végig akartam gondolni mindent, hiszen az utóbbi másfél óra kicsit megkavarta eddigi elgondolásomat. Szépen körvonalazódó elméletemből hiányzott néhány láncszem, ugyanakkor a markomban volt néhány felesleges darab, amelyet sehogyan sem tudtam beilleszteni az egészbe. Mint például Móhun szerzetes meggyilkolását.

Hacsak... S ismét formálódni kezdett a fejemben valami, aminek kidolgozásához viszont legalább kétöntetnyi erős kávéra volt szükségem. Éppen felállni készültem, amikor véletlenül a lámpafénytől csak halványan megvilágított éjjeliszekrényre esett a tekintetem. A szekrény tetején lapos, négyszögletes kis tárgy hevert, első pillantásra úgy tűnt, hogy kisalakú könyvecske, s csak amikor egészen közel léptem hozzá, láttam, hogy magnetofonkazetta doboza.

Feléje nyúltam, és óvatosan megérintettem. Hideg volt, nem ketyegett, és egészen ártalmatlannak tűnt. Néhány másodpercig farkasszemet néztem vele, azután úgy döntöttem, hogy kockázat nélkül nincs győzelem. Megmarkoltam, és behunytam a szemem. Aztán kinyitottam, amikor nem történt semmi. A kazetta békésen nyugodott a kezemben, és esze ágában sem volt felrobbanni.

Legalábbis egyelőre.

73.

Gyors elhatározással kiugrottam a folyosóra, és megkopogtattam McCormack szobájának ajtaját.

- Ki az? - morgott kedvetlenül a skót.

- Leslie.

Csörögve hullott le odabenn a lánc, és csakhamar felbukkant az ajtóban John McCormack feje.

- Hol volt idáig? - kérdezte. - Egész este magát kerestem.

- Sétáltam - mondtam röviden, s hogy beléfojtsam a további kérdéseket, gyorsan folytattam: - Átjönne hozzám egy pillanatra?

- Ha maga hív? - morogta, s már lépett is ki az ajtón.

- Stop! - kiáltottam rá meggondolatlanul, hogy szinte zengett belé az egész folyosó. - Van a szobájában magnetofon? - fogtam gyorsan suttogóra a hangom.

Értetlenül meredt rám.

- Mit akar vele?

- Ne kérdezzen semmit, csak hozza. Majd odaát...

Matatott egy darabig a szobában, majd kilépett a folyosóra, kezében egy aprócska, egészen modern készülékkel. Szobámba érve letette az asztalra, ő maga pedig a székre telepedett.

- Tánczenét hallgatunk?

- Ide figyeljen - mondtam -, az enyém lenn van a csomagomban a többi holmi között. Valaki megajándékozott egy tekerccsel, amíg odakünn... hm... sétáltam - ezzel feléje nyújtottam a kazettát. Kezébe fogta, megforgatta, sőt meglepetésemre még meg is szagolta.

- Jó minőségű német kazetta - mondta végül, és várakozóan nézett rám. - Azt mondja, hogy valaki becsempészte a szobájába?

- Mégpedig az elmúlt másfél óra alatt.

Megrázta a fejét.

- Ha rám gyanakszik, rossz nyomon jár. Nem én tettem.

- Mi lenne, ha meghallgatnánk? - javasoltam.

A készülékre nézett, kinyújtotta a kezét, és bekattintotta a magnóba a kazettát, aztán visszatette az asztalra. Felemelte a fejét, és egyenesen a szemembe nézett.

- Leslie... Nem akarná mégis egyedül?

- Fél? - kérdeztem némi éllel.

- Dehogy - mondta nyugodtan. - Ha pokolgép lenne, már réges-régen felrobbant volna. De hátha egyedül önnek, csak önnek szól az üzenet... Érti, mire gondolok?

Egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy valóban értem, de ezen nem sokáig töprengtem. Intettem McCormacknek, aki lenyomta a billentyűt, és a masina forogni kezdett.

Előbb halk sercegés hallatszott, majd süvítés, mintha szél fújna valahol, méghozzá iszonyú erővel. Egyszerre csak felerősödött a recsegés, és megszólalt egy rekedt, bágyadt férfihang:

- Itt Dk-24. Dk-24. Katmandu! Katmandu, jelentkezzék...

Aztán a távoli kattogáson, sípoláson keresztül hallhatóvá vált egy másik hang is, amely rossz angolsággal válaszolt:

- Itt Katmandu. Itt Virág. Mi van magukkal? Dk-24, válaszoljon. Mi van magukkal?

Talán két-három perc is eltelt, amíg a recsegésből ismét kibontakozott az előbbi férfihang.

- ...kinyírnak mindenkit. Cronwell halott. Ha nem küldenek segítséget, az az átkozott... - Újabb hatalmas reccsenések következtek, majd folytatódott az üzenet: - Legalább Norbut kapják el... Tőle megtudnak mindent... Norbu, ez az átkozott gazember... - Kattanás, majd vége szakadt az adásnak.

Döbbenten meredtünk egymásra, aztán McCormack gyorsan visszapergette a szalagot, és meghallgattuk még egyszer a felvételt.

- Tudja, mi volt ez? - kérdezte McCormack, amikor újra elhallgatott a sercegés, és csend borult a szobára.

Bólintottam.

- Alighanem a Cronwell-expedíció utolsó jelentkezése.

Hátradőlt a székében, és értetlenül megcsóválta a fejét.

- Itt valami nem stimmel. Hiszen nekem azt mondták... - és még mindig fejcsóválva elhallgatott.

- Mit mondtak?

- Tudja, amikor a barátom, Tyron után nyomoztam, azt mondták, az utolsó adásban az a bizonyos Norbu arról beszélt, hogy mindenki ép és egészséges, kivéve a két halottat, Harrisont, a rádióst, és Redhullt, a fizikust. Nyomatékosan a tudomásomra hozták, hogy ez volt az utolsó adásuk. Érti?

- Igen... Azazhogy nem.

- Ha feltételezzük, hogy az utolsó beszélgetés ez volt - és a magnó felé intett -, akkor nem mondtak igazat Katmanduban.

- Ki mondta magának, hogy mit tartalmazott az expedíció utolsó adása?

- Az Idegenforgalmi Hivatal igazgatója.

- Hallotta is, a saját fülével?

- Nem. De semmi okom nem volt, hogy kételkedjem a szavaiban. Miért ne mondott volna igazat?

- Mert nem akarta a világ tudomására hozni, hogy a Cronwell-expedíció halálos veszélyben forog. Ha már addigra el nem pusztult.

- De hát mi okuk volt a titkolózásra, az isten szerelméért?!

Nem tudtam mire vélni hirtelen támadt naivitását. Talán a barátjáért érzett aggodalom tompította el az agyát?

- De hiszen beszéltünk már erről. A turisztikai szempontok... a nem kívánt ellenpropaganda...

- Ja igen, persze, emlékszem már. De hát akkor is: emberéletről van szó!

- Nos, a nepáli hatóságok igyekeztek hallgatni arról, hogy mi minden történhetett az expedícióval, és közben a maguk hatáskörében megpróbálták tisztázni a dolgot. Ezért nem játszották le, még magának sem, ezt az utolsó felvételt, amely egyértelműen bizonyítja, hogy nem a természettel kellett elsősorban megküzdeni a Cronwell-expedíciónak.

- Maga mit gondol, mi történt a hegyek között?

- Semmivel sem tudok többet, mint ön. Valami nagy zűr lehet velük... Mondja, nem a maga Tyron barátjának a hangját hallottuk az előbb?

Megrázta a fejét.

- Nem. Az övét megismerném.

- Akkor ki lehetett?

- Fogalmam sincs.

- Várjon csak... Maga azt mondta, hogy négyen értettek a rádióhoz az egész expedícióban: Harrison, Redhull, Tyron és Norbu.

- Mit akar ezzel mondani?

- Tyron nem lehetett - maga szerint -, Norbu ugyancsak nem. Tehát vagy Harrison, vagy Redhull hangját hallottuk.

- Jól tudja, hogy ez lehetetlen! Hiszen mindketten halottak!

- Mondja Norbu... De mi erre a bizonyíték?

- Hát tulajdonképpen semmi. Ráadásul Norbu is régen halott. Itt meg élőként emlegetik...

- A feltámadás rendhagyó esete. Hm.

- Mi az ördög történhetett velük?

- Az üzenet szerint nem sokan lehetnek életben. Cronwell biztosan nem. Talán valahol fogságban tartják őket, és Harrison meg Redhull halála csak kacsa. Valamelyikük ki tudta játszani az őrzőit, megtalálta az adóvevőt, és kapcsolatba lépett Katmanduval. Csak így történhetett.

- Így is történhetett.

- Jó, rendben van... Így is történhetett. De ki és miért tart fogságban egy ártatlan expedíciót? - kérdeztem.

- Ezeregy dolog létezhet, amiért érdemes embert és expedíciót ölni, de jobb, ha ebbe most nem megyünk bele.

- Csak egy lehetőséget mondjon.

- Emberrablás váltságdíjért.

- Pont a Himalájában?

- Miért ne? Mindenki ott rabol, ahol tud. Ráadásul hol lehetne másutt valakinek alkalma egyszerre annyi kiváló embert fogságba ejteni, mint éppen itt? És viszonylag könnyedén, veszély nélkül?

- Akkor mit jelent az a mondat, hogy ki akarják nyírni az expedíciót?

- Ezt magam sem tudom. Lehet, hogy a rádiós csak kétségbeesésében látta így. Esetleg a támadás nem zajlott le simán. A megtámadottak védekeztek... Cronwell lord nem az az ember, aki csak úgy hagyja elfogni magát.

- Rendben van. Akkor most Norbu következne. Norbu, aki egy sírban nyugszik, és mégis él.

Reménytelen mosollyal nézett rám.

- Ezt a rejtélyt spekulációval aligha fejtjük meg. Valaki használja a nevét, ez kétségtelen. Hogy ki, az alighanem mindaddig titok marad, amíg a szeme közé nem nézünk. Van azonban egy sokkal fontosabb kérdés is ennél.

- Mégpedig?

- Hogy ki tette ide magának a szalagot.

- És hogy miért.

- Úgy van.

- Előbb talán arra kellene választ keresnünk, hogy ki volt az.

- Van ötlete?

- Név szerint természetesen nehéz lenne megmondani. Egy biztos: önön és rajtam kívül bárki megtehette.

- Sőt mi is.

- Megállapodtunk, hogy együttműködésünk alapja a feltétlen bizalom.

- Igaza van. Akkor tehát: rajtunk kívül bárki megtehette.

- A személy nem is annyira fontos. Legalábbis egyelőre nem. Valaki fel akarja hívni a figyelmünket a Cronwell-expedíció sorsára... Érti? Hogy biztosak legyünk benne, nem lavina sodorta el a szerencsétleneket, és nem is fagyhalállal jutottak el egy szebb világba. Hanem valami nagy-nagy disznóság áldozatai lettek. Ha eddig nem tudtuk volna, íme, itt a bizonyíték: a magnótekercs!

- Ez tehát azt jelenti, hogy valaki itt a közelünkben a Cronwell-rejtély megfejtésén fáradozik?

- Úgy van.

- Ki gondolta volna?

- És ez még nem minden... Az illető azt is sejti, hogy bennünket is ugyanaz a veszély fenyeget, mint Cronwelléket... Ezért akar figyelmeztetni, hogy tartsuk nyitva a szemünket...

- Sera! - tört ki hirtelen McCormackből.

- Tessék?!

- Csak Sera lehet! Sohasem hittem el, hogy a nepáli rendőrség kábítószer-rendőrt jelöl ki egy expedíció mellé. S ez a kétely most csak megerősödött bennem.

- Miért? Mert Sera rendőr, és mert nepáli?

- Nemcsak azért. Hanem mert már maga az is rejtélyes volt, ahogy az expedíciónkhoz került... Csak az utolsó pillanatban érkezett. Egész idő alatt figyeltem. Meggyőződésem, hogy Sera kapitány az első perctől kezdve szándékosan tettette hülyének magát...

- Jó - adtam meg magam -, tehát Sera a rendőrség megbízásából a Cronwell-üggyel foglalkozik. Akkor miért nem jön ide hozzám, és miért nem mondja el, amit tud? Miért van szüksége arra, hogy magnószalagot csempésszen a szobámba?

- Mert nem akarja felfedni az inkognitóját.

- De miért?

- Miért, miért, miért? A fene se tudja. Biztosan megvan rá az oka.

- Hm. Rendben van. Azért van itt még más is.

- Éspedig?

- Figyeljen ide... - s elmeséltem mindazt, amit a szerencsétlen Móhuntól megtudtam. Elmondtam azt is, hogy megölték a démonfaltól nem messzire egy olyan kötéllel, amely csak a mi expedíciónk felszerelésében található. Speciális, számunkra készített narancssárga mászókötéllel.

Kimeredt szemekkel hallgatott, s amikor befejeztem, másodpercekig ült még szótlanul.

- Gondolja, ezek azért jöttek, hogy kinyírjanak bennünket?

- Elképzelhető.

- Mindenesetre lélekemelő gondolat - mondta némileg felengedve, fanyar mosollyal.

- Hát... az.

Hirtelen előrehajolt, és összeráncolta a homlokát.

- Kik lehetnek a zarándokok?

- Nyilván azok, akik a helikopterrel érkeztek.

- És ha azok?

- Ezt hogy érti?

- Nézze csak... Együtt fedeztük fel a helikoptert. Igaz?

- Igaz.

- Ott még biztosak voltunk abban, hogy a géppel Thompson jött és kísérői. Igaz?

- Igaz.

- Namármost. Ha Thompson érkezett a helikopterrel, akkor elesik a feltételezés, hogy az életünkre törnek. Miért akar Thompson kinyiffantani bennünket? Hiszen ő szervezte a bandát...

- Ezt nem egészen értem.

- Mit nem ért? Thompson szervezte az expedíciót, akárki rejtőzik is a neve mögött. Csak nem fogja a saját expedícióját kinyíratni? Akkor minek szervezte? Cronwell sem ölette meg az embereit.

- Hátha emberrablás. Erről már egyszer volt szó. Tegyük fel, hogy Thompson megszervez egy expedíciót, és elrabolja a tagjait, hogy illő váltságdíj fejében szabadon engedhesse őket.

Ég felé fordította a szemét.

- Lehet, hogy ön kitűnő tudós, Leslie, de kutya rossz gazdasági szakember... Számoljon csak. Maga az expedíció, jakostul, sátrastul, serpástul legalább félmillióba került. Ehhez jönnek az egyéb kiadások is. Szerintem a végösszeg, ha gondosan számolunk, nincs messze a milliótól.

Most nézzük a másik oldalt. Kik vannak közöttünk? Egy-két kivételtől eltekintve... hát, nem a világ élvonala. Azt hiszi, adnának értünk annyit, hogy megérje a hercehurcát? Nem, Leslie. Az emberrablás nem kifizetődő, ha így csinálják. Aztán itt vannak a gyilkosságok útközben. Ki követte el őket, és miért? Hiszen akkor még sehol sem volt Thompson és a helikopter... És ha köztünk volt is az embere, csak nem öli meg a tyúkot, amely holnap aranytojást tojhatna neki...

- Igaza van... Így hát továbbra is nyitott a kérdés, hogy ki az ördögé lehet az a helikopter, és kik lehetnek a zarándokok?

- És ki lehet az a titokzatos Norbu?

Megannyi kérdés. És nem tudtunk válaszolni egyikre sem.

74.

Éjfél felé járhatott, amikor McCormack elment. Lecsavartam a lámpát, behajtottam a fatáblákat, és csendesen gubbasztottam az ágyamon. Vártam az éjszakai látogatót.

Kicsit el is bóbiskolhattam, mert csak a halk kopogtatásra riadtam fel. Odaugrottam az ajtóhoz, és kiakasztottam a láncot. Úgy osont be a szobámba, mint egy éjszakai kísértet, de a szebbik fajtából.

- Azt hittem, már alszol - mondta, és hátravetette magát a székben. - Mire jutottatok?

- McCormackkel?

- Igen.

- Megpróbáltuk kitalálni, hogy mire megy ki a játék.

- És jutottatok valamire?

Megráztam a fejem.

- Egyelőre nem. Pedig biztos vagyok benne, hogy roppant egyszerű a megoldás. Csak egy szikra kellene, és azonnal rájönnék mindenre.

- Tehát McCormack mint gerjesztőkészülék nem képes kiadni a megfelelő szikrát?

- Egyelőre nem. De kétségtelen, hogy beszélgetéseink során nem is egy ötletem támadt. Csak még nem tudom, hogy melyikből lesz valami. Mindenesetre sokkal jobb így, mintha hosszadalmas monológokat mondogatnék magamban.

- Hogy tetszik McCormacknek a Watson doktor szerepe?

- Ő maga is ezt a kifejezést használta.

- Tehát nem sérti?

- Nem tudom. Azt hiszem, ő is szeretne rájönni a dolog nyitjára. Mielőtt még betesznek bennünket a hullakamrába.

- Brr! Nincs egy kávéd?

Megtömtem a főzőt, és csendben vártuk, míg kifolyt az illatos nedű.

- Különben McCormack nem McCormack - mondtam, mikor letette a csészéjét.

Úgy nézett rám, mintha a falu bolondjával találkozott volna holdas éjszakán.

- Nem? Hát ki a fene?

- Erwin Long.

- Az meg ki a...? - s olyan szót használt, amilyet jobb érzésű fiatal hölgyek nemigen szoktak kiejteni a szájukon.

Rosszallóan néztem rá, erre észbe kapott, és megsimogatta a kezem.

- Jól van, na. Majd leimádkozom. De tényleg, ki a fene ez a Long?

- Éppen ezt akartam megkérdezni tőled.

- Tőlem? Miért nem tőle?

- Már megtettem.

- És?

- Meg is mondta. Csak nem tudom, higgyek-e neki.

- Miért, mit mondott?

- Hogy Erwin Long, a Daily Telegraph helyettes főszerkesztője.

- Úgy? És mi a fenét keres itt? Csak nem riportot akar írni a jó öreg Himalájáról?

- Majdnem. A barátját keresi. Egy bizonyos Tyront, aki a Cronwell-expedíció tagja... De lehet, hogy már csak volt.

- Hogyhogy?

- Valaki az asztalomra tett egy magnószalagot. Nem tudsz róla?

Határozottan megrázta a fejét.

- Nem én. Mi van rajta?

Válasz helyett felálltam, megnyomtam a magnó billentyűjét, és halkra állítva lejátszottam az ismeretlen rádiós üzenetét. Szó nélkül hallgatta végig, csak a befejező mondat után füttyentett egy félhangosat.

- A jó beteg anyukájukat! - tört ki aztán belőle a méltatlankodás. - Hülye tyúknak néznek ezek engem? Ha visszamegyek, az izéjükre lépek, és hanyatt lököm őket!

Annyira fel volt háborodva, hogy meg sem kísérelte mentegetni magát szabadszájúságáért.

- Kikről beszélsz? - kérdeztem óvatosan.

- Kikről? A katmanduiakról. Nekik tudniuk kellett a felvételről.

- Hátha okuk volt a hallgatásra?

- Naná! Oka mindennek van. Annak is, ha hanyatt lököm őket.

Csak nem akart leszállni a témáról. Füstölgött még egy darabig, majd váratlanul megnyugodott.

- Egye meg őket a fene. Mindenesetre csak bonyolítja a dolgokat ez a szalag. De térjünk csak vissza egy kicsit a barátodra!

- Melyikre?

- McCormackre vagy izé... Longra. Biztos, hogy ez a valódi neve?

- Egyáltalán nem biztos. Akár Thompson is lehet.

- Aha. És most azt akarod, hogy én adjam meg neked a választ, igaz?

- Igaz.

- Tudod, hogy utálom.

- Tudom.

- Azt is tudod, hogy marhára fáraszt.

- Azt is tudom.

- Mégis?

- Nincs más megoldás. Persze tudnod kell, hogy még így sem biztos semmi. Lehet, hogy meddő kísérlet marad az egész.

Felállt, és az ablakhoz lépett. Kilesett a fatáblák hasadékán át a holdas Himalájára, majd felrántotta a vállát.

- Egye meg a fene. Majd otthon kipihenem magam. Gyere, essünk túl rajta...

Lehúzta a cipőjét, kényelmesen hanyatt feküdt az ágyon, kezét lazán a teste mellé helyezte úgy, hogy a tenyere felfelé nézzen. Behunyta a szemét, majd két középső ujjából V betűt formált.

- Oké kezdheted.

Odaültem mellé, és simogatni kezdtem a homlokát. Ujjaim néha-néha megérintették a szemgolyóját is, majd végigsimították a halántékát. És közben beszéltem, beszéltem szakadatlanul.

- Ereszd el magad, édes... Ne gondolj semmire. Ereszd el magad... Nemsokára hazamegyünk... Ereszd el magad.

Addig folytattam mindezt, amíg a szemgolyóinak mozgása egészen lelassult, és telt keblei nyugodt méltósággal hullámzottak le-fel.

Oldalához érintettem a mutatóujjamat, oda, ahol jókedvemben csiklandozni szoktam. Most azonban nem visított, mint rendesen: békésen szuszogott tovább, mintha aludna.

- Baby - szólaltam meg -, gyakran olvasod a Daily Telegraphot?

Előbb csak suttogott valamit, majd megszólalt rekedt, kissé idegen hangon:

- A Daily Telegraphot? Szoktam olvasni...

- Ma már olvastad?

- Még nem... Ma még nem olvastam.

- Vegyél egyet, kicsim.

- Daily... Telegraphot.

- Azt. Egy Daily Telegraphot... Hiszen most a Market Streeten sétálsz. Ott a sarkon az újságpavilon. Vegyél egy Daily Telegraphot...

- Egy Telegraphot kérek... Köszönöm, uram.

- Megvetted, baby?

- Itt van a kezemben...

- Nyisd ki a második oldalon... A második oldalon.

Megmozdult a keze, és megremegtek az ujjai is, mintha valóban újságot lapozgatott volna.

- A második oldal... A második oldal.

- Ott kell lennie a szerkesztők nevének, darling. A második oldalon. Látod?

- Igen, Leslie. Látom.

- El tudod olvasni?

- Kicsik a betűk, közelebb kell hoznom az újságot... Lassan szemüveg kell nekem is, Leslie. Csak attól félek, hogy nem lesz előnyös nekem... Most jó. Tudom olvasni.

- Nézd meg jól, kicsim. Egy névre van szükségem. Csak egy névre.

- Milyen... névre?

- Majd megmondom... Hány helyettes főszerkesztője van a lapnak?

- Egy... kettő. Igen. Kettő.

- Látod a nevüket?

- Látom, Leslie...

- Olvasd fel hangosan! Hangosan... kicsim!

Előbb ismét hangtalanul mozogtak az ajkai, majd nehezen bár, de kilökte köztük a szavakat:

- Francis... Bill... Bill. Francis.

- A másik, darling, a másik?

- Oscar... Oscar... Ismét kicsik lettek a betűk, Leslie.

- Nagyon fontos, darling... Próbáld meg elolvasni. Oscar micsoda?

- Henderson... Oscar Henderson.

- Jól van, drágám! Még egy utolsó kérdés. Látsz-e olyan nevet a listán, hogy Long? Erwin Long?

- Long?

- Igen.

Éreztem, hogy remegni kezd a teste a nagy erőlködéstől, és tudtam, hogy pillanatokon belül fel kell ébresztenem.

- Tehát... Erwin Long! - mondtam szinte kétségbeesetten.

- Long... Erwin Long. Nem... Nincs ilyen név a listán.

- Kösz, baby. Mindjárt felébresztelek. Addig pihenj.

Gyorsan a főzőhöz mentem, és feltettem még egy kávét. Aztán a homlokára tettem a kezem, és lassan felébresztettem. Kicsit kábán nézett körül, majd a csésze után nyúlt.

- Brr! De utálom... Úgy érzem magam, mintha háromnapos nászéjszakát tartottam volna egy elefánttal... Sikerült legalább a kísérlet?

- Ahogy vesszük. A listán nincs rajta Erwin Long neve.

- Ez is valami.

Felült az ágyon, és én megkönnyebbülve láttam, már amennyire a lecsavart lámpafénynél ez lehetséges volt, hogy lassan vérrel telik meg az arca.

- Megnézted, amire kértelek? - kérdezte.

- Persze. McCormackkel együtt.

- Hm.

- Nem volt más választásom. Egyedül kockázatos lett volna.

- És?

- Megtaláltuk a helikoptert.

Eltátotta a száját a meglepetéstől.

- Te jószagú úristen! És ezt csak most mondod?

- Mikor mondtam volna! Egyébként ember nem volt benne... - Aztán elmeséltem a kirándulást és beszélgetésemet Móhunnal a zarándokokról és a magányosan érkezett férfiról is, meg persze a láma halálát.

- Ez van - fejeztem be végül az elbeszélést.

- Biztos, hogy Thompson érkezett meg? - emelte fel a fejét.

- Annyira azért nem. De ki más lenne?

Újra hallgattunk egy sort, majd egyszerre a homlokához kapott, felpattant a székről, és félhangosan kiabálni kezdett:

- Elegem van az egészből! Azt sem tudom, hogy holnap nem terítenek-e ki engem is. És ráadásul még azok az idióták is ott! Ahelyett hogy segítenének...

- Csitt, édes! - igyekeztem lecsendesíteni. - Akárki meghallhatja.

- Egye meg a fene! - mondta lakonikusan, ledobta magáról a köpenyét, és a karjaimba ugrott.

- Gyere, menjünk az ágyba, mert bedilizek! Egész nap csak azt figyeltem, hogy nem kapok-e egy purbut a bordáim közé... Már azon sem csodálkoznék, ha frigiddé váltam volna a félelemtől. Villámgyorsan a tiéd akarok lenni.

Ami azt illeti, aggodalma alaptalannak bizonyult. Őszinte megelégedésemre.

75.

Egymás mellett feküdtünk az ágyon, amikor egyszer csak hangosan felnevetett.

- Tudod, mi jutott az eszembe, Leslie?

- Micsoda, édes?

- Hogy mennyire csodálkozna a jó öreg Baxter, ha így látna bennünket.

Ezen aztán valóban nevetni kellett.

76.

Hajnali fények szűrődtek már be az ablaktáblák között, amikor végérvényesen menni készült.

- Mit csinálsz ma? - kérdeztem.

- Még nem tudom - dünnyögte álmosan, miközben magára cibálta a köpenyét. - Unom már ezt az állandó anyáskodást. Csak az a baj, hogy nehezen tudok szabadulni tőle. Az is idegesít, hogy te dolgozol helyettem.

- Efelől nyugtasd meg magad - csillapítottam.

- És te?

- Beszéltem már Móhunról. Valami egészen furcsát mondott, nem tudom, említettem-e az éjszaka...

- Mit, Leslie?

- Hogy Karma Damcsö öregember.

- Ki az ördög az a Karma Damcsö?

- Khangpa kolostorának főlámája.

- Mi a fene!

- Tudod, ez mit jelent?

- Mit?

- Hogy az az ember, jobban mondva az az egészen fiatal ember, aki olyan kitűnő angolsággal fogadott bennünket érkezésünkkor, és aki Karma Damcsönek mondotta magát, nem az. Sőt nagyon nem az!

- Hát kicsoda?

- Ez az, amit meg szeretnék tudni. S valami gyanúm van is.

- Thompson?

- Lehetséges. Vagy valaki más a bandájából.

- Tehát látni akart minket...

- Úgy van. Azért jött elénk Karma Damcsöként, hogy a szemünkbe nézzen, ami nagyjából sikerült is neki. Csakhogy mi is az övébe néztünk.

- Akkor hát a többi láma is?

- Nem hiszem. Hiszen a szerencsétlen Móhun sem tudott semmiről. Furcsa dolog a kolostori élet... Ráadásul a szerzetesek egy része nem is itt lakik, hanem a faluban. Reggel feljönnek a kolostorba, este visszamennek. És csak ritkán látják a főlámát. Főleg, mióta öreg és beteges. Elképzelhető, hogy nem tudnak semmiről.

- Az isten szerelmére, miről kellene tudniuk?

Gyorsan feltettem egy kávét.

- Meggyőződésem, hogy a főlámát Thompsonék elkapták.

- Úristen! Ezt nem mondhatod komolyan!

- De bizony, úgy mondom. És Thinka, a szolgálatunkra kijelölt láma is, így vagy úgy, de benne van a buliban.

- Úristen!

- Emlékezz csak vissza a szemére... Mindvégig ott bujkált benne a félelem. Már akkor sejtettem, hogy valami baja lehet, amikor először megpillantottam, csak azt nem tudtam, hogy a félelme velünk kapcsolatos.

- Ez rettenetes! Mit akarsz csinálni?

- Meg szeretnék győződni róla, hogy igazam van-e.

- Kérlek, nagyon-nagyon vigyázz magadra!

- Napok óta mást sem teszek. Különben én is ugyanezt mondhatnám neked.

Megittuk a kávét, és mielőtt még kilesett volna az ajtón, visszafordult felém.

- A purbut betettem a hátizsákod zsebébe. Jobb, ha nálad van... És még valamit! Ha Karma Damcsöhöz mész, vidd magaddal McCormacket is. Megígéred?

- De hiszen nem szerepel a neve a Daily Telegraph kolofonjában!

Rosszkedvűen rázta meg a fejét.

- Nem érdekel, hogy kicsoda. De nem velük van. Lehet, hogy a barátját keresi, és összevissza hazudozik. De nem ellenség, érted?

Csókot nyomtam az orra hegyére, és óvatosan kitoltam a nyitott ajtón.

77.

Akárhogy is próbáltam, nem tudtam többé elaludni. Az olajkályha kellemesen duruzsolt ugyan a fülem mellett, de a hajnali kávé rossz húzásnak bizonyult. Úgy döntöttem, hogy legjobb, ha felkelek, és reggeli előtt kikukkantok a nagyvilágba.

A folyosó néptelen volt, mint újabban mindig. A reggeli fényben elhalványult a petróleumlámpa pislákoló lángja.

Hirtelen támadt elhatározással odaléptem a lámpához, és elfújtam.

A lépcső felé pillantva azonban meg kellett állapítanom, hogy a takarékosság korai volt. Gyufát vettem hát elő a zsebemből, hogy újra meggyújtsam a lámpát, de a forró cilinder miatt várnom kellett. Tenyeremet és a cilindert fújdogálva ácsorogtam a lámpa előtt, amikor a lépcsőfeljáró felől felbukkant Eve Pickford, nyomában az elmaradhatatlan Baxterrel.

Amikor megláttak, mindketten megtorpantak, és úgy meredtek rám, mintha a lámpa szellemét pillantották volna meg az Ezeregyéjszakából.

Úgy látszik, Baxternek is ez juthatott az eszébe, mert miután felismert, megjelent az arcán a szokásos csúfondáros arckifejezés.

- Nicsak, a mi kis Aladdinunk! - mondta barátságosnak egyáltalán nem nevezhető hangon. - Mi a fenét csinál azzal a lámpával, mi?

- Izé... csak el akartam oltani - motyogtam, és segélykérőn Eve Pickfordra néztem.

A lány a haja tövéig elpirult, szeme alatt mély árkok sötétlettek, és finom keze enyhén megremegett.

- Mit akar? - kérdezte Baxter könyörtelenül és olyan hangosan, hogy a szobákban krákogni és mozgolódni kezdtek a lakók.

- Halkabban az isten szerelmére! - tértem közben magamhoz, meggyújtottam a lámpát, és ráhúztam azt az átkozott forró cilindert. - Azt akarja, hogy mindenki felébredjen?

- Maga csak ne a többiekkel törődjön - válaszolta. - Inkább azt nyögje végre ki, hogy mit manipulált azzal a lámpával. Nagyon nem tetszik nekem a maga viselkedése... Amint ott állt a lámpa mellett, olyan volt az arca, mint a notre-dame-i toronyőré!

- Na, ide figyeljen - mondtam, és feléje léptem. - Elég volt a gyanúsítgatásaiból... Megértette? Különben fogja meg a cilindert!

- Micsodát?

- A lámpa üvegét. Azt hívják cilindernek. Fogja meg, ha mondom!

- Mi a fenének?

- Majd később. Fogja csak meg!

Érdeklődés villant a szemében, és a lámpához lépett. Óvatosan körülszimatolta, mint kutya a sündisznót, aztán bizonytalanul azt kérdezte:

- Van valami rajta?

- Fogja meg, ha mondom!

Végre elszánta magát, és végighúzta az ujjait az üvegen. Aztán akkorát kiáltott, hogy Sera rémülten bukott ki a szomszéd szoba ajtaján.

- Juj! Az úristenit neki! Hiszen ez fáj! Miért nem mondta, maga szerencsétlen, hogy forró az üveg?

- Azért, mert látni akartam az arcát.

- Az arcomat?

- Pontosan. Éppen olyan volt, mint a notre-dame-i toronyőré!

Ezzel gyorsan kikerültem, és lesiettem a lépcsőn.

- A fene egyen meg, te hülye! - szállt utánam a kiáltása. Sera pedig leplezetlen kárörömmel olyan hangosan röhögött, hogy még az is felébredt, aki eddig aludni tudott.

78.

Már az udvaron jártam, amikor Sera kapitány utolért.

- A reggeli program tökéletes volt - mondta még mindig nevetve, amikor csatlakozott hozzám. - De tényleg, mi az ördögöt csinált azzal a lámpával? Csak nem talált rajta valamit?

Elmeséltem neki, hogyan történt az egész. Sera végighallgatott, de nem szólt semmit. Hallgatagon sétáltunk egymás mellett a vékony jégréteggé fagyott havon, amely kellemetlenül csikorgott a csizmáink alatt. Végül is ő törte meg a csendet:

- Mi a szándéka, Mr. Lawrence?

- Mivel kapcsolatban?

- Hát az expedícióval.

Kíváncsi voltam, hová akar kilyukadni, ezért kitérően válaszoltam:

- Nem is tudom. Egyelőre semmit sem tehetünk. Kénytelenek vagyunk várni.

- Jó, jó, de meddig?

- Legalább egy hónapig.

Sera elsápadt.

- Komolyan mondja?

- Nem én mondom, hanem a serpák. És ha nem tévedek, korábban maga is belátta, hogy így van.

- Azért meg lehetne próbálni...

- Micsodát?

- Visszatérni Katmanduba.

- Miért akar maga folyton visszatérni? Hiszen még nem is találkoztunk a főnökünkkel. Kötelességünk megvárni Mr. Thompsont!

Úgy nézett rám, mint a hülyére.

- Maga komolyan hiszi, hogy valaha is előkerül?

- Hátha már itt is van!

Úgy ugrott hátra, mintha kígyó csípte volna meg.

- Nem igaz! Honnan tudja? Ez lehetetlen!

Meglepett Sera heves indulata. Megtorpantam, és értetlenül meredtem rá. A kapitány lassan magához tért, és zavartan mentegetőzni kezdett:

- Ne haragudjon, az idegeim... Már rémeket látok mindenütt. De mit is mondott? Hogy Mr. Thompson itt van?

A vulkánkitörés után jobbnak láttam visszakozni.

- Dehogyis. Csak azt akartam mondani, hogy itt kellene lennie.

Esküdni mertem volna, hogy nagy kő esett le a szívéről. Sejtettem, hogy részéről a dolog ennyivel nincs elintézve, de hagytam, hadd rukkoljon elő a mondókájával. Ahogy ott álltunk, egymást méregetve, egyszer csak szerzetesek tűntek fel a második udvarba vezető kapunál. Szép sorban, kettesével lépegettek egymás mögött, és a belső imatermek felé igyekeztek. Nem tudtam megállapítani, hogy a faluból érkeztek-e vagy a kerítésen kívülről, a kolostori lámák kőből és vályogból épített viskóiból. Sárga kaftánok, vörös palástok, sárga szárnyas fejfedők és óriási, kunkori orrú csizmák sokasága vonult el a szemünk előtt. A bő ruhaujjakból előtűnő kezek olvasókat pergettek, és a felderengő reggeli fényben rózsaszín szemekként izzottak a korallgyöngyök. A csizmák hangja folytonos csoszogássá olvadt össze, a lámák csak vonultak, vonultak, elhaladtak előttünk, mentek tovább. Sera egykedvűen nézte őket, láttam rajta, hogy egészen másutt jár az esze. Nyilván azon töprengett, mivel vehetne rá, hogy parancsot adjak a visszatérésre. Kíváncsi lettem volna, mi az, ami ennyire visszahúzza Katmanduba.

A lámák feje felett galambok szálltak, mintha csak a csoportot követték volna. Az imamalmok tetején megtelepedett fekete varjak a galambok érkeztére hangos károgással a levegőbe emelkedtek, és elhúztak a falu felé. Khangpa kolostora ébredezni kezdett.

A szerzetesek jó ideje vonultak már, és éppen másfelé akartam indulni, amikor Sera hirtelen hangosan felkiáltott. Nem értettem a szavait; alighanem önkéntelenül az anyanyelvén szólalt meg. Aztán csak annyit láttam, hogy a szerzetesek közé veti magát, és jobbjában ott csillog a pisztolya.

Mintha megkövültem volna, csak álltam ott a vonuló lámák mellett, és nem tudtam, hogy mit csináljak. Vajon mit akar ez az őrült? Rohanjak én is utána?

Mielőtt még bármit is tehettem volna, Sera újra felbukkant. Egy fiatal láma karját fogta, és kivonszolta őt a többiek közül. A sor megtorpant, és a szerzetesek egymásra torlódtak.

- Mi történt, kapitány?! - ordítottam Serára, amikor felbukkant a szerzetessel. - Ki ez az ember?

Sera gyors mozdulattal leverte a láma fejéről a sapkát, majd az arcába nézett. Aztán csüggedten legyintett.

- Nem ő az, az ördög vigye el!

- De hát... kinek kellene lennie?

Sera szemei vérben forogtak, válaszra sem méltatott.

- Elkapom! Azért is elkapom! - üvöltötte, és nagyot taszított a fiatal lámán, aki megpróbált ugyan egyensúlyozni a csúszós havon, de néhány komikus mozdulat után reményvesztetten fenékre csüccsent.

Sera ekkorra már eltűnt a szomszédos udvarban, és csak rekedt kiáltozása hallatszott.

Odaugrottam a szerzeteshez, és felsegítettem. A többiek még egyre ott tolongtak körülöttünk, és nem értettek semmit az egészből. Hogy őszinte legyek, én sem.

A szerzetes rendbe szedte a ruháját, és én kötelességemnek éreztem, hogy legalább néhány barátságos szót váltsak vele.

- Nem történt bajod? - próbálkoztam meg az angollal.

Mosolyogva megrázta a fejét.

- Nem - mondta. Aztán lassan keresgélve a szavakat, hozzátette: - Nincs... semmi bajom. De mi történt a barátoddal?

- Nem tudom. Azt hitte, hogy... talán hasonlítasz valakire, akit ismer.

Szótlanul mosolygott, és nem voltam biztos benne, hogy érti-e, amit mondok. Éppen meg akartam ismételni a szavaimat, amikor vörös képpel, de láthatóan letörve újra felbukkant Sera.

A szerzetesek, mintha csak vezényszóra tennék, feléje fordultak, és halkan sugdolózni kezdtek egymás között. Aztán mintha szégyellnék, hogy engedtek a világi hívságok csábításának, mármint a kíváncsiságuknak, ismét kettes sorokba rendeződtek, és elindultak az imatermek felé.

Sera lesütött szemekkel megállt mellettem, és az elvonuló lámák után nézett. Kényszeredetten hallgattunk egy darabig, végre Sera erőt vett magán, és rám vigyorgott.

- Hülyének néz, mi?

Hallgattam tovább, amit akár beleegyezésnek is vehetett.

- Pedig nem vagyok az. Csak az idegeim. És maga továbbra is itt akar maradni ebben a kutyaólban?

- Egész csinos kis kolostor - vettem védelmembe Khangpát.

- Phü! - fintorította el az orrát. - Maguknak, európaiaknak furcsa ízlésük van néha.

- Nem túloz, Sera?

- El akarok tűnni innen - mondta egyszerűen. - Fene módon elegem lett mindenből! És ha maguk maradni akarnak, csak maradjanak. Torkig vagyok az egésszel!

Éreztem, hogy a kapitány kétségbeesésének ezúttal különleges oka is van, és ez alighanem annak a valakinek a rémképe, akit a szerzetesek között megpillantani vélt.

Hirtelen mozdulattal megragadtam Serát a gallérjánál fogva, és magam felé rántottam. Meglephette a támadás, mert úgy repült felém, mint egy kismadár.

- Elég legyen a hadovából, Sera! - üvöltöttem rá, mintha én is elveszítettem volna az uralmamat az idegeim felett. - Ki vele! Kit látott a lámák között?!

Hasztalan feszítette meg minden erejét, meg sem tudott moccanni a szorításomban.

- Eresszen el! Hallja, azonnal eresszen el! - hörögte, és megpróbált a lábamba rúgni. Kénytelen voltam gyengéden, de határozottan behúzni neki egyet, hogy elvegyem a kedvét a kiabálástól.

- Maga megőrült! Tisztára elment az esze! - kapkodott levegő után. - Csak nem hiszi, hogy...

- Ki volt az az ember Sera? - mondtam most már nyugodt hangon, és újra felemeltem az öklöm, hogy gyomorszájba törüljem vele.

- Jaj, ne! - kiáltott fel, majd halkan hozzátette: - Maga úgysem ismerheti.

- Azt csak bízza rám... Nos, ki vele!

Ahogy engedtem a szorításon, és levegőhöz jutott, újra megpróbálta a lehetetlent.

- Kikérem magamnak! - rikácsolta. - Én a nepáli rendőrség tisztje vagyok! Feljelentést teszek, és maga a börtönben fog megrothadni, hiába külföldi állampolgár! Ne feledje, hogy Keleten van, és sehol sem tűnnek el olyan könnyen az emberek, mint éppen Keleten! Ne feledje...

Gyomron vágtam, hogy csak úgy csattant.

Összehúzta magát, és öklendezni kezdett.

- Jaj... a büdös életbe! Inkább elmondom, csak hagyja abba.

- Ha már Keletet és az eltűnést említette - mondtam mosolyogva -, támadt egy ragyogó ötletem. Látja ott a falnál azokat az óriási imahengereket?

- Na és? - köhögött ingerülten.

- Tegyük fel, hogy most megfojtom...

Akkorát rántott az anorákján, hogy majdnem eleresztettem.

- Segítség! Maga megőrült... Maga gyilkos!

- Megfojtom - folytattam zavartalanul -, aztán odaviszem az imahengerhez, benyomom az oldalát, és beleteszem a hajdani Sera kapitány földi maradványait... A deszkát visszarakom a helyére. Képzelje el, Sera, milyen kitűnő dolga lesz... Hacsak a lámák meg nem érzik a szagát, forogni fog az örökkévalóságig. Vagy legalábbis addig, amíg el nem korhad az imamalom... Hogy tetszik az ötletem?

- Maga megőrült... teljesen megőrült!

- Énekeljen csak, galambocskám... Kérdeztem az előbb valamit. Ami meg az őrültségemet illeti, megvan rá az okom. Közeledik a dráma utolsó felvonása, Sera kapitány!

- Mit akar tudni? - tapogatta a hasát mogorván.

- Mondtam már. Hogy ki volt az az alak, akinek az előbb utánavetette magát.

- Úgysem mond a neve magának semmit.

- Gondolja?

- Biztos vagyok benne.

- Azért csak mondja!

- Hát jó. Norbu. Azt hittem, hogy az az illető egy bizonyos Norbu. Most boldog?

Nem is sejtette, mennyivel boldogabb lettem Norbu nevének hallatán. Tényleg közeledne az utolsó felvonás?

- Kivel tévesztette össze? A fiatal szerzetessel?

- Mit tudom én. Ahogy itt álltam magával, és bámultam a szerzeteseket, egyszerre megpillantottam ennek a Norbunak az arcát.

- Ki ez a Norbu?

- Hát... hírhedt kábítószer-kereskedő. Mármint az, akivel a lámát összetévesztettem. Mert hogy összetévesztettem, az fix. Kábítósok nem járnak errefelé. Mondtam már, hogy kikészültek az idegeim... ezért is akarok eltűnni innen. Érti? Ha itt maradok, kinyiffanok... Engedjen el már, az ég szerelmére!

Teljesítettem az óhaját, és ettől majdhogynem leroskadt a hóra.

- Mi az ördög ütött magába? - fordult felém panaszos arccal. - Majdnem agyonvert... Mit gondolt, kit láttam a szerzetesek között, a dalai lámát?

- Fogalmam sem volt, kit láthatott - mondtam, és vigyáztam, hogy könnyedén csengjen a hangom. - Csak arra gondoltam, hogy idegroham ellen a legjobb terápia egy-egy jól irányzott gyomorszájütés.

- Köszönöm szépen - mondta savanyú képpel, és még mindig a gyomrát tapogatta. - Ha legközelebb ideges leszek, messzire elkerülöm magát.

- Azért nincs harag? - nyújtottam feléje a kezem.

Elfogadta, és elismerően megcsóválta a fejét.

- Ahhoz képest, hogy bogarász, átkozottul kemény az ökle. Nem szeretnék annak a bogárnak a helyében lenni, amelyikre maga kiveti a hálóját.

Ebben mindketten egyetértettünk.

79.

Megvártam, amíg eltűnik a lakóépületben, aztán az imaterem felé vettem az utam. Lépteim zajára felrebbentek a kiszórt eleséget szedegető galambok. A bejárati ajtó két oldalán elhelyezett, oroszlánt mintázó bronzfüstölőkről is felszálltak a verebek az épület teteje felé, és a szélcsengőkön megpihenve, hangos csilingeléssel árasztották el az udvart.

Az imateremben istentisztelet folyt: kihallatszott az egyhangú mormogás és a szent könyvek lapjainak surrogása, amint a szerzetesek továbbhajtották őket. A főláma lakrésze az imaterem mellett húzódhatott az első emeleten: legalábbis ezt következtettem ki az épületek elhelyezkedéséből.

Mielőtt felmentem volna a lépcsőn, csőre töltöttem a revolverem. Előbb vissza akartam dugni az anorákom zsebébe, de aztán meggondoltam magam, és a nadrágom farzsebébe tettem.

A rozoga falépcső úgy nyikorgott a lábam alatt, mintha minden pillanatban le akarna szakadni, s ahogy megkapaszkodtam, a fakorlát is feljajdult. Le kellett hát tennem arról, hogy észrevétlenül tegyek látogatást Karma Damcsönél.

Amikor felértem a lépcső tetejére, pár pillanatig meg kellett állnom, hogy hozzászoktassam a szemem a sötétséghez, amely odafent uralkodott. Lassanként egy hatalmas ajtó körvonalait véltem kivenni, amely mögött Karma Damcsö, a főláma lakott. Vagy legalábbis laknia kellett. Ahogy egyre jobban kezdtem látni, arra is rájöttem, hogy miért van idefenn ilyen pokoli sötét. A hegyekre és az udvarra nyíló ablakok fatábláit behajtották, és az ablakokat gondosan befüggönyözték.

A harmadik felfedezésem volt a legkellemetlenebb valamennyi között. Nem volt más ugyanis, mint egy férfi sziluettje, amely azalatt tűnt fel mögöttem a lépcsőfeljárón, míg én a leeresztett függönyöket bámultam. S az sem látszott valami megnyugtatónak, hogy a férfi tekintélyes nagyságú kést tartott a kezében.

Hátrafordultam, és a nadrágom farzsebe felé nyúltam. Megmarkoltam a revolverem tusát, és hátamat óvatosan a falnak döntöttem. És csak ekkor vettem észre, hogy a bejárati ajtó mellett a két hosszú fekete valami nem ajtófélfa, hanem két férfi, akik karjukat a mellükön összefonva, mozdulatlanul állnak.

Éppen azt latolgattam magamban, hogy melyiküket szólítsam meg, amikor résnyire kinyílott az ajtó, és Thinka, a szolgálatunkra kirendelt láma dugta ki rajta a fejét.

- Ki az? - kérdezte tompa hangon.

- Lawrence - igyekeztem nyugodt hangsúlyt adni a szavamnak. - Leslie L. Lawrence.

- Mit akar? - hallottam ismét Thinkát, és esküdni mertem volna, hogy félelmében remeg a hangja.

- Őszentségével szeretnék beszélni.

- Lehetetlen - nyöszörögte. - Őszentsége nem fogad senkit. Az Élő Isten alszik.

- Feltétlenül beszélnem kell vele - erősködtem. - Furcsa dolgok történnek odalenn.

Mintha suttogást hallottam volna a háta mögül.

- Nagyon szépen kérem, menjen el - mondta pillanatnyi szünet után Thinka. - Őszentsége gyengélkedik. Majd ebéd után elmegyek magukhoz, és meghallgatom a panaszukat... Őszentsége nagyon sajnálja, hogy nem állhat a rendelkezésére... Reméli, hogy igen rövid idő múlva fogadhatja önt. Nagyon rövid idő múlva... Addig egy kis türelmet kér...

Odabenn folytatódott a suttogás, de Thinka nem mondott többé semmit. A padlóra meresztette a szemét, és olyan képet vágott, mintha ott benn, a mögötte levő szobában a hátához nyomták volna egy kés hegyét.

Meglehet, hogy nem is sokat tévedtem.

80.

- Rendben van - mondtam Thinkának, és a visszavonulás módját latolgattam. Aztán egyszerre csak az eszembe ötlött valami. Közel léptem hozzá, olyan mozdulattal, amelyet akár fenyegetőnek is lehetett vélni. Tudtam, hogy a dolog kockázatos, mégsem tehettem mást. Rá kellett jönnöm valamire, vagy jobban mondva, meg kellett bizonyosodnom valamiről, amit már régtől fogva gyanítottam.

Thinka fel sem emelte a szemét a padlóról, csak bámulta csüggedten, mintha tudj' isten mit látna rajta. Nem így azonban a két ajtónálló és a férfi a lépcsőfeljárónál.

Azok ketten az ajtófélfa mellett összerezzentek, s egyikük halk füttyöt hallatott, majd még ugyanebben a szempillantásban hosszú, furcsa formájú kardok ugrottak ki a köpenyük alól, és csattantak össze az orrom előtt, elzárva a bejáratot. Thinka felriadt, és rémült gyorsasággal becsapta az ajtót.

Ott maradtam szemben a két ajtóőrrel, míg a harmadik a hátam mögött lihegett.

Előhúztam a revolveremet, és újra a falhoz támasztottam a hátam. Az ajtónállók lassan leeresztették fegyvereiket, majd eltüntették kaftánjuk alatt, és újra összefonták mellükön a karjukat. Szinte éreztem, hogy perzsel a tekintetük.

Óvatosan a lépcsőfeljáró felé pislantottam. A hatalmas árnyék még mindig az utolsó lépcsőfok előtt állt, de a kést már nem láttam a kezében.

Jól láthatóan kibiztosítottam a revolverem, hogy tudják, hány óra, s néhány gyors lépést tettem az óriási árnyék felé. Az ajtónállók nem moccantak, s úgy tűnt, nem is törődtek többé velem.

Hirtelen hasított belém a felismerés: akárhogy áll is a dolog, ezek nem akarnak bántani. Meg akarják ugyan akadályozni, hogy Karma Damcsö elé kerüljek, de - legalábbis egyelőre - nincs más szándékuk velem.

A lépcsőfeljáró felé pillantottam, és nagyot nyeltem. A sötét árnyék legalább másfél fejjel látszott magasabbnak nálam, és jó húsz kilóval nehezebbnek, pedig engem sem szoktak összetéveszteni kerti törpékkel.

Zsebre vágtam a revolvert, és elindultam a lépcsőfeljáró felé. Szándékosan erősen vágtam a deszkához a talpam; csak úgy döngött a csizmáim alatt. Ha másból nem is, ebből aztán igazán kitalálhatta Karma Damcsö, hogy idegenek sétafikálnak az előszobájában.

Néhány lépéssel az óriás mellett termettem, és kissé felágaskodva megveregettem a vállát.

- Hé! - mondtam hányavetin, miközben úgy ugrált a szívem, hogy majd kiesett a mellkasomból. - Mi folyik itt egyáltalán? Miért nem lehet meglátogatni az öregurat?

Úgy magasodott fölém, mint egy palackból kiszabadított dzsinn, aki azon tanakodik, hogy azonnal eltaposson-e, vagy még várjon egy kicsit.

Emberem ez utóbbi mellett dönthetett, mert egyetlen mozdulattal lerázta ugyan magáról a kezem, de nem próbált megütni vagy pláne eltaposni. Sőt. Óvatosan hátrébb lépett, mint akinek kimondhatatlan kellemetlenséget okoz a közelségem.

Kiegyenesítettem a mutatóujjamat, és a hasába böktem.

- Te ki vagy?

Akkorát horkantott, mint egy vaddisznó, és sejtettem, hogy alighanem vérben forognak a szemei. De sem az arcából, sem a szeméből nem láttam egy darabkát sem.

Újra csak hasba böktem.

- Karma Damcsöhöz tartozol?

Ez, úgy látszik, már túl sok volt neki. Gyors mozdulattal a palástja alá nyúlt, és előkapta azt a tekintélyes hosszúságú tőrt, amelyet már volt szerencsém korábban megcsodálni.

Önkéntelenül hátráltam néhány lépést, hogy legalább legyen helyem előkapni a fegyveremet.

Az óriás feje fölé emelte a kardnyi kést, és már-már rám vetette magát, amikor a háttérből furcsa kiáltás állította meg. Az egyik ajtónálló kiáltott, és a kezével is intett, éppen úgy, mintha náci köszönésre lendítette volna. Csakhogy ez a kézmozdulat most megálljt jelentett. Az óriás megtorpant. Sok töprengésre azonban így sem volt időm, mert szomszédom lába meglendült, és pontosan gyomorszájon talált. Hallottam saját fájdalmas nyögésemet, aztán éreztem, hogy megemelkedem, és a lépcső felé szállok. Hangos csattanással zuhantam le valamelyik lépcsőfokra, majd a lendülettől legurultam egészen a földszintig, s bánatos UFO-ként landoltam a földszinten.

Zuhanás közben odafentről még egy kiáltást hallottam, majd öblös nevetést, mintha kútból jött volna. Aztán elcsendesedett minden.

Szerencsére kemény fából faragtak, és a távol-keleti évek alaposan megedzettek. Nemkülönben a judo- és karatetanfolyamok, amelyeken megtanítottak esni. Így aztán különösebb sérülések nélkül sikerült megúsznom a zuhanást.

Nem mondom, kissé azért kába voltam, amikor feltápászkodtam a padlóról. Az előtérben elhelyezett istenszobor, a szépséges Tára istenanya szánakozva nézett rám, és gyengéd mosollyal kínálta felém kissé túlméretezett kebleit.

Megráztam a fejem, és kilopakodtam az épület ajtaján. Odakinn vidáman csillogott a napfény, és az udvaron lámák vonultak. Mintha mi sem történt volna. S öt perc múlva, ha nem sajog a nyakam a zuhanástól, magam is kételkedtem volna benne, hogy valóban megtörtént-e mindez, vagy csak álom volt az egész.

81.

Felmentem a szobámba, és éppen ott értem a lámákat, akik a reggelit hozták. Nem látszott rajtuk, hogy neheztelnének az udvaron történt affér miatt, barátságos és vidám volt a tekintetük.

Amikor elmentek, nekiláttam a falatozásnak. A tejes teába kevert vajdarabok régi emlékeket juttattak az eszembe. Csakhogy ott, Belső-Mongóliában nem vajjal ittuk a teát, hanem faggyúval...

A zsírpapírba csomagolt sütemény is finom és ízletes volt. S nem is hagytam volna abba az evést a világért sem, ha meg nem pillantom a papírlapot, amely ott hevert a tálcán a vajassütemények alatt. De megpillantottam, s ez elég volt ahhoz, hogy elvegye az étvágyamat. Jobban mondva elterelje gondolataimat az evésről.

Szép fehér, merített papiros volt, mintha csak előkelő meghívó céljára készült volna s rajta angolul és helyesírási hiba nélkül a következő:

„Leslie L. Lawrence-nek. Kérem feltétlenül jöjjön le a központi imaterembe este 10 óra tájban. Üljön le a szertartást vezető láma helyére. Meg fogja ismerni a Cronwell-expedíció sorsát, és a kezébe adom Norbut. Tisztelettel: S."

Visszaejtettem a tálcára a papírt, és nem tudtam mire vélni a dolgot. Világosnak tűnt, hogy a titokzatos S. csak Sera lehet, annál is inkább, hiszen ő vélte felfedezni a lámák között Norbut. Mégiscsak tévedtem volna Serát illetően?

Tenyerembe hajtottam a fejem, és gondolkozni próbáltam. Ezek szerint tehát Sera meglátta a szerzetesek között Norbut. Méghozzá azt a Norbut, aki egy falucska temetőjében van eltemetve... Hm. Norbu tehát él. Ha viszont Sera ismeri Norbut, mégsem lehet egyszerű kábítószerrendőr. Akkor viszont ki a fene?

A következő kérdés az, hogy mit keres itt ez a Norbu. Feltehetően ki akar nyírni bennünket is, mint a Cronwell-expedíciót... Arra pedig már végképp meg sem próbáltam válaszolni, hogy miért, hiszen lényegében még egyetlen más kérdésre sem tudtam a feleletet. Norbu feltűnése, ha lehet, csak tovább bonyolítja a helyzetet. És nem old meg semmit. Még mindig nem tudjuk, hogy ki követte el a gyilkosságokat... És kicsoda az a Mr. Thompson... És a purbu...

Valami végigcikázott az agyamon, és arra késztetett, hogy a hátizsákomhoz ugorjak. Gyorsan megtapogattam a zsebét, de nem éreztem benne semmi keményet. Szétrántottam a villámzárat, és belenyúltam.

A tibeti áldozókés nem volt sehol.

82.

Elhúztam az ablakot takaró selyemfüggönyt, és kibámultam a ragyogó napsütésbe. A hegyek szinte beköszöntek az ablakon: tisztelettel emelték meg fehér süvegüket. Khangpa falu felől szelíd báránybégetés hallatszott, egészen közelről pedig a lámák reggeli éneke. Minden nyugodt volt és békés, csak az én lelkem háborgott, mint a másnapos gyomor.

Jó okom volt feltételezni, hogy az ellopott purbut ma este nekem szánják. De ki? Az, akinek a tulajdonában van, most feltehetőleg éppen nyugodtan reggelizik, és már látja lelki szemeivel az áldozókést Leslie L. Lawrence szívébe döfve.

Hm. Meglehetősen csúnya látványt nyújtanék.

S mivel mindig is fejlett volt az esztétikai érzékem, elhatároztam, hogy ehhez azért még nekem is lesz néhány szavam. Igyekszem megkímélni útitársaimat a gyomrot kavaró látványtól, főleg ha engem szánnak annak.

83.

Déltájban lementem az udvarra levegőzni. S ekkor követtem el egyik legnagyobb tévedésemet azok közül, amelyeket egyáltalán elkövettem a himalájai út alatt.

Mint később kiderült, majdnem az életembe került.

Talán az tévesztett meg, hogy minden annyira békésnek tetszett. A második udvarban ráérősen röpködtek a galambok, s a hatalmas imahengerek szép csendesen nyikorogtak, amint az arra járó szerzetesek meg-megforgatták őket. Az égen bárányfelhők úsztak, és ha nem lett volna tizenöt-húsz fok hideg, kedvem lett volna levetni a ruhám és kiülni a napra.

Egyelőre azonban meg kellett elégednem azzal, hogy a galambokat figyelem. Szorgalmasan csipegették az árpaszemeket, amelyeket a szerzetesek szórtak ki nekik. S óhatatlanul a Szent Márk tér jutott eszembe. Ó, Velence; istenem, de messze is van Európa!

Észre sem vettem, hogy Sera kapitány mikor tűnt fel az udvaron. Előbb az árnyéka esett a galambokra, aztán amikor megfordultam, már ott állt közvetlenül a közelemben.

- Mi újság, kapitány? - néztem rá, és most igazán örültem a jelenlétének.

- Mi lenne? - kérdezett vissza mogorván.

- Megtalálta?

- Kicsodát?

- Norbut.

Fenyegető képet vágott.

- Milyen Norbut?

- Hát, akit keres.

- Nem keresek semmiféle Norbut... És fogalmam sincs, honnan veszi ezt a nevet...

Most kellett volna megszólalnia agyamban a riasztócsengőnek, a reggeli varázs azonban úgy látszik, megzavarta a berendezést.

- Ne vicceljen, kapitány - nevettem rá. - Különben megkaptam a levelét.

- Igen?

- Ott leszek. Pont tízkor a központi imateremben... És ne féljen, pontosan a szertartásvezető helyére ülök.

- De...

- Csak azt nem értem, hogy mi a fenének ez a nagy titokzatoskodás. Gondolja, hogy kihallgatnak bennünket? Hiszen száz négyzetméternyi területen nincs más élőlény, csak mi és a galambok.

- Ide figyeljen...

- Ki a farbával, Sera! Elkapta már Norbut?

A kapitány arca megrándult, és dühösen megvonta a vállát.

- Nem. Fogalmam sincs róla, hogy ki az a Norbu. Reggel ideges voltam, mert egy kábítószer-kereskedőt véltem felfedezni a lámák között, ami tévedés volt. Közben lehet, hogy mondtam valamilyen nevet... De hogy nem Norbut, arra mérget vehet!

- Játszik velem, Sera?

- Talán maga velem - mondta ingerülten. - És mi a csoda lesz az imateremben este tízkor?

Kissé megszédültem. Egyszeriben az az érzésem támadt, mintha a galambok csúfondáros turbékolásba kezdtek volna.

- Semmi, semmi - motyogtam. - Alighanem ez is félreértés.

Megrántotta a vállát, és lassan eltávolodott tőlem.

- Inkább azon gondolkodna, hogy mikor mondunk már búcsút ennek az átkozott helynek - fordult még vissza az átjáró előtt, majd búcsút intett, és eltűnt az első udvarban.

A galambok tovább turbékoltak, mintha rajtam nevettek volna, s turbékolásuk egybeolvadt a szélcsengők szünet nélküli csilingelésével. Kifosztottnak és becsapottnak éreztem magam; úgy beugrottam, mint egy harmatos kezdő.

Nagyokat szippantottam a friss fagyos levegőből, és éreztem, hogy a Himalája új erővel pumpálja tele a tüdőmet. Vigye el az ördög Serát! Szerencse, hogy nem értette, mit beszélek...

Kényelmesen visszasétáltam a szobámba, hogy felkészüljek az estére. Közben azon töprengtem, hogy vajon valóban nem értette-e Sera, amit mondtam. És ha nem, akkor ki lehet az a titokzatos S., aki éjszakai randevúra hív? És végül, de nem utolsósorban, hova lett a purbu a szobámból?

84.

Amikor besötétedett, megettem vagy félkilónyi kétszersültet, és ráittam két köcsög kávét. Ellenőriztem a revolveremet, és a biztonság kedvéért ráhúztam a csövére a hangtompítót is. Igaz, így sokkal rosszabbak lettek az esélyeim, hogy eltaláljam jövendő áldozatomat, de valami azt súgta, hogy ma este nem is lesz igazi nagy lövöldözés.

Mielőtt elindultam volna, meghánytam-vetettem magamban a kérdést, hogy nem kellene-e magammal vinnem McCormacket. A lelkemben suttogó hang arra ösztönzött, hogy egyedül menjek. Ha ki akarnak nyírni, nem hiszem, hogy McCormack meg tudna védeni, sőt esetleg őt is bajba keverném... Viszont hátha ennek a titokzatos S-nek szüksége van rám?

Mielőtt elhagytam volna a szobámat, kilestem az ajtón. A folyosó sarkában szomorúan pislákolt a petróleumlámpa, amúgy egy lélek sem mutatkozott. A szobákban csend volt, egyedül Baxter ajtaján szűrődött ki halvány beszéd moraja. Nyilván Eve Pickford ápoltatta magát.

Elmosolyodtam, és végiglopakodtam a folyosón.

A lépcsőfokok kellemetlenül ropogtak a lábam alatt, s a démonölők szobrai előtt a mécsláng szinte vízszintesen lobogott a huzatban.

Az imaterémből halk roppanások hallatszottak a félig csukott ajtó mögül, mintha a vörös süveges szerzetes sértődött múmiája végzett volna ülőgyakorlatokat feldúlt nyughelyén.

Mit szépítsem a dolgokat, gyorsan lefagyott ajkamról az iménti mosoly. Bár nem tartom magam ijedősnek, egyre inkább kellemetlen érzések kerítettek a hatalmukba. Éreztem, hogy ez az éjszaka valamiért sokáig emlékezetes marad a számomra.

Persze, ha túlélem.

Az udvaron néma csend honolt: a szerzetesek hazatértek Khangpába, vagy sárból és kőből tapasztott házaikban vacsoráztak a falakon túl. A hold vidáman mosolygott az ég közepén, s olyan hideg volt, amilyen csak a lámaista hideg pokolban lehet. A fagyos hó kísértetiesen csikorgott a talpam alatt, s a kellemetlen előérzetek úgy szúrták az oldalamat, hogy tízméternyi lopódzkodás után meg kellett állnom pihenni.

Behúzódtam az udvar falának az árnyékába, és kilihegtem magam. A hold ragyogó fényében az udvarokat összekötő ajtónyílásokon átláttam az első udvarba, s Tamgrin, a lófejű isten mintha egyenesen rám szegezte volna tekintetét. Lába alatt legyőzött démon vinnyogott, s rút arcát könyörgőn emelte az istenre. Tamgrin fölényes mosollyal taposott egyre nagyobbakat rajta, és mintha közben felém is kacsintott volna.

„Látod, öregfiú, így kell ezt csinálni!”

Behunytam a szemem, és nagyokat lélegeztem. A hideg belehasított a tüdőmbe, és magamhoz térített. Amikor újra körülnéztem, Tamgrin már ügyet sem vetett rám. Komor arccal győzködte a démont.

Rákacsintottam, de most nem kacsintott vissza.

85.

Az imatermek ajtajai tárva-nyitva álltak, csak a nyitott ajtók elé húzott súlyos bársonyfüggönyök rejtették el az éjszaka is égő gyertyákat és olajmécseseket a szemem elől. A Karma Damcsö lakosztályához vezető lépcsőfeljáró sötéten ásított, mintha emberemlékezet óta nem ment volna fel rajta senki.

Rápillantottam karórám világító számlapjára: éppen kilenc órát mutatott. Teljes órám volt az imatermi randevúig.

Csendben meghúzódtam egy óriási bronzfüstölő árnyékában, és mintegy öt percig várakoztam. Az udvaron semmi nem mozdult: Karma Damcsö lakosztályának ablakai is feketén bámultak az éjszakába.

Amikor meggyőződtem róla, hogy közvetlen veszély nem fenyeget, nagyot sóhajtottam, és cselekvéshez láttam. Odaosontam a fal melletti imamalomsorhoz, és kikerestem a nyolcadik imahengert. Ahogy ott álltam, a gyanútlan szemlélő azt hihette volna, hogy egy szerzetes vagy kései vándor imádkozza le bűneit. A hengerek tetejére erősített imazászlók vidáman lobogtak, a henger régóta nem gondozott tengelye pedig faggyú után siránkozott. Két-három forgatás után nagyot rántottam a hengeren, majd minden erőmet megfeszítve megemeltem. A jó másfél méter magas óriás leugrott az állványról, és méltóságteljes lassúsággal a vállamnak dőlt. Kiakasztottam a tartójából, és óvatosan letettem a hóba.

Újabb három-négy percbe tellett, amíg kilihegtem magam, és visszanyertem a nyugalmamat, bár nem lehettem biztos benne, hogy Karma Damcsö bezárt ablakai mögül nem figyelik-e árgus szemek minden mozdulatomat.

Szerencsémre felhők jelentek meg a sötét égbolton, s előbb csak egy-egy pillanatra takarták el a holdat, majd mind hosszabb időre borult sötétségbe a környék.

Megvártam, míg egy nagyobb felhő keveredik a hold elé, aztán vállamra kaptam az imahengert, és az épület fala felé iramodtam vele. A hold éppen akkor bújt elő ismét, amikor lerogytam Karma Damcsö lakóépületének ablakai alatt.

Körülbelül három-négy méternyire felettem húzódott a tető néhány kiemelkedő dísze: ha el tudom kapni őket, remélhettem, hogy valahogyan csak feljutok a tetőre. Feltámasztottam a hengert, s a fából készült épületfal kiugrásaiba kapaszkodva felhúzódzkodtam a tetejére. A pagodatető kiszögellése éppen a fejem felett volt, és gyerekjáték volt elkapnom a kiemelkedő, fából faragott díszítőelemek akármelyikét.

Kiválasztottam egy állatfigurát - talán őz vagy szarvas lehetett -, elrúgtam magam az imahengertől, és kilendültem a tető felé. Már-már el is értem a fából eszkábált ereszcsatornát, amikor a szarvasfigura nagyot reccsent a tenyeremben, és lendületem derékba tört. Fél szaltóval hátraestem, és lehuppantam a földre. Szerencsém volt, hogy a nyakam nem törtem.

Sajgó derekamat tapogatva lapultam az eldőlt imahenger mögött, és vártam, hogy kinyíljon Karma Damcsö ablaka, és kidugjanak rajta egy puskacsövet. Semmi ilyesmi nem történt azonban. Karma Damcsö látszólag az igazak álmát aludta.

Újrakezdhettem hát a tornamutatványt. Felállítottam az imahengert, és felkúsztam a tetejére. Kitapogattam egy másik szarvasfigurát, és megrángattam. A nemes vad recsegni kezdett a tenyeremben, és kihúzta egyik lábát a tetőből. Biztos lehettem benne, hogy ha rábízom magam, ismét a földön kötök ki.

Halkan elkáromkodtam magam, és tovább tapogatóztam. Közben szidtam magam, amiért az elmúlt napok szemléi során erre a lehetőségre nem gondoltam, és nem dolgoztam ki pontosan a feljutás módját. Keresgélés közben hirtelen dróthálónak ütközött a kezem. Megkönnyebbült sóhaj szakadt ki belőlem, amikor belekapaszkodtam, és meggyőződtem róla, hogy még egy elefántot is elbírna, nemhogy egy embert.

A hálóval azonban volt egy kis baj. Nevezetesen, hogy nem a tető peremén, hanem az alatt húzódott végig, s azért helyezték fel az épületre, hogy megakadályozzák a galambok befészkelését a pagoda teteje alá. A szépen festett deszkalapok napok alatt tönkrementek volna a számtalan galamb guanójától.

Belekapaszkodtam a hálóba, és ellöktem magam az imahengertől. A háló lehajlott egy kicsit, de esze ágában sem volt elszakadni. Összeszedtem minden erőmet, és igyekeztem egy haskelepet csinálni. S csodák csodájára sikerült is az a figura, amely annyi gondot okozott még Budapesten, a középiskolában. Mire megijedhettem volna, már fenn is hasaltam a pagoda tetején.

Kis ideig meglapultam, hallgatóztam, majd folytattam az utam. Rendkívül óvatosan kellett mozognom, ha nem akartam, hogy azok odalenn meghallják a lépteimet. A fazsindely így is illegett-billegett a talpam alatt, és sokért nem adtam volna, ha jól bejáratott hazai teniszcipőm lett volna rajtam. Csak azt nem tudtam, hogy a nagyujjam mit szólt volna a húszfokos hideghez.

A pagodatető meredeken emelkedett felfelé; minden erőmet és ügyességemet össze kellett szednem, ha nem akartam legurulni róla. A jótékony sötétben nem sokat láttam, így nem kellett attól félnem, hogy leszédülök.

Körülkémleltem a tetőn, de egyelőre hiába. Kénytelen voltam megvárni a holdfényt, hogy megtaláljam, amit keresek. S valóban. Amikor a hold kibukkant a felhők mögül, az egyik kiugró dísz mellől csillogó fémrúd tűnt a szemembe. Néhány lépés, és egy rádióadó-vevő antennája mellett álltam.

Bár, őszintén elismerem, nagy volt a kísértés, hogy belerúgjak egy jó nagyot, idejében sikerült lebeszélnem magam erről. Sőt. Amilyen gyorsan csak tudtam, visszamásztam a tető peremhez, hogy leereszkedjek árván hagyott imahengeremre.

Aztán mégiscsak másként cselekedtem. Ha már itt vagyok - gondoltam -, egyszerűbb innen megközelítenem Karma Damcsö vendégeit. Hasra feküdtem, és szinte milliméterről milliméterre küzdöttem magam előre. Addig-addig, amíg végül is eljutottam a főláma ablaka fölé. Az ablak azonban alattam húzódott, s a tető felkunkorodó pereme miatt képtelen voltam belesni rajta.

Már-már azon voltam, hogy feladom a tervem, amikor újra eszembe jutott a drótháló. Összeszedtem minden bátorságomat, nagy lélegzetet vettem, és egy szaltó-haskelep keverékkel belehuppantam a hálóba. Biztos, hogy még egyszer nem tudnám megcsinálni.

Csendesen feküdtem néhány percig, és csak amikor a hideg bizsergetni kezdte a lábamat, határoztam el magam a további cselekvésre. Óvatosan kúszni kezdtem a hálóban, és úgy helyezkedtem, hogy beláthassak az alattam levő szobába.

Nem tudom, miért kacsintott rám odalenn a lófejű isten, Tamgrin, de kétségtelen, hogy szerencsét hozott. Karma Damcsö szobájának fatáblái között legalább húsz centiméternyi rés maradt, amelyen vékony fénycsík hullott ki az udvarra.

Ahogy óvatosan bepillantottam az ablakon, négy vagy öt alakot láttam odabenn. Le-fel járkáltak, és közben izgatottan beszélgettek. Valamennyien a szerzetesek hagyományos palástját hordták a sárga fejfedővel. Mindezek ellenére meg mertem volna esküdni, hogy annyi közük van a lámaista hithez, mint nekem.

Ami azonban igazából megragadta a figyelmemet, az egy ugyancsak lámaruhás férfi volt, aki fején fejhallgatóval egy rádiókészülék előtt ült a sarokban. A masina lámpái zölden világítottak, a sötét hajú, szemüveges férfi pedig látható figyelemmel csavargatta a gombokat.

Igyekeztem kinyújtani lassan-lassan elzsibbadó és a hidegtől elhaló lábaimat, és azon imádkoztam magamban, hogy bírjam még egy kicsit.

Úgy látszik, Tamgrin, a lófejű isten nemhiába kacsintott felém a démonfalról; ezen az estén minden úgy sikerült, ahogyan elterveztem.

A rádiónál ülő férfi arca hirtelen felragyogott. Mondott valamit a többieknek, amire azok mindannyian a készülék felé fordultak. A rádiós férfi gömbölyű mikrofont vett fel a készülék mellől, és beszélni kezdett vele.

De sokért nem adnám - gondoltam -, ha hallanám, miről is van szó. És Tamgrin most is a segítségemre sietett.

Úgy látszik, a szobában gomolygó cigarettafüst irritálhatta a rádiós torkát, mert többször köhögés rázta meg, végül ingerült mozdulattal az ablak felé mutatott. Ijedten visszahúztam a nyakam, és csak akkor nyugodtam meg, amikor láttam, hogy az ablakot kitáró férfi ügyet sem vetve rám, visszatér a többiekhez. A szobából ömleni kezdett a füstös meleg.

Óvatosan ismét belestem az ablakon. A lámaruhások valamennyien a rádió mellett ültek, és feszülten figyelték a készüléket.

- Igen, uram - hallottam a rádiós hangját, aki egy általam jól ismert ázsiai nyelven beszélt. - Minden rendben van. Itt vannak valamennyien... Nem, uram, aligha sejtenek valamit is. Nem engedjük, uram...

A rádióból ezután zavaros sercegés hallatszott, amiből ilyen távolságról egyetlen szót sem értettem. A többiek azonban érthették, mivel elégedetten bólogattak, s egyikük súgott valamit a rádiósnak. Az bólintott, udvariasan megvárta, míg az éterből jövő hang befejezi a mondandóját, aztán azonnal válaszolt:

- Tehát holnapra várjuk, uram. A leszállópályát előkészítettük. Nem menekülhet senki, uram. Őt pedig elintézzük, nem keverhet többé bajt! Legyen egészen nyugodt, uram.

Úgy látszott, odalenn kiszellőzhetett a szoba. Az egyik „láma” fázósan megborzongott, és az ablakhoz lépett. Annyi időm maradt csak, hogy visszarántsam a fejem, aztán az ablak csattanva csukódott be alattam. Ez a töredék másodperc is elég volt azonban ahhoz, hogy felismerjem a lámában azt a fiatal férfit, aki érkezésünkkor Karma Damcsöként fogadott bennünket. És aki, származásával ellentétben, olyan kitűnő angolsággal beszélt, mintha világéletében ki sem mozdult volna Nagy-Britanniából...

Most éreztem csak, hogy milyen átkozottul hideg van. Már-már attól féltem, hogy belefagyok a drótháló́ba. Felhúztam a térdem, és éppen arra készülődtem, hogy megkezdem a visszavonulást, amikor halk csörrenést hallottam a fejem felett.

A háló aljához lapultam, s a tetőcserép, amely valahonnan a pagodatető csúcsa felől érkezett, elzúgott felettem. Hangos csattanással vágódott a tető szélének, majd megperdülve éppen mellettem kötött ki.

Megdermedtem a rémülettől, s amennyire lehetett, igyekeztem elhúzódni az ablak közeléből. A következő pillanatban kitárult az ablak, és egy férfi hajolt ki rajta. Körülkémlelt, és a kezében fenyegetően csillogott egy tekintélyes nagyságú automata fegyver.

- Mi van? Látsz valamit? - hallottam belülről egy hangot.

- Semmit - morogta a férfi. - Pedig esküdni mernék, hogy valaki megdobta az ablakot!

- Hagyjátok már a fenébe! - hallottam egy türelmetlen kiáltást. - Egészen kihűl a szoba. Biztos valami madarat vonzott ide a fény.

Az ablak csattanva becsukódott, és a bársonyfüggönyt is a helyére rántották. Most már valóban nem világított más az éjszakában, csak a holdvilág.

Újra csak hozzáláttam a visszavonuláshoz. Felettem zavartalanul világított a hold óriási lámpája, és a hegycsúcsok együttérzőn figyelték, hogy sikerül-e kikecmeregnem a magam állította csapdából. Megjegyzem, erre kíváncsi voltam magam is... Akárcsak arra, hogy ki lökte le a tetőcserepet a fejem felé.

Hallgatóztam. A pagoda tetején nem mozdult semmi, és én megpróbáltam meggyőzni magam, hogy a cserép magától indulhatott el, vagy valóban olyasmi történt, amit azok hisznek odabenn.

Igyekeztem guggoló helyzetbe kerülni, hogy elérhessem a párkányt, amikor újabb cserép szánkázott velem szembe. Annyi időm maradt csak, hogy behúzzam a nyakam, és a cserép máris ott landolt a drótháló ban.

Most már biztos voltam abban, hogy szó sem lehet kósza madarakról. Előhúztam a revolveremet, és fittyet hányva az esetleges további cserepeknek, megragadtam egyik kezemmel a párkányt, a másikkal pedig felhúztam magam a szélére. Kidugtam a fejem, és a pagodatető irányába lestem.

A hold ezüstös fénnyel szórta be a tetőt, és azt a férfit is, aki óvatosan, kiterjesztett karokkal egyensúlyozott odafenn az egymásba fonódó tetőrészek között. Sárga palástja mint óriási virág csillogott, míg hatalmas, kunkori orrú csizmáiban vigyázva lépkedett a laza cserepek között. Úgy látszott, hogy nem vett észre; minden figyelmét lekötötte az egyensúlyozás.

Sok töprengésre így sem maradt időm. Ismét zsebre vágtam a revolvert, és az imahenger fölé kúsztam. Megkapaszkodtam a háló szélében, leereszkedtem, és kotorászni kezdtem a lábaimmal, hogy elérhessem az imamalom tetejét. Óriási megkönnyebbülést éreztem, amikor végül is elértem, és néhány másodperc múlva lehuppantam a földre.

Hátamat a henger oldalának támasztottam, előhúztam a revolveremet, és nyugodtan célba vettem a tetőt. Néhány pillanat múlva feltűnt a szerzetes sziluettje. Futólag körülnézett, majd váratlanul könnyed mozdulattal megragadta a párkányt, és olyan figurát csinált, amilyet utoljára versenyen láttam a régi szép diákévekben. Szinte látni véltem, hogy elégedett mosolyra húzódik az ajka, amikor az imahenger felé lendült a lába.

Az óriási csizmák azonban hiába kapálóztak a levegőben, s a mosoly is alighanem lehervadt tulajdonosuk arcáról. Úgy lógott ott ég és föld között, mint egy óriási denevér.

Óvatosan még egy kicsit továbbtoltam az imahengert, és komótosan odasétáltam a szerzetes alá. Egyik tenyeremből a másikba tettem a pisztolyt, mert hideg tusa pokolian égette a bőröm.

A csizmák tulajdonosa lenézett, meglátott, és egy pillanatra felfelé kapta a lábait, hogy visszavonuljon. Aztán belátta, hogy elkésett, és csüggedten visszaereszkedett.

- Mi újság odafenn? - szólítottam meg kedélyesen angolul.

Ugyancsak angolul jött a válasz.

- Mit akar tőlem? Csak gyöngyvirágot szedni voltam.

Elmosolyodtam. Mit tagadjam, tetszett a lélekjelenléte.

- Maga dobált a cseréppel?

- Dobálta az ördög. Potyogott az magától is. Majdnem lyukat ütöttem Karma Damcsö plafonján...

- Meddig szándékozik odafenn maradni?

- Maximum öt percig bírom még... Ha addig nem teszi vissza a hengert, leesem, és kitöröm a nyakam.

Precíz tárgyilagossággal csengett a hangja.

Úgy tettem, mintha eltöprengenék a dolgon.

- Mi hasznom lenne abból, ha leengedném?

Kicsit megrángatta magát, hogy jobban tudjon kapaszkodni, aztán elégedetlenül morogta:

- Ha visszateszi az imahengert, mondok magának valamit. Valami fontosat.

- Igazán?

- Igazán.

Megfogtam az imahengert, és visszatoltam a lábai elé. Megvártam, amíg lehuppan a földre, de egy pillanatra sem vettem el róla a fegyver csövét.

- Jó estét - mondta, amikor leérkezett, és rámosolygott a pisztolyomra. - Ezzel meg mit akar? Ha elsüti, ezek kijönnek, és saslikot csinálnak mind a kettőnkből...

- Honnan tudja ilyen biztosan?

Hátratolta a sapkáját, és ekkor végre megpillantottam az arcát. Szép keleti férfiarc volt, olyan, mint egy filmszínészé.

- Ide figyeljen - mondta gyorsan. - Sok időm nincs... Gondolom, maga is hallotta, hogy Thompson holnap érkezik.

- Maga kicsoda? - és feléje kaptam, hogy megfogjam a kaftánját.

Elhárító mozdulatot tett a kezével.

- Erre most nincs idő. De adok magának egy tanácsot... Vigyázzon Serára! Nagyon vigyázzon!

Meg akartam ragadni a kezét, de közben az imahenger túlsó oldalára került. Még egyszer rám mosolygott, búcsút intett, aztán futásnak eredt a harmadik udvarból kivezető kapu felé.

Megfogtam az imahengert, és visszagurítottam a helyére. Megpróbáltam visszatenni a tengelyére, de némi kísérletezés után beláttam, hogy egyedül nem boldogulok. Végül is megelégedtem azzal, hogy odatámasztottam az állványhoz. Holnap majd visszarakják a szerzetesek...

Még egyszer visszanéztem Karma Damcsö kivilágítatlan ablakára, majd az órámra pillantottam. Tíz perc volt hátra tíz óráig.

Elhatároztam, hogy ezt a tíz percet is hasznosan töltöm. Megfújdogáltam a kezeimet, amelyekből már szinte kifagyott a vér, és a szerzetes után eredtem, bár sejtettem, hogy szó szerint hűlt helyét találom.

Átosontam a második udvaron, s elmentem egészen a démonfalig. Tamgrin még mindig a talpai alá taposott démont nyomorgatta, és én gondolatban hálát adtam neki eddigi szerencsémért.

Nekitámaszkodtam a démonfal sarkának, és megpróbáltam kitalálni, hogy mi is történhetett igazából az elmúlt percek során. S úgy látszik, figyelmeztető rendszerem ismét kikapcsolt egy rövid időre, mert csak akkor jutott el fülemig a csizmák harsogó csikorgása, amikor a gazdájuk már ott volt egészen a közelemben.

Amikor odafordultam, már tudtam, hogy elkéstem. A következő pillanatban súlyos test vágódott nekem, és egy kemény tárgy csattant a fejemen. Az égen millió csillag foglalta el a hold helyét, hanyatt estem, és talán az eszméletemet is elveszíthettem egy töredék másodpercre. Támadómnak ennyi is elég volt, hogy a hasamra kerüljön. Megragadta a torkomat, s szorította, ahogy csak bírta. Közben pedig nepáli nyelven ordítozott valamit.

Minden erőmet összeszedtem, hogy megpróbáljam lerázni magamról. Előbb a csuklóját próbáltam meg kitörni, majd amikor ez nem ment, igyekeztem oldalra rántani. Feldobtam a testem a levegőbe, mint a makrancos ló, hogy levessem magamról. Újra meg újra próbálkoztam, s egyszer csak éreztem, hogy ez az utolsó. Ha most sem tudom lelökni a hasamról, alighanem én leszek az expedíció következő áldozata.

Ezúttal azonban nem sikerült felül maradnia. Megbillent a teste, egy horkanásszerű kiáltással lecsúszott rólam, és elengedte a torkomat. Zihálva feltérdeltem, és hatalmas ütést vittem be az arcára, amitől mindketten fájdalmasan felkiáltottunk: ő az állát fájlalta, én pedig szinte jéggé dermedt öklömet.

Amikor elfeküdt a földön, már tudtam, hogy megúsztam a dolgot. De még nem adta meg magát. Hirtelen észrevettem, hogy a zsebe felé kúszik a keze, de még mielőtt elérhette volna, ráléptem csizmás lábammal. Újra csak felsikoltott, és úgy vergődött a talpam alatt, mint a haldokló kígyó.

A tisztesség kedvéért fél kézzel felemeltem, s berámoltam még egyet a szeme alá. Amikor újra elterült, s ott nyöszörgött a havon ártalmatlanná téve, odaléptem hozzá, és hátrahúztam az arcából a kapucnit.

A holdfényben Sera kapitány fájdalomtól eltorzult arca meredt rám.

Hosszú másodpercek múltak el a néma bámulásban: csak néztük egymást, mint a tízévi távollét után véletlenül összekerült ikrek.

- Maga az, Mr. Lawrence? - nyögte felém kerekre tágult szemekkel.

- Miért, kit várt?

- Ó, az úristenit, majdnem kinyírt!

- Nana - morogtam -, csak ne szerénykedjék! Ha nem sikerült volna lerázni magamról a törékeny kis testét, Sera kapitány, alighanem már alulról szagolnám az ibolyát!

Sera lassan feltápászkodott, és arcát tapogatva nekitámaszkodott a démonfalnak.

- Mi az ördögöt mászkál erre?

- Nem gondolja, hogy ezt ugyanolyan joggal én is kérdezhetném magától?

- Én csak levegőzni jöttem ki - mondta.

- Aha. Szóval maga is levegőzik... Elkapja az első arra járót, és igyekszik minél gyorsabban megfojtani. Mondja, kapitány, sohasem szóltak még ezért magának a nepáli rendőrségen?

Az állát tapogatta, és látszott rajta, hogy nem érti a viccet.

- Tehát?

- Láttam valakit - mondta komoran.

- Kit? Talán csak nem Norbut?

Nagyot horkantott, mintha újra támadni akarna.

- Hagyjon már fel ezzel az örökös vádaskodással! Ki a fene az a Norbu?

- Ezt magának kellene tudnia. Maga említette a nevét.

Elengedte az állát, és dühösen legyintett.

- Úgy látszik, ez a rögeszméje. Valóban el akartam kapni valakit. Hiszen ezért fizetnek...

- Kicsodát?

- Mondtam már magának, hogy egy gyanús pofát láttam a szerzetesek között. És egyre gyakrabban bukkan fel mostanában... Esküdni mernék, hogy valamiben sántikál.

- Az a kábítószer-kereskedő, akit korábban említett?

- Az.

- Hogy hívják?

- Tenzingnek. De miért érdekes ez magának?

Úgy tettem, mintha nem is hallottam volna a kérdést.

- Hol látta utoljára?

- Itt, az udvarban.

- Miért nem kapta el?

- Nem olyan könnyű az... Jobban tájékozódik a disznó a sötétben, mint én.

- Mikor látta, ha szabad kérdeznem?

- Hát... úgy nagyjából félórával ezelőtt.

- Itt az udvaron?

- Pontosan. Egyedül jött a második udvarból az elsőbe.

- Mire maga?

- Meghúzódtam az árnyékban. Mintha csak sejtettem volna, hogy erre kell jönnie a gazembernek.

- Aztán?

- Valamelyik marha odarakott az útba egy leszerelt imahengert. Amikor már éppen elkaptam volna, nekimentem és elestem. S mire feltápászkodtam, a pasasnak már csak hűlt helyét találtam.

Alig tudtam elrejteni feltörő vidámságomat.

- Aha. Azután?

- Semmi azután. Visszajöttem ide a démonfalhoz. De nem sikerült újra megpillantanom.

- Aztán jöttem én.

- Na igen. Aztán jött maga. De hát honnan az ördögből sejthettem volna, hogy éppen erre támad kedve sétafikálni.

- Mit szólna hozzá, ha azt mondanám, hogy én is keresek valakit?

- Csakugyan?

- Csak úgy mondom. Lehet, hogy nem is igaz. Tehát maga észrevett engem...

- Úgy van. És azt hittem, hogy a fickó került elő.

- Nem tűnt fel magának, hogy akit keres, az buddhista szerzetes, én pedig narancssárga anorákomban sok mindennek kinézhetek, de lámának aligha?

Mentegetőzve húzta fel a vállát.

- Hát, őszintén szólva... Tulajdonképpen fel kellett volna, hogy tűnjön, de éppen előtte futottam körbe a templomokat. Káprázott a szemem ettől az átkozott levegőtől. Annyit láttam csak, hogy valaki a falat támasztja. És éppen ott, ahol tíz perccel azelőtt az a másik is felbukkant. Érti, ugye?

- Oké, Sera - mondtam neki. - És most merre?

Nagyot köpött a hóra.

- Mára elegem volt a bújócskából. Felmegyek és lefekszem... Persze előbb beakasztom a biztonsági láncot - tette hozzá keserves képpel, és elindult a kapu felé. Mielőtt azonban átlépte volna a küszöböt, megtorpant, visszafordult, és savanyúan rám mosolygott. - És maga?

- Én még levegőzöm egy keveset...

- Csak aztán vigyázzon! Az az ember veszélyesebb, mint én. Ha vele találkozik, nem ússza meg szárazon.

Már rég eltűnt a szemem elől, amikor még mindig ott álltam, és mozdulatlanul néztem utána. Azon törtem a fejem, hogy vajon ki lehetett az a „kábítószer-kereskedő”, akivel a pagoda tetején találkoztam, és akit Sera keres?

86.

Rápillantottam az órámra: tíz óra múlt öt perccel. Összehúztam magamon az anorákot, és elindultam a titokzatos levélíróval való találkára. Aki tehát bizonyosan nem Sera...

Megkerültem a démonfalat, és a kapukon keresztül átmentem a harmadik udvarba. Óvatosan körülnéztem, és vártam néhány pillanatig. Az udvaron végigömlött a hold ezüstös fénye, és az óriási imahengerek ismét háborítatlanul álmodtak az éjszakában.

Egy pillanatig ismét hatalmába kerített a béke és nyugalom hangulata, de azután előhúztam a revolveremet, és óvatosan előretartva odaosontam az imaterem ajtajához. Félrerántottam a függönyt, és egyetlen gyors ugrással benn termettem. Senki nem bántott.

A terem nem volt egészen sötét. Szemben velem reggeli ismerősömet, Tára istenanya félmeztelen, bronzból öntött, ember nagyságú szobrát pillantottam meg, aki szomorkásan figyelte érkezésemet. Bánatosan rámosolygott a kezemben szorongatott revolverre, és talán azt találgatta magában, hogy miféle újmódi áldozatot hozhat ez az ismeretlen, fehér arcú ember.

Az istenanya bronzfigurája mögött és mellette is jobbról-balról kisebb istenalakok hosszú sora húzódott: Sindzse, a halottak ura, Sakjamuni Buddha, Padmaszambháva, a nagy varázsló, néhány dalai láma és a nagy vallásreformer: Conkápa. Előttük ezüsttálacskákban áldozati étel és víz. Itt-ott félig leégett gyertya és bádogdobozból készített olajmécses világított.

Mozdulatlanul néztem Tára istenanya gyönyörű arcát, és szinte vártam, hogy eldördüljön egy lövés, vagy valaki rám vesse magát. Az imateremben azonban csend honolt, csak a gyertyák kanóca sercegett.

Néhány másodpercig állhattam ott egy kissé meggörnyedve, és sok minden végigfutott az agyamon, mint a fuldoklónak halála előtt. Aztán mintha valami a lelkem mélyén azt súgta volna, nem azért hívtak ide, hogy megöljenek. S mivel ez a súgás már korábban is elhangzott, hittem neki.

Előbb jobbra, majd balra fordítottam a fejem, de nem láttam sehol mozgást.

Lassan, nehogy félreérthesse akárki is, megfordultam, és megkerültem az istenanya szobrát. Éreztem, hogy nem tudok szabadulni a keskenyre vágott indiai szemek varázsától: amerre mentem, arra fordította utánam. S szép, kerek mellei még ebben a kritikus helyzetben is szexuális vágyat keltettek bennem.

Az istenanya szobra mögött nagy, kerek ezüsttálban búzaszemek voltak felhalmozva. Talán hogy az időt húzzam, talán babonából felemeltem félmaroknyira valót, és az istenszobrok előtt álló tálkákba csurrantottam. Hátha mellém állnak az istenek.

Hirtelen hideg fuvallat csapta meg a lábam. Gyorsan megfordultam, de nem láttam senkit. Alighanem csak a megerősödő éjszakai szellő lebbentette meg az ajtófüggönyt.

Előttem hosszú széksorok húzódtak egymással szemben, sárga, vörös és kék színű vánkosokkal letakarva. S a bal oldali sor közepén megpillantottam a szertartásvezető láma helyét.

Lassan elindultam a szék felé. Mintha csak véletlenül tenném, végigsimítottam Tára istenanya lábát, és szemem sarkából észrevettem, hogy a főláma széke mögött vastag oszlop áll, nagyjából karnyújtásnyira.

Az oszlop mögött áthatolhatatlannak tűnt a sötétség.

Nagyot sóhajtottam, és Julius Caesar jutott eszembe, mármint híres mondata, amely szerint a kocka el van vetve. Néhány lépéssel a szék mellett termettem, és rácsüccsentem a párnákra, amelyek barátságosan süppedtek be alattam. Előttem rövid lábú, sámliszerű alkalmatosságon egymásra rakott könyvek hevertek, s a könyvlapok régmúlt szertartások füstölőinek tömjénszagát árasztották.

Mivel az a szokás, hogy a szertartásvezető szerzetes alá rakják a legtöbb párnát, hátam alaposan kiemelkedett a székből, és szinte hívogatta az arra járót, hogy csináljon vele valamit...

Nem mondom, éreztem már jobban is magam rövid életemben. Mögöttem a sötét oszlop és az a valaki, aki randevúra hívott... Most, hogy itt van, abban biztos voltam. Ki más gyújtott volna gyertyákat éjszakára?

Hirtelen megjelent a szemem előtt Wilson karóra tűzött feje és fejetlen teste a vörös sapkás szerzetes koporsójában. S ettől egyszeriben szakadni kezdett a hátamról a verejték.

Valahonnan, talán Tára istenanya felől halk reccsenés hallatszott, majd még egy és újra egy. S én biztos voltam benne, hogy nem egerek járnak a khangpai kolostor imatermében.

Behunytam a szemem, és vártam a döfést vagy a lövést. Vagy egy hangot, amely véget vet ennek a bizonytalanságnak.

S ahogy vártam és vártam, és nem történt semmi, ismét megszólalt bennem az a hang, amely az imént azt súgta, hogy aki idehívott, aligha törheti rosszban a fejét. Ha meg akart volna ölni, már ezerszer megtehette volna. Hiába szorongatom a kezemben a pisztolyomat, mire elsüthetném, már át is repültem a túlvilágra.

Most már azt is tudtam, hogy miért kell évszázadoknak tűnő percekig várnom. A titokzatos valaki meg akar győződni arról hogy egyedül jöttem-e. És csak most áldottam a bölcsességemet, hogy nem hoztam magammal McCormacket.

Újra megreccsent a padló; ezúttal mögöttem és egészen a közelemben.

Aztán szinte ugyanabban a pillanatban halk suttogás ütötte meg a fülemet.

- Köszönöm, hogy eljöttél. Nagyon vártalak.

Éppen olyan volt az egész, mint amikor a vidéki Hamlet-előadáson a dán királyfi találkozik a vár fokán apja bolyongó szellemével.

- Ki vagy? - kérdeztem és megmozdultam, hogy megforduljak, de egy hideg, határozott kéz megállított.

- Ne... Még ne... Cat...!

Megdermedt a vér az ereimben. Cat! Hiszen akkor...

Óriási erőfeszítéssel sikerült csak fegyelmeznem magam. Cat! Ha tudja a nevem, akkor nem lehet más, mint a tíz közül valaki...

- Ki vagy? - suttogtam újra.

- Később, Cat... Azt a parancsot adták, hogy kapjam el őket... És neked segítened kell, Cat.

Bármennyire is másfelé kellett volna figyelnem, egyszeriben felelevenedtek lelkemben a régi napok, a háború napjai, pontosabban azok, amikor Japán hadat üzent Kínának. S ott voltunk mi, tízen, akik Hongkongban azt a parancsot kaptuk, hogy vegyük fel a kapcsolatot a Kuomintanggal és a vörös körzetekkel is, s akik névről sohasem ismertük egymást. Néha-néha találkoztunk csak a keleti háború viharában: előbb Szingapúrban, később Burmában. Fiatalok

voltunk, lelkesek és idealisták. Hittünk benne, hogy sikerül megállítanunk a japán áradatot és tennünk egyet-mást a szövetségesek végső győzelméért.

Nekem akkor Cat volt a fedőnevem. Nem tudom, ki adta, de valahogyan rám ragadt. Talán azért, mert hajlékony és csendes voltam, mint a macska, és talán mert akárhova dobtak is, mindig talpra estem.

Istenem! De rég elszálltak már azok az évek. A háborút megnyertük... Vagy mégsem? A gyarmatbirodalom összeomlott, és Japán erősebb, mint valaha... Kína, az egykori áldozat atomfelhőbe burkolózik a Lop-Nor környékén. És mi maradt nekem? Tulajdonképpen nem sok. Néhány régi emlék... És a bogaraim, amelyeket most már többre becsülök tán náluk is. Meg ez a régi-régi név: Cat!

Megráztam magam, és igyekeztem visszatérni a valóságba. Az ismeretlen hallgatott, nyilván a válaszomat várta...

Vajon ki rejtőzködhet az oszlop mögött? Hobson nem... Őt Okinawán lefejezték a japánok. Egyetlen csapással vágták le a fejét, egyetlen jól sikerült szamurájvágással. És Harris? Azt mondják, maga is kamikazéba szállt, hogy rávesse magát valamelyik lőszerszállító hajóra... Vagy a kis Varga? Őt a japánok kiszolgáltatták a németeknek. De mi közöm nekem már mindehhez?

- Mit kell tennem? - kérdeztem mégis lassan.

A suttogó hang újra megszólalt mögöttem, s szavai nyomán kezdett megvilágosodni előttem minden. Most már azt is sejtettem, hogy ki rejtőzik az imaterem oszlopa mögött.

Amikor elhallgatott, nem válaszoltam azonnal. Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat, és ő nem próbált megzavarni ebben. Mivel tudtam, ki áll mögöttem, ezen nem is csodálkoztam. Mesélték róla, hogy valahol Dél-Kínában napokig víz alatt várta a japánok elvonulását, és ezalatt egy bambuszszálon szedte a levegőt. Amikor kimászott, olyan ráncos volt, mint egy szivacs. De még akkor is mosolygott, egészen addig, amíg csak össze nem esett.

- Valószínűleg még az éjszaka megérkezik - mondta, mintegy megismételve legutolsó mondatát. - A vihar miatt nyilván óriási kerülővel. Talán Kínából...

- Én is így hallottam a tetőn... Akkor már nagyjából sejtettem, hogy ki lehet Thompson. Ha név szerint nem is. Arról azonban álmodni sem mertem, hogy itt vagy te is...

- Tulajdonképpen nem nekem kellett volna jönnöm. De úgy illik, hogy aki megkezdte a harcot, az is fejezze be.

- És a másik?

- Kapjátok el ti. De jó lenne addig, ameddig Thompson meg nem érkezik, nehogy zavart csináljon...

- Vajon ki lehet az, akivel a háztetőn találkoztam?

- Csak egyet tudok elképzelni. Ebben az esetben a gyanútok beigazolódott. Mindenesetre, ha megkezditek az akciót, közbe fog lépni.

- Tehát holnap...

- Igen, holnap. Azt hiszem, ez lesz az utolsó bizonytalan éjszakánk... Jó éjszakát, Cat!

- Jó éjszakát!

Felálltam, és anélkül hogy hátranéztem volna, kimentem az imateremből.

87.

A hold még mindig világított, ezüstös fénnyel vonva be az udvart. Az eget borító felhőfoszlányok elrepülhettek az éjszakai szél hátán a Kancsendzönga felé, mert szinte állni éreztem a levegőt. A tető alá szerelt csengettyűk hallgattak, csak az imazászlók lebbentek meg néhaméha egy-egy elkésett léghullámtól.

Lassan haladtam, mint akinek nincs semmi dolga. A pagodák ablakai feketén ásítottak, mögöttük különböző szándékú embercsoportok készülődtek a holnapra. Vajon megérjük-e valamennyien a másnap este feljövő holdat?...

Átmentem a második udvarba, majd az elsőbe. Elsiettem a démonfal mellett, s bár a fagyos hó kilátástalanul recsegett a talpam alatt, amennyire csak tudtam, tompítottam lépteim zaját. Reméltem, hogy most nem szaladok bele senkinek a karjába.

A falon túl ismét megcsodáltam Khangpa falu szépségét, ezúttal holdfényben. Hátam mögött ott magasodott a kolostor, s mint óriási drágakő pihent a hegyek lábainál. A csúcsok az égig értek, s mintha a csillagok a hegyóriások tetején ültek és biztató mosollyal néztek volna le rám. Nálam romantikusabb lélek órákig bámulhatta volna a természet ezer csodáját.

A serpák a falon túl táboroztak a kolostorba vezető út mentén. Bizonyára azért jelölték ki számukra ezt a helyet, mert nem fértek be sátrastul egyik udvarba sem. A sátrak között most is barátságos tűz égett, s a felcsapódó lángok csak még romantikusabbá tették a környék hangulatát.

Az öreg szerencsére még fenn volt. Körülbelül félórámba került, amíg megértette, hogy mit akarok tőlük. Aztán további egy órába, amíg megegyeztünk. S amikor végül kezembe ejtette a kezét, hogy megpecsételjük a megállapodásunkat, biztos lehettem abban, hogy inkább meghal, de nem szegi meg a szavát. És a többiek sem.

88.

Visszatértem az első udvarba, és újra csak a démonfalnál találtam magam. Tamgrin és a többi isten nyugodtan pihentette lábát a legyőzött démonokon, és most sem mulasztotta el az alkalmat, hogy végigmérjen. Odakacsintottam nekik, és mintha visszakacsintottak volna.

Már a harmadik udvarban jártam, a lakóépület felé lépkedtem, amikor furcsa, megmagyarázhatatlanul rossz érzés kerített a hatalmába. Mintha valaki ott állt volna egészen közel hozzám, és csak arra várt volna, hogy tegyek még néhány lépést.

A lépcsőfeljáró ajtaja félig nyitva volt, a démonölők szobrai előtt bágyadtan lobogott a minden éjszakára meggyújtott gyertya lángja.

Vártam egy darabig, de nem moccant semmi. Valahonnan messziről tompa durrogás zaja hallatszott; alighanem a hegyeket borító gleccserek mozogtak a jeges éjszakában.

Újra felnéztem a holdra, aztán a gyertya lobogó lángjára. Aztán a mellettem húzódó falra, és egyszeriben megértettem mindent. A gyertyafény és a fal között valaki állt, méghozzá a félig félrehúzott bársonyfüggöny mögött. A lobogó lángok felnagyították az alakját, és mintha csak ősi laterna magica lett volna, kivetítették az udvarra. S a kolostorudvar fehér felülete mint óriási vetítővászon nagyította fel a bujkáló férfi alakját.

A férfi minden valószínűség szerint arra várt, hogy belépjek az ajtón, és elinduljak felfelé a szobámba vezető lépcsőn.

Bár nem szeretem az éjszakai, váratlan találkozásokat, ez azért még nem lett volna nagy baj.

Csakhogy a férfi felemelt kezében hosszú és egyenes kardot tartott, készen rá, hogy egyetlen csapással lenyisszantsa a fejem, mint a szerencsétlen Wilsonét.

És ez a lehetőség már nagyobb nyugtalansággal töltött el.

89.

Kétségem sem volt afelől, hogy a kardot tartó férfi meghallotta a léptemet, és ha most visszafordulnék is, addig várna rám, amíg meg nem virrad. Nekem viszont feltétlenül be kellett jutnom az épületbe.

Néhány másodpercig helyben jártam, hogy hallja a lépteim zaját a ropogó havon, s közben lázasan próbáltam kitalálni, hogy mitévő legyek.

Mindenesetre előhúztam a revolveremet, és ráfogtam arra a helyre, ahol az árnyék szerint lennie kellett. S még az a gondolat is végigfutott az agyamon, hogy mi lenne, ha én lőnék elsőnek.

Közvetlenül a bársonyfüggöny mellett voltam már, és szinte hallottam a férfi lélegzetét, amikor valami arra kényszerített, hogy hátraforduljak. Szemem még egyszer végigfutott a holdfényes udvaron, és ismét az udvar oldalfalára tévedt. Az árnyék ott magasodott szinte fölöttem, s kezében rezzenetlenül pihent a kard.

Aztán egyszerre csak megmozdult a kép, és hullámzani kezdett. A sötét foltok elmosódtak, és ide-oda táncoltak. A gyertya fénye vad lobogásba kezdett, és az ismeretlen árnyéka is hullámzani kezdett a falon.

A vetített kép széteséséből rájöttem, hogy valahol az épületben ajtó vagy ablak nyílhatott, és a feltámadó légmozgás majdnem eloltotta a gyertyát. A láng imbolyogni kezdett, és az imbolygás szétszórta az árnyékokat.

Aztán egyszerre csak megszűnt a huzat, és a láng ismét kiegyenesedett. Újra feltűnt a férfi árnyéka is, kezében a karddal.

Csakhogy most már nem volt egyedül. A kirajzolódó árnyék egy második férfi alakját is mutatta, aki az elsővel szemben állt, talán a másik függöny mögött. S az elsőhöz hasonlóan őt is az udvar falára vetítette a gyertya fénye.

A második férfi lassan felemelte a kezét, és fekete árny suhant el a gyertya lángja előtt.

Az első férfi rémülten felkiáltott, és még magasabbra emelte a kardot, hogy lesújtson vele.

A második azonban megelőzte. Gyors mozdulatot tett: valami rövid, hosszúkás tárgy jelent meg a kezében, amelyet az első férfi nyakába vágott.

Bugyborékoló hang hallatszott, az első férfi a nyakához kapott, és elejtette a kardot. Nepáli nyelven kiáltott valamit, majd angolul is megismételte:

- Segítség! Gyilkos!

Amilyen gyorsan csak tudtam, futottam a bejárat felé. Keresztülugrottam a küszöböt, és szinte belezuhantam egy hatalmas ütésbe, amely egyenesen a démonölők karjaiba lökött.

Nem veszítettem el az eszméletem, bár az állam úgy sajgott, mintha téglafalba vertem volna. Esés közben magammal sodortam a démonölők előtt lobogó gyertyát, teljes sötétbe borítva a környéket. Az áldozati ételek alá helyezett selyemcsíkok a lábamra tekeredtek, és csak úgy ropogtak a talpam alatt a búzaszemek. Láttam, amint valaki kiugrik az ajtón, és végigfut a holdfényes udvaron. Sárga kaftánjának szárnyai szinte úsztak utána a levegőben. Óriási, kunkori csizmáiban nehézkesen bukdácsolt a jeges havon, és úgy látszott, mintha minden pillanatban

fel akarna bukni. Csúszott jobbra, csúszott balra, de végül is eltűnt a második udvarba vezető kapunyílásban.

Odafenn ekkor kezdődött a mozgolódás. Előbb elfojtott kiáltások, majd lábdobogás jelezte, hogy ha csak néhányan is, de felébredtek. Valaki felemelte a folyosó sarkában árválkodó petróleumlámpát, és a lépcsőfeljáró felé futott vele. S a lámpa fényében feltűnt Pietro Rollo ijedt arca.

- Úristen! Mi történik már megint?!

Ekkorra már végérvényesen magamhoz tértem. Lefejtettem lábszáramról a selyemszalagokat, és kimásztam a legszigorúbb képű démon gyilkos öleléséből, akinek karjai között percek óta úgy feküdtem, mintha én is a szoborcsoporthoz tartoznék.

Időközben sorra felbukkantak az odafentiek: McCormack, Eve Pickford, Baxter, Paddington, Stewart és a többiek.

Pietro Rollo még feljebb emelte a lámpát, és a fény megvilágította a földön fekvő férfit.

- Úristen! - kiáltotta ismét az olasz. - Ez kicsoda?

Mielőtt válaszoltam volna, Eve Pickford sikkantotta el magát:

- Sera! Sera kapitány!

Megráztam a fejem, és megtapogattam az állam. Ujjam ragacsos pempőbe mélyedt, és olyan erős fájdalmat éreztem, hogy felszisszentem. Baxter odajött hozzám, és gyengéden megsimította a fejem.

- Fáj, szépfiú?

Stewart ekkor már a fekvő Sera mellett térdelt, és felszakítva a villámzárat, a mellére szorította a fülét. Hallgatódzott egy darabig, aztán megkönnyebbülve felsóhajtott:

- Él! Talán megússza...

Kiszakítottam magam Baxter simogatásából, és én is Sera mellé térdeltem.

- Vigyázzon, Kevin... A nyakában...

- Az istenit! - szisszent fel Stewart. - Még jó, hogy szólt! Nézzenek csak ide! - s elszörnyedve mutatott a Sera nyakából kiálló késre.

Ami természetesen egy purbu volt.

90.

Amíg Stewart és Baxter kezelésbe vették Serát, megkerestem a kardot. Hosszú, furcsa jószág volt, amilyet ma már csak ritkán lehet látni. Észre sem vettem, amikor McCormack odalopakodott mellém. Annyira el voltam merülve a kard tanulmányozásában, hogy minden más elkerülte a figyelmemet. Csak arra ocsúdtam fel, amikor halkan elfüttyentette magát:

- Ejha! Az ördögbe is! Hiszen ez egy...

Idejekorán oldalba taszítottam, és figyelmeztetően ajkam elé emeltem a mutatóujjamat. McCormacknek megvillant a szeme, gyorsan bólintott, és ellépett mellőlem.

Sera közben nagyot sóhajtott, és kinyitotta a szemét. A purbu ekkor már mellette hevert a földön, és Baxter éppen fertőtlenítővel szórta tele a sebet.

- Magának aztán piszok szerencséje van, kapitány! - csóválta a fejét, és egy utolsó adag port szórt a sebre. - Néhány milliméterrel a nyaki ütőere mellé szúrt az a csirkefogó... Ha kicsit jobban céloz, most már maga a nepáli rendőrség őrangyala!

Sera savanyú mosollyal nyugtázta szellemességét.

- Mi... történt?

Aztán úgy futtatta végig rajtunk a szemét, mintha ettől függne az élete.

A többiek csak a vállukat vonogatták, és én hagytam, hadd találgassanak.

- Azt magának kellene tudnia, kapitány - mondta Frank King. - Mire mi lejöttünk, maga már késsel a nyakában hevert a padlón... Mr. Lawrence-t is lecsapták, mint a taxiórát!

Serának árnyék suhant át az arcán. Végül felkönyökölt, és engem keresett a szemével.

- Mr. Lawrence?

- Parancsol, kapitány? - léptem közelebb.

- Mr. Lawrence... Hallom, önt is megtámadták. Mi történt tulajdonképpen?

Széttártam a karom, és megcsóváltam a fejem.

- Halvány fogalmam sincs. Jöttem befelé az udvarról. Erre még emlékszem... - és úgy tettem, mintha nagy nehézséget okozna felidézni az elmúlt perceket. - Arra is emlékszem, hogy keresztülléptem a küszöböt. Aztán egyszerre csak elfeketedett előttem a világ. Valaki állon vágott.

- Másra nem emlékszik? - nézett a szemembe türelmetlenül.

Ismét csak megráztam a fejem.

- Nem. Hacsak...

- Hacsak?

- Valami kard is villant... Igen! Már emlékszem! Mintha valaki kardot rántott volna. Nyilván az, aki Wilsont is... Hiszen tudja...

Fáradtan bólintott.

- A kard különben itt van - mondtam és előhúztam a hátam mögül.

- Ó, hogy az ördögbe is... - szaladt ki a száján.

- Ne izgassa fel magát, kapitány. Bár Baxter kisasszony szerint kutya baja, a kés csak a húsát metszette fel, mégis jobb, ha nyugton marad!

Felkönyökölt, majd Baxter segítségével lassan fel is tápászkodott a földről.

- Az istenit neki, de gyengének érzem magam!

- Aludja ki magát, kapitány. Ezen az éjszakán...

Türelmetlen mozdulattal félbeszakított:

- Maga szerint mi történt?

Magamban mosolyogtam, de az arcom halálosan komoly maradt.

- A napnál is világosabb, kapitány. Most maga volt soron... És csak gratulálni tudok, hogy megúszta.

- Gondolja, hogy... engem is?

- Miért? Azt hitte, hogy maga kivétel? Csakhogy a gyilkosunk nem volt elég körültekintő.

- Ezt hogy érti?

- Régóta figyelte már magát, kapitány. És azt is észrevette, hogy szívesen sétálgat esténként a szabadban... Erre alapította a tervét. Megvárta, amíg mindenki felmegy a szobájába, akkor aztán elhatározta, hogy leszámol magával. Csakhogy egy kis hiba csúszott a számításba...

- Ha nem csalódom, ön.

- Úgy van. Valahogy eltévesztette a dolgot. Azt hitte, hogy én is odafenn alszom az igazak álmát. Csakhogy tévedett.

- És ez volt az én szerencsém.

- Ez bizony. Nem volt ideje ahhoz... hm... amit eltervezett.

- Mondja csak ki nyugodtan - nyögte. - Nem volt ideje, hogy levágja a fejem.

- Hát... tulajdonképpen ez az igazság.

- Mindenesetre köszönöm, hogy megmentette az életem.

- Szóra sem érdemes. Különben is a véletlen mentette meg. Ha kicsit később jövök, egész másként alakul a helyzet.

- Brrr! - rázkódott össze Eve Pickford. - Hogy tudnak erről ilyen nyugodtan beszélni?

Sera felém nyújtotta a kezét.

- Ez az a kard?

- Ez.

Megfogta a markolatát, suhintott egyet vele, majd visszaadta.

- Ha nem tévedek, elég éles.

Mondani akartam valamit, amikor Paddington felkiáltott:

- Hé! Álljon meg a menet! Itt valami nem stimmel, emberek!

Nyugtalanul fordultunk feléje, főleg én és Sera.

- Itt valami piszokul nem stimmel - erősködött. - Figyeljenek csak ide! Eddig, ugye, esküdni mertünk volna, hogy közöttünk van a gyilkos... Miközöttünk - és körbemutatott. - De most, most alapjában megváltozott a helyzet.

- Micsoda? - meredt rá Rollo.

- Figyeljenek ide - magyarázta türelmetlenül a meteorológus. - Azt mondják, hogy valamennyien odafenn voltunk Sera kapitány és Mr. Lawrence kivételével, igaz?

- Igaz.

- Ez pedig azt jelenti, hogy nem közöttünk van a gyilkos. Ha mi odafenn voltunk, a gyilkos pedig idelenn lesett Serára, akkor ugyebár ez azt bizonyítja, hogy nem köztünk kell keresni. Mindig is sejtettem, hogy feleslegesen gyanakszunk egymásra. El tudják képzelni akármelyikünkről is, hogy hidegvérrel embert öljön? El tudják?

Senki nem válaszolt, végül is nekem kellett megtörnöm a csendet:

- Azt hiszem, rossz detektív lenne önből, Mr. Paddington.

- Miért? - kérdezte a meteorológus sértődötten.

- Miért? Mert rosszul következtet... Bárki lehetett a tettes. Hiszen Sera kapitányba kést szúrtak, engem pedig leütöttek.

- Na és?

- Éppen elég ideje lehetett a merénylőnek, hogy felszaladjon az emeletre, és bebújjon a szobájába. Talán a kardot is azért hajította el, hogy ha találkozna valakivel, ne legyen feltűnő. Nem gondolja?

- Hát...

Ebben a pillanatban megcsikordult az udvar hava, és sietős léptek közeledtek felénk. Gyorsan megragadtam a falhoz támasztott kardot, McCormack pedig, fittyet hányva a bűnjeleket megillető óvatossági rendszabályoknak, kezébe kaparintotta a purbut.

A bársonyfüggöny félrelebbent, és ismeretlen, fiatal szerzetes jelent meg az ajtónyílásban. Meghajtotta a fejét, majd kezeit keresztbe tette a mellén, és könnyedén meghajolt.

- Legyetek üdvözölve! Karma Damcsö küldött hozzátok.

A szabadban folytatódott a csizmatalpak nyikorgása, s a zajokból megpróbáltam megállapítani, hányan lehetnek odakinn. Sera nyugtalanul matatott az anorákja zsebében, én pedig, mintha csak véletlenül tenném, felemeltem a kardot, és úgy tartottam a hegyét, hogy pontosan a szerzetes szíve környékére mutasson.

- Különben Dordzse Dzangpo a nevem - mondta, s ahogy rám nézett, leplezetlen félelem csillant meg a szemében.

- Szerzetes vagy?

- Őszentsége Karma Damcsö titkára - és lehajtotta a fejét.

A függöny meglebbent, de a lámpa lángján nem látszott, hogy szél lenne. Úgy tűnt, nyitott fülek hallgatják minden szavunkat.

- Karma Damcsö igen nyugtalan... Mintha kiáltozást hallott volna az éjszakában. Csak nem történt valami bajotok?

Beláttam, hogy céltalan lenne tagadni az eseményeket. Leeresztettem a kardot, és Serára mutattam.

- Ezt az embert megtámadták!

Kerekre tágult a szeme.

- Itt az ajtóban. Éppen ott, ahol most állsz. Valaki lesett rá, és a nyakába szúrta ezt - azzal hátrafordultam. McCormack már mutatta is a purbut.

A láma szinte hátratántorodott.

- Ez... az... lehetetlen! Purbuval gyilkolni halálos vétek! Aki ezt tenné, soha, de soha nem érhetne el magasabb rendű újjászületést. Csak hitetlen követhette el! Súlyosan megsérült?

- Szerencsére nem... Jelentheted a főlámának, hogy nem történt komolyabb baj.

Dordzse Dzangpo szemében újra megjelent a félelem.

- Karma Damcsö üzenetét hozom nektek... - Megköszörülte a torkát, és riadtan nézett rám. - Őszentsége tisztelettel meghív benneteket a holnap délelőtti újévi ünnepségre. Bizonyára nem láttatok még ilyet...

Éreztem, hogy mást nem tehetek, válaszolnom kell, ahogy az illendőség megkívánja:

- Köszönettel vesszük Őszentsége meghívását. De nézd csak ezt a kardot. Itt felejtette, aki meg akarta ölni Sera kapitányt. Furcsa kard, nem igaz?

Aggodalmasan pillantott rám, majd a kardra.

- Fogd csak meg! - biztattam.

Feléje tartottam a fegyvert, s amikor kinyújtotta érte a kezét, szándékosan leejtettem a földre.

- Ejnye, de ügyetlen vagyok! - kaptam érte, és lehajoltam, hogy felvegyem. Dordzse Dzangpo is így tett, és egy pillanatra majdhogynem összeütöttük a fejünket.

- Mióta halott Karma Damcsö? - súgtam feléje gyorsan.

Megmerevedett, aztán visszasúgta:

- Három napja... amióta...

Gyorsan felemeltem a kardot, de nem adtam oda neki.

- Üzen még valamit Őszentsége?

- Igen. Nem szeretné, ha valami bántódásotok esne. Éppen ezért őröket állít ide az ajtóba és a folyosótokra is. Most már nyugodtan alhattok. Nem eshet bántódásotok!

A következő pillanatban félrelebbent a függöny, és lámák masíroztak be az előtérbe. Öten voltak, arcukat gondosan elrejtették lehúzott szárnyas sapkájuk alá. Könnyedén mozogtak, talpuk alatt alig-alig reccsent meg a lépcsőfokok sora, amikor hárman felmentek az emeleti folyosóra.

Ketten a bejáratnál maradtak, s karjukat a mellük előtt összefonva, földre sütötték a pillantásukat.

Dordzse Dzangpo meghajolt, és kihátrált az ajtón.

A szerzetesek némán álltak a helyükön, mi pedig tanácstalanul néztünk egymásra. Végül Eve Pickford hangja törte meg a csendet.

- Ez... ez mit jelent?

Baxter kisasszony megveregette a vállát, majd egyetlen rántással a hátára igazította hosszú, vörös sörényét.

- Alighanem azt, kedvesem, hogy foglyok vagyunk. Csak még azt nem tudom, hogy kinek a foglyai.

91.

Felmentünk a szobáinkba, és ki-ki felkészült az éjszakára. A szerzetesruhába öltöztetett három őrszem mozdulatlanul állt a folyosón, és sejtettem, hogy akár reggelig is így állnak, rezzenetlen arccal, hacsak valami nyugtalanítót nem észlelnek.

Egyelőre azonban inkább én voltam a nyugtalan. Feltétlenül beszélni akartam még az éjszaka McCormackkel és *vele* is. Hiszen attól függött az életünk, hogy sikerül-e megelőznünk ellenfeleinket.

Félóra elteltével óvatosan kinyitottam az ajtót, és kikémleltem a folyosóra. Sejtésem nem csalt: a három őrszem ott állt a helyén, és esze ágában sem volt elmozdulni onnan. Halkan elkáromkodtam magam, és ruhástul az ágyamra dőltem.

92.

Arra ébredtem, hogy a szolgálattevő lámák megzörgetik az ajtót. Felugrottam, kiakasztottam a láncot, és kidugtam a fejem a folyosóra. A lámák derűs arccal álltak velem szemben, és a kezükben tartott tálcákon egyensúlyozták a reggelit. Az ezüstkannából tejjel ízesített zöld tea illata áradt felém, és egy csapásra elűzte az éjszaka rémeit.

Annál is inkább, mivel az őrszemek eltűntek a folyosóról.

Jó étvággyal fogyasztottam el az ételt, és még az a mindegyre feltörő gondolat sem tudta elvenni a kedvemet az evéstől, hogy hátha ez az utolsó reggelim. Végtére is mindent megtettem, amit tehettem. Egyedül miatta nyugtalankodtam, bár viharos életünk során nemegyszer kerültünk már hasonlóan kritikus helyzetbe.

Hallottam, hogy sorban hullanak le a biztonsági láncok a szomszédos szobák ajtajairól is, amint a lámák szobáról szobára járnak.

A reggeli végéhez közeledtem, és azon töprengtem, hogy sétára hívjam-e McCormacket, amikor halk kopogtatás után ismeretlen szerzetes lépett a szobámba. Könnyedén meghajolt és kezeit palástja ujjaiba rejtette.

- Őszentsége, Karma Damcsö üzenetét hozom.

Várakozóan néztem rá, és az ágy melletti székre mutattam.

- Foglaljon helyet szentséged.

A láma elhárító mozdulatot tett, és az ajtónál maradt.

- Mint azt bizonyára tudjátok, a mi vallásunk szerint ma ünnepeljük az újév napját. Új év köszönt ránk: a fehér kakas éve. Reggel kilenc órakor újévi táncra kerül sor az első udvaron. Őszentsége arra kér benneteket, hogy tiszteljétek meg jelenlétetekkel ünnepségünket - s a választ meg sem várva kipenderült az ajtón.

Már odakünn volt, amikor visszadugta a fejét.

- Ja, és még valamit. Őszentsége nyomatékosan felhívja a figyelmeteket, hogy az újév és a csam-tánc a szeretet és a béke ünnepe. Fegyvert semmiképpen ne hozzatok magatokkal... Megszentségtelenítenétek vele ünnepünket, és a rossz szellemek haragját vonnátok magatokra és kolostorunkra is...

Hallottam, amint kopogtat az ajtón, majd belép McCormack szobájába.

Az órámra pillantottam: fél kilenc volt.

93.

Amikor Eve Pickford, Baxter kisasszony és Frank King kíséretében kisétáltam az udvarra, szinte hátrahőköltem a meglepetéstől. A zászlókkal díszített, tisztára söpört udvarban alig ismertem fel tegnap esti kalandom színterét. Kora hajnaltól dolgozhattak a szerzetesek, míg előkészítették az ünnepségre.

Az udvar kellős közepén, nagyjából a központi imaterem bejáratával szemben négy vékony falábra mintegy másfél-két méter magasságban színes ponyvát feszítettek. A ponyva teteje enyhén felpúposodott, ahogy a szellő alá-alákapott. A ponyva alatt, középen színes selyemkendőkkel letakart asztalka állott, az asztalon pedig egy piramis alakú valami, amelybe nyílvesszőket szúrtak. A nyílvesszők végén imafeliratoktól tarkálló szalagok lobogtak.

Az épület és a kifeszített ponyva között, az imateremnek háttal deszkából ácsolt emelvény állt, s ahogy visszagondoltam az éjszakára, eszembe ötlött, hogy álmomban valahol messze, Kelet-Európában fát vágtam egy hajdan volt és már-már elfelejtett régi kertben. Nyilván a messziről hangzó kopácsolás és fűrészelés furakodott be álmaimba.

Az emelvényen padok álltak, a padsorok előtt néhány kényelmes karosszék.

Amikor az udvarba léptem, a többiek már a padokon ültek, és nem mondhatnám, hogy valami vidám képet vágtak. McCormack komoran bámult maga elé, és csak akkor enyhült meg a tekintete, amikor megpillantott. Felém intett, és én visszaintettem.

Az emelvény lábánál két mosolygó láma fogadott bennünket: udvariasan megfogták a hölgyek karját, és a helyükre vezették őket. A padokon sárga, kék és piros színű, kényelmes vánkosok tették elviselhetővé a deszkák keménységét.

Mint jó vezetőhöz illik, utoljára maradtam, s amikor el akartam foglalni az egyik helyet, egy láma legnagyobb meglepetésemre utamat állta. Mondott valamit, és mosolygott hozzá.

Zavartan bámultam az arcába, és lopva körülnéztem. A többiek engem figyeltek, és láttam, hogy Baxter nyugtalanul felágaskodik.

- Mi a probléma? - próbálkoztam meg az angollal.

A szerzetes szelíden mosolygott, megfogta a könyököm, és erélyesen magával húzott a karosszékekig. Rámutatott az egyikre, majd intett, hogy foglaljak helyet.

Néhány szempillantásnyi időre megtorpantam, és végigfutott agyamon a gondolat, hogy tiltakoznom kellene. Mindenképpen a többiek mellett kell maradnom... Aztán nagyot sóhajtottam, és leroskadtam a székre. Egyelőre úgyis ők vannak felül. És ha egyáltalán le lehet győzni őket, csakis úgy, ha elaltatom gyanakvásukat.

Bár legszívesebben hátrafordultam volna a többiek felé, úgy tettem, mintha minden figyelmemet lekötné a ponyvatető alatti áldozati piramis. Láthatóan árpalisztből gyúrt tésztából készült, csak azt nem tudtam, hogy az ünnepség végén megeszik-e a szerzetesek.

Egyszerre csak tompa búgás hallatszott, amelyben azonnal felismertem a kagylókürt rég hallott hangját. Háromszor szólalt meg a kürt, majd egyszerre kinyílottak a szomszédos udvarokba - és valószínűleg a kerítésen kívülre vezető - kapuk; szerzetesek és falusi lakosok özönlötték el a teret. Színes fejfedők, széles karimájú kalapok, csapkodó selyemkendők kavalkádja hullámzott az udvaron.

És zaj, mérhetetlen zaj.

Amikor a tömeg beözönlött, fellélegeztem. Ha beengedték őket, aligha készülhetnek nagyobb disznóságra. Vagy arról van szó, hogy mielőtt leszámolnak velünk, ki akarják élvezni a győzelmüket?

A tömeg lassacskán elhelyezkedett. Elcsendesedve állták körül a ponyvatetőt, amikor újra felhangzott a kürtszó.

A harmadik búgó jelre kinyílt a Karma Damcsö lakosztályába vezető ajtó, s díszes viseletbe öltözött lámák vonultak ki rajta. Tízen-tizenöten lehettek, kezükben különféle zeneszerszámokat tartottak, amelyek között egyformán voltak fúvósok, ütősök és húrosok is. Megálltak az emelvény sarkánál, és máris játszani kezdtek. Lassú, furcsa zenét játszottak, sokszor ismételgetve ugyanazokat a dallamsorokat. A közönség most már egészen elcsendesedett, és pisszenés nélkül, áhítattal hallgatta a muzsikát.

Hogy a másik három láma mikor jött le Karma Damcsö lakosztályának lépcsőjén, nem tudnám megmondani. Minden figyelmemet lekötötte a zenészek produkciója, különösen azé, aki a hosszú, alpesi kürthöz hasonló óriási trombitát fújta. Aztán észrevettem a másik fúvós hangszert, a sípot is, amely a rítus szerint csak tizennégy éven aluli és csak erőszakos halállal meghalt lányok lábszárcsontjából készülhetett. Mellette halkan pufogott a koponyából készült dob: a damaru.

Arra riadtam fel, hogy a három szerzetes lecsüccsen a mellettem levő karosszékekre. Rám mosolyogtak, és esküdni mertem volna, hogy gúnyos és fölényes volt a mosolyuk. Kivéve Karma Damcsö titkáráét, akinek fekete szemében most is feneketlen rémület csillogott.

Jobbomra az a fiatal szerzetes került, aki érkezésünkkor Karma Damcsönek adta ki magát.

Leült mellém, mosolygott, és a karomra tette a kezét.

- Hogy tetszik?

- Igazán lenyűgöző... De mintha azt hallottam volna, hogy a kolostor főlámájának, az Élő Istennek kellene a főhelyen ülnie.

Ha lehet, még szélesebb lett a mosolya.

- Ó, természetesen. Csak hát Őszentsége gyengélkedik. Engem bízott meg, hogy képviseljem idelenn. Ugye megérti?

Hogy az ördögbe ne értettem volna...

- És a testvérek? - Nem nyugtalankodnak őszentsége, az Élő Isten miatt?

Újra a karomra tette a kezét.

- Milyen együttérző! Őszentsége odafentről, az ablakból nézi a táncot. S rövid időre mindenki meggyőződhet róla, hogy őszentsége figyelemmel kíséri ünnepünket... Ahogy a táncosok feltűnnek, őszentsége is ott lesz az ablakban!

A zenészek újult erővel kezdtek rá, felsírt a hegedűszerű húros hangszer, s a koponyadob gyors puffanásai régen semmibe veszett géppisztolysorozatok hangját idézték az emlékezetembe.

A nézőközönség sorai között halk moraj futott végig, amikor a harmadik imaterem ajtajánál feltűntek a táncosok: lágyan ringatták magukat a zene ütemére, és igyekeztek gyorsan elfoglalni kijelölt helyüket.

Előredőltem, és megpróbáltam kitalálni, melyik táncot adhatják elő. A táncosok ruhája azonban eltért attól, amit Mongólia-szerte viselnek a szerzetesek csam-táncok alkalmával.

A mellettem ülő láma hozzám hajolt.

- Látott már csam-táncot?

Úgy döntöttem, hogy nem játszom ki a lapjaimat. Megráztam a fejem, és rámosolyogtam.

- Csak hallottam róla.

Visszamosolygott, és látszott rajta, hogy egy szavamat sem hiszi.

- Ha megengedi, elmondom, mit ábrázolnak az előadandó jelenetek.

- Éppen kérni szerettem volna.

- Hallott Padmaszambháváról, ugyebár?

- Nagyon keveset.

- Gondoltam. Európában nem nagyon figyelnek a keleti szellemi áramlatokra. Pedig rosszul teszik, nagyon rosszul.

Mintha őszinte panasz csengett volna a hangjában.

- Tudja, mi, tibetiek sokáig nem ismertük Buddha vallását.

Meglepve pillantottam rá.

- Maga tibeti?

- Félig-meddig. Aki itt, a Himalája hegyei között él, valamikor mind tibeti volt. Csak hát őseink gondoltak egyet, elhagyták a Szent Földet, és ideköltöztek a nepáli uralkodók védő-szárnyai alá. De azért mi tibetinek valljuk magunkat. Nem ismeri a nyelvünket?

- Nem.

- A serpákét sem?

Nemet intettem.

- Kár. Pedig a nyelvünk is tibeti. Semmi köze a nepálihoz. De a vallásról volt szó... Szóval mi, tibetiek sokáig nem ismertük Buddha vallását. A maguk időszámítása szerint egészen a VII. századig.

Meglepve kaptam fel a fejem.

- Honnan ismeri maga ilyen jól az európai időszámítást?

Majdhogynem felkacagott.

- Ó, maguk európaiak! Mert szerzetesruhában vagyok, feltétlenül ostobának is kell lennem? Látja, maguk csak önmagukból indulnak ki! Pedig az önök kultúrája gyerekcipőben jár a miénkhez képest. De hol is hagytuk abba?

- A tibeti buddhizmusnál...

- Persze. Egyszóval a VII. században élt egy nagy tibeti király...

- Szrogcanszgampo.

- Honnan tudja?

- Valamit konyítok Tibet történetéhez.

- Maga viccel velem!

Most én tettem a kezem a karjára.

- A világért sem. Tényleg nem ismerem ezt a táncot...

- Gondolhattam volna. Tudom, hogy maga sokáig élt Keleten... Bizonyára tudja, hogy az első, Indiából érkezett hittérítő Padmaszambháva volt. Inkább varázsló, mint Buddha tanának hirdetője. Persze azért elvitathatatlan a jelentősége. Ő alapította az első buddhista kolostorokat Tibetben. Hallott Padmaszambháva küzdelmeiről?

- Őszintén szólva nagyon keveset - mondtam az igazságnak megfelelően.

- Tudja, amikor a mester Tibetbe érkezett, sok nehézséggel kellett megküzdenie. A Szent Földön akkor a bon-vallás uralkodott. Nehezen tudnám megmagyarázni önnek, hogy ez mi volt. Talán egy másféle hit, amelynek nagyon kevés nyoma maradt. Talán egy tőről fakadt a perzsák vallásával, vagy a maguk hódítója, Nagy Sándor hozta magával Macedóniából...

Szó, ami szó, nem volt műveletlen ember.

- Padmaszambhávának meg kellett küzdenie a régi vallással, ha el akarta terjeszteni Buddha hitét. S kíméletlen harc kezdődött Padmaszambháva hívei és a bon papjai között. Mondanom sem kell, hogy a küzdelem nem maradt meg az elvi vita síkján. A mester követői, hogy úgy mondjam, fizikai erőszakot alkalmaztak, és viszont... Ami ugyebár nem egészen fér össze a buddhizmussal, de hát szükség törvényt bont, ahogy önök Nyugaton mondanák.

- Hm.

- A harc Padmaszambháva híveinek és a buddhizmusnak a győzelmével végződött. Hogy hogyan, azt már nehéz lenne megmondani. Nyilván sikerült a maguk oldalára állítani a lakosság nagyobbik részét vagy legalábbis a hatalmasokat. Őszintén szólva, azt hiszem, hogy a tibeti előkelők fantáziát láttak az új egyházban. Sokan gyorsan meg is tértek, és belőlük lettek az első kolostorok apátjai. Ön ezt bizonyára jobban tudja nálam, de azt hiszem, mindenütt a világon így történt, ahol csak egy új vallás megvetette a lábát a történelem folyamán, nem?

- Alighanem.

- Hát... tulajdonképpen erről szól a tánc. Padmaszambháva győzelméről a bon-papok felett.

Itt tartott, amikor a harmadik imaterem ajtaján át álarc nélküli, csupán lógó bajuszt ragasztott és széles karimájú, fekete kalapot meg hosszú, fekete talárt viselő újabb táncosok árasztották el a teret. Körülállták az árpalisztből készült piramist, és lassú táncba kezdtek. Felsőtestüket mereven tartották, úgy keringtek-forogtak a tengelyük körül.

- Ezek a bon-papok - suttogta a láma. - Állítólag ilyen kalapot hordtak. Régi kódexekben maradt fenn a rajza... és talán az emberek emlékezetében is.

Szomorúan csengett a hangja.

Meglepetve néztem rá.

- Hé! Maga sajnálja ezeket a bon-papokat!

Nem is titkolta, hogy elevenére tapintottam.

- Valóban. Hiszen ők is a múlt egy darabja. A mi múltunké... Rövidesen nem lesz Tibet, és nem lesznek tibetiek sem. Így múlik el a világ dicsősége...

A harmadik imaterem bejáratától most díszes ruhába öltözött, álarcos alakok indultak el. Lehettek vagy tizenöten; megközelítően annyian, mint a kalaposok. Selyemkaftánjuk díszesen csillogott, színes övük szinte repülni látszott a levegőben. Kezükben kés villogott: méghozzá mindegyikében egy-egy purbu.

Nyugtalanul kaptam hátra a fejemet, és a többiekre néztem. Valamennyien megigézve bámulták a táncosokat, egyedül Baxter kisasszony lesett lopva felém. Enyhén felemelkedett, és két ujjával a győzelem jelét mutatta. Csak azt nem tudtam, hogy kinek drukkol: Padmaszambhávának vagy a bon papjainak.

Eközben valamelyik hangszer hátborzongatóan felrikoltott, alighanem a lábszárcsontból készült síp. Az imaterem ajtajában félelmetes álarcú férfi bukkant fel, s ha lehet, még díszesebb ruhát viselt, mint Padmaszambháva szerzetesei.

- Ő Padmaszambháva maga? - kérdeztem a lámát.

Tagadóan megrázta a fejét.

- A nagy király, Szrongcanszgampo. Ő hívta be Padmaszambhávát az országba. Most gyönyörködik a küzdelemben.

Szrongcanszgampo valóban úgy tett, mintha gyönyörködne. Lassan táncolt, óriási csizmákba bújtatott lábaival furcsa lépéseket tett, majd néha-néha felemelte a kezét, mintha a küzdőket biztatná. Ő maga azonban kívül maradt a táncon, mintha néző lenne; csak tisztes távolságból buzdította az egymásra fenekedőket.

A kürtök hatalmas erővel búgni kezdtek, s megjelent az ajtóban a mester, Padmaszambháva is. Oldalán jobbról-balról egy-egy hűséges kísérője táncolt, kezükben az elmaradhatatlan áldozókéssel.

- Tudja, hogy annak idején bemutattak még emberáldozatot is? - kérdezte a láma.

Megráztam a fejem.

- Pedig úgy mondják. A kolostorokban titokzatos szertartások folytak, sőt még a démonokhoz is imádkoztak. És kiirtották a tan ellenségeit... A buddhizmus akkoriban még nem volt a pacifizmus vallása!

Ekkor már valamennyi résztvevő ott táncolt a piramis körül. A legbelső körben a bon-papok fekete palástjukban, széles karimájú, fekete kalappal a fejükön; őket Padmaszambháva szerzetesei vették körül ragyogó öltözékükben, végül a legkülső körben maga a mester táncolt közvetlen kísérőivel. A tánc sajátossága az volt, hogy minden csoport körbetáncolt a piramis mint középpont körül.

Néhány pillanat erejéig végigfutott agyamon a gondolat, hogy talán régi, csillagokat utánzó táncból alakulhatott ki a csam. Hiszen a piramis akár a nap is lehetett volna, a körülötte körpályákon keringő szerzetesek pedig a bolygók. S ahogy a bolygók sem hagyhatják el a pályájukat, a szerzetesek csoportjainak is szemmel láthatóan tilos volt pályát változtatniuk. Karnyújtásnyi távolságban keringtek egymástól, de nem volt szabad egymás nyomába eredniük.

Nagyjából félórája tarthatott már a tánc, és őszintén szólva, sok izgalmas dolog nem történt. Padmaszambháva szerzetesei fenyegető arckifejezéssel rázták késeiket a bon-papok felé, akik egyre lassabban és egyre fáradtabban táncoltak. Fejük meg-megcsuklott, és engedelmesen meghajlott az üldöző Padmaszambháva-hívők előtt. A pantomimból világosan kitűnt, hogy az új vallás hamarosan totális győzelmet arat a régi felett.

Ekkor azonban váratlan dolog történt. S éppen a dolog váratlansága miatt csak akkor figyeltem fel, hogy valami rendkívüli történik, amikor már jócskán előrehaladtak az események.

Ami felkeltette az érdeklődésemet, az az volt, hogy az egyik bon-pap váratlanul felbukott. Minden különösebb átmenet nélkül elterült a földön.

Szánakozva néztem a szerencsétlent, de különösebben nem kavarta fel a lelkem az esemény, hiszen számtalanszor láttam odaát, a Himaláján túl, hogy a kolostori táncosok összeesnek az izgalomtól és a kimerültségtől. Ritkán fordult elő, hogy valaki belehalt volna a csamba. Persze hacsak nem volt szívbajos vagy epilepsziás.

A bon-pap azonban nem maradt fekve, hanem gyorsan feltápászkodott, és táncolt tovább. Most hogy figyeltem őt, azt is észrevettem, hogy másként táncol, mint a többiek. Jóval lassúbb volt forgásainak a ritmusa, és mindegyre jobbra-balra kapkodta a fejét. Hosszú bajusza az álláig ért, s messziről is láttam, hogy szinte ömlik a verejték a homlokára a kalapja alól.

Oldalra pillantottam, és észrevettem, hogy a mellettem ülő szerzetes is a bon-papot figyeli. Száját összeszorította, és mereven bámulta a szerencsétlent.

Még nem tudtam, hogy mi a baj, de éreztem, hogy valami nincs rendjén a bon-pap körül. Főleg amikor újra elesett.

Ezúttal azonban már mindent figyelemmel kísértem. Láttam, hogy a mellette táncoló villámgyorsan odaugrik hozzá, vállával nekifeszül, és a földre taszítja. A másik oldalán álló kalapos pedig föléje hajlik, mintha fel akarná segíteni, közben pedig odarúg egy-kettőt a bordái közé. Szépen koreografálva, tánclépésben.

Mintha kényszer hajtott volna, megfordultam, felnéztem Karma Damcsö ablakára, és majdnem felkiáltottam a meglepetéstől. Az ablakban egy öregember állt, aki akár Karma Damcsö is lehetett volna. Sárga lámasapka volt a fején, kezével az ablakot szegélyező bársonyfüggönybe kapaszkodott. Vékony metszésű szeme a táncolókra meredt, és ajka körül gonosz mosoly játszott. Lehet, hogy túlzásnak tűnik, de az volt a benyomásom, hogy vérszomjas mosoly. Olyan emberé, aki nem ismeri a kegyelmet.

Egyszerre csak megrebbent az arca, és elkapta tekintetét a táncolókról. Aztán lassan, mintha csak ellenállhatatlan vonzásnak engedelmeskedne, tovavándorolt a tekintete, s rajtam állapodott meg. S amikor összeakadt a szemünk, biztos voltam benne, hogy valahol láttuk már egymást, ha szemtől szembe nem is, fényképen biztosan. És abban is biztos voltam, hogy nem barátok voltunk, hanem ellenségek.

Mintha párbajt vívnánk, oly meredten néztük egymást. Az öregember egy darabig hidegen tekintett le rám, aztán mosoly jelent meg az arcán, a győztes mosolya. Megrebbent a tekintete, majd lassan behúzta a függönyöket. A kísérteties arc eltűnt a szemem elől.

Amikor visszafordultam, a bon-pap ismét a földön feküdt, és mellette táncoló társa újra belerúgott. A nézők láthatóan mit sem vettek észre a néma és különös küzdelemből, amelyet a három táncos folytatott egymással. Néha-néha izgatottan felkiáltottak, amikor a zeneszerszámok hangja magasra csapott.

Újra hátrafordultam, és McCormackéval találkozott tekintetem. Kérdőn nézett rám, és felhúzta a szemöldökét. Értésemre adta, hogy ő is mindent lát, és velem együtt nem tudja mire vélni a dolgot.

Végre észrevettem, hogy az üldözött bon-pap nemcsak hogy lassúbb a többieknél, hanem minden mozdulatnál késik is egy ütemet, és hirtelen villámcsapásként hasított belém a felismerés: aligha ismeri a táncot, és azért látszik furcsán lassúnak a mozgása, mivel a többieket igyekszik utánozni. Ezek szerint tehát illetéktelen furakodott a táncosok közé!

A mellettem helyet foglaló szerzetes csak ült összeszorított szájjal, tekintetét a menekülő táncosra szegezve. Ekkor megértettem, hogy alighanem megpecsételődött a sorsa a szerencsétlennek.

A tánc ritmusa láthatóan felgyorsult, jelezve, hogy a pantomim a végéhez közeledik. Padmaszambháva felemelte a kezét, és a bon-papokra mutatott. A kalaposok arcuk elé kapták a tenyerüket, mintha nem tudnák elviselni a hittérítő látványát, aztán lehajtották a fejüket, és várták, hogy beteljesedjék a sorsuk.

Kissé felemelkedtem, hogy jobban lássak. A szemben levő tömegben halk moraj kélt, s az első sorok közelebb nyomultak a táncosokhoz, hogy ők is jobban láthassák a végkifejletet. A khangpaiak nem restellték a könyöküket használni, sőt egy-egy pofon is elcsattant a jobb helyekért vívott küzdelemben.

A bon-pap ekkor már újra a földön volt. Kétségbeesetten kapálózott a táncoló lábak alatt, és újra - ki tudja, már hányadszor - igyekezett feltápászkodni. A mellette táncolók azonban közrefogták, és rugdosták, ahogy csak tudták.

Közben Padmaszambháva elrikkantotta magát, és a kezébe szorított áldozókést feltartotta a levegőbe. Valamennyi híve kezében magasra lendült a kés, és látható volt, hogy a legkülső körben táncoló buddhista szerzetesek a kalapos bon-papok lemészárlására készülődnek. Persze csak amennyire a csam-tánc megkívánta.

A zene, ha lehet, még a korábbinál is erősebb lett, és a Padmaszambháva-hívők kezében félelmesen csillogtak a magasra emelt kések. Ekkor a muzsika hirtelen megszakadt, s halálos csend töltötte be a kolostorudvart. A nézőközönség, amely korábban nyugtalanul lökdösődött, és ökölharcot vívott, hogy jobban lásson, most mintha jéggé fagyott volna. A buddhizmus és a bon küzdelme a végéhez közeledett.

A néma csendbe hirtelen éles rikoltás hasított bele. Talán Padmaszambháva, a varázslómester, talán valamelyik szolgálója adhatott jelet az általános mészárlásra. A buddhista hívők lesújtottak a purbuval, a bon-papok pedig összegörnyedtek, és szinte egészen a földig hajoltak, mintha valóban a testüket érte volna a késpenge.

Természetesen igazi szúrásról szó sem lehetett. Padmaszambháva hívei nem hagyhatták el a helyüket, azaz a külső kört. Innen pedig hiába is nyújtották ki a kezüket, nem érhették el a belső körben táncoló bon-papokat. A találat tehát csak jelképes volt.

A kürtök felharsantak, és immár Padmaszambháva és a buddhizmus győzelmét hirdették Tibet ősi vallása fölött. A közönség hangos kiáltozásban tört ki, néhányan európai módra összeütögették a tenyerüket.

Megkönnyebbülve fordultam hátra, és McCormacket kereste a szemem. A skót felém intett, aztán váratlanul lefagyott ajkáról a mosoly. A táncosokra nézett, majd felemelte a kezét, és kiáltott is valamit, de hogy mit, azt nem értettem a nagy hangzavarban.

A táncosok rendje ekkor már nagyjából felbomlott: Padmaszambháva hívei közül néhányan elhagyták helyüket, és elkeveredtek a bon-papokkal. A zene még mindig szólt, és a táncosoknak mintegy a fele, mintha álomban tenné, lépkedett jobbra-balra.

Az üldözött bon-pap újra a földön hevert, a másik kettő pedig a gyomrán és a mellén térdelt. A többiek körülöttük ugrándoztak, és a tánc eksztázisában valószínűleg észre sem vették, hogy mi történik közvetlenül a közelükben.

A mellettem ülő szerzetes nyugodtan a szemembe nézett, és mintha mondani akart volna valamit. Szája széle megrándult, de hangja nem jutott el a fülemig.

Mire visszatért a tekintetem a táncolókra, a bon-pap sorsa beteljesedett. Mielőtt még bármit is tehettem volna, a Padmaszambháva-hívők közül kiugrott az egyik szerzetes, és purbujával a bon-papok mellé lépett. Felemelte a kezében tartott kést, és a földön heverő bon-hívő melle fölé hajolt.

A földre szorított szerencsétlen szemmel láthatóan küzdött az életéért, de tehetetlen volt a túlerővel szemben. Önkéntelenül is zsebem felé tapogatóztam, hogy előrántsam a pisztolyom, de még mindig tétováztam. Mintha lelkem mélyén azt súgta volna valami, hogy csak játék az egész.

A szerzetesruhás anélkül, hogy leeresztette volna a kését, félig felemelkedett, és valahová a magasba nézett, a fejem fölé.

Villámgyorsan megfordultam, és felpillantottam az ablakokra. Az öregember az üveg mögött állt, ott, ahol néhány perccel ezelőtt sértődötten maga elé húzta a bársonyfüggönyt. Csakhogy az a függöny most nem volt sehol, és Karma Damcsö szobájának lakója elégedett mosollyal szemlélte a történteket.

Aztán az ablakban álló öregember felemelte a kezét, és én olyasmit láttam, amit korábban legfeljebb történelmi filmekben. Az aggastyán lefelé fordította jobbjának hüvelykujját, éppen úgy, mint a cézárok a római arénákban, amikor a legyőzött gladiátorok halálát kívánták.

A lefelé tartott hüvelykujj látványa újra megpenderített a padon. Csakhogy ekkor már késő volt. A szerzetes gyorsan biccentett, aztán a kezében tartott kés lezuhant a földön heverő bon-pap mellére, aki megvonaglott, lábaival kapálva a fagyos havat, egészen addig, amíg egyre lassúbbak nem lettek a mozdulatai, s végül nem mozdult többé.

Felugrottam, és megragadtam a mellettem ülő szerzetes gallérját.

- Mi volt ez? Látta, hogy mi történt?

Őszinte csodálkozással nézett a szemembe.

- Mi történt volna? Az igazi hit győzött a pogányok felett!

Eközben fentről, a hátam mögötti padsorok közül zaj hallatszott, és biztos voltam benne, hogy McCormack törtet lefelé.

- Ember! Odalenn megöltek valakit!

A szerzetes bólintott.

- Természetesen. Valamennyit megölték. Csakhogy nem most, hanem jó néhány évszázaddal ezelőtt!

A nézőközönség soraiban ismét zajongás támadt. Valaki észrevehette a földön fekvő bon-papot, mert egyre többen kiáltoztak és gesztikuláltak a táncolók felé mutogatva.

Hátrafordultam, és felnéztem az ablakra, de a bársonyfüggöny már újra a helyén lógott.

A muzsikások abbahagyták a zenélést, és izgatottan kiabáltak egymásnak. Hangszereiket az ölükbe ejtették, vagy maguk mellé támasztották a hóra. Szemük rémülten forgott az ünnepi fejfedő alatt.

A tömeg egyre hangosabban kiabált, és a földön fekvő bon-pap felé mutogatott, aki reménytelenül és szánalmasan magára maradt. Teste mellett egyre nagyobb lett a gőzölgő vörös tócsa, és már senkinek sem lehetett kétsége afelől, hogy baj történt.

Az én szerzetesem is felfogta végre, hogy valami nincs rendjén. Lassan feltápászkodott, mereven a földön heverő papra nézett, és összeütötte a tenyerét. A kalaposok közül néhányan kiváltak a többiek közül, és odajöttek hozzánk. A szerzetes néhány lépést tett előre, feléjük sziszegett valamit, amiből egyetlen szót sem értettem. A kalaposok biccentettek, és furcsán dülöngélve mozdulatlanul heverő társuk felé futottak.

A nézőközönség soraiban ekkor kitört a pánik. Előbb csak egy asszony sikoltotta el magát, majd hangos zokogás hallatszott, amelyet újabb sikolyok és újabb zokogások követtek. Aztán, mintha csak adott jelre tennék, a nézők futva menekülni kezdtek.

Néhány pillanat múlva csak a kolostor lakói és mi maradtunk az udvaron.

Nem számítva persze a halottat.

94.

A három kalapos bon-szerzetes a halott mellé lépett. Látszott rajtuk, legszívesebben elfutnának valahova, nehogy a holttesthez kelljen érniük, amelyből szerencsétlen körülmények között még visszajáró halott, rolang is lehet.

Végül mégiscsak megfogták: egy a lábánál, kettő a kezénél, és húzni kezdték a havon. A mellettem álló szerzetes ekkor felém fordult, és mintha valami megmagyarázhatatlan izgalmat láttam volna a szemében.

- Szerencsétlenség... Véletlen szerencsétlenség! - morogta, és széttárta a karját.

Válaszra sem méltattam, hanem felpattantam a helyemről. A gyászos menet éppen ekkor ért az emelvény elé, s közeledésemre megtorpant.

A férfi, aki a bon-papok ruháját viselte, néhány perce halott volt. Orra alatt vékony, fekete csík húzódott, a ragasztó nyoma, amellyel bon-bajuszát erősítette fel, s amelyet a küzdelem során nyilvánvalóan elveszített. Szája sarkában vékony vércsík húzódott.

Sós ízt éreztem a számban, és össze kellett szorítanom a fogaimat, hogy fel ne törjön belőlem a fájdalmas kiáltás.

McCormack ott toporgott a hátam mögött, és egyszer csak hangosan felnyögött.

- Úristen! Ki volt ez?

Nem válaszoltam, pedig megtehettem volna.

Elmondhattam volna, hogy ismét kevesebben lettünk eggyel mi, tízen, akik egyszerre indultunk, hogy a győzelemért harcoljunk a Távol-Keleten.

Sokan nincsenek már az élők között. S arról is lehetne beszélni, hogy a győzelem után beköszöntött-e az a szebb és emberibb világ, amelyért társaink az életüket adták...

Hobsont Okinawán lefejezték a japánok. Harris mint kamikáze fejezte be az életét, mert saját fegyverével akarta legyőzni az ellenséget. Vagy a kis Varga... Buchenwaldban égett el egy krematóriumban, miután a japánok kiadták a náciknak.

És most ő sincs többé. Szato százados, a San Franciscó-i zöldséges fia, aki úgy érezte, azzal segíthet igazán régi hazájának, hogy az új oldalán harcol az ellen a szörnyűség ellen, amely a szigetországban maga alá gyűrte a józan észt.

Szato százados, a veterán amerikai hírszerző tiszt sincs többé. Szato százados, aki tegnap este randevúra hívott a központi imaterembe.

A főláma ablakának bársonyfüggönyei mintha meglebbentek volna.

95.

A zenészek és a táncosok eltűntek, csak a mi társaságunk és néhány szerzetes maradt az udvaron. A holttestet elvitték; a többiek odacsoportosultak körém, és ijedt arccal néztek rám.

- Végül is mi történt? - kérdezte Frank King. - Én csak akkor eszméltem, amikor a fickó már a földön feküdt. Gondolja, hogy véletlen baleset volt, vagy kicsinálták?

- Naná, hogy kinyírták - mondta Stewart, és hóna alatt megigazította a pisztolyát. - Hiszen látták, hogy mindenki csak a saját körében táncolhatott... A kalaposoknak pedig nem volt késük. Kárt nem tehettek volna egymásban. Ha jól láttam, nem táncos volt, aki leszúrta, hanem egy szerzetesruhás.

- Azt mondja, hogy gyilkosság? - jajdult fel Eve Pickford. - Már megint egy gyilkosság?

Rövid csend telepedett ránk. Nem szívesen ismertük be, hogy tehetetlenül szemléltük egy ember meggyilkolását, és még csak meg sem kíséreltük megakadályozni.

Különösen én éreztem úgy, hogy falba tudnám verni a fejem. Még akkor is, ha nem sejthettem, hogy Szato rejtőzik a bon-pap maszkja alatt.

- Úristen! Mit csináljunk? - nyögte Eve Pickford.

- Kezd már elegem lenni az egészből! - dühöngött Rich Abramson, és kétségbeesetten a földhöz vágta a kesztyűjét. - Gyerekkoromban láttam a *Kísértetek kastélyá*-t. Hát ez éppen olyan, mint az a film! Tudják, volt benne egy kismacska. Az egyik szereplőé volt. És tudják, hogy ki maradt végül életben több tucat lakója közül?

- Nyilván a kismacska - morogta Stewart.

- Maga is látta a filmet? - kérdezte Abramson.

Bámultam Stewart önuralmát.

- Nem - mondta savanyúan. - Csak van némi képzelőerőm.

- Gondolja, hogy itt még egy kismacska sem marad életben a végére? - borzongott össze King, és fázósan összehúzta magán az anorákját. - Hát én nem várom meg, amíg kinyírnak, az hétszentség! Visszamegyek a szobámba, összeszedem a cuccomat meg valami kaját, és eltűnök, mintha itt sem lettem volna. Agyő, Khangpa!

- Tényleg el akar indulni? - fordult feléje Paddington.

- Naná! Csak nem várom meg, hogy engem is kinyuvasszanak! Bár már akkor leléptem volna, amikor azt a szerencsétlen Wilsont megtaláltuk!... Én marha, miért is maradtam? Ha otthon elmesélem ezt az egész rémálmot, nem hiszem, hogy akad épeszű ember, aki hisz majd nekem.

- Magával tartok - mondta Paddington.

- Én is - lépett hozzájuk Cooper.

A többiek némán álltak, és lehorgasztották a fejüket. Egyedül Baxter nézett a szemembe.

Sera kapitány a többiek mögött állt, és a kolostor falait bámulta, mintha semmi köze sem lenne az egészhez.

- És ön, kapitány? - szólítottam meg. - Önnek mi a véleménye? Valóban kísértetkastély ez itt, vagy talán más? Talán maga tudna valamit mondani a...

Sera megborzongott, és eltorzult az arca.

- Szálljon le rólam, Lawrence! - sziszegte felém, és dühösen a hóra köpött. - Semmi közöm magához és a maguk kis hülyeségeihez. Védjék meg magukat, ahogy tudják! Köpök magukra!

Hirtelen meglódult, és mielőtt még bármit is tehettünk volna, eltűnt a második udvarba vezető ajtónyílás mögött.

- Ezt meg mi lelte? - csodálkozott Brunning.

- Még kérdezi? - morogta King. - Neki is kivannak az idegei. Hát akkor mi legyen, uraim? Szedjük a sátorfánkat?

Igyekeztem megakadályozni, hogy ostobaságot csináljanak.

- Figyeljenek ide - emeltem fel a kezem és a hangom. - Meg kell beszélnünk a dolgokat. Higgyék el, nagyon fontos, hogy alaposan meghányjuk-vessük a helyzetünket. Ezért azt javaslom...

A többiek azonban lehurrogtak.

- Elegem van a beszélgetésből! - kiáltott rám Cooper. - Mi beszélgetünk, a gyilkosok pedig dolgoznak. Nem akarom átbeszélgetni magam a túlvilágra!

- Én sem! - támogatta Paddington.

- Ha elindulnak, biztos, hogy odavesznek - próbálkoztam újra. - A serpák ezt jobban tudják. Ha lehetne, már rég elindultak volna. Hiszen tudják, hogy mennyire babonásak. Ha csak egy fikarcnyi esélyt látnának is a menekülésre, azt hiszik, nem mentek volna már el? Csakhogy ők tudják, hogy...

- Éppen mert babonások, azért maradnak - mondta Abramson. - Hiszen ők fedezték fel azt a micsodát is, ami ott lógott a Salu-hágó felett, mint valami Damoklész kardja... Hogy is hívták?

- Sindzse szeme.

- Az, hogy az ördög vigye el! Ha nem ezekkel a babonás fickókkal hoz össze a sors, már réges-régen Katmanduban szürcsölhetném a whiskymet, és legfeljebb regényekben olvashatnék gyilkosságokról. Egy szó, mint száz, húzzuk fel a nyúlcipőket. Mr. Stewart!

- Tessék.

- Hajlandó velünk jönni?

- Hát én igazán nem is tudom... Kétségtelen tény, hogy nekem is elegem van már az egészből. Ugyanakkor...

- Ugyanakkor?

- Az is kétségtelen, hogy Katmandu messze van. És végeredményben nem ismerem az itteni időjárási viszonyokat.

- Akkor mi az úristennek szerződtették magát?!

- Azt én is szeretném tudni. Mindenesetre Mr. Lawrence-nek igaza lehet abban, amit a serpákról mondott.

- Ezt hogy érti?

- A serpák itt maradtak velünk, és ez azt jelenti, hogy nem merik megkockáztatni a hazatérést. Még akkor sem, ha naponta kell a kolostorban szembenézniük a halállal.

- Ugyan, ostobaság! - fakadt ki Cooper. - Mikor kellett a serpáknak szembenézniük a halállal? Legfeljebb odafenn, a hágók tetején. Tudtommal egyetlen serpának nem esett bántódása azóta sem. Nem rájuk vadászik a gyilkos, és ezt ők is jól tudják!

Pietro Rollo eddig hallgatott, most azonban megköszörülte a torkát, és félénken közbeszólt:

- Ami a serpákat illeti, hát...

- Mi van velük?! - mordult rá Cooper.

- Eltűntek.

- Mit csináltak? - tántorodott hátra az őslénykutató.

- Az éjszaka eltűntek. Sátrastul, mindenestül.

- Honnan tudja?

- Reggel kimentem, hogy valami normális teát szerezzek tőlük. De hiába kerestem őket, csak hűlt helyüket találtam... Még az éjszaka leléptek!

- A rohadt disznók! - káromkodott Paddington. - Elpucoltak! Akkor pedig valóban nincs vesztegetni való időnk! Szedjük a hátizsákunkat, amíg még szedhetjük! A serpák elpucoltak, és esküdni mernék, hogy a védelmünkre kirendelt nepáli csodarendőrt sem látjuk többé. Bár őszintén szólva nagyobb biztonságban érzem magam, ha nincs a közelemben.

Kétségek között hánykolódva hallgattam őket, és azon töprengtem, hogy mennyit mondhatok el nekik abból, amit tudok. Tudtam, hogy sok időnk nincs, ha be akarom avatni őket a dolgokba, most kell beszélnem. S már-már szóra nyitottam volna a számat, amikor a második udvar kapujában felbukkant Sera.

- Nicsak, az elveszett kapitány! - rikkantott Frank King káröröммel a hangjában, és a rendőr felé intett. - Csak nem rémült meg Sindzse szemétől, Mr. Sera?

A rendőr válaszra sem méltatta, csak félrefordította a fejét. Szorosan a nyomában két szerzetes haladt, s nagyon úgy nézett ki a dolog, mintha ők akadályozták volna meg, hogy Sera elhúzza a csíkot. McCormackre néztem, majd Baxterre. Mindkettőjük arcára kiült a feszültség, és nagyon valószínű, hogy az enyémre is. Megkezdődött tehát az utolsó felvonás!

Gyorsan McCormackhez léptem, és a füléhez hajoltam.

- John... Maga maradjon minden körülmények között Sera mellett... A többit magára bízom. És figyeljen rám. Nem tudom, adhatok-e jelet, vagy figyelmeztethetem-e magát. Mindenesetre, ha alkalmat lát a beavatkozásra, avatkozzon be. És ne kíméljen senkit. Ugye érti?

McCormack bólintott, pedig biztos lehettem benne, hogy annyit érthet az egészből, mintha kínaiul beszéltem volna. Nem tehettem azonban mást, mint hogy bíztam az intelligenciájában. És sajnáltam, hogy nem tud többet, aminek viszont egyes-egyedül én voltam az oka! Ha valakit hibáztathattam, az kizárólag én voltam. Alighanem túlkonspiráltam a dolgot!

Ebben a pillanatban kitárult a központi imaterem ajtaja, és két szerzetesruhás alak lépett ki rajta. Az egyik az a fiatal férfi volt, aki mellettem ült a csam-tánc alatt. Kényelmesen odalépkedett hozzánk, és könnyedén meghajolt.

- Őszentsége Karma Damcsö arra kér benneteket, hogy társaságában fogyasszátok el az újévi teát! - Aztán az imaterem ajtaja felé mutatott. - Kérlek, fáradjatok be a nagyterembe!

Cooper elfintorította az arcát.

- A fenének se kell a teája! Elegem volt a teából is és a lámákból is mindörökre. Ha megúszom ezt a kis kalandot, ezután csak kávét iszom, és ha buddhista szerzetest látok, messziről elkerülöm. Csak teázzon egyedül őszentsége. Vagy legalábbis nélkülem!

- Ami engem illet, én is inkább megyek pakolni - morogta Paddington.

A szerzetes elmosolyodott.

- Őszentsége nyomatékos óhaja az, hogy az expedíció valamennyi tagját megismerhesse. Nagyon sajnálja, hogy eddig nem állhatott a rendelkezésükre!

- Hohó! - kiáltott fel King csodálkozva. - Mit mondott? Hogy Karma Damcsö vár bennünket? Hát nem maga az? Amikor megérkeztünk, azt mondta, hogy maga itt a főnök!

A láma újra elmosolyodott.

- Nyilván rosszul fejeztem ki magam. Akkor én csak Karma Damcsö nevében beszéltem.

- Akárhogy is van, én felmegyek a szobámba - mondta határozottan Abramson. - Össze akarom szedni a cuccomat. Aki akar, csak teázzon. De annyit mondhatok, hogy a delet már nem várom meg ezek között a falak között. Ha kell, egyedül is elindulok!

A szerzetes megcsóválta a fejét.

- Attól tartok, nem jól értette a szavaimat, Mr. Abramson. Őszentsége valamennyiüket látni kívánja!

A néprajzkutatónak vörös hullám öntötte el az arcát.

- Én pedig nem kívánom látni őszentségét! - rikácsolta. - Eddig ő nem kívánt látni engem, most pedig én őt. Ezzel aztán kvittek is vagyunk!

Megfogtam Abramson karját, és csitítani próbáltam.

- Mr. Abramson... Ne legyen gyerek! Úgysem tehet semmit, ha egyszer...

Kiszakította magát a kezemből, és dühtől tajtékozva elindult a kapu felé.

- Maguk csak vitatkozzanak, ha jólesik! Csak próbálja valaki megakadályozni, hogy...

Amikor idáig jutott, már-már a kapuhoz ért. Éppen felemelte a lábát, hogy átlépje a küszöböt, amikor a kapu nagy csattanással becsukódott előtte. Aztán kulcs fordult a zárban, és Abramson az innenső oldalon rekedt, orrát majdhogynem a kapuba verve.

Vérben forgó szemekkel fordult vissza.

- Ezért még megfizet! - ordította a láma felé. - Ez a személyes szabadság megsértése! Gondom lesz rá, hogy... - s szavai artikulálatlan hörgésbe fulladtak.

A láma, mintha mi sem történt volna, nyugodtan az imaterem felé intett.

- Őszentsége vár benneteket. Nem illik megvárakoztatni az Élő Istent... - és mintha gúny csengett volna a hangjában.

Hogy jó példát mutassunk, elindultam a nyitott ajtó felé. Hallottam, hogy mögöttem lassanként megindulnak a többiek is. Könnyű lépéseiről ítélve alighanem Baxter jött közvetlenül mögöttem.

Az imaterem ajtaja sarkig tárva volt, csak a nehéz bársonyfüggönyök lógtak most is az ajtónyílás előtt. Már-már nyúltam, hogy félrehúzzam őket, amikor egyszer csak maguktól szétnyíltak, mintha fotocellával működtek volna.

A következő lépés után az automatikát is megpillantottam két szerzetes képében, akik az ajtó mellett álltak kétoldalt. Meghajtottam a fejem, és éppen át akartam lépni közöttük, amikor megfogták a karom, és megakadályoztak a mozgásban. Nagy levegőt vettem, és már azon voltam, hogy szétütök közöttük, amikor észrevettem, hogy nem akarnak ártalmatlanná tenni, csupán egyikük keze végigszalad a testemen, és megállapodik a zsebembe tett revolveren. Mielőtt még egyetlen tiltakozó mozdulatot is tehettem volna, kinyílott a villámzár, és a láma kikapta a revolvert az anorákomból. Meg kell vallanom, ritkán láttam ilyen gyors és szakavatott munkát. Mintha a láma egész életében ezt csinálta volna. A világ bármelyik zártkörű alvilági klubjának kidobóembere megirigyelhette volna azt a biztonságot, amellyel lefegyverzett.

A fiatal szerzetes eközben mellém lépett, és bocsánatkérőn rám mosolygott.

- Őszentsége kívánsága az, hogy újév napja a béke ünnepe legyen, és ne a fegyvereké.

Tehetetlenül széttártam a karom, mint aki mindenbe beleegyezik. Végül is mi mást tehettem volna?

Beléptem az imaterembe, amelynek a berendezésén az alkalomnak megfelelően kisebb változtatásokat hajtottak végre. Eltűntek a lámák párnákkal borított ülései, és a könyvekkel teli polcok sem voltak sehol. A terem közepére hosszú szőnyeget terítettek, rá kényelmes selyempárnákat és tevenyereghez hasonló, hajlított ülőkéjű kis székeket helyeztek, hogy választhassunk a keleti kényelem fokozatai közül.

A falakat most is templomi zászlók és festett képek tömege borította, a sarokban hatalmas rézgongon csillant meg a gyertyák fénye. Az ablakokat bársonyfüggöny takarta, kizárva a ragyogó déli napsütést.

A bronzból készült istenszobrok mindegyike előtt lapos gyertya lobogott; az ezüsttálacskákat színültig töltötték áldozati gabonával. Az egyik üvegezett vitrinből régi ismerősöm, Tamgrin isten bámult rám kíváncsian, s nyilván azt latolgatta, hogy elég erős leszek-e elviselni az elkövetkező perceket.

Ami azt illeti, efelől nekem is voltak bizonyos kételyeim.

96.

Máskülönben az imaterem üres volt, amikor beléptünk. A fiatal szerzetesen és a bennünket megmotozó ajtónállókon kívül nem láttam teremtett lelket. A levegő fojtó volt a tömjénfüsttől.

Ahogy körülpillantottam, feltűnt, hogy Maitréjának, az Eljövendő Buddhának ember nagyságú bronzfigurája eltűnt a háttérből, csak a szobor talapzata maradt a helyén, fekete bársonylepellel letakarva. S mintha valahogy rettentően bánatos és mégis fenyegető lett volna itt minden.

- Őszentsége azonnal itt lesz - mondta a szerzetes, és a földön heverő párnák felé intett. - Foglaljatok helyet. Az ünnepség rövidesen megkezdődik.

Senki sem moccant, mintha nem is hallották volna a szavait. Ő pedig nem ismételte meg a felhívást, hanem egyre idegesebben tekingetett a bejárattal szemben lévő ajtó felé, amelyet az ünnepélyes alkalomra való tekintettel kiszabadítottak a templomi zászlók közül. Rendes körülmények között aligha használhatták, hiszen a főláma, Karma Damcsö lakosztályába vezetett, ő pedig éppen gyenge egészségi állapota miatt nem vehetett részt az utóbbi időben istentiszteleteken.

Mivel az ajtószárnyak meg sem moccantak, volt időm végignézni a többieken. Brunning, Cooper, Abramson, King, Paddington és Rollo sértődött képpel bámultak egymásra. Abramson arcán látszott, hogy alig tudja türtőztetni magát. Ádámcsutkája le-fel járt, és várható volt, hogy hamarosan kirobban belőle a visszafojtott indulat. Eve Pickford idegesen gyűrögetett egy zsebkendőt, s még Baxter kisasszony is összeharapta a száját. Ennek ellenére nem mulasztott el egy bágyadt mosolyt, amikor rávillantottam a szemem.

Sera a csoport szélén gunnyasztott, jó másfél méterre elkülönülve tőlünk, mintha csak demonstrálni akarná, hogy nem tartozik hozzánk. McCormack ugrásra készen állt a közelében. Végül Kevin Stewart maradt leghátul, és látszólag elmerülten tanulmányozta a szentképeket.

Egyszerre csak éles csengettyűszó hallatszott valahonnan a falakon túlról; bizonyára a Karma Damcsö lakosztályát az imateremmel összekötő folyosóról. A csengetésre mély hangú gong válaszolt, majd lassan kinyílott a bejárattal szembeni ajtó. Újra megszólalt a gong, és a nyitott ajtószárnyak között szerzetesek vonultak be a terembe. Nyolcan voltak, fejfedőjüket mélyen a szemükbe húzták, arcukból a gyér fényben semmi sem látszott. Beléptek a terembe, de ahelyett, hogy közelebb jöttek volna hozzánk, gyorsan felsorakoztak az ajtó két oldalán. A harmadik gongütésre alacsony, hajlott hátú öregember lépte át a küszöböt, mélyen meghajolt előttünk, és mosolyogva nézett végig rajtunk. Minden kétséget kizáróan az az ismeretlen ismerős volt, aki jelt adott Szato megölésére.

Éreztem, hogy ökölbe szorul a kezem. Lázasan kutatni kezdtem az emlékeim között, de mindhiába. Szato nem mondott nevet, és úgy látszik, az én emlékezetem is csődöt mondott.

Társaim megkövülve bámulták a jelenést. Az apró termetű öregember nem a lámák palástját hordta, hanem modern szabású, kétsoros európai öltönyt. Orrán fémkeretű Rhodenstock szemüveg csillogott, s egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy nepáli szerzetes.

Mint ahogyan nem is volt az.

Az ajtószárnyak becsukódtak mögötte, s az öregember utánozhatatlan eleganciával a párnákra mutatott.

- Foglaljanak helyet, kérem... Akinek kényelmetlen, a székekre is ülhet. Kérem, ne zavartassák magukat.

Kissé reszelősen és jellegzetesen keleti kiejtéssel beszélt angolul, de szinte hibátlanul.

Mivel mindenki dermedten állt a meglepetéstől, elhatároztam, hogy jó példával járok elöl. Magamhoz húztam az egyik tevenyereg széket, és belecsüccsentem. Tudatosan választottam a tevenyerget, s nemcsak azért, mivel a párnán kellemetlenebb az ülés, hanem mert az előbbiről, úgy gondoltam, könnyebben felpattanhatok, ha szükséges. Persze ki tudja, lesz-e rá időm?

Néhány másodperc alatt mindenki megtalálta a helyét. Szemem sarkából láttam, hogy Baxter kisasszony mellém furakszik, és faképnél hagyva Eve Pickfordot, lecsüccsen egy másik tevenyeregre.

A szerzetesek eközben lassan elsétáltak az ajtó mellől, és a falak mellett sorakoztak fel, karjukat a mellükön összefonva. Nem volt valami biztató az egész.

Az öregember diadalittasan nézett végig rajtunk, aztán összeütötte a tenyerét, és várakozóan az ajtó felé pillantott. Az ajtószárnyak újra kitárultak, és egy láma lépett be, kezében tálcával. Odament az öregemberhez, feléje nyújtotta a tálcát, amelyen apró pálinkáspohárkák sorakoztak. Az öregember leemelt egyet, majd intett, hogy továbbviheti. A szerzetes körbejárt, és mindegyikünket megkínált.

Az öregember ekkor, anélkül hogy felemelkedett volna, feltartotta kezében a pohárkát, és elmosolyodott.

- Megbocsátanak, hölgyeim és uraim, hogy idekérettem magukat. Amint bizonyára tudják, ma ünnepeljük az újévet... Szeretném, ha önök is velem ünnepelnének. Számomra különösen kedves ez az ünnepség. Sok-sok éve készülök rá, hogy régi barátaimmal találkozzam. És íme! Ez az év végre megajándékozott a nagy találkozással! Nincs gyönyörűbb annál, mint amikor valaki eléri a célját, és megtörténik a rég óhajtott viszontlátás... Emeljük poharunkat az újévre és találkozásunkra!

Felemeltük poharainkat, és a szánkhoz emeltük. Éreztem, hogy az erős ital égeti a torkom; még a szemem is könnybe lábadt tőle. Velem átellenben éppen Stewart hörpintette ki italát, és a pohár karimája fölött szembenézett velem.

- Kicsoda ez a pasas? Hülye? - kérdezte a szeme.

Mit nem adtam volna érte, ha válaszolhatok. Csak hát ezzel is reménytelenül elkéstem!

Emil Cooper egyszeriben elfelejtette, hogy nem is olyan régen még egyedül akart nekivágni a katmandui útnak. Megköszörülte a torkát, és elégedetten dünnyögte:

- Nem is olyan rossz... Talán önök készítik, mint bizonyos italokat az európai szerzetesek?

Az öregember kuncogni kezdett, mintha valami egészen jó viccet hallott volna.

- Nem, dehogyis. Nem mi készítjük. Ez a világ egyik legkellemesebb itala... És a leghíresebb.

- Érdekes - tűnődött Cooper. - Még sohasem ittam ilyet. Megmondaná, mi a neve?

- Természetesen - kuncogott az öreg. - Miért is ne? De talán Mr. Lawrence felismerte... Nos, Mr. Lawrence?

Sok minden megfordult a fejemben, de egyelőre úgy döntöttem, hogy belemegyek a játékba. Úgy teszek, mintha nem sejtenék semmit.

Megszagoltam a pohárkát, az égre emeltem a szemem, és töprengő képet vágtam.

- Szaké - böktem ki végül. - Azt hiszem, hogy szaké.

A kis öreg tapsikolni kezdett örömében.

- Bravó, Mr. Lawrence, bravó! Nem gondoltam volna, hogy a régi ízek ennyire felejthetetlenek maradnak az ön számára. Pedig volt idő, amikor szinte minden nap szakét ivott... Így van?

Válasz nélkül hagytam a kérdést, és ő, úgy látszik nem is várt feleletet, mert újra kacarászni kezdett a maga furcsa módján.

- Ezután következik a finom tea... ünnepi és újévi tea. - Szavaira ismét kinyílt az ajtó, és két szerzetes lépett be egy óriási ezüst teáskannával. Egy harmadik a fületlen teáscsészéket hozta, és óvatosan lehajolva odarakott mindegyikünk elé egyet-egyet.

Felemeltem a fejem, és Paddingtonéval találkozott a tekintetem. A meteorológus felém mosolygott, kinyújtott mutatóujját többször a homlokához ütötte, és az öreg felé csippentett a szemével. Savanyúan visszamosolyogtam, és elkaptam róla a szemem. Nem volt kedvem áltatni sem magamat, sem mást.

Az öregember beleszürcsölt a teájába, megvárta, míg valamennyien megkóstoljuk a magunkét, aztán újra nevetgélni kezdett.

- Hehehe! Roppantul örülök ennek a találkozásnak. Igen-nagyon örülök. Mondhatnám életem legszebb napja ez a mai... Látták a csam-táncot?

- Természetesen - mondta komoran Stewart. - És azt is láttuk, hogy meghalt valaki. Valakit leszúrtak tánc közben... Ön tud erről?

Az öreg tovább mosolygott.

- Ó, hát balesetek mindig előfordulnak... Mindig előfordulhat, hogy meghal valaki.

- Csakhogy ez nem volt baleset. Azt az embert megölték... Egészen biztos, hogy szándékosan ölték meg!

Az öregember arcáról hirtelen elröppent a mosoly. Legalábbis a barátságosabbik fajta, és az a hideg, kegyetlen arckifejezés jelent meg, amelyikkel az ablakon keresztül parancsot adott a gyilkosságra.

- Nem gyilkosság volt - mondta aztán kemény hangon. - Azt az embert megbüntették... Az az ember bűnös volt, ezért bűnhődnie kellett. S a büntetése nem lehetett más, mint a halál.

Hideg futott végig a hátamon, és alighanem valamennyiünkén. Eve Pickford halkan elsikkantotta magát, Stewart pedig sápadt lett, mint a fal.

- De hát... mit vétett az az ember?

Az öregember gyűlölettel teli hangja szárazon kopogott:

- A legnagyobb bűnt követte el, amit ember elkövethet. Elárulta uralkodóját és hazáját! Bűnéhez képest szép és könnyű volt a halál.

Paddington újra rám nézett, és már nem ütötte a homlokához az ujját. Alighanem meggyőződött arról, hogy nem ártalmatlan bolonddal, hanem igazi őrülttel van dolgunk, annak is a közveszélyes fajtájával.

Az öregember lekoppantotta csészéjét a földre, aztán újra felöltötte ünnepi mosolyát.

- Végignézték a csam-táncot, és remélem, megnyerte a tetszésüket. Mindazonáltal a mai napra tartogatok még valami mást is az önök számára. Egy kis meglepetést. Bevallom, régóta készülök már rá. Csak azt nem tudtam, hogy milyen lesz a közönségem. Nos hát, igen, meg vagyok elégedve a közönséggel is... Hehehe, nagyon meg vagyok elégedve!

Baxter megszorította a kezem, és nem is engedte el többé. Úgy ültünk ott egymás mellett, kéz a kézben, mint akik mindenre felkészültek.

- Rövidesen újabb produkció következik. Csak néhány pillanat még... Hehehe! Amíg behozzák a rekvizitumokat... Hehehe! Parancsolnak még egy kis teát?

Az ajtó kitárult és ismét két láma lépett be rajta. Egyikük kezében hosszú, egyenes kard volt, a másikában pedig fekete bársonnyal borított dobozszerű valami. Tett vele néhány lépést, aztán letette arra a helyre, ahol korábban Maitréja szobra állt.

Valamennyien megkövülten bámultuk a jelenetet. Pietro Rollo hangosan felnyögött.

- Mi készül itt, az istenért?

Valaki hátralökte a székét, alighanem Cooper s a többiek is fel akartak ugrálni velem együtt. Az öregember nyugodtan a helyén maradt és a fiatal szerzetes felé intett. A láma felemelte a karját és hangját megemelve túlkiabálta a zajt:

- Maradjanak a helyükön, kérem! Az első gyanús jelre lőni fognak - s karját kinyújtva a fal mellett álló szerzetesekre mutatott.

A szerény Buddha-szolgák ebben a pillanatban csodálatos és egyben félelmetes metamorfózison estek át: kezükben kicsi, kékesen csillogó géppisztoly jelent meg, és szétvetett lábakkal álltak a helyükön, mint régi partizánfilmekben az SS-legények.

Az expedíció tagjai, azt hiszem, ekkor értették meg világosan, hogy valami szörnyű tragédia részesévé, ha nem éppen szenvedő alanyaivá váltak.

Pietro Rollo visszaroskadt a tevenyeregbe, és rekedten megszólalt:

- Mit akarnak tőlünk? Mi a baja velünk?

Az öregember felvonta a szemöldökét.

- Magukkal semmi. Nem is lesz különösebb bántódásuk... Persze ha okosan viselkednek. Minden attól függ, hogyan alakulnak a dolgok. Maguk nem követtek el semmit, nincs is okom büntetni magukat. Csak ha nem tehetek másként...

- Mire való akkor ez az izé? - kérdezte a nyelvész és remegni kezdett a hangja.

A kisöreg felkuncogott.

- Említettem már, hogy méltó módon akarom megünnepelni az újévet és a nagy találkozást...

- Kivel találkozott, az isten áldja meg?!

- Néhány barátommal... Ők ugyan még nem ismernek engem. Talán csak Mr. Lawrence... Igaz?

- Igaz.

- No látja! Ezért bemutatok maguknak egy kis produkciót... Csam-tánc után most valami mást. Valami sokkal izgalmasabbat!

- Mi... micsodát? - nyögte Rollo.

- Kivégzést. Igazi kivégzést szamuráj módra! Tudja, mi az?

Rollo a torkához kapott.

- Maga megőrült!

A mosoly egyszeriben lefagyott az öregember arcáról.

- Nagyon kérem, ne mondjon többé ilyet. Önökkel nincs elszámolnivalóm. Ne is akarja, hogy legyen...

A nyelvész kétségbeesetten elhallgatott. De csak egy pillanatra. Aztán apró termetét meghazudtoló energikussággal és főleg bátorsággal felpattant és az öregemberre mutatott.

- Maga... Ön nem Karma Damcsö! Nem lehet Karma Damcsö... Nem tudom, hogy kicsoda, de csak valaki más lehet.

A falnál álló egyik őr kezében megzörrent a géppisztoly, ahogy Pietro Rollóra szegezte. Az öregember azonban megrázta a fejét, mire a szerzetesruhás leeresztette a fegyvert.

- Üljön kérem vissza a helyére. És vegye tudomásul, ha élve akarja megúszni ezt a kis kirándulást, csak akkor szól, ha kérdezem. Megértette? Bár, mint már említettem, nincs elszámolnivalóm önnel, mégis rákényszeríthet, hogy olyat tegyek, amihez nincs sok kedvem. Üljön vissza a helyére!

A kis olasz visszasüllyedt a székére, és most már szó nélkül figyelte az eseményeket, csak a szemei forogtak vadul. Tudtam, hogy rá minden körülmények között számíthatok. Ha kell, puszta kézzel nekiesik a géppisztolyosoknak.

Az öregember újra szürcsölt a teájából, aztán a falnál állók felé intett.

- Jöjjenek ide, kérem.

Ketten elmozdultak a faltól, és az öregemberhez lépkedtek. Levetették sapkájukat, és akkor végre megpillantottam az arcukat. Mindketten az idősebb nemzedékből valók voltak, és szemüveget viseltek. Esküdni mertem volna rá, hogy soha nem láttam őket.

- Üljenek le, uraim.

A két szerzetesruhás leült az öregembertől jobbra és balra.

Az öregember a ruhájába nyúlt, és pergamenlapot húzott elő valamelyik belső zsebéből. Óvatosan széthajtogatta, majd letette maga elé a gyékényszőnyegre. Tenyerével végigsimított az arcán, felnézett ránk, majd a meghatottságtól remegő hangon beszélni kezdett:

- Említettem már, hogy életem legszebb napja ez a mai. Hosszú-hosszú évek óta várok erre a találkozásra... Ha tudnák, hány álmatlan éjszakámba került, mire kiötöltem ennek az expedíciónak a tervét! Hányszor kellett újra meg újra átgondolnom az egészet... Vigyázni mindenre, nehogy kimaradjon valaki, akinek itt kell lennie, és aki végül most itt is van. Mindannyian itt vannak... Csodálatos nap ez a mai!

- Maga... maga... Thompson? - nyögte az öregember felé Cooper.

- Így is lehet mondani. Mindenesetre én szerveztem Thompson néven az expedíciót...

- De hát mi az ördögért?! - tört ki Cooper.

- Azonnal elmondom. De mielőtt még elmondanám, ha nem haragszanak, teszünk egy kis kirándulást a múltba. Ígérem, nem tart soká. Hajlandók velem jönni?

Láthatóan ki akarta élvezni a ránk szánt idő minden másodpercét.

- Gyerünk már, az ördög vigye el! - káromkodott Paddington, és nyersen az öregre kiáltott: - Hé! Mondja már! Mire vár?

Az öregember, úgy tűnt, fel sem fogja Paddington szavainak értelmét. Elmélázott, derűsen mosolygott, majd lassan beszélni kezdett:

- Vissza kell mennünk a múltba... Két és fél évtizednyi távolságba. Japán a világ legcsodálatosabb országa, a felkelő nap birodalma háborút viselt Ázsia ellen. Egyszersmind Ázsiáért viselt háborút... De ezt aligha értik. Nekünk, japánoknak jutott az a megtisztelő feladat, hogy megmentsük Ázsiát a pusztulástól, a barbárságtól, a pacifizmus minden mocskától: a kommunizmustól és a polgári demokráciától. A dekadenciától, mindentől. Értik? Az oroszoktól, az amerikaiaktól és maguktól az ázsiaiaktól... Dehogyis értik! Akkor sem értette senki, csak berlini barátaink... vagy ők sem egészen. Mindenesetre háború dúlt Ázsiában és a japán fegyverek olyan fényesen ragyogtak, mint még soha. A szamurájerények példát mutattak a világnak... Hogy nem halt még ki a hősiesség, a haza alázatos szolgálatába és a császárba vetett hit. Zúgott a banzáj! Mi voltunk egész Ázsia urai...

- Úristen! - suttogta velem szemben Rollo.

- Ezekben az években a japán katonai elhárítás élére Nisimura tábornokot nevezték ki. Helyetteséül pedig egy alig tapasztalt, középkorú katonát: Haszegava ezredest, akinek kevés volt ugyan a harci érdeme, de megingathatatlan volt a hite a hazában és a császárban... Egy nap Haszegava azt a feladatot kapta, hogy számolja fel a Délkelet-Ázsiában tevékenykedő amerikai és angol hírszerzőket. Kapja el őket, akár Ausztráliába, akár Burmába, akár Mandzsúriába kell is utánuk mennie... Haszegava természetesen örült a feladatnak, mert úgy gondolta, hogy ezzel is szolgálhatja a hazát és a császárt. Maga mellé vett néhány tapasztalt katonát, akik évtizedek alatt számtalan kémet és árulót tettek ártalmatlanná, és megkezdte az ügynökök elleni harcot.

Reszkető kézzel a teáscsésze felé nyúlt, beleszürcsölt, majd folytatta monológját:

- Haszegava csodálatos sikereket ért el. Fél év alatt megtisztította a megszállt területeket a kémektől és a felforgató elemektől. Akiket elfogatott, azokat természetesen saját kezűleg büntette meg... Fejüket később zsákba csomagolva elküldette Nisimura tábornoknak. Gyönyörű idők voltak... - Nagyot sóhajtott, és letette a csészét a gyékényre. - Néhányan maradtak csak, akiket nem tudott elfogni... Már a nyomukban volt, szinte a kezei között érezte őket, és mégsem tudta elfogni... Soha nem tudta elfogni... Soha... soha... Maguk nem látták Hirosimát... Maguk nem látták Japánt porba döntve, megalázva. Maguk nem látták sírni a császárt... Nem látták a lobogót sárba taposva... Nem látták azt a csürhét énekelni Yokohama szent kikötőjében! - Eltorzult az arca, és azt hittem, menten elzokogja magát.

Az öregember azonban nem sírt. Felemelte az arcát, amelyen mérhetetlen gyűlölet lángolt. Szemei égtek, és kétségkívül az őrület lobogott bennük.

- Nisimura tábornok harakirit követett el, amikor az amerikaiak... - elcsuklott a hangja, és néhány pillanatra elhallgatott -, de soha nem vonta vissza a parancsát. És az a parancs ma is él... Haszegava ezredes nem térhet meg addig ősei közé, amíg nem teljesítette Nisimura tábornok parancsát...

- Az úristenit! - káromkodott halkan Paddington. - Erre előbb is rájöhettünk volna!

- Az idő végre megérett a cselekvésre... Haszegava ezredes megtalálta a módját, hogy ártalmatlanná tegye az utolsó hírszerzőket is... S ha már Nisimura tábornok nem él is, mégis megkapja az utolsó zsákot. Három nap múlva ott lesz a zsák az utolsó ellenséges hírszerzők fejével Nisimura sírján!

Tompán kongott Stewart kérdése:

- Ki az ördög maga? Csak nem...?

Az öregember barátságosan bólogatni kezdett.

- De, de! Mondja csak ki bátran!

- Haszegava ezredes?

- Úgy van! Nem Thompson és nem Karma Damcsö, Haszegava, a császár ezredese!

A levegőbe nézett, és mindkét keze remegett a felindulástól.

- Úristen! - nyögte Eve Pickford. - Úristen!

- Kénytelen voltam Thompson néven expedíciót szervezni... Vannak Japánban elegen, akik nem sajnálnak néhány ezer yent, ha nemes célról van szó. És mi lehetne nemesebb ügy, mint az ellenség, a haza és a császár ellenségeinek a megsemmisítése? Évekig nyomoztunk az utolsó hírszerzők után. Végre egy kivételével sikerült valamennyit élve megtalálnunk. S akkor ötlött fel bennem az expedíció gondolata. Hogy egy ilyen, ember nem járta helyen ejtsük meg a nagy leszámolást, a császár nevében... Önöktől pedig elnézést kell kérnem... Önöktől, tudósoktól, akik nem tehetnek semmiről. Beláthatják, csak úgy tudtam elfogadtatni az expedíció tervét, és úgy tudtam lépre csalni az ellenséget, ha komoly tudósok is részt vesznek az expedícióban, akik valóban csak a tudományukkal törődnek. Önöknek nem lesz bántódásuk... De az ítélet végrehajtását végig kell nézniük... Önök sem feledhetik soha, hogy így végzi, aki felemeli mocskos kezét a haza és a császár ellen!

Pietro Rollo megrázta a fejét, és hitetlenkedve nyögte:

- Ez nem lehet igaz! Maga komplett őrült... Hol vannak itt hírszerzők?

Az öregember gúnyosan elvigyorodott.

- Hol, kedvesem? Maga mellett. A maguk kis társaságában bújnak meg a háború legaljasabb szörnyei. Akik a legnagyobb árulást követték el ellenünk. Akiket oly súlyos felelősség terhel azért, hogy porba hullott a zászló, rajta a felkelő nappal... Akik megalázták Yokohamát! Csak hát egymást sem ismerik... Én azonban ismerem mindegyiket. Nagyon jól ismerem. És most ítéletet hirdetek a császár nevében!

Felemelte a gyékényszőnyegről a pergamenlapot, és rám pillantott.

- Leslie L. Lawrence!

Meg sem moccantam.

- Álljon fel!

Legszívesebben leköptem volna. Aztán mégiscsak felálltam egy belső parancsnak engedelmeskedve.

- Leslie L. Lawrence. Ön a fővádlott, ha egyáltalán létezik maguk között különbség. Ön juttatta bitófára Karahasi kapitányt Burmában és egy egész hírszerző hálózatot Mongóliában... Sokszorosan megérdemli a halált. És csak azt sajnálom, hogy nincs ezer élete, hogy mind az ezertől megfoszthatnám. Maga többet ártott a hazámnak, mint a Hirosimára ledobott atombomba!

- Maga hízeleg, Haszegava! - mondtam nyugodtan.

- Csak sértegessen... most már megteheti. Öt perc választja el a haláltól. Öt perc múlva ön nincs az élők sorában, Lawrence... De addig... Tudja, miért gyűlölöm magát még jobban, mint a többieket?

- Megtisztel vele, ha megmondja.

- Mert ön szemét, aljas áruló... A többiek legalább angolok, akik a saját hazájukat képviselik. De kit képvisel ön?

- Én is a saját hazámat.

- Ön? Még hivatkozni merészel a hazájára? Önnek nincs hazája, Lawrence! Önnek nem hazája sem Anglia, sem Magyarország... Ön hazaáruló, Lawrence... Az én hazám szövetséget kötött Németországgal és az ön hazájával is. Ön hűtlenül elhagyta Magyarországot és szövetségeseit, és átállt az ellenség oldalára... Meg tudná mondani, miért, Lawrence?

Pár pillanatig haboztam, hogy szóba álljak-e egyáltalán vele, aztán csak ennyit mondtam:

- Nekem az az ország akkor nem volt a hazám. Így hát el sem árulhattam. Azok árulták el, akik szövetségre léptek az ön barátaival. Különben nincs több mondanivalóm.

Felemelte a pergamenlapot, és hangosan olvasni kezdett:

- Leslie L. Lawrence. Az angol királyi légierő századosa. Halálra ítélem Japán és Hirohito császár ellen elkövetett bűntetteiért... A halál módja: lefejezés... szamurájvágással. Remélem, elégedett.

Lehajtottam a fejem, mint akit megrázott az ítélet, de közben feszülten vártam, mikor jelennek meg a serpák. Lassan elérkezik az idő, amikor támadniuk kell.

Az öregember újra a pergamenlapra nézett.

- Susanne Baxter!

Baxter ülve maradt.

- Nem állna fel, kérem?

- Nem! És nem vagyok kíváncsi a szövegére, maga ostoba pojáca!

Az öregembernek megrezzent az arca. A pergamenre nézett, és olvasni kezdte:

- Susanne Baxter. A háború alatt az okinawai katonai kórház orvosa. A tengerészeti elhárítás tisztje. Az ön feladata volt, hogy az elfogott és sebesült katonák közül kiszűrje hírszerzőinket... Az ön lelkén szárad Kurabajasi százados halála. Ezért a császár nevében halálra ítélem, Susanne Baxter! Az ön feje is zsákban kerül majd Nisimura tábornok sírjára...

Elengedtem a kezét, és bár megpróbált visszahúzni, felugrottam a tevenyeregről.

- Ezt nem teheti! Neki semmi köze sincs az egészhez! - rivalltam az öregemberre.

- Nocsak... Hova lett a hidegvére, Lawrence? És mit jelentsen az, hogy semmi köze az egészhez? Hiszen most olvastam fel a bűnlajstromát!

- Csakhogy...

- Ne! - könyörgött Baxter, és megpróbált lehúzni. - Kérlek, Leslie, ne!

Kirántottam kezéből a kezem, és tovább kiáltoztam:

- Csakhogy ez a nő nem Susanne Baxter! Susanne Baxter otthon van Angliában... Hát nem érti?

Az öregember elkomorodott, és a mellette ülőkre meredt. Előbb az egyikre, majd a másikra.

- Nem! Az nem lehet! Kicsoda akkor, ha nem Susanne Baxter?

Visszaroskadtam a tevenyeregbe, és halkan, nagyon halkan mondtam:

- Eve Lawrence... A feleségem.

97.

Az öregember elképedve bámult Eve-re, majd súgott valamit a jobbján ülő férfi fülébe. Az felállt, és kisietett az ajtón. A várakozás csendje úgy nehezedett ránk, mint hólavina az eltemetett síelőkre.

Évszázadnak tűnő néhány perc után eddig még nem látott szerzetes jött be az ajtón, és az öregemberhez lépett. Haszegava súgott neki valamit, az újonnan jött biccentett, majd végighordozta rajtunk a tekintetét. Szinte sütött a pillantása.

Amikor mindannyiunkat végignézett, visszafordult az öregemberhez, és megrázta a fejét. Aztán szó nélkül kisietett az ajtón.

Az öregember a levegőbe meredt, és most először láttam tanácstalanságot az arcán. Összeráncolta a szemöldökét; látszott rajta, hogy erősen gondolkodik.

- Hát ez természetesen megváltoztat bizonyos dolgokat - mondta végül. - Susanne Baxter eszerint kicsúszott a kezeink közül. Sajnálom, roppantul sajnálom... Talán majd egy másik alkalommal. Majd valaki más... Terakura!

- Igenis - hallatszott japánul a fal mellett álló szerzetesek közül.

- Susanne Baxter elkerülte a leszámolást. Tudja, hogy mit kell tennie?

- Igenis!

- Rendben van... Akkor hát folytassuk. Susanne Baxter felett nem tudunk ítélkezni... Nagy kár. De azért nem hagyom, hogy ez a sajnálatos tény elvegye az örömömet... Terakura százados tudja a dolgát. Higgyenek nekem: Susanne Baxter nem lesz hosszú életű.

Megvakarta a feje búbját, és Eve-re nézett.

- Persze most az a kérdés, hogy mi legyen önnel, Mrs. Lawrence. Igazság szerint megérdemelné, hogy ugyanazt a büntetést kapja, mint Baxter, illetve amit ő kapott volna...

- Nem! - kiáltottam közbe.

- Maga őrült, szadista gyilkos! - emelte fel az öklét Rollo.

Eve sápadtan ült mellettem, de nem szólt egyetlen szót sem.

- De hát végül is nem tehetem. Ragaszkodnom kell az isteni igazsághoz... Aki bűnös, bűnhődjék, aki ártatlan, vagy legalábbis nem annyira bűnös, részesüljön megfelelő elbánásban. Így hát, Mrs. Lawrence, el kell tekintenem attól, hogy az ön bájos fejecskéje Nisimura tábornok sírjára kerüljön. Egyébként sem vagyok biztos benne, hogy Nisimura szívesen fogadná-e, ha mégis így döntenék. Hiszen mi sem állt távolabb Nisimura tábornoktól, mint az igazságtalanság... A maga ügyét tehát levettük a napirendről...

Megkönnyebbülten felsóhajtottam. Eve azonban felpattant, és kipenderült a „bíróság” elé.

- Ide figyeljen, maga rohadt szadista! Ha azt hiszi, megfélemlíthet, téved! Egyáltalán nem félek az olyan vén csirkefogóktól, mint maga! És a haláltól még kevésbé... Ajánlom, hogy engem is nyakaztasson le, mert ha életben hagy, addig nem nyugszom, amíg valamennyien akasztófán nem végzik! Erre megesküszöm!

Az öregember felemelkedett, és szomorúan elmosolyodott.

- Ön nem tudja, kedvesem, hogy mit beszél. Bennünket nagyon nehéz lesz akasztófára küldenie. Mi ugyanis teljesítettük a küldetésünket. Terakura százados majd befejezi a művet... Hogy érthetőbben beszéljek, kedves asszonyom, ha végrehajtottuk az ítéletet, néhány társunk kivételével valamennyien harakirit követünk el. Megtartottuk az eskünket, és itt az ideje, hogy találkozzunk dicső őseinkkel. S a nevünket majd szárnyra kapja a hír. Jön majd egyszer egy új nemzedék, amely tisztelettel tekint le ránk, és értékelni fogja áldozatunkat, amelyet a hazáért és a császárért hozunk. S legendákat fognak énekelni rólunk a yokohamai tengerparton... Ezek a legendák új szellem éltetői lesznek, és higgye el, végül is győzni fogunk! Halálunk után is győzni fogunk! Most pedig üljön vissza a helyére, mert... nos, a férjét büntetem meg maga helyett. Mielőtt levágnák a fejét, megnyúzatom!

Eve visszaroskadt a tevenyeregre, és megragadta a kezem. Úgy kapott utána, mint fuldokló a mentőöv után. S el nem engedte volna a világ minden kincséért sem.

Az öregúr újra felemelte a pergament, és folytatta a felolvasást:

- Kevin Stewart százados, később őrnagy. A burmai ejtőernyős vadászcsoport vezetője. Az ön feladata volt, hogy a ledobott japán ejtőernyősöket elfogja, és akit lehet, beszervezzen az angol elhárításba, hogy hamis információkkal tévesszék meg a csapatainkat... Az ön lelkén szárad Karavatari őrnagy halála. Stewart őrnagy, ezért önt a császár és a haza nevében halálra ítélem. Az ön feje is odakerül Nisimura tábornok sírjára!

Stewart sápadtan elmosolyodott.

- Úgyis csak képen láttam a vén disznót! Tudja mit, Haszegava? Roppant büszke vagyok rá, hogy a maga Nisimuráját nem is egyszer úgy átvertem, mint a szart a palánkon! Tudja, hány kamikaze-legény kezdett köpni a kezem alatt? Engem nemigen tud maga megfélemlíteni. Maga az én szememben csak egy szánalomra méltó vén gazember!

Az öregembernek vörös hullámok öntötték el az arcát, de erőt vett magán, és tovább olvasott:

- John McCormack!

- Jelen, vén csirkefogó!

- Ön mint Pedersen admirális szárnysegédje a haditengerészet által elfogott japán katonákat szervezte be, s megalakította a hírhedt Béke Hadtestet. Árulókból és dezertőrökből! A haza és a nép nevében önt is halálra ítélem!

McCormack édesdeden elmosolyodott.

- No és a császár?

Az öregember végre elveszítette a türelmét. Ahelyett hogy nyüszítettünk és az életünkért könyörögtünk volna, elrontottuk a játékát.

- Megtiltom! Érti? Megtiltom, hogy mocskos szájára vegye a császár nevét! Meg...

Kénytelen voltam ismét közbeszólni:

- Hé! Lassan a testtel... Ez az ember...

McCormack gyorsan közbevágott:

- Hagyja, Leslie... Nincs semmi értelme. Ne fecséreljük ezzel az időt. Vagy mindnyájan megszabadulunk, vagy...

Az öregember visszaroskadt a párnákra, és ingerülten maga elé csapta a pergament.

- Legyen már vége az egésznek! Undorító! Undorító!

Úgy kiabált, mintha mi akartuk volna lefejeztetni őt, és nem fordítva.

- Végül a távol-keleti angol elhárítás vezetője, John Pickford admirális.

McCormack elmosolyodott: füléig ért a szája.

- Most az egyszer ráfázott, vén csirkefogó! A jó öreg Pickyt nem kapja el... Megelőzték, öregúr!

Az öregember közben visszanyerte nyugalmát, és szótlanul bólintott.

- Tudom - mondta aztán -, valaki kétségkívül megelőzött. Valaki, valami szánalmas kis rablógyilkos. Ha ugyan igaz, amit a maguk újságjai összefecsegnek...

- Nyugodt lehet, Picky nincs közöttünk. Hacsak a szelleme itt nem lebeg. Akkor viszont magának régen rossz, öregúr!

Az öregember reszelősen felnevetett.

- Nem félek a szellemektől. Ők a barátaim, hiszen rövidesen az leszek én is... De elég! Ha nincs is itt Pickford, itt van a lánya. Mit gondolnak, véletlenül került maguk közé Eve Pickford kisasszony?

Éreztem, hogy megfordul velem a világ.

- Maga aljas csirkefogó! - ordítottam rá, nem törődve a következményekkel. - Csak nem akar ezen a szerencsétlen gyereken bosszút állni az apja miatt? Ezt nem teheti! Ez akkora aljasság lenne, hogy még önnek is sok, Haszegava!

Újra felnevetett.

- Miért ne tehetném meg? A hagyomány szerint, ha meghal a bűnös, az utódokon kell bosszút állni. Ha nem tévedek, az önök vallása is azt tanítja, hogy meg kell büntetni az apák vétkét a fiaikban akár hetedíziglen is. Vagy tévednék?

- De hát ez a gyerek ártatlan!

- De az apja bűnös volt! És ez a fontos... Ő fog bűnhődni az apja helyett. Miss Pickford... Roppantul sajnálom, de az ön bájos fejecskéje is Nisimura tábornok sírjára kerül. Ne féljen, gyermekem. Csak egy pillanatig tart, és érezni sem fogja. Ha ez vigasztalja, elmondhatom, hogy az én szenvedéseim sokkal fájdalmasabbak és hosszabban tartók lesznek.

Eve Pickford mozdulatlanul ült a helyén; nem csak a szeméből patakzó könnyek árulták el, hogy megértett mindent. Hirtelen megingott, és azt hittem, lezuhan a székről. Odaugrottam hozzá, átkaroltam, de erélyesen eltolta magától a kezem. Lassan felállt; még mindig patakzottak a könnyek a szeméből. Megfogta anorákja villámzárjának a végét, és egyetlen mozdulattal lerántotta. Lehullott róla az anorák, egy rövid ujjú pulóver és már csak egyetlen vékony selyemblúz maradt rajta.

Valamennyien megkövülve bámultuk, még az öregember is bénultan nézte, mintha kígyóbűvölő mutatta volna be produkcióját.

Eve Pickford szeméből akkor már nem hullottak könnyek; vidáman elmosolyodott, és előbb halkan, majd egyre hangosabban énekelni kezdett: *It's a long way to Tipperary...*

Aztán mielőtt még megakadályozhattuk volna, kigombolta a blúzát, kibújt belőle, és masírozni kezdett előttünk: nagy, kerek mellei minden mozdulatára megremegtek, mint szedésre váró érett gyümölcsök, ha megfújja őket a nyári szellő. S egyre csak énekelt, ajkán földöntúli mosollyal: *It's a long way to Tipperary...*

Eve felugrott, felkapta a földről Pickford anorákját, és betakargatta vele, átkarolta, s gyengéden a tevenyereghez vezette. Aztán ott is maradt mellette térdelve és babusgatta, mint végesvégig az egész himalájai úton.

Az öregember megköszörülte a torkát, és zavartan motyogta:

- Mindjárt vége lesz mindennek... Csak egy kis türelem, utoljára hagytam önt... izé... Sera. Önnek is meg kell halnia. Az ön ügye ugyan nincs kapcsolatban a többiekével, de semmi okom, hogy meg ne rövidítsem egy fejjel magát is... Az ilyeneknek nincs helyük a nap alatt.

Sera sápadtan felemelkedett.

- De miért... ezredes úr?

Az öregember gőgösen felvonta a szemöldökét.

- Az ön ítéletének nincs indoklása, Sera. Nem akarom vesztegetni az időt. Természetesen az ön feje nem kerül Nisimura tábornok sírjára. Nem óhajtom meggyalázni vele a tábornokot.

Sera térdre roskadt.

- Kegyelem! Kegyelmezzen, ezredes úr! Én nem tettem semmit! Semmi közöm ezekhez az urakhoz! Én csak...

Haszegava ingerült mozdulatot tett.

- Fúj! Ocsmány féreg! Legalább vegyen példát róluk. Perceken belül meghalnak, és mégsem viselkednek úgy, mint a gyáva patkányok...

Míg Sera térden állva jajveszékelt, Haszegava hozzám fordult, és furcsa mosoly ült a szemében.

- Mr. Lawrence!

- Mit akar?

- Mintha várna valakire...

- Én?

- Úgy tűnt. Ha a serpákra vár, csalódást kell önnek okoznom. Tudjuk, hogy tegnap este felfegyverezte és elküldte a serpákat. El kell keserítenem, Mr. Lawrence. A serpák a foglyaink. Egytől egyig. Ha bennük bízik, Mr. Lawrence, ki kell ábrándítanom. Lefegyvereztük őket, és bezártuk egy másik imaterembe. Csak ennyit akartam mondani... Most pedig lássunk munkához!

Felállt, és kettőt tapsolt. Az a magas, szerzetesruhás férfi, aki a szamurájkardot tartotta a kezében, a fekete bársonnyal letakart dobozforma valami mellé lépett, és várakozva nézett az öregemberre.

Haszegava felénk fordult és elmosolyodott.

- Önök bátor emberek. Remélem, megkímélnek attól, hogy erőszakkal kelljen akárkit is a tönkhöz hurcoltatnom... Miss Pickford! Miután ön mégiscsak az apja helyett van itt, hm, megkímélem attól, hogy végig kelljen néznie a többiek halálát. Kérem, fáradjon Szudzuki kapitányhoz. Ígérem, nem fog fájni... És ígérem, hogy rövidesen találkozunk odaát. Ki tudja, talán még barátok is lehetünk...

Éreztem, hogy jéggé fagy a vér az ereimben.

Eve átölelte Pickfordot, és csókot nyomott az arcára.

Ebben a pillanatban Sera felüvöltött, mint a sebesült farkas. Végigvágta magát a földön, és hempergőzni kezdett, miközben megállás nélkül vonyított.

Az öregember felemelt keze megmerevedett a levegőben, Pietro Rollo pedig felugrott, és a torkához kapott. Mindenki megkövülve bámulta a félelmében eszét vesztett kapitányt, egyedül Eve Pickford nem látszott észrevenni az egészből semmit: csendesen mosolygott maga elé, és halkan dúdolgatta az *It's a long way to Tipperary-t*.

Sera egy pillanatra sem hagyta abba a hengergőzést; közben szüntelenül vonyított olyan hangon, amilyet csak egy halálra sebzett veszett kutya adhat ki magából.

Az öregember a falnál állók felé ordított valamit japánul: a nagy zajban nem értettem, hogy mit, ugyanis megkövülve bámultam Serát, aki a fal felé hengergőzött, és most a változatosság kedvéért sikítani kezdett. Éreztem, hogy hideg veríték lepi el a homlokomat; most fogtam csak fel egész valóságában, hogy még néhány perc és meghalok.

A kapitány ebben a pillanatban a falhoz ért, pontosan oda, ahol Maitréjának, az Eljövendő Buddhának ember nagyságú, festett zászlóképe lógott.

Körmenetek alkalmával ezt az óriási képet vihették legelöl: festett alja egészen kopott volt már az áldozatot hozó vagy segítséget kérő ezernyi kéz simogatásától.

Sera egy hangosat üvöltött, felemelkedett a földről, megfeszítette a testét, és úgy állt ott, arccal Maitréja felé fordulva, mintha arra akarná kérni, hogy rejtse el valahová, akár egy egérlyukba is a halál elől. Maitréja azonban nem mozdult. Rejtélyesen mosolygott, mint akinek birtokában van a halál misztériuma, és nemigen érti, miért idegenkednek annyira tőle az emberek.

Sera nem ölelte át Maitréját, amint azt várni lehetett volna, hanem egy hatalmas, minden eddiginél félelmetesebb vonyítást hallatott, majd villámgyors mozdulattal eltűnt a zászlókép mögött.

Az öregember újra elmosolyodott. Néhány pillanatig habozni látszott; nyilván azon töprengett, hogyan csalja elő a zászló mögül Serát. Ám amikor tíz-tizenöt másodpercig semmi sem történt, eltűnt a mosoly az arcáról, mintha csak szivaccsal törölték volna le. Felemelte a karját, és pattintott az ujjával.

Ez lett volna a jel, hogy hozzák ki a rémületében nyilván megbolondult kapitányt Maitréja képe mögül. A halk pattintásra azonban fülsiketítő géppisztolysorozat következett. S a sorozat Maitréja képe mögül csapott az imaterem túlsó vége felé.

Nehéz lenne pontosan elmondanom, ami az elkövetkező másodpercekben lejátszódott, hiszen olyan gyorsan történt minden, hogy jobbára csak ösztönösen cselekedtem, tudatos meggondolás helyett.

Mindenesetre még ma is világosan magam előtt látom Maitréja lyuggatott, golyótépte arcát és a füstöt, amely szivárogni kezdett az imazászló mögül. Most is hallom a géppisztoly kattogását és a furcsa reccsenéseket, ahogy a golyók egészen közelről belemartak az évszázados kép vásznába. Aztán egy szinte földöntúli erő meglódított, és Eve felé lökött. Alattam emberi testek hevertek kusza összevisszaságban, én pedig úgy repültem át a termet, jó méteres magasságban, mintha csak szárnyaim nőttek volna. Esés közben elkaptam Eve vállát, és a földre rántottam. Éreztem, hogy szinte ugyanebben a pillanatban rám zuhan valaki, és egy rövid időre el is feketedett előttem a világ.

A géppisztoly szünet nélküli ropogása azonban hamarosan magamhoz térített. Kiáltottam valamit Eve fülébe, nyilván azt, hogy maradjon fekve, aztán kissé felemelkedtem. A géppisztolysorozatok még mindig ropogtak, és már nem volt senki, aki a lábán állt volna. Még az

öregember is a földön térdelt a felborult csészék mellett, és rémülten hunyorgott, mint aki végképp nem érti a világ dolgait. A fal melletti japánok a földön hevertek: némelyikük még mozgott, de a legtöbben mozdulatlanul feküdtek, és semmi jelét nem adták annak, hogy valaha is meg fognak mozdulni...

A sorozatok hirtelen elhallgattak: Maitréja zászlója félrelibbent, s előbb egy géppisztoly csöve, majd Sera arca bukkant elő, a kép mögül. Sapkája leesett, anorákja szakadt és rongyos volt, arca kormos, mintha kéményt tisztított volna. S bár messze nem úgy nézett ki, mintha a hotel Ritz különterméből lépett volna elő, nyoma sem volt rajta az őrületnek. Inkább nagyon is nyugodt és tudatos volt minden mozdulata.

Félrelibbentette a képet, és óvatosan kilépett a terembe. Gyors mozdulattal felmért mindent: az öregembert, a mellette fekvő lámaruhásokat és a halottakat a falnál. Előretartotta géppisztolyát, és harsányan felordított:

- Kezeket fel! Mindenki tartsa fel a kezét! Maguk is! - ez utóbbi felszólítás félreérthetetlenül nekünk szólt.

Számomra minden világos volt, a többiek számára azonban aligha.

- Álljon fel maga, maga... - s úgy látszott, nem talál szavakat, amelyekkel kifejezhetné érzéseit Haszegava iránt.

Az öregember nehézkesen feltápászkodott. Az arca kifejezéstelen volt, mintha mi sem történt volna. Mintha nem is az elmúlt pillanatokban szenvedte volna el élete utolsó vereségét.

- Vége a játéknak, Haszegava! - sziszegte Sera, és a kardja mellett kuporgó Szudzukira förmedt: - Menjen a falhoz, és szedje össze a géppisztolyokat! De nehogy valami ostobaság jusson az eszébe! Az első gyanús mozdulatra kinyírom az öregurat!

Szudzuki nehézkesen felemelkedett; és gyűjtögetni kezdte a halottak fegyvereit. A lőporfüst még mindig ott lebegett a szobában, és Szudzuki alakja el-eltűnt a szemünk elől, de úgy látszik, nem volt bátorsága, hogy kezdeményezzen. Nyilván nem merte kockáztatni szeretett főnöke életét.

- Hülyének nézett, Haszegava! - mondta diadalittas gúnnyal a hangjában Sera, amikor Szudzuki befejezte a fegyverek összerakását, és csinos kis gúlát épített belőlük a fal mellett. - Maga akar túljárni az eszemen, öreg csataló? Lehet, hogy valamikor nagy menő volt odaát, de azóta megváltozott a világ. Az ilyen öreg szarosok, mint maga, már évtizede tejbepapit esznek az aggok otthonában. Magának csak egy húzása volt, Haszegava, ami még úgy-ahogy elment. Amikor belém szúrták azt a rohadt purbut! Ezért most felelni fog az egész mocskos bandájával együtt!

Sera megtapogatta bekötött nyakát, Haszegava pedig mozdulatlan arccal fürkészte Serát. Mintha valami reménykeltőt talált volna a szavaiban...

- Azt hitte, hogy beugrom a maga piszkos kis trükkjeinek? - fuvolázta tovább Sera. - Azt hitte, nem látom előre, mi készül itt? Volt időm kipreparálni az imatermeket... Sejtettem, hogy valami leszámolásfélét készít elő, vén csirkefogó! Gondoltam beleköpök a levesébe... Már csak azért is, mert különben, ahogy magát ismerem, fejvesztetten távozhattam volna ebből az istenverte kolostorból. Csakhogy magának már nyugdíjban lenne a helye, Haszegava. Vagy talán fiatalkorában is elkövette volna azt a hülyeséget, hogy nem kutatja át a leszámolás helyét? Ezért vesztettek a háborúban is? Jobban bíztak a császár mítoszában, mint a saját eszükben?

Haszegava arca megrándult, de tehetetlen volt. Serán látszott, hogy nem fogyott még ki a gúnyolódásból, és folytatni akarja. Ekkor azonban McCormack magához tért az események okozta sokkból, és nyilván eszébe jutott, mivel bíztam meg. Leeresztette mindeddig felemelt kezét, kitárta a karját, és Sera felé indult.

- Nahát, kapitány! Ezt aztán jól kifundálta! Hogy az ördögbe jutott eszébe, hogy fegyvert rejtsen el, és éppen itt? És én még azt hittem, hogy maga...

Sera nagyot ordított, és ráemelte a géppisztolyt:

- Állj! Álljon meg, McCormack! Tegye csak fel a kezét! És egy lépést se, mert szitává lövöm!

McCormack értetlenül megtorpant, és zavartan nézett a fegyver csövébe.

- De hát... én csak... Istenem, Sera, mit jelentsen ez? Hiszen már legyőzte őket... Élünk! Nem érti?

- Ne jöjjön közelebb, mert...

Én is leeresztettem a kezem, és ráüvöltöttem McCormackre:

- Hagyja, John! Hát nem érti? Hagyja, hiszen ő...

McCormack arcára kiült a rémület, olyan leplezetlenül és gyerekes módon, ahogy még soha sem láttam.

Megtorpant, lehullott ölelésre tárt karja, és halkan maga elé motyogta:

- Mit mond? Hiszen az lehetetlen... Itt valami félreértés van... Ugye, kapitány?

Ezzel újra kitárta a karját, és közelebb lépett Serához, hogy magához szorítsa. Amikor a géppisztoly felugatott, behunytam a szemem. Eve felsikoltott, aztán a lezuhanó test puffanására újra kénytelen voltam odanézni.

McCormack a földön hevert, Sera pedig némiképpen fejét vesztve ordítozott a McCormackből ömlő vérpatak fölött.

- Mindenki tartsa fel a kezét! Maguk is, patkányok! Elegem van magukból! Valamennyien itt fognak megdögleni, értik? Mint a Cronwell-expedíció. Azok az átkozott, rohadt disznók!...

McCormack megmozdult, fájdalmasan felnyögött, aztán csendesen elnyúlt a földön. Ökölbe szorítottam a kezem, és kényszeríteni kellett magam, nehogy nekiugorjak Serának. Sera hátrált néhány lépést, aztán ránk ordított:

- Mindenki a falhoz! A hullák mellé!

Lassan feltápászkodtunk, és a falhoz vonszoltuk magunkat. Feleségem Eve Pickfordot támogatta, aki még mindig halkan dúdolgatott, és szemmel láthatóan egy egészen más világban járt.

Frank King nekem ütközött, és megcsóválta a fejét.

- Gondolta volna, hogy ez a szemét?... - Aztán tovább nem folytathatta, mert Sera kiállt a terem közepére, a bejárati ajtónak háttal, és arcán elégedett mosollyal Haszegava felé fordult.

- Remélem, belátja, Haszegava, hogy én vagyok az erősebb. Könnyen a másvilágra küldhetném valamennyiüket, de mégsem teszem. Magának bizonyos szempontból igaza van. A bosszú előttem is szent dolog. Maga bosszút akar állni, és nem hiszem, hogy jogom lenne megakadályozni ebben. Ért engem?

Az öregembernek megmozdult a szája, de nem válaszolt.

- Ide figyeljen - folytatta Sera -, a helyzet a következő. Nekem sürgős leszámolnivalóm van ezekkel az urakkal, és magának is. Hogy nekem miért, az maradjon az én titkom. De önnek segítek, Haszegava. Lehetővé teszem, hogy bosszút álljon azokon, akiken bosszút akar állni.

Az öregember szemébe visszatért a csillogás. Vert helyzete ellenére is ércesen csengett a hangja:

- Hogyan gondolja... és mit kér érte?

Sera vidáman felnevetett.

- Kérni? Én? Talán fordítva, nem gondolja? De hagyjuk ezt. Én mindenesetre életben maradok... Akár tetszik önnek, akár nem. Ezen már nem változtathat, Haszegava!

Az öregember összeráncolta a homlokát.

- Ha nem tévedek, ajánlatot akar nekem tenni. Jól értem?

Sera komolyra fordította a szót:

- Ide figyeljen, Haszegava. Megölhetném valamennyiüket, remélem, ezzel tisztában van. Mégsem szívesen tenném... Na nem azért, mintha a lelkiismeret vagy valami hasonló nyavalya akadályozna meg benne, hanem mert nem szeretném, ha akárki is megtudná, hogy én voltam a tettes. Maga ezt nem érti, és nem is fontos, hogy megértse. Nekem az kell, hogy mindenki meghaljon, és ön legyen a hóhéruk, Haszegava. És ezt is tudja meg a világ!

- Értem - bólintott az öregember.

- Ön azt mondta, ha kivégeztette, akiket akart, harakirit fog elkövetni. Komolyan gondolja, Haszegava?

Az öregember gőgösen elhúzta a száját.

- Az én szavam szent.

- Annál jobb. Tehát ajánlatom - ahogy ön nevezi - a következő: ön bosszút állhat, Haszegava. Szudzuki kapitány hadd dolgozzon kedvére... Mindenkinek le kell vágnia a fejét. Élő ember nem hagyhatja el a termet... Kivéve természetesen azt az egyetlent, akit ön Susanne Baxter után akar küldeni.

- Terakura alighanem halott.

- Hát akkor küldjön valaki mást. Itt van például a jó öreg tiszta erkölcsű Szudzuki. Mi a kifogása ellene?

- Szudzuki kapitánynak a tervek szerint meg kell halnia... Velem együtt kell átjönnie a más-világra!

- Akkor változtasson a tervein, Haszegava! Úgyis sok minden megváltozott már...

Az öregember összeráncolta a homlokát.

- Miért olyan fontos magának, hogy bárki is életben maradjon közülünk? A bosszú az enyém! És ha az a Baxter elkerülte is az igazságszolgáltatást...

Sera elmosolyodott.

- Nem olyan harcos maga, Haszegava, aki bárkit is futni hagy. De hagyjuk ezt. A feltételeket én diktálom, világos? Tehát: mindenki a magáé, illetve Szudzukié. Azután maguk, akik életben maradtak - s az öregember mellett kuporgó lámaruhás japánokra mutatott -, szépen előhúzzák a kardjaikat - vagy késeiket, bánom is én -, és itt, a szemem láttára szépen engedel-

meskednek az ősi törvényeknek. Én pedig magammal viszem Szudzuki bajtársat. Katmanduban azután mehet, amerre lát. És elkaphatja Susanne Baxtert, hogy ön és Nisimura nyugodtan rohadhassanak... Ez az ajánlatom, Haszegava. Ha nem tetszik, úgy is jó. Ez esetben viszont én végzek mindenkivel, és a világ sohasem fogja megtudni, hogy mi történt az expedícióval. Vagy az is meglehet, hogy engedékeny leszek, és megkegyelmezek nekik... Esetleg futni hagyom őket. Akkor pedig mi lesz az ön bosszújával? Életük végéig magán fognak röhögni, Haszegava!

Az öregembernek árnyék futott végig az arcán, Szudzuki felé fordult, és mondott neki valamit. Jövendőbeli hóhérunk visszamorgott, és meghajtotta a fejét.

Az öregember visszafordult Sera felé, és kényszeredetten bólintott.

- Rendben van. Nem tehetünk mást. Szudzuki kapitány a császár nevében kész végrehajtani az ítéleteket... és magával megy a mi halálunk után. Meg van elégedve?

- Ó, tökéletesen - készségeskedett Sera. - Lenne szíves megparancsolni Szudzuki úrnak, hogy lásson is munkához? Egyre több időt pazarolunk felesleges fecsegésre!

Az öregember intésére Szudzuki felemelkedett, és megkereste elejtett kardját. Suhintott vele egyet-kettőt a levegőbe, aztán a fekete bársonnyal bevont kockához lépett. Letámasztotta a kardot, és érzéketlen tekintettel meredt maga elé, mint a középkor sokat tapasztalt hóhérai.

Sera nagyot sóhajtott, majd felém intett géppisztolya csövével.

- Kénytelen vagyok változtatni a sorrenden. Remélem, Miss Pickford megbocsát érte. Ön lesz az első, Mr. Lawrence. Nem tagadom, tartok magától. Még az utolsó percben is képes valami disznóságot csinálni. Akkor leszek nyugodt, ha két darabban látom. Na, gyerünk! Tartsa oda Szudzukinak azt az okos fejét!

Eve felsikoltott, megragadta a kezem, és leroskadt mellém a földre.

- Nem! Mit akar, maga átkozott csirkefogó?! Azt hiszi, nem kapják el? A nepáli rendőrség már mindent tud! Órák kérdése, és maga a katmandui börtönben várja a halált!

Sera türelmetlenül felrántotta a vállát, és rám förmedt:

- Na, induljon! Elég a családi nagyjelenetből! Ami pedig engem illet, majd vigyázok a bőrömre. És köpök arra, hogy Katmanduban mit tudnak rólam.

Eve újra felsikoltott, és megpróbált visszatartani, de én határozottan előreléptem. Tettem még egy lépést, és összehúztam az izmaimat, hogy rávethessem magam Serára. Abban reménykedtem, hogy amíg velem lesz elfoglalva, valaki csak felkap egy géppisztolyt... S az illető nem japán lesz.

Még egyet léptem, az ugrás ívét számítgatva, s felemeltem a kezem, hogy megpróbáljam elkapni a géppisztoly csövét. Aztán, hogy elaltassam ellenfelem figyelmét, a bársonnyal fedett kockát kezdtem nézegetni. És ha mégsem sikerül? Mindegy. Meg kell próbálnom!

Kísérteties csend volt a teremben, mintha meghalt volna a világ. Az öregember mozdulatlanul állt, akárcsak Szudzuki és Sera. Még Eve sírását sem hallottam.

Odasandítottam Sera felé, és éppen rászántam magam az ugrásra, amikor valahonnan az ajtó felől kemény férfihang hasított bele a csendbe:

- Kezeket fel, Norbu! Dobja el a fegyverét!

Sera villámgyorsan megfordult, de egy szemvillanásnyit elkésett. Az ajtó felől lövés hallatszott, amely eltérítette a géppisztolysorozat útját: a küszöbön álló láma helyett a festett mennyezetbe csapódtak be a golyók, iszonyú pusztítást végezve az ártatlanul szemlélődő Buddhák festett képei között.

Nem tudtam többé visszatartani magam: hiába láttam, hogy Sera meginog, és elejti a fegyverét, hatalmasat csaptam az állára. A kapitány, mint egy rongybaba esett össze.

Az újra beállott csendben kiáltásként hatott Pietro Rollo suttogása:

- Úristen... Kicsoda maga? A legjobbkor jött.

A fiatal szerzetes, akivel tegnap este a pagoda tetején találkoztam, hátratolta a fején sárga lámasapkáját, és pisztolyát tisztelgésképpen a sapka széléhez emelte.

- Sera százados vagyok a nepáli rendőrségtől! - Aztán belefújt pisztolya még mindig füstölgő csövébe, és hamiskásan ránk kacsintott.

- A Thompson-expedíciónak vége. Lehet csomagolni!

98.

A helikopter monoton zaja lassanként kezdett álmosítóan hatni. McCormack óvatosan felült, megtapogatta a kötést az oldalán, aztán felém fordította a fejét.

- Gondolom, elég időnk van még Katmanduig. Nem foglalná össze, ha csak úgy nagy vonalakban is, az egészet? Honnan a fenéből tudta, hogy Sera nem Sera? És egyáltalán... Maga sokkal többet tudott, mint amit sejthettünk. És még maga ígért nekem őszinte együttműködést...

- Remélem, megbocsátja, hogy itt-ott átejtettem - vigyorogtam rá.

Nagyot szisszent, és még feljebb dolgozta magát a pamlagon.

- Hiába, én már csak igazi angol úr maradok - békétlenkedett. - Azt hiszi, nem jöttem rá, hogy nők mászkálnak magához éjszakánként?

- Nők? - hökkent meg mellettem Eve.

- Na, nem úgy gondoltam - tiltakozott elvörösödve McCormack. - A többes szám csak véletlen volt. Szóval azt hittem, hogy valami gáláns kalandot pártfogolok, és a végén kiderül, hogy a feleség látogatta meg a férjét éjjel, titokban. És még azt mondják, hogy elgépiesedett korunkban kihal az emberekből a romantika!

Elgondolkozva néztük a hegyóriásokat, majd Frank King törte meg a csendet:

- Mr. Lawrence... Mióta tudta, hogy mire megy ki a játék? Amikor a Salu tetején jártunk, már sejtette?

Éreztem, hogy rám irányul minden tekintet, még az Eve Pickfordról gondoskodó nepáli ápolónő is felém fordította a fejét. Még egyszer lenéztem a Salura, amely éppen akkor tűnt el a horizont mögött, és beszélni kezdtem:

99.

- Ádámnál és Évánál kell kezdenem a dolgot. Gondolom, valamennyien tudják, ha nem is részletekbe menően, hogy az Európába kerülő kábítószerek alapanyagának tekintélyes részét Kínában termelik. Nevezetesen az ópiumot. Kínában az ópiumtermelésnek évszázados, ha nem évezredes hagyományai vannak, s az ópiumszívás bocsánatos bűnnek számít. Olyasminek, mint Európában az alkohol. És ha meggondoljuk, nincs is sok különbség a kettő között... Az egyik is öl, a másik is. Az ópiumnak azonban megvan az a kellemetlen természete, hogy finomítható, és minél finomabb lesz, annál veszélyesebb is, így végül felülmúlja az alkohol romboló hatását... De végül is ez már színtiszta moralizálás. A tények a következők: Kínában megtermelik a mákot, előállítják belőle az ópiumot, és a kínai-nepáli határon keresztül juttatják el megfelelő közvetítő láncon át Európába, ahol főleg a francia tengerpart finomítóműhelyeiben heroinná alakítják. Bennünket most elsősorban ez a kínai kapcsolat érdekel. Természetesen nem akarom azt mondani, hogy az áruszállítás a kínai állam tudtával és hozzájárulásával történik. Inkább csak azt, hogy a kínaiaknak nincs megfelelő szervezetük a határvidék ellenőrzésére. Különösen most, a kulturális forradalom idején, amikor az államapparátus gyakorlatilag szétesett. Volt csangkajsekista csapatok maradványai álltak át a kábítószerkereskedelemre, megtartva fegyvereiket és katonai beosztásukat... illetőleg természetesen modern fegyvereket szerezve a régiek helyett.

Nos, ezek a csoportokba szervezett szállítók begyűjtik a durva ópiumot a termelőktől, és átjuttatják a kínai-tibeti határon keresztül Nepálba. És éppen itt, a Himalája hegyei között, ahol a természeti viszonyok ugyan látszólag nem kedveznek az utazgatásnak, de ahol kitűnő búvóhelyeket építhet ki magának, aki ismeri a terepet. Arról nem is beszélve, hogy az ellenőrzés roppant nehéz. Emlékezzenek csak vissza Sindzse szemére! Gyakran keletkeznek óriási viharok, máskor az áthatolhatatlan köd teszi lehetetlenné a repülést. Ki ügyelne ilyenkor a jakháton utazó kábítószerre?

Mégis, a nepáli rendőrség kábítószerosztályának munkatársai néhány évvel ezelőtt szagot fogtak. Az Interpol is bedolgozott nekik természetesen. Néhány francia és olasz vagány, aki megrettent a várható következményektől, köpött. Elmondták, hogy létezik egy nepáli, jobban mondva himalájai kapcsolat. S a nepáli kábítószerosztály elhatározta, hogy megszakítja.

Igen ám, csakhogy végrehajtani az elhatározást nem volt könnyű. A hegyek ezernyi búvóhelyet kínáltak, s az ellenőrző helikopterek még jó idő esetén sem veszik észre egyhamar a sziklatömbök között megbúvó karavánokat. Csak légi ellenőrzéssel tehát kudarcra volt ítélve mindenféle kábítószer-ellenes akció.

A nepáli kollégák ekkor Londonhoz fordultak, bár a Scotland Yard nem sokat tehetett az ügyben, hiszen a kínai határvidék kényes terület. Képzeljék csak el, milyen kellemetlen következményekkel járhatott volna, ha egy angol rendőr kínai területre téved... Nem, a Scotland Yard nem engedhette meg magának, hogy előre nem látható bonyodalmakba keveredjék. Ekkor azonban, mint annyiszor, a véletlen sietett az angol rendőrség segítségére. Egy gazdag angol, név szerint Cronwell lord expedíciót szervezett a Himalájába, és mit tesz isten, éppen arra a vidékre, ahol a legnagyobb átrakóállomásokat sejtették a nepáliak.

- Átrakóállomás? - kérdezte Stewart. - Az meg mi a szösz?

- Átcsomagolják az ópiumot. Kínából ugyanis hatalmas bálákban érkezik, akkorákban, amekkorákat csak a jakok, lovak vagy öszvérek elbírnak. Így gazdaságos.

- Értem.

- Nepáli területre érve azonban meg kell szabadulni a nagy csomagoktól. A Himalája-övezeten túl a csempészek mindenképpen feltűnést keltenének velük. Éppen ezért szét kell csomagolni az árut: kisebb bálákat vagy esetleg akár kilós csomagokat kell csinálni belőle, hogy nyugodtan továbbítani lehessen. Ezek a csomagolóbázisok lassan-lassan egész föld alatti városokká vagy legalábbis raktárakká nőtték ki magukat... És éppen ezt a területet vette célba Lord Cronwell.

- Minden szándékosság nélkül?

- Ha azt kérdezi, hogy tudott-e az átrakóállomásokról, nemet kell mondanom. Lord Cronwellt ezúttal a tudományos dicsőség vonzotta.

- Tehát merő véletlenségből igyekezett éppen oda, ahol ezek az izék, átrakóállomások működnek? - kérdezte King.

- Valószínűleg. Sőt csaknem biztosra vehető. A Scotland Yardnak azonban tetszett az ötlet.

- Mint a gyarmatosítás korában - jegyezte meg nem minden él nélkül Pietro Rollo.

- Pontosan. Ahova nem vonulhat be brit katona, oda bemegy a brit magánember. Így gondolja?

- Így valahogy.

- Úgy látszik, a módszerek nem változnak. Ez esetben azonban kétségkívül pozitív célt szolgált a régi hagyomány felelevenítése.

- Tehát?

- Tehát a Scotland Yard elhatározta, hogy beépít valakit a Cronvell-expedícióba, aki elég ügyes ahhoz, hogy elkerülje a leleplezést, ugyanakkor képes körülnézni a gyanús területen. S a Yard, az Interpollal egyetértésben, meg is találta a megfelelő embert.

- Csak nem magát Lord Cronwellt? - kérdezte Brunning.

- Természetesen nem. Olyan valakit kellett odaküldenünk, akinek helyén van a szíve, és többek között ért a rádióhoz is...

McCormack, jobban mondva Erwin Long meglepetten kapta fel a fejét, de csak egy pillanatra, mert az ápolónő szemrehányó pillantása azonnal nyugalomra intette.

- Csak nem az én Tyron barátom?

- Ő sem. A Yardnak sikerült megnyernie Redhull fizikust, aki mellesleg kitűnő rádióamatőr és egyúttal a brit nemzetközösség karatebajnoka. Redhull vállalta a feladatot. Az expedíció tagjai összegyűltek Katmanduban, és nagy publicitás közepette készülődtek a feladatra.

- Kezdem érteni! - csapott a homlokára Stewart.

- Tehát a dolog a következőképpen nézett ki: adva volt egy expedíció, amely a Himalája-terület egy meghatározott részét akarta felderíteni, s adva volt maga a terület, amely azonban korántsem volt olyan elhagyatott és felderítetlen, amint azt Lord Cronwell hitte.

- Ott voltak a kábítósok - mondta King.

- Úgy van. Pontosan azon a területen épültek ki a legfontosabb ópiumátrakó és -csomagoló állomások, amelyre Lord Cronwell be akart vonulni az expedíciójával. S a katmandui sajtó jóvoltából a csempészek főnökei idejében tudomást is szereztek az expedíció terveiről.

- Fantasztikus! - morogta Paddington.

- Természetes, hogy a csempészbandák nem örültek az expedíció tervének. Képzeljék csak el: mindeddig úgy érezték magukat a Himalájában, mintha Ábrahám kebelén nyugtatták volna ősz fejüket. S most egyszerre vége szakadt a paradicsomi állapotoknak. Jellemző egyébként határozottságukra, hogy kesergés helyett azonnal felismerték: át kell helyezniük az ópium útvonalát, amilyen gyorsan csak lehet. Végeredményben van elég hely a kínai határövezetben, ahol a kutya sem jár, és az a veszély sem fenyeget, hogy oda is expedíciót indít valaki, bár ennek a lehetőségét természetesen nem lehetett kizárni.

- Álljon csak meg egy pillanatra! - emelte fel az ujját Stewart. - Ez eddig világos. Csak azt nem értem, ha egyszer így is, úgy is új útvonalat kellett keresniük, miért zavarta őket a Cronwell-expedíció.

- Mert új útvonalat találni és kiépíteni nem könnyű dolog. És főleg hosszú ideig tart. Képzelje csak el, a szállítmányoknak télen-nyáron, a leglehetetlenebb körülmények között is el kell jutniuk a céljukhoz. Az ópiumfinomítók a francia Riviérán nincsenek tekintettel Sindzse szemére. Ők a folyamatos szállításra vannak berendezkedve. És ezt a folyamatosságot a csempészeknek mindenképpen fenn kellett tartaniuk. Aztán van itt még valami. Ezek az átrakóbázisok, mint mondtam, raktárakként is működnek. Sok száz tonna ópium van felhalmozva a föld alatti barlangokban, amelynek elszállítása ismét csak időbe telik. Feltétlenül hosszabb időre volt szükségük ahhoz, hogy tisztává tegyék a terepet, amelyet Lord Cronwell át szándékozott fésülni. Gondolom, a csempészszervezetek vezetői összeültek, és meghányták-vetették a dolgot. És arra a megállapításra jutottak, hogy a Cronwell-expedíció indulásáig már lehetetlen áthelyezni a raktárakat és az átrakóállomásokat...

- Világos! - kiáltott fel King. - Ekkor célba vették magát az expedíciót.

- Úgy van. Úgy döntöttek, hogy akár erőszakkal is megakadályozzák, hogy Cronwell a környéken kutatgasson. Mindenképpen időt kell nyerniük, akár Cronwellék élete árán is... Ezért beépítették legügyesebb emberüket az expedícióba. Egy bizonyos Norbut. Hogy hogyan történt a dolog, senki sem tudja, de néhány nappal később Norbu már az expedíció technikai vezetője volt. Nyilván jó ajánlólevelei lehettek, ha Lord Cronwell azonnal alkalmazta.

- Naná - mondta McCormack, azaz Erwin Long. - Az ilyen gazembereknek mindig vannak pártfogóik magasabb körökben. Nyilván jó néhányan sápot húznak az ópiumból!

- Alighanem igaza van. Nos, az expedíció elindult a két beépített emberrel. Redhullal és Norbuval. Hogy később mi történt, azzal kapcsolatban egyelőre csak találgatni lehet. Mindenesetre a csempészbandák lecsaptak Cronwellékre, és alighanem elkapták őket. A rádióüzenetek is ezt bizonyítják.

- Úristen! Mi lehet Tyronnal? - suttogta Erwin Long.

- Alighanem egy barlang mélyén várja a szabadulást. Hacsak a nepáli ejtőernyősök már ki nem mentették.

- Bárcsak a próféta beszélne önből!

- Akkor hát folytatom... illetve teszünk egy óriási kitérőt. Mindannyian tudják, hogy vannak Japánban elegen, akik nem tanultak a történelemből. Gondolom, mindannyian ismerik az időről időre olvasható híreket japán katonákról, akik nem törődve az elmúlt idővel, tovább folytatják a második világháborút az óceániai szigetek dzsungeljeiben vagy Burmában vagy Indonéziában... Megkövült fossziliák, a múlt furcsa maradványai. De vannak, s ezt tudomásul kell venni. Nos, ilyen kövület Haszegava és a csoportja is. Haszegava mindent elmondott...

Gondolom, erről nem szükséges bővebben beszélnem. Az ezredes nem fejezte be a háborút, és nem is akarta mindaddig, amíg élnek Nisimura tábornok ellenségei, azaz mi... Gondolják csak el, mióta dédelgethette magában a tervet, hogy egyszer elkap bennünket! Persze az volt a kérdés, hogy hogyan. Megtehette volna, hogy bérgyilkosokat küld a nyakunkra, és eltétet bennünket láb alól...

- Na és miért nem tette? - vágott közbe Brunning. - Ezzel megspórolhatta volna magának az egész felhajtást!

Megcsóváltam a fejem.

- Maguk nem ismerik Haszegavát. Haszegava nem bűnöző a szó közönséges értelmében. Haszegava nem gyilkolni akart, hanem igazságot szolgáltatni. Persze igazságon az ő igazsága értendő. Haszegava ítélkezni akart felettünk a császár és a japán haza nevében. És amint látták, ünnepélyes külsőségek között. Szamurájkard, nyakazás, fekete bársony...

Éreztem, hogy Eve összeborzong mellettem, és a többiek arcára is árnyékot borított az emlékezés.

- Tehát valamilyen módon meg kellett szerveznie, hogy ítélkezhessék felettünk. Ez pedig kemény diónak ígérkezett. Gondolják csak el, hogyan lehetett volna elintézni Japánból, hogy valamennyien egy helyen gyűljünk össze, mi, akik még csak nem is ismertük egymást. Bajtársi találkozó vagy ilyesmi szóba sem jöhetett. Úgy látszott, Haszegava előtt megoldhatatlan feladat áll. Aztán egyszer csak kezébe került egy újságcikk a Cronwell-expedícióról... Gondolom, Haszegava felsikoltott örömében, amikor az ötlet megszületett az agyában. Azt ugye mondanom sem kell, hogy Haszegava a háború után figyelemmel kísértette minden lépésünket: pontosan tudta, ki milyen polgári foglalkozást választott magának, milyen egyetemet végzett, hol lakik, és a többi, és a többi. Az pedig már merő véletlen, hogy szinte valamennyien tudományos pályára kerültünk Pickfordot és Stewartot kivéve. Ráadásul Pickford tábornokot megölték.

- Kicsodák? - kérdezte King.

- Fogalmam sincs. De Haszegavának sem volt. Vagy sima rablógyilkosság történt, vagy valami más. Sajnos az ügy kideríthetetlen maradt, és alighanem az is marad mindörökké... Viszont Haszegava kombinálni kezdett, és lassan kialakult benne a Thompson-expedíció végleges terve. Aztán a dolgok egyre kedvezőbben alakultak. A Cronwell-expedíció eltűnt, és ő méltán reménykedett abban, hogy ha Cronwellék után indul, könnyebben megnyerhet a tervének. Értik ugye?

- Hát nem egészen - ismerte be Brunning.

- Nézzék csak: mi, akikkel végezni akart, mindannyian kapcsolatban voltunk a hírszerzéssel; és a jó hírszerző olyan, mint a szenvedélyes játékos. Lehet, hogy évekig szunnyad benne a szenvedély, mondjuk az egyetemi évek alatt, de egyszer aztán kitör belőle, úgy istenigazából. S Haszegava ebben reménykedett. Azt gondolta, hogy ha a pénz, amit felajánl, nem bizonyul is elegendő vonzerőnek, a szenvedélynek nem tudunk majd ellenállni. Mert azért az a veszély fennállt, mármint Haszegava számára, hogy valamelyikünk nemet mond.

- Értem - morogta King.

- Haszegava tehát meghirdette a Thompson-expedíciót, amely olyan átmenetféle lett volna egy kutató- és egy mentő-expedíció között. Haszegava szétküldte felkérő táviratait a csekkekkel együtt, és önök tudják, hogy nem mutatkozott szűkmarkúnak. Olyannyira nem, hogy az érdekeltek közül mindenki el is fogadta a meghívást. Haszegava tervének első része tehát fényesen

bevált... S mivel nem ismertük egymást, gyanút sem foghattunk, hogy miért éppen bennünket hívott. De folytatom... A Thompson-expedíció terve kiszivárgott: az Interpol jelentette a Yardnak. S a Yardon azonnal lázas tanácskozások kezdődtek. A helyzet ugyanis az volt, hogy a Cronwell-expedícióval együtt Redhull is eltűnt. S a Yardon ekkor már nagyjából biztosak voltak abban, hogy valami nagy disznóság történt az expedícióval. Amikor pedig híre ment, hogy egy bizonyos Thompson egy másik expedíciót indít ugyanoda, mi sem volt természetesebb, mint hogy újabb ügynök induljon útnak most már a Thompson-expedíció tagjaként...

- És ez az ügynök természetesen ön volt - mondta Erwin Long.

Kénytelen voltam mosolyogni.

- Téved, John, akarom mondani: Erwin... Roppant nagyot téved.

- Hát akkor ki az ördög volt az ügynök?

- Susanne Baxter, azaz Eve Lawrence... a feleségem. A Scotland Yard hadnagya!

- Atyavilág! - csapta össze a kezét Paddington. - Női zsaru! - Majd elvörösödött, és zavartan Eve felé motyogta: - Bocsánat... Izé... Természetesen nem úgy gondoltam.

Jobbnak láttam gyorsan folytatni a történetet:

- A Yard meggyőzte Susanne Baxtert, az igazit, hogy maradjon otthon, ami különben nem volt valami nehéz feladat. Baxter megkapta a pénzét, és ráadásul nem is kellett több ezer méter magas hágók tetején fagyoskodnia. Baxter neve alatt tehát Eve Lawrence hadnagy érkezett meg Katmanduba.

- A büdös életben nem gondoltam volna! - hápogott Paddington.

- Szíves engedelmükkel most egy újabb kitérőt kell tennem.

- Csak tegyen - bólintott Erwin nagyvonalúan.

- Haszegava készülődése nem kerülte el a japán rendőrség figyelmét. Gondolom, Haszegava, mint megrögzött militarista, állandó megfigyelés alatt állt. A japán rendőrség azt is felfedezte, hogy a Thompson fedőnév alatt maga Haszegava rejtőzik. Hogy miért nem fordultak az Interpolhoz, nem tudnám megmondani. Talán mert japán belügynek tekintették az egészet... Lehetséges. Ezért inkább azt tették, hogy ráállították Haszegavára régi barátomat, Szato századost, aki a világháborúban az amerikaiak oldalán harcolt. Szato a háború után visszarepült San Franciscóból Japánba, és a tokiói rendőrség tisztje lett. Gondolom, felettesei azért bízták rá az ügyet, mert töviről-hegyire ismerte a himalájai terepet, az embereit nemkülönben. Szato tehát árnyékként kísérte Haszegavát...

- Félelmetes... - suttogta King.

- A dolog attól lett még félelmetesebb, hogy a kábítószercsempészek és Haszegava természetesen nem tudtak egymásról. Képzelheti az ópiumosok rémületét, amikor értesültek róla, hogy újabb expedíció indul Cronwellék után... Nekik pedig még mindig időre volt szükségük a raktárak kiürítéséhez. Nem tehettek mást, mint hogy elhatározták, megpróbálják a Thompson-expedíciót is Cronwellék sorsára juttatni.

- Félelmetes - suttogta újra King.

- Kétségkívül. Ismét megbízták Norbut, hogy épüljön be az expedícióba. Csakhogy most már sokkal nehezebben ment neki, mint korábban. Először is az expedíciónak volt már vezetője: Mr. Stewart. Másodszor: a nepáli rendőrség nyomozni kezdett Norbu után, megszerezte fény-

képét, ujjlenyomatát és a többi, és a többi. Ráadásul elhatározta, hogy az expedíció mellé rendeli egyik legügyesebb emberét, aki a kábítószerügyek specialistája.

- Ez lett volna Sera.

- Ő is volt. Csakhogy történt közben egy s más. Norbu kétségbeesetten kószált az expedíció szálláshelye körül, az idő pedig egyre múlott. Az expedíció lassan összeállt, és indulásra készülődött. A végsőkre elszánt Norbunak ekkor váratlan ötlete támadt. Alvilági ismerősei révén, akiknek voltak bizonyos kapcsolataik a nepáli rendőrséghez, megtudta, hogy mikor kell Sera századosnak megérkeznie az expedíció gyülekezőhelyére. Felbérelt néhány embert, s az indulás reggelén lecsapott Serára: megállították az autóját, a századost megsebesítették, és egy külvárosi rejtekhelyre vitték. Norbu pedig magához véve Sera okmányait, jelentkezett Stewartnál mint a nepáli rendőrség kapitánya.

- Azt a kutyafáját! - füttyentett elismerően Frank King.

- Stewart nem fogott gyanút, és nem is foghatott, hiszen az ál-Sera okmányai rendben voltak, és különben is, az utazás előtti felfordulásban nem volt ideje éppen a rendőrség embere után szaglászni. Így volt, Mr. Stewart?

- Pontosan.

- Mr. Stewartnak éppen elég problémát okozott Thompson távolléte, hiszen az utolsó pillanatban értesült arról, hogy Thompsonnal csak Khangpában találkoznak, s addig neki kell felelnie az expedícióért, vészhelyzetben pedig nekem...

Erwin Long újra felemelkedett, és ügyet sem vetve az ápolónő tiltakozására, lelógatta lábait az ágyról.

- Álljon csak meg egy pillanatra! Nekem azt mondták, hogy az a bizonyos Norbu, aki a Cronwell-expedíció vezetője volt, illetve annak lehetséges alteregója vagy micsodája, halott... Illetve ő maga nem létezik. Elismerem, hogy ez egy kissé zavaros, de...

- Kétségkívül így van. Amikor nagyjából világossá lett a nepáli rendőrség előtt, hogy Norbu keze benne van a Cronwell-expedíció eltűnésében, kutatni kezdtek utána... El is jutottak Norbu falujába, s megtudták, hogy Norbu meghalt: maga alá temette egy lavina. Sőt mi több, agnoszkálták is a sírját, és megállapították, hogy a sírban valóban Norbu fekszik. Persze később kiderült, hogy tévedtek; mégsem ő az, annak ellenére, hogy bizonyos jelekből erre lehetett következtetni. Nem tudok másra gondolni, mint hogy szándékosan preparálták valakinek a holttestét... számítva rá, hogy egyszer még jól jöhet Norbunak, ha halottnak hiszik. A mi expedíciónk elindulása után még egyszer megvizsgálták a maradványokat, és ekkor jöttek rá, hogy az első vizsgálatnál néhány tény elkerülte a figyelmüket... A sír nem Norbut rejti. A Norbu-rejtély tehát megoldódott. A helyzet ekkor a következő volt: az expedíció elindult Norbuval, aki Serának adta ki magát, míg Sera fogságban volt egy katmandui bérház pincéjében. Haszegava néhány embere egy helikopteren Khangpába repült, hogy előkészítse az expedíció fogadását, míg Haszegava maga alighanem Katmanduban vagy valahol a környéken várakozott. Ja, és még valamit. Szato százados is elindult Khangpa felé. Teljesen egyedül, némi élelemmel... természetesen jakháton. Isten csodája, hogy végül ő is elérte a kolostort.

- Hát, ha belegondolok, min mentünk keresztül, tényleg az - morogta Paddington.

- Most pedig térjünk vissza rám. Valóban Liliokalani strandján pihentem, amikor táviratot kaptam. Csakhogy nem egyet, hanem egyszerre kettőt. Az egyiket Thompson küldte, az ismert ajánlattal, a másikat pedig Eve. Ő akkor már úton volt Katmandu felé és természetesen nem

tudhatott róla, hogy Thompson engem is kiszemelt. Ha Londonban tartózkodom, bizonyára másként alakul a helyzet. Így azonban az történt, hogy londoni munkahelyemről utánam küldték a táviratot Hawaiba, amíg kikézbesítették, megint csak eltelt néhány nap és így nem beszélhettem Eve-vel. Haszegavának fogalma sem volt róla, hogy nem vagyok Angliában. Képzelhetik a meglepetésemet, amikor elolvastam az egyik táviratot, amely meghív egy Himalája-expedícióra, a másikban pedig feleségem értesít, hogy sürgős ügyben Nepálba kellett repülnie. Értik? Nem mondhatnám, hogy a napnál világosabb lett volna előttem az ügy, de vadászkutyaösztönöm azt súgta, hogy valami összefüggés lehet a két távirat között. Ezért aztán nem is haboztam soká: repülőre ültem, és meg sem álltam Katmanduig, ahova, amint azt önök is tudják, éppen az indulás előtti estén érkeztem meg.

- Nem mondom, csavaros egy ügy - dünnyögte valaki.

- Kétségkívül. Aztán képzeljék csak el a meglepetésemet, amikor a feleségem tudomásomra hozta, hogy titokban kell tartani a kapcsolatunkat. Tíz percig ha beszélhettünk egymással négyszemközt, ami éppen csak arra volt elég, hogy a legszükségesebbről beszámoljon nekem. Már ami a Himalája-kapcsolatot illeti... Természetesen én akkor még mindig azt hittem, hogy valóban létezik Thompson, és valóban tudományos kutatás az expedíció célja... Hamarosan meg kellett azonban győződnöm arról, hogy korántsem így áll a helyzet.

- Azt hiszem, erre előbb-utóbb mindannyian rájöttünk - mondta Stewart.

- Az expedíció elindult, és nekem már csak menet közben jutott időm arra, hogy elgondolkodjak bizonyos dolgokon. S volt egy csomó olyan, ami nem tetszett, illetve valahogyan nem illet bele a tudományos kutatóexpedíciókról alkotott elképzeléseimbe.

- Azt hiszem, mindannyiunknak volt ilyen kétsége - mondta Paddington.

- Valószínűleg. Itt volt mindjárt az expedíció összetétele. Többünknek feltűnt, hogy ezzel kapcsolatban nemigen stimmel valami. Mintha egy semmihez nem értő laikus válogatott volna össze bennünket. Itt volt például McCormack, aki trópusi papagájokkal foglalkozik, és meghívták egy himalájai expedícióba. Hogy a többiekről ne is beszéljek... Nagyon nem tetszett nekem ez a dolog, és az sem, hogy Thompson nem volt sehol. Nagyon úgy nézett ki, mintha szántszándékkal állítottak volna össze egy alibi-expedíciót, amelynek a célja egyáltalán nem az, amit mondanak. Nyilván valamelyik könyvtár tudományos címjegyzéke alapján állították össze a meghívandók listáját. Csak úgy esetlegesen. Volt azonban egy-két személy, aki semmiképpen nem illett bele még ebbe a meglehetősen zavaros képbe sem.

- Kicsoda? - kérdezte Cooper.

- Például Miss Pickford. Eve Pickford ugyan szépreményű tudósjelölt, de mind ez idáig még egyetlen valamirevaló publikációja sem jelent meg. Így hát katalógusban nem is szerepelhet a neve. Honnan szerezhetett tudomást Thompson Eve Pickford létezéséről, és miért volt rá egyáltalán szüksége, amikor - már megbocsássanak - száz képzettebb orientalistát is találhatott volna? Ő volt az egyik, aki nem illett bele a képbe...

- Volt más is?

- Igen. Mégpedig Sera kapitány.

- Maga gyanút fogott?

- Gyanút? Hogy is mondjam? Tulajdonképpen nem volt az gyanú, csak nem értettem a dolgot. Azon túlmenően, hogy semmi rendőri nem volt a viselkedésében, ijesztő tájékozatlanságot árult el a rendőrség ügyeit illetően. Ezt persze némiképp megmagyarázta azzal, hogy a kábítószercsoport alkalmazottja. Nem voltak ismereteim a nepáli kábítószerrészleg rendőreinek

kiképzési színvonaláról, ezért, ha fenntartásokkal is, el kellett fogadnom Sera védekezését. Volt azonban valami, ami kifejezetten érthetetlen volt.

- Micsoda, az ég szerelmére?!

- A feleségem, azaz Susanne Baxter felvilágosított, hogy a nepáli rendőrség emberének, azaz Serának tudnia kell arról, hogy ő, a Scotland Yard tisztje az expedícióval tart. Csakhogy Serának esze ágában sem volt felvenni a kapcsolatot Eve-vel. Sőt úgy viselkedett, mintha fogalma sem lenne a Yard emberének létezéséről. Értik? Pedig Serának tudnia kellett róla. Még tovább megyek: Sera, úgy sejtvén, hogy én lehetek valamiféle beépített ember, engem próbált kifaggatni. S bár sötétben tapogatóztam, éreztem, hogy nincs valami rendben körülötte.

Paddington megcsóválta a fejét.

- Azért maguk csodálatosan csinálták!

- Mire gondol?

- Ahogy a feleségével veszekedett... Illetve ahogy ő beszélt magával. Az ördög gondolta volna, hogy összetartoznak.

- Lehet, hogy kicsit túl is játszottuk a dolgot. De higgyék el, szükség volt rá. Mindenképpen el kellett terelnem a figyelmet Eve-ről. Ha azt hiszik, ellenségek vagyunk, nehezebben derítik ki a kapcsolatunkat. S ne feledjék, akkor még fogalmunk sem volt semmiről: sem az expedíció céljáról, sem pedig arról, hogy ki kicsoda. De térjünk csak vissza Serára, azaz Norbura. Miután szerencsésen beépült az expedícióba, hozzákezdhetett terve megvalósításához. Rövid töprengés után azt eszelte ki, hogy a serpák megfélemlítése révén lehetetlenné teszi az út folytatását. Elhatározta, hogy megöl valakit, és a gyilkosságot a Kancsendzönga istenére keni. Arra számított, hogy az istenekben vakon hívő serpák megrémülnek, és nem mernek tovább-menni.

Terve első része tökéletesen sikerült, sőt jobban nem is sikerülhetett volna. Emlékeznek még a Salu völgyére? O'Hara berúgott és hangosan szidalmazta a Kancsendzönga istenét... Serának pedig ez mintha csak megrendelésre jött volna: megölte O'Harát, mégpedig egy purbuval, azt a látszatot keltve, hogy az isten Purbu állt bosszút az őt sértegető idegenen.

És Sera terve alighanem sikerült is volna, ha nem tűnik fel a hágó felett Sindzse szeme. A serpáknak, bár legszívesebben azonnal visszafordultak volna, józan eszük azt súgta, hogy csak előre mehetnek. Ha visszafordulnak, a vihar megöli őket. A természet tehát beleköpött Sera levesébe.

Azt is meg kell mondanom, hogy ekkor már valami halvány gyanú kezdett ébredezni bennem Sera iránt. Gyanússá tette annak a bizonyos serpának a személye, aki átvette tőlem a hulla-részeg O'Harát. Bár az arcát nem láttam, a mozgása nem olyan volt, mint az európai embereké. Hogy is magyarázzam meg? Valahogyan sokkal kecsesebb. Persze ez csak érzés volt. Valami furcsa érzés. Szóba jöhettek volna persze maguk a serpák. De ők valamennyien ismerték egymást, hiszen egy faluból származnak. Kizárt dolognak tűnt, hogy közülük követte volna el valaki a gyilkosságot, és ráadásul egy purbuval! S itt Sera elkövetett egy óriási hibát. Bár az áldozókés használatával valóban sikerült megrémítenie a serpákat, egyszersmind a gyanút is elterelte róluk.

Mindezek alapján egyre gyanúsabb lett Sera nekem is és Eve-nek is. El is határoztuk, hogy felvesszük a kapcsolatot Katmanduval. Csakhogy a rádiót valaki tönkretette. Ez pedig - véleményünk szerint - csak Serának állhatott érdekében. Aztán, ha emlékeznek, Sera kapitány

elkezdett egyre furcsábban viselkedni. Furcsa történeteivel a rolangokról, a visszatérő halottakról mintha ijesztgetni próbált volna bennünket, arról nem is beszélve, hogy ő követelte legerélyesebben a visszafordulást. És ő volt a legelkeseredettebb, amikor Sindzse szeme miatt folytatni kellett az utat.

Sera tehát az első menetben vesztett. Bár közvetlen leleplezéstől nem kellett tartania, nem tudta megakadályozni, hogy az expedíció folytassa az útját.

A „kapitány" ekkor ismét munkához látott. Az ismert körülmények között megölte Zimmermannt, kilopta a purbut a zsebemből, sőt kis híján engem is eltett láb alól. Bár közvetlen bizonyítékkal, akárcsak az első gyilkosságnál, most sem rendelkeztem, feltűnt, hogy Sera mindenütt ott volt, ahol történt valami. És közben egyre megszállottabban azt hajtogatta, hogy forduljunk vissza. Bennem pedig egyre erősödött a meggyőződés, hogy akárki rejtőzik is Sera neve mögött, mindenáron megállásra és visszafordulásra akar kényszeríteni bennünket.

Igen ám, csakhogy sok minden más nem volt még világos előttem. Ha Sera meg akarja akadályozni a továbbjutásunkat, akkor kicsoda Thompson, és mit akar? És főleg mi köze van Serának Thompsonhoz? Eve-vel csak néhány szót tudtam váltani, és akkor még az volt a véleményünk, hogy konkurens csempészbandák harcának a kellős közepébe kerültünk. Az azonban még mindig nyitott kérdés volt, hogy kinek és miért volt szüksége ránk. Talán kábítószert készíteni? De hiszen vegyész nem volt köztünk egy sem. Talán más célra? Csak találgatni lehetett.

Ezután következett a harmadik gyilkosság. S akárcsak az előbbieknél, Serának itt sem volt alibije. Az a védekezése pedig, hogy imádkozni vonult félre mínusz huszonöt fokban, egyenesen nevetségesnek tűnt. Egyáltalán nem úgy viselkedett odáig, mint akinek szüksége van az imádságra.

Éreztem, hogy ki kellene kapcsolnom Serát a játékból, de nem volt elég merszem hozzá. Először is fogalmam sem volt, hogyan csináljam. Ha leütöm, megkötözöm, és fogságban tartom, ez nem maradhatott volna titokban sem a serpák, sem pedig a többiek előtt. Ugyan mit mondhattam volna nekik? Hogy azt gyanítom, Sera a gyilkos? És ha megkérdeztek volna, mire alapítom a gyanúmat? Mit tudtam volna felhozni igazolásképpen?

Ezenkívül szólt egy másik, ennél súlyosabb érv is Sera kikapcsolása ellen. Az ugyanis, hogy hátha mégiscsak tévedek, és Sera a rendőrség embere. Esetleg csak játssza a tájékozatlant, éppen úgy, mint Eve. Esetleg szándékosan nem keresi a kapcsolatot a Yard emberével. Csupacsupa lehetőség. Ha kivonom a forgalomból, megbuktatom a nepáli rendőrség akcióját, arról nem is beszélve, hogy ezzel elveszítjük egyetlen szövetségesünket, és reménytelenül egyedül maradunk Eve-vel.

Hosszas töprengés után úgy döntöttem, hogy nem nyúlok Serához. Inkább figyelek, és megpróbálom megakadályozni az újabb gyilkosságokat. Sajnos, majdnem én lettem a következő áldozat.

Higgyék el, rettenetes volt a helyzetem. Tudtam, hogy a gyilkos válogatás nélkül öl, mindig azt, akit védtelenül talál. És éppen ezért volt olyan nehéz, sőt lehetetlen kiszámítani, hogy ki lesz a következő. Serának mindegy volt, hogy ki, számára az volt csak a fontos, hogy az expedíció ne menjen tovább Khangpánál.

És itt újra vissza kell térnem Haszegavához: Nem mondom, elég nagy meglepetés volt számomra, amikor Mr. Stewart közölte velem, hogy Thompson utasítása értelmében veszélyhelyzetben nekem kell átvennem az expedíció vezetését. Ez a tény megerősítette feltételezésemet, miszerint valakinek érdeke fűződik - Serával ellentétben - az expedíció megérkezéséhez

Khangpába. S abban is biztos voltam, hogy Stewart az egyik, akinek feltétlenül meg kell érkeznie a kolostorba. Hogy mire alapítottam a feltevésemet? Éppen Thompson levelére. Elismerem, hogy ez így első hallásra kicsit rejtélyesen hangzik...

- Nem is kicsit - szakított félbe King.

- De azért érthető... Mr. Stewart volt ugyanis az expedíció vezetője. Mr. Stewart kitűnő hegyi vezető, de csak az Alpokban. Ezt Thompsonnak tudnia kellett. Rábízta tehát az expedíció vezetését, ennek ellenére engem bízott meg azzal, hogy kritikus helyzetben vegyem át az irányítást. Értik, hogy ez mit jelent? Azt jelenti, hogy - bocsásson meg Mr. Stewart - Thompson jobban bízott bennem. Ekkor viszont felmerül a kérdés, hogy miért nem engem jelölt az expedíció vezetőjéül, miért önt? Azért, mert önre mindenképpen szüksége volt Khangpában. Ha pedig engem kért volna fel a vezetésre, milyen jogcímen szervezhette volna be önt, hiszen ön nem tudós? Érti, Mr. Stewart? Ezért Thompson bebiztosította magát: önt nevezte ki vezetőnek, de csak azzal a feltétellel, hogy ha baj van, én veszem át az ügyeket. Így aztán több legyet is ütött egy csapásra. Biztosította jelenlétüket, és azt is, hogy az expedíció rendben megérkezzék.

- Kicsit bonyolult - sóhajtotta Cooper.

- De még mennyire az volt! Lassacskán azért kezdtem rájönni, hogy mire mehet ki a játék. Valakik valakiket a Himalájába akarnak csalni, valakik pedig megpróbálják megakadályozni őket ebben. Ha kell, gyilkosságok árán is. Nagyjából itt tartottunk, amikor megérkeztünk Khangpába. Emlékeznek rá, egy fiatal láma fogadott bennünket Karma Damcsöként? Már az első pillanatban biztos voltam benne, hogy valami nem stimmel körülötte. Túl fiatalnak tűnt, és túl jól tudott angolul. Azonkívül a fogadtatásunk után nyomtalanul el is tűnt.

Akkor felmerült bennem egy szörnyű gyanú. Nevezetesen az, hogy Thompson már itt is van, csak nem mutatkozik. Vár valamire. De ha itt van, hol van? S ekkor visszatértek gondolataim Karma Damcsöre és a fiatal szerzetesre.

Tudják, sokáig éltem Mongóliában, és sokat forogtam kolostorok környékén. Tudtam, hogy semmit nem jelent az, ha a lámák nem tájékozottak a kolostor ügyeiről, hiszen gyakran előfordul, hogy a közönséges szerzetes hónapokig nem is látja a főlámáját. Hátha még Élő Isten az illető... Arról pedig igen hamar meggyőződtem, hogy a szerzetesek semmit sem tudnak, kivéve a szolgálatunkra kirendelt Thinkát. Thinka szemében megérkezésünktől kezdve hihetetlen rémület ült, és én sejteni is kezdtem, hogy miért. Sejtettem, hogy sok mindent tud, és azt is, hogy halállal fenyegették meg, ha eljár a szája.

A gyanúm tehát az volt, hogy Thompsonék - vele vagy nélküle - már megérkezésünk előtt hatalmukba kerítették a kolostort, és csak ránk vártak. Ennek viszont ellent látszott mondani az a tény, hogy az elkövetkező napokban - Wilson halálát kivéve - nem történt velünk semmi. Igen ám, de miért? Azért, mert ők is vártak valakire. Erőltettem az agyamat, és rá is jöttem valamire. Nevezetesen arra, hogyha Thompsonék keze van a dologban, és ők várnak, akkor nem várhatnak másra, mint magára Thompsonra. Valószínűnek tűnt, hogy Thompson csak akkor érkezik majd ide, ha a többiek már mindent előkészítettek. S meg kell mondanom, hogy attól, amit megsejtettem, libabőrös lett a hátam...

Ekkor elhatároztam, hogy keresek valakit, akinek elmondhatok egy s mást. Nem tagadom, Eve miatt is tettem. Éreztem, hogy találnom kell valakit, akire szükség esetén rábízhatom a titkomat és Eve-t is...

- És engem választott, azaz McCormacket - morogta Erwin Long.

- Úgy van. Maga mellett döntöttem.

- Utólag is kösz.

- Azonkívül valóban jól jött, hogy elbeszélgettem magával. Mert egyre csak azon törtem a fejem, hogy mit akarhat velünk Thompson. És szégyenszemre nem tudtam rájönni... Már csak azért sem, mivel Sera újra alaposan megkeverte a dolgokat.

- Wilson meggyilkolására gondol?

- Nem egészen. Azt ugyanis nem Sera tette.

Valamennyien megütközve bámultak rám, aztán King törte meg először a csendet:

- Nem? Hát akkor ki?

- Először én is Serára gondoltam. Csakhogy Serának majdnem tökéletes alibije volt. Nem sokkal a gyilkosság után találkoztam vele. Sem fegyver nem volt nála, sem vérnyom a ruháján vagy másutt. Azonkívül senki nem látta Wilsont Sera közelében. De ez még, elismerem, nem elég bizonyíték. Éppen Wilson meggyilkolása tett viszont bogarat a fülembe azzal kapcsolatban, hogy Thompsonnak biztosan valami köze van a japánokhoz.

- Ezt meg mire alapozta? - kérdezte Paddington.

- Látták Wilson fejét?

- Sajnos - morogta Rollo, és összerázkódott.

- Nos, a szerencsétlen Wilson fejét egyetlen csapással választották el a törzsétől... S tudja, hogy hívják ezt a fajta vágást? Szamurájvágásnak. Így fejezték le a japánok az elfogott amerikai katonákat a világháborúban. Szamurájkarddal és egyetlen csapással.

- Rettenetes...

- Kétségkívül. Még annyit csak, hogy ennek a vágásnak megvan a maga sajátos technikája, amelyre annak idején megtanították a japán katonákat... Ebből gondoltam, hogy japánoknak kell lenniük valahol a közelben. Erre utalt a gyufásdoboz is.

- Gyufásdoboz? - húzta össze a szemét értetlenül Paddington.

- Az. Erwin Longgal ugyanis elhatároztuk, hogy sétálni megyünk. Az ötlet különben Eve-é volt, de ő nem tudta megvalósítani... Ráakaszkodtak a khangpai gyerekek, és nem tudott megszabadulni tőlük. Hogy miért volt a séta? Roppant egyszerű. Tudtam, hogy ha igaz az elképzelésem, mely szerint Thompsonék elfogták a kolostor vezetőjét, és ezzel tartják sakkban azokat a lámákat, akik tudnak róluk, akkor valahogyan ide is kellett érkezniük. A khangpaiak pedig egyértelműen azt mondták, hogy mostanában nem érkezett senki Katmandu felől... Nem maradt más hátra, mint megtalálni azt a közlekedési eszközt, amellyel Thompsonék jöhettek. Ez pedig nem lehetett egyéb, mint helikopter. Erwin Longgal elindultunk hát egy kis helikoptervadászatra...

- No és megtalálták?

- Természetesen. S még valamit találtunk a közelben. Egy gyufásskatulyát.

- Gyufásskatulyát?

- Egy eldobott, üres gyufásskatulyát.

- Ez meg mit bizonyít?

- Látszólag semmit. Felirat nem volt rajta, csak címke. Egy kislány, aki óriási labdát kerget egy réten. Egy vágott szemű kislány. Először nem is tudtam mit kezdeni vele. Zsebre tettem,

hogy talán egyszer majd megszólal. Ott lapult aztán a doboz a zsebemben, és nem hagyott nyugodni. Esküdni mertem volna, hogy láttam már valahol ezt a rajzot, de nem tudtam, hogy hol.

Aztán egy reggel hirtelen belém csapott a felismerés. Nem tudnám megmondani, hogy mi indította meg bennem az emlékezést, lényeg az, hogy hirtelen rájöttem, hol láttam a labdát kergető kislányt. Párizsban. Értik? Párizsban.

- Párizsban? - motyogta Paddington. - Na és?

- Egy kiállításon. Egy japán festő kiállításán. A nevére már nem emlékszem. Szép képei voltak. Főleg gyerekeket ábrázoltak, akik széles zöld réteken vagy virágzó fák alatt játszottak, méghozzá, labdával. Már akkor is feltűnt nekem, hogy a mester mennyire vonzódik a labdához. Rengeteg labda volt a képein. Óriási, piros pöttyös labdák. Előkaptam a skatulyát, és jobban szemügyre vettem. Kétségkívül egy kép reprodukciója volt a címkén. És kétségkívül azé a japán festőé, akit Párizsban láttam. S most már abban is biztos lehettem, hogy a gyufa is japán gyártmány. Így hát a japánok közelségéhez semmi kétség nem férhetett többé.

A Thompson-banda megérkezését erősítette meg továbbá az a szerencsétlen csahar láma is, aki beszélt nekem a titokzatos zarándokok érkezéséről, és aki az életével fizetett ezért. A japánok akkor már minden lépésünket figyelték, miközben Haszegavára vártak. S a szegény lámát eltették láb alól. Talán kihallgattak bennünket, talán csak gyanakodtak rá. Mindenesetre a láma egyben tévedett: a japánok legalább még egyszer annyian voltak, mint ahányat ő látott beosonni azon az éjszakán Khangpába.

A csahar szerzetes azonban valami mást is elmondott nekem. Beszélt egy rejtélyes ismeretlen alakról, aki Thompsonék érkezése után szökött be a kolostorba. Fogalmam sem volt, hogy ki lehet az ismeretlen, ösztönösen megsejtettem azonban, hogy olyan valaki, aki szintén Thompsonék után kutat.

S most engedjék meg, hogy újra visszakanyarodjak Katmanduhoz. Indulásunk után röviddel kiszabadult Sera kapitány. Kihasználva őrzői óvatlanságát, egy megfelelő pillanatban lelépett, és bemenekült a katmandui rendőrségre. Képzelhetik, micsoda rémület lett úrrá a katmanduiakon, amikor értesültek róla, hogy valaki Sera helyett, a katmandui rendőrség nevében beépült az expedícióba. S ez a valaki nem más, mint az ezerszer elátkozott Norbu. Azonnal megkíséreltek kapcsolatba lépni velünk, de sem az expedíció rádiója nem válaszolt a hívásukra, sem a khangpai, amely akkor már a japánok kezében volt. S mivel Sindzse szeme közben megjelent a Salu fölött, azaz az időjárási viszonyok annyira megromlottak, hogy még helikopterrel is életveszélyes mutatvány lett volna elérni Khangpát, Sera úgy döntött, hogy akár élete kockáztatásával is, de leugrik ejtőernyővel. Egy amerikai sportrepülő hozta el Kínán át Khangpa fölé, méghozzá elég rossz látási viszonyok között. Serának azonban végül is szerencséje volt. Ő volt az, akit a csahar szerzetes észrevett. Sera rövid idő alatt feltalálta magát. Néhány szerzetest a maga oldalára állított, ruhát szerzett, s megpróbálta kideríteni, hogy mi folyik a kolostorban.

Röviddel ezután megérkezett Szato is, akinek a helyzete már sokkal bonyolultabb volt, mint Seráé. Sikerült ugyan egy óvatlan pillanatban belopóznia Khangpába, és ruhát is kerített magának, azonban mivel nem ismerte a nyelvet, szinte egész nap bujkálnia kellett mindenki elől, hogy fel ne fedezzék. Ez alatt a tíz nap alatt talán ha egyszer-kétszer evett a szerencsétlen. Egész nap udvarról udvarra bolyongott, mintha valami lázas tevékenységet folytatna. Jó volt, ha éjszaka valamilyen zugban meghúzhatta magát néhány órára. És mégis. Egy-két nap leforgása alatt felfedezte az igazi Serát, és mindent megtudott a Cronwell-expedíciót illetően.

- Álljon csak meg, hé! - kiáltott közbe Erwin Long. - Azt mondta, hogy a japánok ölték meg Wilsont. De hát miért tették volna?

- Fogalmam sincs. Ezt majd Haszegava elmondja, ha egyáltalán hajlandó beszélni. Talán véletlen volt. Esetleg Wilson tanúja volt valaminek, amit nem lett volna szabad észrevennie.

- Várjunk csak! - vágott közbe izgatottan Cooper. - Ha jól tudom, Wilson egész gyermekkorát Japánban töltötte.

- Talán ez okozta a vesztét - tűnődtem. - Lehetséges, hogy felismert valakit Haszegaváék közül. Vagy csak egyszerűen rájött valamire... De ha megengedik, folytatom a történetet.

- Csak még azt mondja meg, Mr. Lawrence, mi érdekük fűződött a japánoknak ahhoz, hogy Wilson levágott fejét - brr, még kimondani is borzalmas! - feltűzzék egy szent halom tetejére, és megrendezzék azt a pokoli horrort a vörös sapkás szerzetes múmiája körül? Hiszen így is, úgy is a kezükben voltunk.

- Nem is ők csinálták, hanem Sera.

- Sera?

- Illetve Norbu. Az ál-Sera.

- Megáll az ész! De hát mi a fenéért kockáztatta, hogy esetleg észrevesszük, miközben a hullával...

- Ne feledje, Mr. Cooper - mondtam -, hogy Norbunak el kellett riasztania bennünket a további úttól. S ekkor Norbu még nem tudhatta, mire megy ki a játék. Hogy mit gondolt, nem tudom, de alighanem az ő fejében is megfordulhatott, hogy az övén kívül más kéz is keveri a kártyát. Ekkor azonban még nem nagyon vette a szívére a dolgot. Sőt azt lehet mondani, hogy jól jött neki Wilson meggyilkolása. Nem tudom, hol ölték meg a szerencsétlent, erre majd későbbi vizsgálatok nyilván fényt derítenek. De akárhol tették is, Sera felfedezte a holttestet. Illetve Norbu - hívjuk most már így. Hallatlan hidegvérrel eltüntette a múmiát - mint tudják, ez megkerült az egyik imateremből -, és a helyére tette Wilson holttestét, míg a fejét feltűzte egy áldozati kőhalomra. S ennek a nagy munkának egyedül az volt a célja, hogy megrémítse a lámákat, és arra késztesse őket, hogy űzzenek vissza bennünket Katmanduba.

- Vajon mit gondolhatott Norbu? Azt hitte, hogy mi öljük egymást?

- Nem tudom. Azt viszont igen, hogy mit hittek a japánok. Figyeljenek csak ide, és képzeljék magukat Haszegava helyébe. Boldog, hogy minden a legnagyobb rendben megy: sikerült összeszednie mindenkit, akivel csak le akar számolni, beleértve Pickford tengernagy lányát is. A karaván elindult, s amint azt várni lehetett, mindenki elhitte, hogy komoly kutatómunkáról lesz szó. Sőt, az okos Haszegava még előre nem látható eseményekre is gondolt: ha netalán valami nehézség támadna, itt vagyok én, aki majd elintézi. Tehát Haszegava nyugodtan alszik, és várja a híreket Khangpából. S egyszerre csak megszólal a rádiója, és döbbenten értesül róla, hogy valaki csúnyán és gusztustalanul beleköpött a levesébe. A békésnek indult expedíció félelemtől rettegő tudósok csapata, akiknek egyetlen vágyuk, hogy visszatérjenek Katmanduba. Ez még nem is nagyon izgatta őt, hiszen mindenképpen a kezében voltunk, csakhogy valami mástól is tartott, ami nagyon is megrémítette. Mert tulajdonképpen pokoli szerencséje volt eddig. Tudják miért?

- Naná! - morogta Paddington.

- Oké. Azért, mert Haszegava kiszemelt áldozatai közül egyet sem ölt meg a gyilkos. Csupa olyasvalakit tett el láb alól, akinek semmi köze nem volt a japán bosszújához. Képzelhetik, mit érzett volna, ha valaki megelőzi. Ha évtizedek óta dédelgetett terve meghiúsul egy pitiáner kábítószercsempész gyilkosságai miatt.

- Így is, úgy is az lett volna az eredmény - mondta King.

- Igen ám, csakhogy Haszegava büntetni akart, nem pedig egyszerűen gyilkolni. Ha más öli meg azokat, akiket ő akart megöletni, az annyit jelentett volna, hogy mindörökre kicsúsznak a kezei közül. Értik?

- Világos - mondta Stewart.

- Nos tehát, Haszegava ráébredt, hogy micsoda veszélyt jelent számára Norbu.

- De honnan az ördögből jött rá, illetve jöttek rá az emberei, hogy Norbu ölte meg a barátainkat? Hiszen a gyilkosságok idején még nem volt velünk egyetlen japán sem!

- Nos, Sera árulta el nekik. Az igazi Sera. Neki elég volt néhány órai tájékozódás, hogy az előzmények ismeretében rájöjjön, mi is történt eddig, s mi folyik a kolostorban. Bár az egészet nem tudta áttekinteni, annyit megsejtett, hogy a japánok nem fogják engedni Norbut gyilkolni.

- Bravó!

- Eljuttatott egy magnótekercset a japánokhoz, amelyben elárulta, hogy Norbu a gyilkos. Valamint figyelmeztette őket, hogy további gyilkosságokra készül. A japánok pedig, miután megtalálták a tekercset, nem sokat töprengtek, hanem azonnal munkához láttak, hogy hidegre tegyék Norbut... S ez végül is majdhogynem sikerült nekik.

- Sera küldte önnek is a magnószalagot?

- Természetesen. S ezzel nekem is felhívta a figyelmemet Norbura. A purbut viszont Haszegaváék lopták el. A szalagból lassan-lassan megértettem, hogy biztosan Norbu az, aki Sera képében az életünkre tör.

- Akkor meg miért nem kapta el, a kutya mindenit?! - háborgott Cooper.

- Mert még mindig nem hittem el egészen a dolgot...

- És majdnem ön lett az áldozat.

- Hát igen. Néha fizetnünk kell a tévedéseinkért. Szerencsére ezúttal csak *majdnem* fizettem érte. De menjünk csak tovább! Képzeljék el, micsoda félelmes hajsza kezdődött a kolostorban. Főleg akkor, amikor Norbu véletlenül megpillantotta az igazi Serát. Tehát: a japánok Norbura vadásztak, Norbu Serára és ránk, Szato a japánokra, mi pedig a gyilkost kerestük. Innen aztán már gyorsan peregtek az események. Szato randevúra hívott, és sok mindent elmondott a japánokról. Norbu eközben Serát üldözte, de nem tudta elkapni. Sera viszont, akárcsak én, kihallgatta a Karma Damcsö lakosztályában bujkáló japánok rádióüzenetét. Ő is rájött, hogy mire megy ki a játék, és hogy éppen Haszegavának jelentik a történteket. Haszegava éjszakára jelezte az érkezését, ezért Sera munkához látott. Éppen jól jött neki, hogy a japánok megsebesítették Norbut, legalább nyugodtan készülődhetett a leszámolásra. Magához vett két-három megbízható szerzetest, és amint látják, nem is csinálta rosszul a dolgát!

- És azon a szörnyű táncon mi történt, Mr. Lawrence? Hogy jöttek rá, hogy az a szerencsétlen nem igazi szerzetes, hanem Szato?

- Ki tudja? Tény az, hogy Szatót is felfedezték. Alighanem önként vett részt a táncban... Talán üldözték, és valahogyan szerezni tudott egy táncruhát és egy maszkot. S Haszegavának éppen kapóra jött a dolog. Bennünket is megfélemlített, ha ez egyáltalán még lehetséges volt, és Szatót is eltetette láb alól egyik emberével.

- Úristen! - mondta Paddington halkan. - Ha belegondolok, hogy mi minden történhetett volna... Úristen! Mivel tudta ez az őrült maga mellé állítani a szerzeteseket?

- Csak néhányukat állította maga mellé... A fiatal lámát és még egy párat. Hogy mivel? Gondolom, pénzzel. Ez majd később kiderül.

Kicsit hallgattunk, majd hirtelen Eve szólalt meg:

- Mr. Long! Miért nem szerepel az ön neve a Daily Telegraph szerkesztői között?

Long szeme kikerekedett a csodálkozástól, és csak nyöszörögni tudott:

- Mi? Micsoda? Hogy miért... nincs benne a nevem az újságban? Dehogyis nincs. Már miért ne lenne?

- Nincs - szögezte le határozottan Eve. - Ha én mondom, hogy nincs, akkor nincs. És ez most nagyon fontos.

Long megcsóválta a fejét.

- Mikor olvasott utoljára Telegraphot, kisasszony? Illetve bocsánat, Mrs. Lawrence?

- Hát... mondjuk egy éve.

Long elmosolyodott.

- Az más. Engem ugyanis csak jó fél éve neveztek ki. De azóta, esküszöm, minden számon rajta vagyok.

Eve szeme megvillant, és éreztem, hogy valaki belém csíp egy jó nagyot. Egy különben lágy, de most határozott és könyörtelen női kéz...

Gondolatainkba merülve hallgattunk, és csak akkor tértünk magunkhoz, amikor a helikopter már Katmandu külvárosa felett repült.

- Hát már sohasem lesz vége ennek az átkozott háborúnak? - fakadt ki Stewart. - Sohasem lesz már vége?

Nem akadt senki, aki válaszolni tudott volna neki.

VÉGE